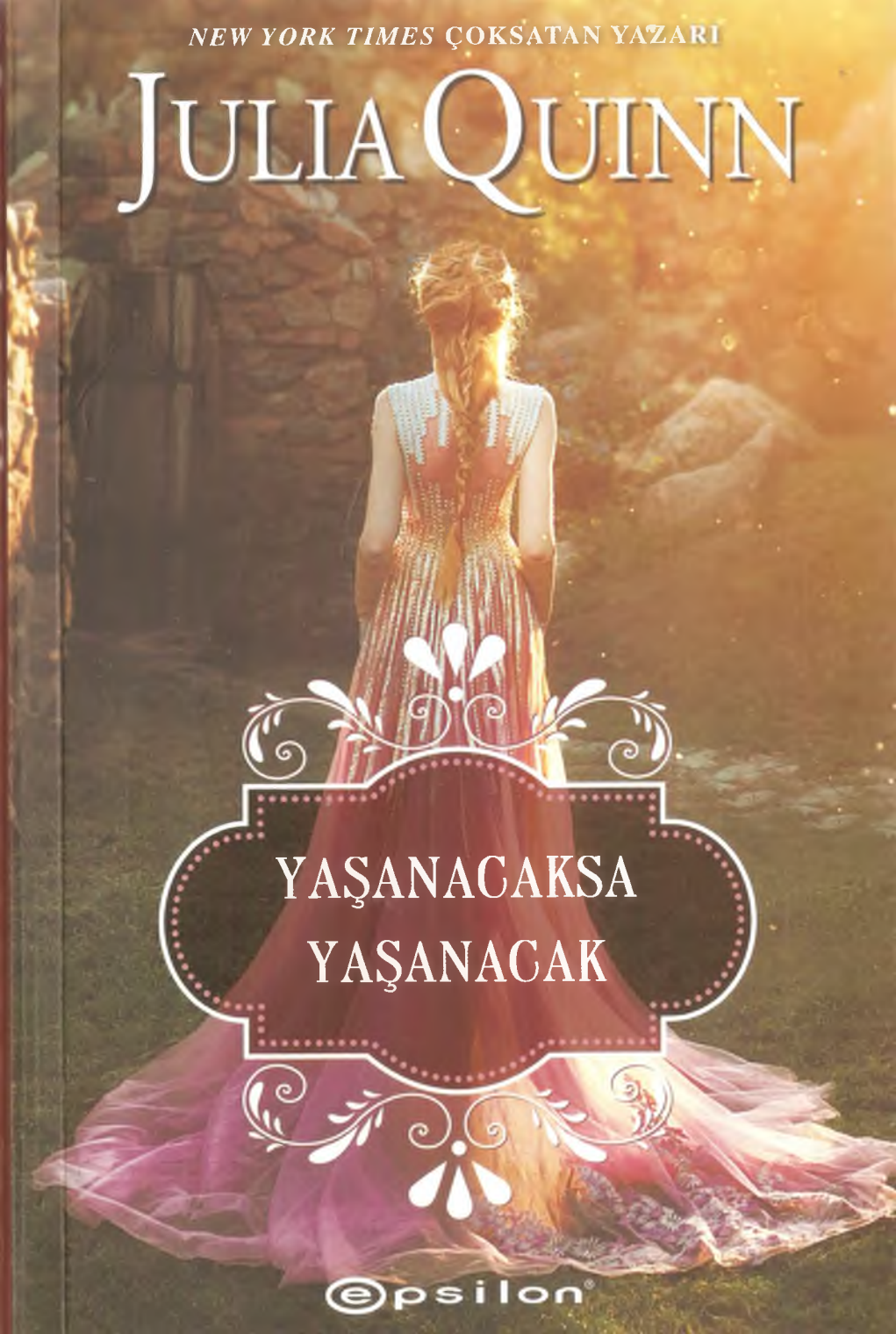
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

JULIA QUINN



YAŞANACAKSA YAŞANACAK

epsilon

"Enfes."
Nora Roberts

"Günümüzün Jane Austen'ı."
Jill Barnett

"Julia Quinn çok katmanlı, çok boyutlu karakterleri canlı bir şekilde yansıtıyor."
Publishers Weekly

"Akıllıca ve çok eğlenceli."
TIME


YAŞANACAKSA
YAŞANACAK

Yaşanacaksa Yaşanacak
Orijinal Adı: *What Happens In London*
Julia Quinn
Çeviri: Tuba Özkat

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

1. Baskı: Mart 2019
ISBN: 978-605-173-547-4

© Julia Cotler Pottinger, 2009
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah., Yılanlı Ayazma Sok., No: 8/F
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 34191

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34590



YAŞANACAKSA YAŞANACAK

JULIA QUINN

Çeviri:
Tuba Özkat

Epsilon

Gloria, Stan, Katie, Rafa ve Matt için.
Evlilikle akraba olduklarım yok. Sadece ailem var.
Ayrıca Paul için,
bütün baskın genleri o almış olsa da.

Yazar, Rusçadaki uzmanlıkları için Mitch Mitchell, Boris Skyar, Molly Skyar ve Sarah Wigglesworth'e ayrıca teşekkür ediyor.

GİRİŞ

On dokuzuncu yüzyıl başları İngiltere'sinde, Harry Valentine'ı daha on iki yaşındayken sınıfındaki diğer oğlanlardan ayıran iki özelliği vardı.

Birincisi, Rusça ve Fransızca dillerini akıcı bir şekilde konuşuyor olmasıydı. Bu yeteneğini çevreleyen küçük bir gizem vardı; büyükannesi. Son derece aristokratik ve inatçı Olga Petrova Obolenskiy Dell, Harry'nin doğumundan dört ay sonra Valentine ailesiyle yaşamaya gelmişti.

Olga, İngilizceden tiksinirdi. Ona göre (bunu sıkça dile getirirdi), bu dünyada Rusça ya da Fransızca anlatılamayacak hiçbir şey yoktu.

Tabii neden gidip de İngiliz bir adamla evlendiğini asla tam olarak açıklayamazdı.

Harry'nin ablası Anne, "Muhtemelen *İngilizce* açıklaması gerektiği içindir," diye homurdanmıştı.

Ablasının kulakları tokatlandığında Harry (her normal erkek kardeş gibi) omzunu silkip gülümsemişti. Büyükanneleri İngilizceden tiksiniyor olabilirdi fakat sorunsuzca anlayabiliyordu ve kulakları bir tazınınkinden daha keskindi. O sınıftayken herhangi dilde herhangi bir şey homurdanmak kötü bir fikirdi. Hele bunu İngilizce olarak yapmak son derece aptalcaydı. Hele hele Fransızca ve Rusça'nın bir konuda işe yaramadığını İngilizce olarak söylemek...

Dürüst olması gerekirse, Anne'in cetvelle dövülmediğine şaşırmıştı Harry.

Fakat Anne Rusçadan, büyükannelerinin İngilizceden nefret ettiği kadar nefret ediyordu. Çok fazla çalışma gerektirdiğini söyleyerek şikâyet ediyordu ve Fransızcanın da aynı şekilde zor olduğunu belirtiyordu. Büyükanneleri geldiğinde Anne beş yaşındaydı ve İngilizcesi başka bir dille eşit düzeye gelemeyeceği kadar yerleşmişti.

Öte yandan Harry, onunla hangi dilde konuşulursa o şekilde konuşmaktan mutluydu. Günlük dil için İngilizce, zarafet için Fransızca ve drama ile heyecanın diliyse Rusça olmuştu. Rusya kocamandı. Soğuktu. Hepsinden de ötesi, *büyüktü.*

Büyük Peter ve Büyük Catherine; Harry onların hikâyeleriyle yetişmişti.

Harry'nin özel öğretmeni ne zaman ona İngiliz tarihini öğretmeye çalışsa, Olga, "Poff!" diyerek oflardı. "Kim bu Tedariksiz Ethelred? *Tedariksiz mi?* Nasıl bir ülke yöneticilerinin tedariksiz olmasına izin verir?"

"Kraliçe Elizabeth büyüktü," diye belirtti Harry.

Olga etkilenmemişti. "Ona Büyük Elizabeth mi diyorlar? Yoksa Büyük Kraliçe mi? Hayır, öyle demiyorlar. Ona Bakire Kraliçe diyorlar, sanki *öyle* söylenmesi gururlanılacak bir şeymiş gibi."

Özel öğretmenin kulaklarının kıpkırmızı olmasının sebebini Harry oldukça merak etti.

Olga mümkün olan bütün soğukluğuyla, "O kadın," diye devam etti, "büyük bir kraliçe değildi. Ülkesine taht için uygun bir varis bile bırakmadı."

"Çoğu tarih görevlisi kraliçenin evlilikten sakınmasının bilgece olduğu konusunda hemfikirdir," dedi öğretmeni. "Etki altında olmadığını göstermesi gerekiyordu ve..."

Adamın sesi azalarak kayboldu. Harry şaşırmamıştı. Büyükannesi kartal bakışlarından değil de şu jilet gibi keskin bakışlarından birini adama çevirmişti. Harry, o bakışlardan biri yöneltilmişken konuşmaya devam edebilecek birini tanımıyordu.

Büyükannesi, "Sen aptal, küçük bir adamsın," diye buyurdu, sonra adama tamamen arkasını döndü. Ertesi gün adamı kovdu,

sonra da yeni bir özel öğretmen bulana kadar ona kendisi ders verdi.

Aslında, kardeşlerin arasına üçüncüsü de katılmış olan Valentine çocukları için öğretmenleri işe alıp kovmak Olga'ya düşmüyordu. (Küçük Edward, Harry yedi yaşındayken çocuk odasına gelivermişti.) Fakat başka kimse onlarla bu konuda alakadar olmuyordu. Harry'nin annesi Katarina Dell asla annesiyle tartışmazdı ve babasına gelince... şey...

O konunun, Harry Valentine'ın on iki yaşındaki beyninde dolanan ikinci herkesçe bilinmeyen bilgiyle daha çok ilgisi vardı.

Harry'nin babası, Sör Lionel Valentine, bir ayyaştı.

Herkesçe bilinmeyen bilgi *bu* değildi. Sör Lionel'ın içmesi gerekenden daha çok içtiğini herkes bilirdi. Bunu saklamanın yolu yoktu. Sör Lionel sendeleyip takılırdı (hem konuşurken hem de yürürken), kimse gülmüyorken kahkahalar atardı ve hizmetçiler (ve Sör Lionel'ın odasındaki iki halı) için büyük talihsizlikti ki, alkolün onu şişmanlatmamasının bir sebebi vardı.

O yüzden de Harry kusmuk temizleme işinde oldukça usta olmuştu.

Bu, o on yaşındayken başlamıştı. Muhtemelen kusmuk pisliğini olduğu yerde bırakmalıydı, ancak babasından harçlık istemeye çalışıyordu ve bunu akşamın geç saatlerinde yapmak gibi bir hataya düşmüştü. Sör Lionel çoktan öğleden sonraki brendisini içmiş, ikindi içkisini yuvarlamış, akşam yemeğinde şarabını, peşine de hemen Porto şarabını içmiş ve ilk sırada bahsi geçen, favorisi, Fransa'dan kaçak getirilen brendiye geri dönmüştü. Harry harçlık isterken tam (İngilizce) cümlelerle konuştuğundan oldukça emindi, fakat babası ona boş boş bakıp sanki oğlunun neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi gözlerini birkaç defa kırpıştırdıktan sonra doğruca Harry'nin ayakkabılarına kusmuştu.

Böylece Harry pislikten kaçamamıştı.

Ondan sonra geri dönüş yok gibiydi. Bir hafta sonra tekrar olmuştu, gerçi bu sefer tam olarak ayaklarına gelmemişti ve ondan bir ay sonra bir daha. Harry on iki yaşma bastı, başka bir çocuk babasının arkasından temizlediği pisliğin sayısını unuturdu fakat

o her zaman çok dikkatli bir çocuk olmuştu ve bir kez saymaya başladığında durması zordu.

Çoğu insan muhtemelen yedi civarında sayıyı karıştırırdı. Harry mantık ve aritmetik hakkında uzun araştırmalar yaptığından, bunun çoğu insanın görsel olarak fark edebileceği en yüksek sayı olduğunu biliyordu. Bir sayfaya yedi nokta koyduğunuzda insanların çoğu tek bir bakış atar ve yedi derdi. Ama sekiz nokta yaptığınızda insanların çoğu kaybederdi.

Harry yirmi bire kadar çıkabilirdi.

O yüzden, on beş temizliğin ardından Harry'nin babasını kaç kez koridorda sendelerken, yerde sızmış ya da lazımlığa (kötü bir şekilde) hedef almış halde bulduğunu bilmesi şaşırtıcı değildi. O yüzden, yirmiye ulaştığında mesele bir şekilde akademik değer kazanmıştı ve bunun çetelesini tutmak *zorundaydı.*

Akademik olmak zorundaydı. Eğer öyle olmazsa, o zaman başka bir şey olurdu ve öyle olursa kendini ağlaya ağlaya uyurken bulabilirdi. Onun yerine sadece tavana bakarak konuştu, "Kırk altı fakat miktarı geçen salı günkünden çok daha azdı. Herhalde bu akşam fazla yemek yemedi."

Harry'nin annesi bu durumu tamamen görmezden gelmeye karar vereli uzun zaman olmuştu ve çoğunlukla bahçesinde oluyor, annesinin yıllar önce Rusya'dan getirdiği egzotik gül çeşitleriyle ilgileniyordu. Anne on yedisine bastığı anda evlenip 'bu cehennem çukurundan defolup gideceğini' söylemişti. Ebeveynlerinden hiçbiri ona uygun bir aday bulmaya zahmet etmediğinden, kararlılığını göstermek için dediğini de yapmıştı. En küçükleri Edward'a gelince, o da Harry gibi uyum sağlamayı öğrenmişti. Babaları öğlen dörtten sonra işe yaramaz oluyordu, aklı başında görünse bile. Aslında genellikle de görünüyordu, ta ki akşam yemeği zamanına kadar, ondan sonra dananın kuyruğu tamamen kopuyordu.

Hizmetkârlar da biliyordu. Sayıları çok değildi, Valentine ailesi Sussex'teki derli toplu evlerinde ve Katarina'nın çeyizinin bir parçası olarak almaya devam ettikleri aylık yüz sterlinle yeterince iyi durumdaydı. Fakat bu büyük bir servet anlamına gelmiyordu ve Valentine ailesinin çalışanlarının sayısı sadece sekizdi. Uşak, aşçı, kâhya, seyis, iki hizmetkâr, hizmetçi ve bulaşıkçı kız. Arada

sırada ortaya çıkan alkolle ilgili pis işlere rağmen çoğu aileyle kalmayı seçmişti. Sör Lionel bir ayyaş olabilirdi fakat acımasız bir ayyaş değildi. Pinti de değildi, hizmetçiler, onun pislikleriyle uğraştıklarında ve Sör Lionel yaptıklarından utanacak kadar hatırlayabildiğinde fazladan bir şeyler kazanacaklarını biliyorlardı.

Yani Harry, bu işi başka birisine bırakabilecekken *niçin* sürekli babasının arkasını temizlemeye devam ettiğinden gerçekten emin değildi. Belki de çalışanların bunun ne kadar sıklıkla olduğunu bilmelerini istemiyordu. Belki de alkolün sonuçları konusunda görsel bir hatırlatıcıya ihtiyacı vardı. Büyükbabasının da aynı şekilde olduğunu işitmişti. Böyle şeyler babadan çocuklarına geçer miydi?

Öğrenmek istemiyordu.

Sonra birdenbire bir gün, büyükannesi öldü. Öyle uykusunda huzurla falan da gitmemişti. Olga Petrova Obolenskiy Dell bu dünyadan asla sessiz sedasız ayrılmazdı. Yemek masasında oturuyordu, kaşığını çorbasına daldırmak üzereydi ki göğsünü tuttu, birkaç kesik soluk sesi çıkardı ve yığılıp kaldı. Sonradan söylendiğine göre, masaya çarpmadan önce hâlâ biraz bilinci açıktı, çünkü yüzü çorbayı tamamen ıskalamıştı ve nasıl becerdiyse kaşığına çarpıp bir kaşık dolusu kaynar sıvıyı havada uçurarak doğruca Sör Lionel'a göndermişti, ki onun da refleksleri eğilemeyecek kadar zayıftı.

Harry buna ilk elden şahit olmamıştı, on iki yaşındayken yemekte yetişkinlerle oturmasına izin yoktu. Fakat Anne her şeyi görmüştü ve Harry'ye nefes nefese anlatmıştı.

"Sonra babam boyun bağını söküp çıkardı!"

"Masada mı?"

"Masada! Yanık izi de görülebiliyordu!" Anne elini kaldırdı, başparmağı ve işaret parmağı arasında üç santim kadar yer bıraktı. "Bu kadar büyüktü!"

"Peki büyükannem?"

Anne biraz kendine gelir gibi oldu. Fakat sadece birazcık. "Sanırım o öldü."

Harry yutkundu ve başını salladı. "Çok yaşlıydı."

"En az doksandı."

"Doksan yaşında olduğunu sanmıyorum."

"Doksan *görünüyordu*," diye homurdandı Anne.

Harry bir şey söylemedi. Doksan yaşındaki bir kadının nasıl göründüğünü bilmiyordu ama büyükannelerinin gördüğü herkesten daha fazla kırışıklığı olduğundan emindi.

"Ama sana en garip kısmını söyleyeyim," dedi Anne. Öne doğru eğildi. "*Annem.*"

Harry gözlerini kırpıştırdı. "Ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Tek bir şey bile yapmadı."

"Büyükannemin yanında mı oturuyordu?"

"Hayır, demek istediğim o değil. Karşı çaprazında oturuyordu, yardım edemeyecek kadar uzaktaydı."

"O zaman–"

"Öylece oturdu," diye araya girdi Anne. "Kıpırdamadı. Hatta ayağa kalkmaya yeltenmedi bile."

Harry bunu düşündü. Söylemesi üzücü olsa da şaşırtıcı değildi.

"Yüzü bile kıpırdamadı. Orada *böyle* oturdu." Anne yüzüne boş bir ifade kondurmaya çalıştı ve Harry kabul etmek zorundaydı ki, tam annelerininki gibiydi.

"Sana bir şey söylemeliyim," dedi Anne. "Eğer annem benim önümde çorba tabağına yığılsaydı *en azından* şaşırmış görünürdüm." Başını iki yana salladı. "İkisi de çok tuhaf. Babam içmekten başka bir şey yapmıyor, annemse hiçbir şey yapmıyor. Sana diyeyim, doğum günüme kadar bekleyemem. Yas tutmamız gerektiği umurumda bile değil. William Forbush'la evleniyorum ve bu konuda ikisinin de yapabileceği bir şey yok."

"O konuda endişelenmen gerektiğini sanmıyorum," dedi Harry. Annelerinin o meseleyle ilgili hiçbir fikri yoktu muhtemelen, babaları da farkına varmayacak kadar sarhoştu.

"Hıh. Büyük ihtimalle haklısın." Anne öfkeyle dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra hiç ona uymayan bir şekilde kardeşçe bir sevgi gösterisinde bulunarak uzanıp Harry'nin omzunu sıktı. "Sen de yakında gitmiş olacaksın. Endişelenme."

Harry başını salladı. Birkaç kısa hafta sonra okula gitmek için ayrılacaktı.

Anne ve Edward'ı arkada bırakacağı için biraz suçluluk duyu-

yor olsa da okula gitmek için yola çıktığında bu hisleri bastıran bir rahatlama hissiyle dolup taştı.

Gitmek *güzeldi.* Büyükannesine ve onun gözde hükümdarlarına saygısızlık gibi olmasın ama gitmenin güzelliği her şeyden büyük olabilirdi.



Harry'nin öğrencilik hayatı tam da umduğu gibi tatminkârdı. Hesslewhite'a girmişti, oğullarını Eton ya da Harrow'a yollayacak kadar nüfuzları (ya da Harry'nin durumunda ilgileri) olmayan ailelerin oğullarını gönderdikleri oldukça özenli bir okuldu.

Harry okulu sevdi. Çok *sevdi.* Derslerini sevdi, spor yapmayı sevdi ve yatmaya giderken babasının ortalığı pisletmeden sızmış olmasını umarak binanın her köşesini gezmek, onu aramak zorunda kalmadan yatağa girmeyi sevdi. Okuldayken, ortak salondan doğruca yatakhanesine gidiyordu ve attığı her olaysız adımı seviyordu.

Fakat her güzel şeyin bir sonu vardı ve Harry on dokuz yaşındayken sınıfındaki diğer arkadaşlarıyla birlikte mezun oldu. Buna ilk göbekten kuzeni ve en yakın arkadaşı Sebastian Grey de dahildi. Çocukların çoğu bunu kutlamayı diledikleri için bir tören yapılıyordu, ancak Harry ailesine bundan bahsetmeyi "unutmuştu". Teyzesi Anna ona, "Annen nerede?" diye sordu. Annesi gibi, teyzesinin sesinde aksana dair hiç iz yoktu. Olga'nın onlarla küçükken yalnızca Rusça konuşmakta ısrarcı olmasına rağmen hem de. Anna, Katarina'dan daha iyi bir evlilik yapmıştı, bir kontun ikinci oğluyla evlenmişti. Bu kardeşler arasında bir soruna yol açmamıştı, sonuçta Sör Lionel da bir baronetti. Yani 'leydi cenapları' denilen kişi Katarina'ydı. Fakat bağlantıları ve parası olan Anna'ydı ve belki de daha önemlisi, iki yıl önce vefat etmiş olsa da akşam yemeklerinde bir kadeh şaraptan fazlasını içmeyen bir kocaya sahipti.

O yüzden Harry annesinin fazla yorgun olduğuyla ilgili bir şeyler mırıldandı ve Anne onun ne kastettiğini tam olarak anladı. Eğer annesi gelseydi babası da peşinden gelirdi. Ve Sör Lionel'ın,

1807 yılında Hesslewhite'taki toplantıya tökezleyerek müthiş bir giriş yapmasından sonra, Harry onu başka bir okul törenine davet etmeye isteksizdi.

Sör Lionel sarhoşken bazı harfleri yutmaya meyilliydi ve Harry, başka bir "Tütiş, tütiş bir okul," konuşmasından sağ çıkamayabilirdi. Özellikle de bu konuşmayı bir sandalyenin tepesine çıkarak yapmışken.

Hem de bir sessizlik anında.

Harry babasını çekip indirmeye çalışmıştı ve Sör Lionel'ın diğer yanında oturan annesinin yardımı dokunsa başarırdı. Fakat annesi böyle zamanlarda hep yaptığı gibi doğruca karşıya bakmıştı ve hiçbir şey duymuyormuş gibi davranmıştı. Bu da Harry'nin, babasını sadece tek taraftan çekmek zorunda kaldığı anlamına geliyordu. Ona dengesini kaybettirmişti. Sör Lionel hafif bir bağırışın ardından düşüp yanağını Harry'nin önündeki sandalyenin sırtlığına çarpmıştı.

Bu başka bir adamı öfkeden kudurtabilirdi ama Sör Lionel'ı değil. Harry'ye bir aptal gibi gülümseyip, "Tütiş ovlum," dedikten sonra ağzındaki bir dişi tükürmüştü.

Harry o dişi hâlâ saklıyordu. Babasının okul arazisine bir daha ayak basmasına asla izin vermedi. Bu onu mezuniyet töreninde çekirdek ailesinden kimse olmayan tek kişi yapsa da.

Teyzesi onu eve bırakmakta ısrar etti ve Harry bunun için minnettardı. Misafir ağırlamayı sevmiyordu fakat Anna teyzesi ve Sebastian zaten babasının durumuyla ilgili her şeyi biliyordu. Şey, çoğunu. Harry onlara babasının arkasından kusmuğunu yüz yirmi altı kez temizlediğini söylememişti. Ya da yakın zamanda büyükannesinin kıymetli semaverinin kırıldığını da. Sör Lionel, ayağı bir sandalyeye takılıp havada oldukça zarif bir şekilde uçtuktan sonra (muhtemelen dengesini kazanmak için), büfenin üstüne göbeğinin üstüne indiğinde semaverin emayesi gümüş gövdesinden ayrılıp düşmüştü.

O sabah üç tabak yumurta ve domuz pastırması dilimi de yok olmuştu.

İşin iyi yanından bakılırsa, tazılar hiç o günkü kadar iyi beslenmemişti.

Hesslewhite, Valentine'ların evine olan yakınlığı yüzünden seçilmişti, o yüzden at arabasıyla yaptıkları sadece doksan dakikalık yolculuktan sonra araba yoluna girdiler ve son metreleri almaya başladılar.

"Ağaçlar bu yıl kesinlikle daha çok yapraklandı," diye belirtti teyzesi. "Eminim annenin gülleri de iyi durumdadır."

Harry boş boş başını salladı, vakti çözmeye çalışıyordu. Hâlâ öğleden sonra mıydı yoksa akşam olmaya başlamış mıydı? Eğer ikincisiyse onları akşam yemeğine davet etmek zorunda kalacaktı. Her durumda davet etmek zorunda kalacaktı zaten, Anna teyzesi kız kardeşine merhaba demek isterdi. Fakat eğer ikindi vakitleriyse sadece çay beklerlerdi, bu da babasını görmeden içeri girip çıkabilecekleri anlamına gelirdi.

Akşam yemeği başka bir hikâyeydi. Sör Lionel her zaman yemek için giyinip süslenmekte ısrar ederdi. Söylemekten hep hoşlandığı gibi, bu bir centilmen olmanın gereğiydi. Ve akşam yemeği partileri ne kadar küçük olursa olsun (zamanın yüzde doksan dokuzunda sadece Sör Lionel, Leydi Valentine ve evde olan çocuklarından herhangi biri), ev sahibini oynamaktan hoşlanırdı. Bu da bolca hikâyeler anlatacak ve nükteli sözler söyleyecek demekti, ancak Sör Lionel genelde hikâyelerinin ortalarını unutmaya meyilli olduğundan nükteleri pek de yerinde denilemezdi.

Karşılığında ailesinden bolca acı verici sessizlik görüyordu. Ailesi akşam yemeğinin çoğunu, devrilen sos kâsesi ya da Sör Lionel'ın şarap kadehinin yeniden dolduğu dikkatlerini çekmemiş gibi davranarak geçiriyordu.

Sonra yeniden dolduruluyordu.

Ve yeniden.

Elbette sonra, yeniden.

Kimse ona durmasını söylemiyordu. Amaç neydi ki? Sör Lionel çok fazla içtiğini biliyordu. Harry, babasının ona dönüp hıçkırarak, "Üsgünüm, ben çok, çok üsgünüm. Sorun olmak istemem. Sen iyi bir oğlansın Harry," dediği seferlerin sayısını hatırlamıyordu artık.

Fakat bu asla bir fark yaratmıyordu. Sör Lionel'ı içmeye iten şey her neyse, bırakmak için hissedebileceği suçluluk ya da piş-

manlık duygusundan daha güçlüydü. Sör Lionel derdinin sonuçlarıyla ilgili inkâr halinde değildi. Aslında o bununla ilgili bir şey yapmayacak kadar güçsüzdü.

Tıpkı Harry gibi. Babasını yatağa bağlamak dışında, ki onu yapmaya hazır değildi. O yüzden bunun yerine arkadaşlarını evine hiç davet etmiyor, akşam yemekleri sırasında evde olmamaya çalışıyordu ve şimdi okul bittiğine göre, üniversiteye gidene kadar günleri sayacaktı.

Fakat öncelikle yazı atlatması gerekiyordu. Kapının önüne geldiklerinde Harry at arabasından aşağı atladı, sonra teyzesine yardım etmek için elini uzattı. Sebastian peşlerinden indi, üçü birlikte konuk odasına girdiklerinde Katarina elindeki işlemeye iğnesini batırıyordu.

"Anna!" dedi, sanki ayağa fırlayacak gibi göründü ancak öyle bir şey yapmadı. "Bu ne güzel bir sürpriz!"

Anna ona sarılmak için eğildi, sonra karşısındaki koltuğa oturdu. "Harry'yi eve kadar bırakayım diye düşündüm."

Katarina, "Ah, dönem bitti öyleyse?" diye mırıldandı.

Harry gergin bir gülümsemeyle gülümsedi. Annesinin bu konudaki bilgisizliğinin suçlusu Harry'ydi, ona okulun bittiğini söylememişti ama bir annenin böyle detayları bilmesi gerekmez miydi?

Katarina, "Sebastian," diyerek yeğenine döndü. "Büyümüşsün."

Sebastian, "Öyle oluyor," diyerek takıldı, ona her zamanki çarpık sırıtışından yolladı.

"Tanrım," dedi Katarina gülümseyerek, "yakında leydiler için tam bir tehlike olacaksın."

Harry neredeyse gözlerini devirecekti. Sebastian, Hesslewhite'ın çevresindeki köydeki neredeyse bütün kızları fethetmişti bile. Herhalde etrafına bir çeşit koku yayıyordu, çünkü kadınlar resmen kendilerini onun ayaklarına atıyorlardı.

Bu berbat bir şey olabilirdi, tabii kızların hepsi Sebastian'la dans edemiyorlardı. Sis dağıldığında, Harry onun en yakınındaki adam olmaktan fazlasıyla mutluydu.

"Onun için vakti olmayacak," dedi Anna. "Onun için bir rütbe satın aldım. Bir ay içinde ülkeden ayrılacak."

"Orduda mı olacaksın?" dedi Katarina, şaşkınlıkla dönüp yeğenine baktı. "Ne soylu bir görev."

Sebastian omzunu silkti.

"Elbette bunu biliyorsun anne," dedi Harry. Sebastian'ın geleceğine aylar önce karar verilmişti. Anna teyzesi, Sebastian'ın babası öldüğünden beri bir erkeğin etkisine ihtiyacı olduğu konusunda söylenip duruyordu. Sebastian'ın herhangi bir unvana ya da servete konması pek olası olmadığından, dünyada kendi yolunu bulmak zorunda kalması anlaşılırdı.

Kimse, güneşin Sebastian'ın üzerinde doğup battığını düşünen annesi de dahil, ona din adamlığını düşünmesini *önermemişti* bile.

Sebastian sonraki on yılını Napolyon'la savaşarak geçirme düşüncesinden heyecan duymuyordu fakat Harry'ye de söylediği gibi; başka ne yapabilirdi ki? Newbury Kontu olan amcası ondan nefret ediyordu ve aralarındaki bu akrabalık bağından dolayı herhangi bir avantaj, maddi yardım ya da onun gibi bir şey beklememesi gerektiğini Sebastian'a açıkça belirtmişti.

Harry on dokuz yaşındaki bir gencin duyarlılığı ve patavatsızlığıyla, "Belki ölür," demişti.

Fakat tekrar düşününce, Sebastian'ın alınmasına sebep olmak zordu. Özellikle de mesele amcasıysa. Ya da amcasının tek oğlu, Newbury varisiyse. "Kuzenim daha da kötü," diye cevap vermişti Sebastian. "Londra'dayken yüzüme baka baka tanımıyormuş gibi yapıp selamımı almamaya çalıştı."

Harry kaşlarının şokla havaya kalktığını hissetmişti. Bir aile üyesinden nefret etmek bir yere kadardı, fakat insanların içinde aşağılamak bambaşka bir şeydi. "Sen ne yaptın?"

Sebastian'ın dudakları ağır bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Evlenmek istediği kadını baştan çıkardım."

Harry ona dediklerinin tek kelimesine bile inanmıyormuş gibi bakmıştı.

Sebastian, "Ah, pekâlâ," diye geri adım atmıştı, "ama tavernada göz süzdüğü kızı ayarttım."

"Peki evlenmek istediği kız?"

"Artık onunla evlenmek istemiyor!" Sebastian kıkır kıkır gülmüştü.

"Yüce Tanrım Seb, ne yaptın sen?"

"Ah, kalıcı bir şey değil. Ben bile bir kontun kızıyla iş karıştıracak kadar aptal değilim. Ben sadece... onun başını döndürdüm, o kadar."

Ancak annesinin de söylediği gibi, Sebastian'ın aşkla ilgili herhangi bir gayrette bulunacak fırsatı olmayacaktı. Önünde onu bekleyen ordu hayatı varken olmazdı. Harry onun ayrılışını düşünmemeye çalıştı, Seb onun dünya üzerinde tamamen ve kati suretle güvendiği tek insandı.

Harry'yi asla yüzüstü bırakmamış tek kişiydi o.

Aslında hepsi mantıklıydı, gerçekten. Sebastian aptal değildi, aslında tam tersiydi ancak akademik hayata uygun değildi. Ordu onun için çok daha iyi bir seçimdi. Fakat yine de Harry orada, fazlasıyla küçük Mısır tarzı koltukta rahatsızca otururken, elinde olmadan kendine biraz acıdığını hissediyordu. Ve bencil hissediyordu. Sebastian'ın onunla birlikte üniversiteye gitmesini tercih ederdi, bu onun için en iyisi olmasa bile.

Katarina, "Üniforman ne renk olacak?" diye sordu.

Sebastian kibarca, "Lacivert sanırım," diye yanıtladı.

"Ah, lacivertin içinde çarpıcı görüneceksin. Sen de öyle düşünmüyor musun Anna?"

Anna başıyla onayladı ve Katarina ekledi: "Senin de görüneceğin gibi Harry. Belki sana da bir rütbe satın almalıyız."

Harry şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ordu asla geleceğinin bir parçası olarak konuşulmamıştı. Ailenin en büyüğü oydu. Ev, baronet unvanı ve babasının ölmeden önce içerek harcamadığı ne kadar para varsa ona kalacaktı. Zarar görebileceği bir yolda olmaması gerekirdi.

Ayrıca bunun yanında, Hesslewhite'ta ders çalışmaktan gerçekten *hoşlanan* birkaç kişiden biriydi o. Ona "profesör" lakabını takmışlardı ve buna aldırmamıştı bile. Annesi ne düşünüyordu? Annesi onu *tanıyor* muydu ki? *Moda* anlayışı gelişsin diye orduya katılmasını mı öneriyordu?

Sebastian, "Eh, Harry bir asker olamaz," dedi şakayla. "Yakından bile bir hedefi vuramaz."

"Bu doğru değil," diye karşılık verdi Harry. "Onun kadar iyi

değilim," diyerek başıyla Seb'i işaret etti, "ama geri kalan herkesten daha iyiyim."

"Peki sen iyi bir nişancı mısın Sebastian?" diye sordu Katarina.

"En iyisi."

"Ayrıca son derece mütevazıdır," diye homurdandı Harry. Fakat doğruydu. Sebastian acayip şekilde etkileyici bir nişancıydı ve ordu ona sahip olduğu için heyecan duyacaktı, tabii bütün Portekiz'i baştan çıkarmasını engellemeyi başarabildikleri sürece.

Portekiz'in yarısını elbette. Kadın olan kısmını.

"Sen neden rütbe satın *almıyorsun*?" diye sordu Katarina.

Harry annesine döndü, yüzünü ve *onu* okumaya çalıştı. Her zaman öfkelendirecek kadar boş olurdu, sanki yıllar karakterindeki her şeyi, ona *hissetme* izni veren her bir şeyi yavaşça alıp götürmüş gibiydi. Annesinin hiçbir fikri yoktu. Hayatının etrafında akmasına izin veriyor ve bir şeye ilgi göstermeden oturup geçişini izliyordu.

"Bence ordu hoşuna giderdi," dedi sessizce. Harry düşündü: *Annesi hiç böyle bir şey söylemiş miydi?* Onun geleceğiyle, iyiliğiyle ilgili bir fikir vermiş miydi?

Doğru zamanı mı beklemişti?

Annesi her zaman yaptığı gibi, sanki çok fazla çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibi küçük bir iç geçirişle gülümsedi. "Maviler içinde muhteşem görünürdün." Sonra tekrar Anna'ya döndü. "Sence de öyle değil mi?"

Harry bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzını açtı. Ve ne söyleyeceğini hemen buldu. Orduyla ilgili planı yoktu. O üniversiteye gidecekti. Oxford'da Pembroke Koleji'nde bir yer kazanmıştı. Rusça okuyabileceğini düşünüyordu. Büyükannesi öldüğünden beri bu dile fazla yatkın değildi. Annesi konuşuyordu fakat Rusça şöyle dursun, İngilizce bile nadiren sohbet ediyorlardı.

Lanet olsun, Harry büyükannesini özlüyordu. Her zaman haklı değildi, her zaman iyi bile değildi ama eğlendiriciydi. Ve Harry'yi sevmişti.

Büyükannesi onun ne yapmasını isterdi? Harry emin değildi. Harry emin değildi. Günlerini Rus edebiyatı üzerine geçireceği anlamına geliyorsa üniversiteye gitmesini kesinlikle onaylardı. Fakat

orduyu da son derece yüksek bir yere koyar ve Harry'nin babasının ülkesine hiç hizmet etmemiş olmasıyla açıkça alay ederdi.

Elbette, Harry'nin babasıyla birçok mesele hakkında açıkça alay ederdi.

"Bir düşünmelisin Harry," dedi Anna. "Sebastian'ın senin eşliğine minnettar olacağına eminim."

Harry Sebastian'a çaresizlikle bir bakış attı. Elbette o Harry'nin rahatsızlığını anlayacaktı. Ne düşünüyorlardı ki? Bir *çay sohbeti* sırasında böyle bir karar verebileceğini mi? Kurabiyesinden bir ısırık alırken şöyle kısaca düşüneceğini ve evet, lacivert bir üniforma için muhteşem bir renk diye karar vereceğini mi?

Fakat Sebastian sadece şu küçük, tek omzunu silkme hareketini yaptı. Bu hareket şöyle diyordu: *Ne diyebilirim ki? Dünya saçma sapan bir yer.*

Harry'nin annesi çay fincanını dudaklarına doğru kaldırdı ama bir yudum aldıysa da porselenin eğimini tam olarak görememişti. Sonra fincanını tabağına doğru indirirken gözlerini yumdu.

Sadece bir kez göz kırptı. Sadece normalden biraz daha uzun süreliydi, ancak Harry ne anlama geldiğini biliyordu. Annesi ayak sesleri duymuştu. Babasının ayak seslerini. Onu her zaman herkesten önce duyardı. Belki yılların alışkanlığı, onunla aynı evde yaşamanın getirdiği bir şeydi. Tam olarak aynı dünyada yaşamıyor olsalar da. Hayatı olduğundan başka bir şeymiş gibi davranma yeteneğiyle birlikte, kocasının her mümkün olan anda nerede olacağını bilme yeteneği de gelişmişti.

Birinin gerçekten görmediği bir şeyi görmezden gelmesi çok daha kolaydı.

"Anna!" diye bağırdı Sör Lionel. İçeri girip kapının sövesine yaslandı. "Sebastian. Bu ne güzel sürpriz. Nasılsın evlat?"

Sebastian, "Çok iyiyim efendim," diye cevapladı.

Harry, babasının odaya girişini izledi. Tam olarak ne kadar içtiğini söylemek henüz zordu. Adımları tam olarak dengesiz değildi fakat kollarında Harry'nin hoşlanmadı belirgin bir titreme vardı.

"Seni görmek güzel Harry," dedi Sör Lionel. Oğlunun koluna hafifçe vurduktan sonra büfeye doğru yöneldi. "Okul bitti öyleyse?"

"Evet, efendim," dedi Harry.

Sör Lionel bir bardağın içine bir şey doldurdu, Harry ne olduğunu göremeyecek kadar uzaktaydı ve sonra yüzünde yılışık bir sırıtışla Sebastian'a döndü. "Şimdi kaç yaşındasın Sebastian?" diye sordu.

"On dokuz, efendim."

Harry'yle aynı yaştaydı. Aralarında bir ay vardı. Her zaman Harry'yle aynı yaşta olmuştu.

"Ona çay mı servis ediyorsun Katy?" Sör Lionel karısıyla konuştu. "Aklından ne geçiyor? O bir adam artık."

Harry keskin bir sesle, "Çay son derece uygun baba," dedi.

Sör Lionel şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak ona döndü, sanki orada olduğunu unutmuş gibiydi. "Harry, oğlum. Seni görmek ne güzel."

Harry dudaklarım birbirine bastırıp incecik hale getirdi. "Seni görmek de güzel baba."

Sör Lionel içkisinden koca bir yudum aldı. "Dönem bitti mi ki?"

Harry her zamanki gibi, "Evet, efendim," diyerek başını salladı.

Lionel kaşlarını çattı, sonra yine içti. "Okulun bitti ama. Değil mi? Pembroke Koleji'nden üniversiteye başvurunla ilgili bir belge aldım." Yeniden kaşlarını çatıp birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra omzunu silkti. "Başvurduğunu bilmiyordum." Ardından sonradan düşünmüş gibi, "Aferin," dedi.

"Gitmiyorum."

Sözler Harry'nin ağzından şaşkınlık içinde döküldü. Ne diyordu o? Elbette Pembroke'a gidiyordu. İstediği şey buydu. Her zaman bunu istemişti. Ders çalışmak hoşuna gidiyordu. Kitapları seviyordu. Sayıları seviyordu. Güneş parlarken ve Sebastian onu ragbi oynamak için çekiştirirken bile kütüphanede oturmaktan hoşlanıyordu. Sebastian ragbi savaşını hep kazanıyordu, Güney İngiltere'de azıcık bile güneş çıksa yapabilen herkes dışarı çıkmak zorundaydı. Sebastian'ın her konuda şeytani bir ikna ediciliği vardı.

İngiltere'de üniversite hayatına ondan daha iyi uyum sağlayacak bir oğlan olamazdı. Ancak yine de–"Ben orduya katılıyorum."

Sözler yine kendiliğinden çıkıverdi, bilinçli değildi. Harry ne dediğini merak etti. Onları *niçin* söylediğini de merak etti.

Anna teyzesi, "Sebastian'la mı?" diye sordu.

Harry başıyla onayladı. "Birinin gidip onun kendini öldürtmediğinden emin olması gerekiyor."

Sebastian hakareti karşısında ona kuru kuru baktı ama olayların altüst olmasından açıkça memnundu. Orduda bir geleceği olmasıyla ilgili hep kararsız kalmıştı, Harry bunu biliyordu. Bütün cesaret gösterilerine rağmen, kuzeninin onunla gitmesinden dolayı rahatlamıştı.

"Savaşa gidemezsin," dedi Sör Lionel. "Sen benim varisimsin."

Odadaki herkes, dördü birden baronete dönüp çeşitli şaşkınlık ifadeleriyle baktı. Yıllardır söylediği en duyarlı şey olması kuvvetle muhtemeldi.

Harry kabaca, "Edward var," dedi.

Sör Lionel içti, gözlerini kırptı ve omzunu silkti. "Şey, bu doğru."

Harry onun aşağı yukarı böyle bir şey söylemesini bekliyordu, yine de karnına bir hayal kırıklığı hissinin çöreklendiğini hissetti. İçerleme.

Ve acı.

"Harry'ye kadeh kaldıralım!" Sör Lionel keyifle konuşarak bardağını kaldırdı. Başka kimsenin ona katılmadığını fark etmedi. "Tanrı yardımcın olsun oğlum." Bardağını kafasına dikti, ancak o zaman bardağının dolu olmadığını fark etti. "Kahretsin," diye homurdandı. "Bu garip oldu."

Harry koltuğuna çöktüğünü hissetti. Aynı anda ayakları da daha ileri gitmeye hazırlanıyormuş gibi kaşınmaya başladı. Koşmak için.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu Sör Lionel, mutlu bir şekilde tazelenmişti.

Harry, Sebastian'a baktı ve o da anında konuştu. "Önümüzdeki hafta haber vermeliyim."

"O zaman benim için de aynısı olacaktır," dedi babasına. "Rütbeyi satın almak için paraya ihtiyacım olacak elbette."

"Elbette," dedi Sör Lionel. Harry'nin sesindeki emir tonuna

içgüdüsel olarak cevap vermişti. "Pekâlâ." Başım eğip ayaklarına, sonra da karısına doğru baktı.

Annesi pencereden dışarı bakıyordu.

"Hepinizi görmek güzeldi," dedi Sör Lionel. Bardağındakileri içip kapıya doğru yürüdü, sadece bir defa dengesini kaybetti.

Harry onun gitmesini izledi, kendini garip şekilde yabancılaşmış hissediyordu. Bunu daha önce hayal etmişti elbette. Orduya gitmeyi değil, ama gitmeyi. Üniversiteye normalde yapıldığı gibi gideceğini düşünmüştü her zaman, eşyalarını aile arabalarına yükleyip gideceğini. Fakat hayalinde çeşitli dramatik çıkışlar vardı; vahşi tavırlardan buz gibi bakışlara kadar. En sevdiğiyse, şişeleri duvara savurup gitmekti. Pahalı olanları. Kaçakçıların Fransa'dan getirdiklerini. Şimdi oğlu onlarla savaş meydanında karşı karşıya gelirken babası yasadışı alışverişleriyle Kurbağaları desteklemeye devam eder miydi?

Harry boş kapıya gözlerini dikerek baktı. Önemli değildi, değil mi? Buradaki işi bitmişti.

Bitmişti. Bu yerle, bu aileyle, babasını yatağına kadar götürdüğü onca geceyle, tekrar kusmasın ya da en azından boğulmasın diye onu dikkatle yan yatırmakla...

İşi bitmişti.

Bitmişti.

Fakat bu ona çok boş, çok sessiz bir his verdi. Gidişi... hiçlikle damgalanmıştı.

Ve kandırıldığını fark etmesi yıllarını alacaktı.

BİR

"İlk karısını öldürdüğünü söylüyorlar."

Bu, Leydi Olivia Bevelstoke'un çayını karıştırmasını durdurmaya yetti. "Kim?" diye sordu. İşin aslı, dinlemiyordu.

"Sör Harry Valentine. Yeni komşunuz."

Olivia, Anne Buxton'a ve ardından başını onaylarcasına sallayan Mary Cadogan'a baktı. "Şaka yapıyor olmalısınız," dese de Anne'in böyle bir konuda asla şaka yapmayacağını biliyordu. Dedikodu onun için yaşam kaynağıydı.

"Hayır, gerçekten de yeni komşunuz," diye belirtti Philomena Waincliff.

Olivia çayından bir yudum aldı ve bunu yüzünü arzuladığı ifadeden daha boş bir ifadede tutmak için vakte ihtiyacı olduğu için yaptı. Yoksa yüzünde utanmazca bir kızgınlık ve inanamama olacaktı. Normalde gösterdiğinden daha büyük bir sabırla, "Birisini öldürmesi konusunda şaka yaptığını kastetmiştim," dedi.

"Oh." Philomena bir kurabiye aldı. "Üzgünüm."

"Nişanlısını öldürdüğünü duyduğumu *biliyorum*," diye ısrar etti Anne.

"Eğer birisini öldürmüş olsaydı hapishanede olurdu," diye belirtti Olivia.

"Eğer kanıtlayamadılarsa olmaz ama."

Olivia hafifçe soluna doğru baktı. Burada kalın bir taş duvarın, üç metrelik açık alandaki temiz bahar havasının ve başka bir kalın duvarın ötesinde, evlerinin tam güneyinde Sör Harry Valentine'ın yeni kiralanan evi yer alıyordu.

Diğer üç kız da onun baktığı yöne doğru baktı, bu da Olivia'ya kendini epey aptal gibi hissettirdi. Hepsi misafir kabul odasının duvarındaki tamamen boş bir noktaya gözlerini dikmiş bakıyorlardı. "O kimseyi öldürmedi," dedi sertçe.

Anne, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Mary başını salladı.

"Çünkü yapmadı," dedi Olivia. "Eğer birini öldürmüş olsaydı Mayfair'de benden bir ev ötede yaşıyor olmazdı."

Anne yeniden, "Eğer kanıtlayamadılarsa yaşar," dedi.

Mary başını salladı.

Philomena bir kurabiye daha yedi.

Olivia çok hafifçe dudaklarını kıvırmayı başardı. Yukarı doğru kıvrıldıklarını umut ediyordu. Somurtamazdı. Saat öğleden sonra dörttü. Diğer kızlar bir saattir yanındaydı, havadan sudan konuşuyor, dedikodu yapıyor (elbette) ve yaklaşmakta olan üç sosyal etkinlikte giyecekleri kıyafet seçeneklerini tartışıyorlardı. Sıklıkla bu şekilde buluşuyorlardı, haftada bir kere ve Olivia onların eşliğinden keyif alıyordu. Bir zamanlar Miranda Cheever, artık Miranda Bevelstoke olan en yakın arkadaşının yokluğunda sohbetten eskisi kadar keyif alamıyordu gerçi.

Evet, Miranda gidip de Olivia'nın abisiyle evlenmişti. Bu iyi bir şeydi. Muhteşem bir şeydi. Doğduklarından beri arkadaşlardı ve şimdi ölene kadar kardeş olacaklardı. Ancak bu Miranda'nın artık evlenmemiş bir leydi olmadığı, evlenmemiş bir leydinin yapacağı safsataları yapmadığı anlamına da geliyordu.

Evlenmemiş Leydilerin Yapacağı Safsatalar
Yazan: Leydi Olivia Bevelstoke, Evlenmemiş Leydi

Pastel renkler giymek
(ve o tonları taşıyacak ten rengine sahipseniz
büyük bir memnuniyet duymak).
Gülümsemek ve düşüncelerinizi kendinize saklamak

(bunda ne kadar başarılıysanız o kadar).
Ebeveynlerinizin sizden yapmanızı istediği şeyleri yapmak.
Yapmadığınızda sonuçlarını kabullenmek.
Size ne yapacağınızı söylemeye
zahmet etmeyecek bir koca bulmak.

Olivia'nın aklından böyle garip şeyler uydurması görülmedik bir şey değildi. Bu da neden dinlemesi gereken zamanlarda kendini karşısındakini dinlemiyor halde bulmasını açıklayabilirdi.

Mesela, neden bir ya da iki defa kendine saklaması gereken şeyleri söylemiş olabileceğini de açıklardı. Fakat hakkını yememek gerekiyordu, Sör Robert Kent'e fazla gelişmiş bir hayvan olduğunu söylemesinin üzerinden iki yıl geçmişti ve açıkçası, söylediği o şey aklından geçenlere kıyasla çok sevecen kalmıştı.

Fakat farklı konuları bir yana bırakırsa, Miranda artık evli leydilerin yaptığı tarzda şeyler yapıyordu. Olivia o konuda da bir liste oluşturmak isterdi ancak kimse (Miranda bile ve Olivia bunun için onu hâlâ bağışlamamıştı) ona evli leydilerin ne yaptığını söylemiyordu. Pastel tonda kıyafet giymemek, her zaman yanında bir şaperonla gezmemek ve makul aralıklarla küçük bebekler üretmek dışında.

Olivia meselenin son kısımla alakalı olduğundan oldukça emindi. Ne zaman o hususta bir şey soracak olsa annesi odadan kaçarcasına gidiyordu.

Tekrar Miranda'yı düşündü. O küçük bir bebek yapmıştı. Olivia'nın sevgili yeğeni Caroline, onun için kendini mutlulukla atların altına atardı. Şimdiyse yeni bir tane daha bekliyordu, o yüzden de her zamanki öğlen sohbetleri için uygun olmadığı anlamına geliyordu. Olivia havadan sudan konuşmaktan *hoşlanırdı –ve* modadan *ve* dedikodudan– böylece kendini Anne, Mary ve Philomena ile daha çok zaman geçirirken bulmuştu. Sıklıkla eğlenceli ama asla kötü niyetli olmasalar da onlar, arada sırada birazcık aptallardı.

Mesela şu andaki gibi.

"*Onlar* kim oluyor peki?" diye sordu Olivia.

"Onlar mı?" diye tekrarladı Anne.

"Onlar. Yeni komşumuzun nişanlısını öldürdüğünü söyleyen insanlar."

Anne duraksadı. Mary'ye baktı. "Sen anımsıyor musun?"

Mary başını iki yana salladı. "İşin aslı hatırlamıyorum. Belki Sarah Forsythe olabilir?"

Philomena, "Hayır," diyerek araya girdi, başını büyük bir katiyetle iki yana sallıyordu. "Sarah değildi. O Bath'tan daha iki gün önce döndü. Libby Lockwood olabilir mi?"

"Libby değil," dedi Anne. "Eğer Libby söylemiş olsaydı hatırlardım."

"Demek istediğim de o," diyerek araya girdi Olivia. "Kimin söylediğini bilmiyorsunuz. Hiçbirimiz bilmiyoruz."

"Evet ama ben uydurmadım," dedi Anne, sesinde hafif bir savunmacı ton vardı.

"Senin uydurduğunu söylemedim. Senin hakkında asla öyle bir şey düşünmem." Bu doğruydu. Anne önünde olan neredeyse her şeyi tekrarlardı fakat asla bir şeyler uydurmazdı. Olivia duraksadı, düşüncelerini topladı. "Sizce de bu birisinin doğrulamak isteyebileceği bir dedikodu değil mi?"

Bu ona üç çift boş bakış kazandırdı.

Olivia farklı bir yöntem denedi. "Sadece kendi güvenliğiniz için. Eğer öyle bir şey doğruysa–"

"Öyleyse doğru olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Anne, insanı olduğu yere yapıştıran bir sesle konuştu.

"Hayır." *Yüce Tanrı aşkına.* "Düşünmüyorum. Fakat eğer öyle olsaydı bile, o zaman kesinlikle temas kurmayı dileyeceğimiz birisi olmazdı."

Bu ona uzun bir sessizlik olarak geri döndü, en sonunda Philomena sessizliği bozdu. "Annem zaten ondan uzak durmamı söyledi."

"İşte bu yüzden," diye devam etti Olivia, kendini bataklıkta yürümeye çalışıyormuş gibi hissediyordu, "işin aslını öğrenmeliyiz. Çünkü eğer doğru *değilse*–"

"Çok yakışıklı," diyerek araya girdi Mary. Peşinden bir diğeri, "Şey, cidden öyle," dedi.

Olivia onları takip etmeye çalışırken gözlerini kırpıştırdı.

Philomena, "Ben onu hiç görmedim," dedi.

Mary özgüvenle, "Sadece siyah renk giyiyor," dedi.

Anne, "Ben onu lacivert kıyafetle gördüm," diye karşılık verdi.

Mary, "Sadece koyu renkli şeyler giyiyor," diye düzeltirken, Anne'e siniri bozulmuş gibi bir bakış yolladı. "Ve gözleri, ah, resmen karşısındakini yakıp geçebilir."

Olivia, "Ne renk?" diye sordu, bütün değişik renk tonlarını aklından geçiriyordu: kırmızı, sarı, turuncu...

"Mavi."

"Gri," dedi Anne.

"Mavimsi bir gri. Fakat oldukça çarpıcı."

Anne başını sallayarak onayladı, bunu düzeltme gereği görmedi.

Olivia, "Saçları ne renk?" diye sordu. Elbette bu görmezden gelinen bir detay olmalıydı.

Kızlar aynı anda, "Koyu kahverengi," diye cevap verdi.

Philomena kendi bukleleriyle oynayarak, "Benimki kadar koyu mu?" diye sordu.

"Daha koyu," dedi Mary.

"Fakat siyah değil," diye ekledi Anne. "O kadar değil."

"Ve uzun," dedi Mary.

Olivia, "Hep öyle olurlar," diye mırıldandı.

Mary, "Ama çok uzun değil," diye devam etti. "Şahsen ben sırık gibi adamlardan hoşlanmıyorum."

Anne, Olivia'ya, "Elbette onu görmüş olmalısın," dedi. "Yanındaki evde yaşıyor."

"Gördüğümü sanmıyorum," diye mırıldandı Olivia. "Evi ayın başında kiralamış ve ben o hafta Macclesfield'daki bir ev partisindeydim."

"Londra'ya ne zaman döndün?" diye sordu Anne.

"Altı gün önce," dedi Olivia, konuştukları konuya hemen geri döndü. "Muhitte bekâr bir adam olduğunu bile bilmiyordum." Eğer onun hakkında bir şeyler biliyor *olsaydı* daha fazlasını öğrenmeye çalışacağını ima etmiş gibi olduğunu sonradan fark etti.

Hoş, bu muhtemelen doğruydu ancak itiraf edecek değildi.

"Ben ne duydum biliyor musunuz?" dedi Philomena birdenbire. "Julian Prentice'i *dövmüş*."

"Ne?" Bunu hepsi aynı anda söyledi.

Anne inanamıyormuş gibi, "Ve sen bundan daha şimdi mi bahsediyorsun?" diye ekledi.

Philomena elini sallayarak onu savuşturdu. "Ağabeyim söyledi. O ve Julian çok iyi arkadaş."

"Neler olmuş?" diye sordu Mary.

"İşte net olarak anlayamadığım kısım orasıydı," diye itiraf etti. "Robert biraz belirsizdi."

"Erkekler doğru detayları *asla* anımsamaz," dedi Olivia, ikizi Winston'ı düşünüyordu. Dedikodu konusunda bir işe yaramazdı, kesinlikle işe yaramazdı.

Philomena başıyla onayladı. "Robert eve geldi ve durumu iyi değildi. Biraz şeydi... dağınık haldeydi."

Hepsi başını salladı. Hepsinin erkek kardeşleri vardı.

"Doğru düzgün ayakta duramıyordu," diye sürdürdü Philomena. "Ayrıca çok kötü kokuyordu." Elini burnunun önünde salladı. "Annem onu görmesin diye oturma odasının önünden geçmesine yardım etmek zorunda kaldım."

"Öyleyse şimdi sana borcu var," dedi Olivia, düşünmeye hiç ara vermiyordu.

Philomena başıyla onayladı. "Belli ki dışarıda erkekler ne yaparsa onu yapıyorlarmış ve Julian biraz, şeymiş..."

"Sarhoş mu?" diye belirtti Anne.

Olivia, "Sıklıkla öyle zaten," diye ekledi.

"Evet. Robert'ın eve döndüğündeki durumunu düşününce meseleyi doğruluyor." Philomena duraksadı, sanki bir şeyi düşünüyormuş gibi alnı kırıştı fakat sonra, o hali geldiği gibi hızla kayboldu. "Julian'ın normalden farklı bir şey yapmadığını söyledi ve sonra Sör Henry gelip resmen uzuvlarını parça parça etmiş."

Olivia, "Kan var mıymış?" diye sordu.

Mary, "Olivia!" diyerek azarladı.

"Münasip bir soruydu."

Philomena hemen, "Kan olup olmadığını bilmiyorum," dedi.

Olivia, "Bence öyledir," diye yüksek sesle dillendirdi. "Uzuvların koparıldığı söyleniyorsa yani."

Kaybettiğim için en az üzüleceğim uzuvlar,
yukarıdan aşağıya sırayla,
Yazan: Olivia Bevelstoke (bütün uzuvlar şu anda yerli yerinde)

Hayır, bu olmazdı. Kararsızca ayak parmaklarını terliklerinin içinde oynattı.

Philomena, "Tek gözü morarmış," diye devam etti.

"Sör Harry'nin mi?" diye sordu Anna.

"Julian Prentice'in. Sör Harry'nin de gözü morarmış olabilir. Bunu bilemem. Onu hiç görmedim."

"Ben iki gün önce gördüm," dedi Mary. "Gözü morarmış falan değildi."

"Bir yerine bir şey olmuş gibi görünüyor muydu?"

"Hayır. Her zamanki gibi hoştu. Yine siyahlara bürünmüştü gerçi. Çok merak uyandırıcı."

"Her şeyi mi siyahtı?" diye üsteledi Olivia.

"Çoğunlukla. Gömleği ve boyunbağı beyaz. Fakat yine de–" Mary tek elini havada salladı, sanki böyle bir şeyin olasılığını kabullenemiyormuş gibi. "Sanki yas tutuyormuş gibi."

Anna bunun üzerine hızla, "Belki de tutuyordur," dedi. "Nişanlısı için!"

"Öldürdüğü nişanlısı için mi?" diye sordu Philomena.

"Adam kimseyi öldürmedi!" diye bağırdı Olivia.

"Nereden biliyorsun?" dedi üçü birlikte.

Olivia cevap verirdi ama bunu *bilmediğini* fark etti. Adamı hiç görmemiş, bu öğlene kadar onunla ilgili tek bir sözcük bile işitmemişti. Ancak yine de sağduyu sahibiydi. Birinin nişanlısını öldürmesi, Anne ve Mary'nin durmadan okuduğu şu gotik romanları fazlasıyla hatırlatıyordu.

"Olivia?" dedi biri.

Gözlerini kırpıştırdı, biraz uzun süre sessiz kalmış olduğunu fark etti. "Bir şey yok," derken başını hafifçe iki yana salladı. "Sadece düşünüyordum."

Anne azıcık kendini beğenmişçe, "Sör Harry'yi," dedi.

"Başka bir şey düşünmem için fırsat veriliyormuş gibi," diye homurdandı Olivia.

"Başka ne hakkında düşünmeyi tercih ederdin?" diye sordu Philomena.

Olivia konuşmak için ağzını açsa da ne cevap vereceğini bulamadı. "Herhangi bir şey," dedi en sonunda. "Başka bir şey."

Ancak merakı uyanmıştı. Ve Olivia Frances Bevelstoke'un merakı kesinlikle ürkütücüydü.



Yan taraftaki evde kalan genç hanım yine onu izliyordu. Neredeyse bir haftadır bunu sürdürüyordu. Başta Harry pek üstünde durmamıştı. O Rudland Kontu'nun kızıydı Tanrı aşkına, öyle değilse bile bir çeşit akrabalık bağı olmalıydı. Eğer bu genç hanım bir hizmetçi olsaydı pencerenin önünde geçirdiği onca zamandan sonra şimdiye kadar pılısını pırtısını eline verip gönderirlerdi.

Mürebbiye de değildi. Rudland Kontu'nun bir karısı vardı ya da Harry'ye öyle olduğu söylenmişti. Hiçbir eş, evine *öyle* görünen bir mürebbiyenin girmesine izin vermezdi.

Yani çok büyük bir ihtimalle evin kızıydı. O yüzden bu genç kadının yeni komşusunu dikizleyen tipik, meraklı bir sosyete hanımefendisinden başka bir şey olduğunu varsayması için bir sebebi yoktu. Ancak *beş gündür* Harry'yi izliyordu. Eğer ceketinin kesimi ve saçının rengi gibi mevzularda meraklı olsaydı, incelemesini şimdiye kadar tamamlamış olurdu herhalde.

İçinden el sallamak geçmişti. Yüzüne kocaman, neşeli bir gülümseme kondurup el sallamak. Bu casusluğuna bir son verirdi. Ancak eğer öyle yaparsa bu genç kadının *niçin* o kadar ilgili olduğunu asla öğrenemezdi.

Bu kabul edilemezdi. Harry cevaplanmamış bir "niçin" sorusuna asla katlanamazdı.

Ayrıca onun tepkisini göremeyecek kadar *uzak* olmasından bahsetmiyordu bile. Bu da el sallamanın amacına tersti. Eğer genç

kadın utanacaksa Harry bunu görmek isterdi. Öbür türlü eğlence bunun neredesindeydi ki?

Harry masasında arkasına yaslanıp sanki genç kadının perdelerinin arasından onu gözetlediğini hiç bilmiyormuş gibi davrandı. Yapılacak işleri vardı ve penceredeki sarışın hakkında endişelenmeyi kesmesi gerekiyordu. Savaş Bakanlığı'ndan bir ulak o sabahın erken saatlerinde oldukça kalın bir belge getirmişti ve hemen tercüme edilmesi gerekiyordu. Harry her zaman Rusçadan İngilizceye tercüme yaparken yaptığı rutini uyguluyordu. Önce tamamını anlamak için hızlıca okuyor, ardından yakından bir bakış atarak kelime kelime inceliyordu. Ancak bu dikkatli gözlemden sonra bir kalem ile mürekkep alıyor ve tercümesine başlıyordu.

Bu sıkıcı bir işti. O hoşlanıyordu ama öte yandan, bulmacaları her zaman sevmişti. Bir belgeyle saatlerce oturabilirdi ve ancak güneş battığında bütün gün hiçbir şey yememiş olduğunu fark ederdi. Fakat görevini aşkla seven o bile, bütün gününü belgeleri çeviren birini *izleyerek* geçirmeyi hayal edemiyordu.

Fakat genç kadın işte yine penceresindeydi. Muhtemelen gizlice iş yapmada çok iyi olduğunu ve Harry'nin her şeyden bihaber olduğunu düşünüyordu.

Harry alayla gülümsedi. Bu kadının hiçbir şeyden haberi yoktu. Harry Savaş Bakanlığı'nın sıkıcı bir alanında çalışıyor olabilirdi, silahlar, bıçaklar ve gizli görevler yerine kelimeler ve kâğıtlarla uğraşıyor olabilirdi ancak o da iyi eğitilmişti. On yılını orduda geçirmişti, çoğunda da Kıta Avrupası'ndaydı*. Gözlemci bir gözle ve dikkatli sezgilerle hareket etmenin, yaşam ve ölüm arasında fark yaratabildiği bir yerdi.

Mesela, genç kadının dağılan saç tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırması gibi bir alışkanlığı olduğunu fark etmişti. Ayrıca bazen geceleri de onu izlediği için, o inanılmaz, güneş gibi parlak saçlarını açtığında uçlarının sırtının ortasına kadar indiğini biliyordu.

Sabahlığının mavi renkli olduğunu biliyordu. Ne yazık ki şekilsiz bir şeydi.

---

* Kıta Avrupası tanımı Birleşik Krallık'ta, Britanya adaları hariç Avrupa kıtasının tamamı için kullanılır.

Genç kadının hareketsiz durmak gibi bir becerisi yoktu. Muhtemelen öyle olduğunu düşünüyordu, gerçi kıpır kıpır değildi ve duruşu da dimdikti. Fakat bir şeyler onu her zaman ele veriyordu; parmak uçlarını hafifçe kıpırdatması ya da nefes alırken omuzlarındaki küçük hareketlenme.

Ve elbette, şu noktada Harry'nin onu fark *etmemesi* mümkün bile değildi.

Bu da meraklanmasına sebep oluyordu. Bir yığın kâğıdın üzerine abanmış olmasında genç kadına bu kadar ilginç gelen şey neydi? Çünkü bütün hafta yaptığı şey buydu.

Belki de durumu biraz canlandırmalıydı. Gerçekten, bunu yapmak kibarlık olurdu. Kız deli gibi sıkılıyor olmalıydı.

Masasının üstüne çıkıp şarkı söyleyebilirdi.

Yemeğinden bir lokma ısırıp boğuluyor gibi yapabilirdi. O zaman izleyicisi ne yapardı?

İşte *bu* ilginç bir ahlaki ikilem olurdu. Bir an için kalemini bıraktı, tanıştığı çeşitli sosyete leydilerini düşündü. İnsanlara bayılmazdı ama içlerinden en azından birkaçının onu kurtarmak için bir şeyler yapmaya yelteneceğine yürekten inanıyordu. Ancak herhangi birinin zamanında ulaşmak için yeterli atletik becerilere sahip olduğundan şüpheliydi.

En iyisi yemeğini dikkatlice çiğneyerek yemeliydi.

Uzun bir soluk verdikten sonra dikkatini yeniden işine odaklamaya çalıştı. Penceredeki genç kadını düşündüğü sürede gözleri hep kâğıtlarına dönüktü fakat tek bir şey bile okumamıştı. Son beş gündür *hiçbir şey* yapmamıştı. Perdeyi çekebilirdi herhalde fakat bu da çok bariz olurdu. Özellikle de şimdi, öğlenin ortasında, güneş tepede ve parlakken.

Önündeki kelimelere baktı ama odaklanamadı. Kız hâlâ oradaydı, hâlâ onu izliyordu ve kendini perdenin arkasına gizlediğini düşünüyordu.

Ne demeye gözetliyordu ki?

Bu Harry'nin hoşuna gitmiyordu. Harry'nin üzerinde çalıştığı şeyi görebilmesinin imkânı yoktu ve görebilseydi bile Kiril alfabesini okuduğundan şüpheliydi. Fakat yine de, masasındaki belgeler

sıklıkla hassas konulardı ve arada sırada ulusal önem bile taşıyordu. Eğer birisi onu gözetleyip casusluk yapıyorsa...

Başını iki yana salladı. Eğer biri casusluk yapıyor olsaydı o kişi Rudland Kontu'nun kızı olmazdı, Tanrı aşkına.

Sonra mucize eseri genç kadın gidiverdi. Önce arkasına baktı, çenesini sadece birkaç milim kaldırdı ve ardından uzaklaştı. Bir ses duymuş olmalıydı, herhalde birisi ona seslenmişti. Harry umursamadı. Sadece gittiğine memnun oldu. Çalışması gerekiyordu.

Başını eğip baktı, ilk sayfayı yarılamıştı ki sonra bir ses duydu.

"Günaydın Sör Harry!"

Sebastian'dı, belli ki şakacı bir ruh halindeydi. Yoksa Harry'ye Sör diye hitap etmezdi.

Harry başını kaldırmadı. "Öğlen oldu."

"İnsan on birde uyandığında öyle olmuyor."

Harry iç geçirmemek için savaş verdi. "Kapıyı çalmadın."

"Asla çalmam." Kendini bir sandalyeye bıraktı, belli ki saçının da onun gibi zıplayıp gözlerine düştüğünü fark etmedi. "Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum."

"O dediğini çok fazla yapıyorsun."

"Bazılarımıza miras kalan kontluklar yok," dedi Harry. Sebastian ondan bütün dikkatini istemeden önce en azından bir cümleyi daha bitirmeye çalışıyordu.

"Belki öyle," diye mırıldandı Sebastian. "Belki de değil."

Bu doğruydu. Sebastian miras sırasında ikinciydi, Newbury Kontu olan amcasının sadece bir oğlu olmuştu, Geoffrey. Fakat majestelerinin ordusunda on yıl hizmet etmesine rağmen Sebastian'ı hâlâ işe yaramaz biri olarak düşünen amcası, bundan hiç endişe duymamıştı. Sonuçta, Sebastian'ın varis olabilmesi için pek bir sebep yoktu. Sebastian ordudayken Geoffrey evlenmişti ve karısı iki kız çocuğu doğurmuştu, yani adamın üreyebildiği belliydi.

Fakat Geoffrey geçirdiği bir ateşli hastalığın ardından ölmüştü. Dul karısının yeni bir çocuğa hamile olmadığı ve bu sebeple kontluğu Sebastian Grey yıkımından kurtaracak bir varis bulunmadığı için, uzun zamandır dul olan yaşlı kont, yeni bir varis yapma

yükümlülüğünü kendi üstüne almıştı ve Londra'da kendine yeni bir eş bakıyordu.

Bu da insanların Sebastian'la ne yapacaklarını bilmemelerine yol açıyordu. Ya çok eski ve varlıklı bir kontluğun son derece yakışıklı ve etkileyici varisiydi, ki eğer öyleyse hiç şüphesiz evlilik pazarının en büyük ödülüydü ya da hiçbir mirası olmayan son derece yakışıklı ve etkileyici bir adamdı, ki durum öyleyse sosyete annelerinin en kötü kâbusu olabilirdi.

Yine de her yere davet ediliyordu. Mesele Londra sosyetesine geldiğindeyse, her şeyi biliyordu.

Bu yüzden Harry soruyu sorduğunda cevabı alacağını biliyordu. "Rudland Kontu'nun bir kızı var mı?"

Sebastian onu çoğu kişinin sıkıcı olarak yorumlayacağı ama Harry'nin anlamını bildiği bir ifadeyle değerlendirdi. Arkadaşının ifadesi, *seni ahmak* diyordu..

"Elbette," dedi Sebastian.

Harry "ahmak" kısmının ima edildiğine karar verdi.

"Neden sordun?" diye sordu Sebastian.

Harry genç kadının orada olmadığını bilse de kısaca pencereye doğru baktı. "Sarışın mı?"

"Fazlasıyla."

"Oldukça güzel?"

Sebastian ağır ağır gülümsedi. "Ondan daha fazla, standartların üzerinde."

Harry kaşlarını çattı. Rudland'ın kızının onu bu kadar dikkatlice izlemesinin sebebi neydi ki?

Sebastian esnedi ve eliyle kapamaya zahmet bile etmedi, hem de Harry ona tiksinmiş bir bakış attığı halde. "Bu ani ilginin özel bir sebebi var mı?"

Harry pencereye doğru yürüdü, genç kadının penceresine baktı. İkinci katta, sağdan üçüncü pencere olduğunu artık biliyordu. "Beni izliyor."

"Leydi Olivia Bevelstoke seni izliyor," diye tekrarladı Sebastian.

Harry, "Demek adı bu?" diye mırıldandı.

"O seni izlemiyor."

Harry yerine döndü. "Affedersin ne?"

Sebastian omzunu kabaca silkti. "Leydi Olivia Bevelstoke'un sana ihtiyacı yok."

"Olduğunu asla söylemedim."

"Geçen yıl beş evlenme teklifi aldı ve eğer birkaç centilmeni kendilerini aptal durumuna düşürmeden önce reddetmemiş olsaydı o sayı ikiye katlanırdı."

"Sosyeteye ilgisi olmadığını iddia eden birine göre çok fazla şey biliyorsun."

"Ben hiç ilgim olmadığını mı iddia ettim?" Sebastian düşünceli bir ilgiyle çenesini sıvazladı. "Nasıl da yalan söylemişim."

Harry ona dik dik baktıktan sonra ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü, artık Leydi Olivia gittiğine göre bunu yapmakta özgürdü.

"Heyecan verici bir şey var mı?" diye mırıldandı Sebastian.

Harry onu dikkate almadı, başını hafifçe sola doğru çevirdi ki bunun bakış açısını geliştirmesine pek bir faydası olmadı. Yine de genç kadına perdeleri her zamankinden daha açık bırakmıştı ve eğer güneş cama çarparak yansıyor olmasaydı Harry onun odasını görebilirdi. Kesinlikle şu ana kadarki en iyi görüntüydü.

"Orada mı?" diye sordu Sebastian, sesinde alay vardı. "*Şu anda* seni izliyor mu?"

Harry ona döndü, sonra Sebastian'ın ellerini önünde salladığını, sanki bir hayaleti kovalamaya çalışıyormuş gibi parmaklarıyla garip sıkma hareketleri yaptığını görünce gözlerini devirdi.

"Sen bir sersemsin," dedi Harry.

"Ama yakışıklı bir sersemim." Sebastian geri dönüp tembelce oturmaya devam etti. "Ayrıca korkunç etkileyiciyim. Bu başımı birçok dertten kurtarıyor."

Harry dönüp pencere pervazına tembelce yaslandı. "Pekâlâ, bu zevki neye borçluyum?"

"Canım arkadaşlığını çekti."

Harry sabırla bekledi.

Sebastian, "Paraya ihtiyacım var?" diye denedi.

"Pek olası değil, fakat geçtiğimiz salı günü Winterhoe'nun cüzdanını yüz pound hafiflettiğine dair güvenilir kaynaklardan haber aldım."

"Bir de dedikoduları takip etmediğini söylersin."

Harry omzunu silkti. Canı isterse dikkat ediyordu.

"Söyleyeyim, iki yüz pounddu. Eğer Winterhoe'nun abisi gelip onu sürükleyerek götürmese daha fazla olurdu."

Harry yorumda bulunmadı. Winterhoe ya da abisi için sempati beslediği yoktu ancak anlayış duymaması elinde değildi.

Sebastian, Harry'nin sessizliğini doğru yorumlayarak, "Üzgünüm," dedi. "Genç adam nasıl?"

Harry tavana doğru baktı. Küçük kardeşi Edward hâlâ yataktaydı, önceki gece kendini nasıl işlere soktuysa herhalde uyuyarak üstünden atıyordu. "Hâlâ benden nefret ediyor." Omzunu silkti. Harry'nin Londra'ya dönmesinin tek sebebi küçük kardeşine göz kulak olmaktı ve Edward onun otoritesine boyun eğmeye zorlanmaktan nefret ediyordu. "Zamanla aşacak."

"Şu günlerde onun gözünde kötü biri misin, yoksa sadece yaşlı gibi mi davranıyorsun?"

Harry bir gülümsemenin heyecanını hissetti. "Sanırım yaşlı gibi davranıyorum."

Sebastian koltuğunda daha çok yayıldı ve omzunu silker gibi yaptı. "Ben kötülük etmeyi tercih ederdim."

"O konuda endişelenmemen gerektiğini söyleyecek insanlar var," diye mırıldandı Harry.

Sebastian, "Bak şimdi Sör Harry," dedi azarlarcasına. "Ben bir masumu asla baştan çıkarmadım."

Harry bunu başını sallayarak değerlendirdi. Tüm o görünüşlerin aksine, Sebastian hayatını belli ahlaki değerlere göre sürdürürdü. Çoğu insanın bildiği değerler değildi ama ne yapılırsa yapılsın oradaydı. Eğer bir bakireyi baştan çıkarmışsa da bunu kesinlikle bilerek yapmamış olmalıydı.

"Geçen hafta birine dayak attığını duydum," dedi Sebastian.

Harry başını tiksintiyle iki yana salladı. "Bir şeyi yok."

"Benim sorduğum o değildi."

Harry, Sebastian'a doğrudan bakmak için pencereye arkasını döndü. "Aslında, hiçbir şey sormadın."

Sebastian abartılı bir ifadeyle, "Pekâlâ," dedi. "Neden o delikanlıyı bayıltana kadar dövdün?"

Harry rahatsız olarak, "Öyle bir şey değildi," dedi.

"Onu bayılttığını duydum."

"*Onu* zaten kendi başına başarmıştı." Harry başını tiksintiyle iki yana salladı. "Tamamen sarhoştu. Ona bir kez yumruk attım, suratına. Olsa olsa bayılmasını on dakika hızlandırmışımdır."

"Tahrik edilmeden bir adamı yumruklamak pek sana göre değil," dedi Sebastian sessizce, "hatta ne kadar çok içmiş olursa olsun."

Harry'nin çenesi kasıldı. Bu olaydan dolayı gurur duymuyordu ama aynı zamanda pişman da olamıyordu. "Birini rahatsız ediyordu," dedi gergince. Sadece bu kadarını söyleyecekti. Sebastian, bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Sebastian düşünceli bir ifadeyle başını salladı, sonra uzun uzun iç geçirdi. Harry, bundan onun konunun peşini bırakacağı sonucunu çıkardı ve masasına doğru yürürken çaktırmadan pencereye doğru bir bakış attı.

Sebastian birden, "Orada mı?" diye sordu.

Harry yanlış anlamış gibi davranmadı. "Hayır." Yerine oturdu ve Rusça belgede kaldığı yeri buldu.

"*Şimdi* orada mı?"

Bunun bu kadar hızlı bir şekilde bezdirici olması takdire değerdi. "Seb–"

"Şimdi?"

"Sen *neden* buradasın?"

Sebastian biraz doğrulup oturdu. "Perşembe akşamı Smythe-Smith müzikaline gitmeni istiyorum."

"Neden?"

"Birine gideceğim diye söz verdim ve–"

"Kime söz verdin?"

"Önemli değil."

"Eğer katılmak için zorlanıyorsam benim için önemli."

Sebastian hafifçe kızardı, sıklıkla olmayan bir şey olduğu için her zaman eğlendirici bir olaydı. "Tamam o zaman, büyükanneme. Geçen hafta beni köşeye sıkıştırdı."

Harry inledi. Başka bir kadın olsaydı bundan sıvışmanın bir yolunu bulabilirdi. Ancak bir büyükanneye verilmiş bir söz olunca... işte bunun tutulması gerekliydi.

Sebastian, "Gideceksin o zaman?" diye sordu.

Harry iç geçirerek, "Evet," dedi. Bu şeylerden nefret ediyordu, ama en azından bir müzikal sırasında bütün akşam kimseyle kibar sohbetler etmek zorunda değildi. Yerinde oturup hiç konuşmayabilir ve eğer sıkılmış görünürse de, şey, zaten herkes öyle görünürdü.

"Fevkalade. Ben–"

"Bekle bir dakika." Harry ona şüpheyle döndü. "Neden *bana* ihtiyacın var?" Çünkü ciddi olmak gerekirse, Sebastian nadiren toplum içinde özgüvensiz davranırdı.

Sebastian yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Amcamın da orada olacağından şüpheleniyorum."

"Ne zamandan beri bu seni korkutuyor?"

"Korkutmuyor." Seb ona saf bir tiksintiyle baktı. "Fakat büyükannem aramızdaki anlaşmazlığı gidermeye çalışacaktır ve... Ah, Tanrı aşkına, önemi var mı? Gidecek misin gitmeyecek misin?"

"Elbette giderim." Çünkü hiç şüphesiz, eğer Sebastian'ın ona ihtiyacı varsa Harry onun yanında olurdu.

Sebastian doğruldu, hissettiği rahatsızlık her neyse gitmiş ve yerine her zamanki umursamasızlığı gelmişti. "Sana borçlandım."

"Artık saymayı bıraktım."

Seb buna kahkahalarla güldü. "Gidip senin için delikanlıyı uyandıracağım. Ben bile bunun yatakta olmak için garip bir saat olduğunu düşünüyorum."

"Ben seni tutmayayım. Edward'ın benimle ilgili saygı duyduğu tek şey sensin."

"Saygı mı?"

Harry, "Hayranlık," diye düzeltti. Edward, her yönden sıkıcı bulduğu ağabeyinin, her yönden benzemek istediği Sebastian'la o kadar yakın olabilmesine inanamadığını birden fazla kez dile getirmişti.

Sebastian kapıda duraksadı. "Kahvaltı masası hâlâ kurulu mu?"

"Çık git buradan," dedi Harry. "Çıkarken kapıyı da kapat olur mu?"

Sebastian söyleneni yaptı ama sesi bütün evde yankılandı. Harry parmaklarını esnetti ve arkasındaki masaya, hâlâ dokunulmamış bir halde bekleyen Rusça belgeye baktı. Bu görevi tamamlamak için sadece iki günü vardı. Şükürler olsun ki Leydi Olivia odasından çıkmıştı.

Onu düşününce başını kaldırıp baktı, fakat gittiğini bildiği için her zamanki özenini göstermeden yaptı.

Ancak genç kadın oradaydı.

Ve bu defa, Harry'nin onu gördüğünü anlamamış olması imkânsızdı.

İKİ

Olivia dizlerinin üzerine iniverdi, kalbi gümbür gümbürdü. Adam onu görmüştü. Onu kesinlikle görmüştü. Adamın gözlerinde, kafasını sertçe çevirişinde görmüştü. Tanrı aşkına, ne yaptığını nasıl açıklayacaktı? Soylu genç leydiler komşularını gözetlemezdi. Onlar hakkında dedikodu yapar, paltolarının kesimlerini ve at arabalarının kalitesini incelerlerdi fakat asla ama asla onları pencereden gözetlemezlerdi.

Bu komşu olası bir katilse bile.

Ki Olivia buna hâlâ inanmıyordu.

Öyle olsa bile, yine de Sör Harry Valentine'ın kesinlikle bir işler peşinde olduğunu biliyordu. Geçen haftaki davranışları normal değildi. Olivia *adam* için normal olan şeyleri bildiğini iddia edemezdi fakat iki erkek kardeşi vardı. Erkeklerin yazıhanelerinde ve çalışma odalarında ne yaptıklarını biliyordu.

Örneğin, çoğu erkeğin yazıhanelerini ve çalışma odalarını, Sör Harry'nin yaptığı gibi günde en az on saat *işgal etmeyeceklerini* biliyordu. Ayrıca çalışma odalarına kadınlarla konuşmaktan kaçınmak için gittiklerini biliyordu. Vakitlerini, Sör Harry gibi ders çalışırcasına kâğıtları ve belgeleri inceleyerek geçirmezlerdi.

Olivia o kâğıtlarda ne yazdığını öğrenmek için diş ağrısı çekmeye ve hatta belki birkaç azıdişini feda etmeye hazırdı. Bütün

gün boyunca, her gün, masasında oturup o dağınık kâğıtlara bakıyordu. Bazen neredeyse onları kopyalıyormuş gibi görünüyordu.

Fakat bu hiç mantıklı değildi. Sör Harry gibi erkekler o tarz işler için kendilerine sekreter tutarlardı.

Olivia kalbi hâlâ gümbür gümbürken başını kaldırıp baktı, durumunu değerlendiriyordu. Başını kaldırmasının bir işe yaradığı yoktu, pencere ondan yukarıdaydı ve gerçekten, bunu yapması sadece doğal olan–

"Hayır, hayır, kıpırdama."

Olivia yüksek sesle inledi. Winston, ikiz erkek kardeşi –ya da üç dakikayla ondan büyük olduğunu düşünmek hoşuna gittiğinden, küçük erkek kardeşi– kapının girişinde duruyordu. İşin aslı, o gelişigüzelce kapının sövesine dayanıyor, şu sıralar hayatını olmaya adadığı umursamazca çekici biri gibi görünmeye çalışıyordu.

Tanımın kulağa pek iyi gelmediğini itiraf edebilirdi, ancak onun olduğu kişiyi tam olarak tarif ediyor gibiydi. Winston'ın sarı saçları kurnazca dağınıktı, boyunbağı da öylesine bağlanmış gibiydi ve evet, çizmeleri bizzat Weston tarafından yapılmıştı fakat bir gram aklı olan herkes onun hâlâ toy olduğunu görebilirdi. Bütün arkadaşlarının onun karşısındayken niçin hülyalı hülyalı baktığını ve aptala döndüğünü asla anlayamayacaktı.

"Winston," diye homurdandı, daha fazla bilgi vermeye gönülsüzdü.

"Öyle kal," dedi Winston ve tek elini ona doğru uzattı, avuç içi genç kadına bakıyordu. "Sadece bir dakika daha. Bu görüntüyü hafızama kazımaya çalışıyorum."

Olivia ona ters bir şekilde dudak büktü, duvar boyunca dikkatlice emekleyip pencereden uzaklaştı. "Dur tahmin edeyim," dedi kardeşi. "İki ayağında su topladı."

Olivia onu görmezden geldi.

"Mary Cadogan ile birlikte yeni bir oyun yazıyorsunuz. Sen de koyunu canlandırıyorsun."

Kardeşi bir karşılığı bundan daha çok hak etmemişti fakat ne yazık ki, Olivia hiç bu kadar karşılık veremeyecek bir pozisyona düşmemişti.

"Bilseydim yanımda binici kırbacımı getirirdim," dedi Winston.

Olivia neredeyse onun bacağını ısıracak kadar yakındı. "Winston?"

"Efendim?"

"Kapa çeneni."

Kardeşi kahkaha attı.

Olivia, "Seni öldüreceğim," diyerek ayağa kalktı. Odanın yarısını sürünerek geçmişti. Sör Harry'nin onu buradan görebilmesi mümkün değildi.

"Toynaklarınla mı?"

"Ah, kes şunu," dedi tiksintiyle. Sonra da kardeşinin odanın içinde dolandığını fark etti. "Pencereden uzaklaş!"

Winston donakaldı, sonra ona bakmak için döndü. Kaşları soru sorarcasına havaya kalktı.

"Geri çekil," dedi Olivia. "İşte böyle. Yavaşça, yavaşça..."

Winston numaradan ileri doğru adım atıyormuş gibi yaptı.

Olivia'nın kalbi sıkıştı. "Winston!"

"Gerçekten, Olivia," diyerek arkasını döndü ve ellerini kalçalarına dayadı. "Ne yapıyorsun sen?"

Olivia yutkundu. Kardeşine *bir şeyler* söylemekten kaçınması mümkün değildi. Onun odada bir sersem gibi emeklediğini görmüştü. Bir açıklama bekleyecekti. Tanrı biliyor ya, durumları tam tersi olsaydı Olivia bir açıklama beklerdi.

Fakat ona *gerçeği* söylemek zorunda kalmayabilirdi. Elbette hareketleri için başka açıklamalar bulabilirdi.

Niçin Yerde Emeklemekte Olduğum ve Pencereden Kaçınmam Gerektiği ile İlgili Sebepler

Hayır. Hiçbir şey bulamadı.

"Komşumuz," dedi Olivia. Gerçeği söylemeye karar verdi çünkü durumuna bakınca başka seçim şansı yoktu.

Winston'ın başı pencereye doğru döndü. Yavaşça ve başının ağır ağır dönüşüne katabileceği kadar alayla.

Olivia itiraf etmeliydi ki bir Bevelstoke tarafından yapıldığında bu hareket oldukça alay içerirdi.

"Komşumuz," diye tekrarladı ikizi. "Komşumuz mu var ki?"

"Sör Harry Valentine. Sen Gloucestershire'dayken evi kiraladı."

Winston başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Ve onun Mayfair'deki varlığı seni yerlerde emekletiyor... çünkü..."

"Onu izliyordum."

"Sör Harry'yi?"

"Evet."

"Dizlerinin üzerinden."

"Elbette hayır. Beni gördü ve–"

"Ve şimdi senin bir kaçık olduğunu düşünüyor."

"Evet. *Hayır*! Bilmiyorum." Olivia bezgince nefesini verdi. "Adamın içinden geçirdiklerinden haberdar değilim."

Winston tek kaşını kaldırdı. "Yatak odasının içinde olanların aksine herhalde, ki sen oraya–"

Olivia hararetli bir şekilde, savunurcasına, "Çalışma odasında," diye onu böldü.

"Onu gözetleme ihtiyacı hissediyorsun çünkü..."

"Çünkü Anne ve Mary dedi ki–" Olivia lafının ortasında durdu, eğer Sör Harry'yi neden gözetlediğini söylerse kendini zaten göründüğünden daha büyük bir ahmak gibi göstereceğinin fazlasıyla farkındaydı.

"Ah hayır, şimdi durma," dedi ikizi kuru bir sesle. "Eğer Anne ve Mary söylediyse ***kesinlikle*** duymak isterim."

Olivia'nın ağzı ciddiyetle bir çizgi haline geldi.

"Pekâlâ. Ancak tekrarlamamalısın."

"Onların söyledikleri herhangi bir şeyi tekrarlamamaya çalışırım," dedi Winston açık yüreklilikle.

"*Winston.*"

"Tek kelime etmeyeceğim." Teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı.

Olivia başını kısaca salladı. "Çünkü doğru bile değil."

"Kaynağını düşününce onu zaten biliyorum."

"Win–"

"Hadi ama Olivia. O ikisinin sana söylediği bir şeye güvenmemen gerektiğini gayet iyi biliyorsun."

Olivia onları savunmak için isteksiz bir ihtiyaç duydu. "O kadar da fena değiller."

"Hiç de değiller," diyerek ona katıldı ikizi, "sadece gerçeği kurgudan ayırt edebilme kabiliyetleri eksik."

Haklıydı ama yine de onlar arkadaşlarıydı ve kardeşi sinir bozucuydu, o yüzden bunu kabul edecek değildi. Onun yerine belirttiği durumu tamamen görmezden geldi. "Ciddiyim Winston. Bunu bir sır olarak saklamalısın."

"Sana söz veriyorum," dedi, sesi her şeyden sıkılmış gibi çıkıyordu.

"Bu odada söylediklerim..."

"Bu odada kalacak," diye bitirdi Winston. "Olivia..."

"Tamam. Anne ve Mary, Şör Harry'nin nişanlısını öldürdüğünü duyduklarını söylediler. Hayır, araya girme, buna ben de inanmıyorum. Ancak sonra düşüncelere daldım, şey, böyle bir dedikodu nasıl başlar ki?"

"Anne Buxton ve Mary Cadogan'dan," diye cevapladı Winston.

"Onlar asla dedikodu başlatmazlar," dedi Olivia. "Sadece tekrarlarlar."

"Oldukça mühim bir fark."

Olivia da aynı şekilde hissediyordu ancak ikiziyle hemfikir olmanın ne yeri ne de zamanıydı. "Sör Harry'nin öfke sorunu olduğunu *biliyoruz*," diye sürdürdü.

"Biliyor muyuz? Nasıl?"

"Julian Prentice'e olanları duymadın mı?"

"Ah, şu." Winston gözlerini devirdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Adam ona doğru düzgün dokunmadı bile. Julian öyle sarhoştu ki azıcık rüzgâr bile onu yere yıkabilirdi."

"Fakat Sör Harry ona vurdu."

Winston tek elini salladı. "Sanırım."

"Niçin?"

İkizi omzunu silkti, sonra kollarını kavuşturdu. "Aslında kimse

bilmiyor. Daha doğrusu kimse söylemiyor. Ama bir dakika dur, tüm bunların seninle ne ilgisi var?"

"Meraklandım," diye itiraf etti Olivia. Kulağa son derece aptalca geliyordu ama gerçek buydu. Ayrıca kendini bu öğlen olanlardan daha fazla utandıramazdı.

"Hangi konuda meraklandın?"

"Onun hakkında." Başıyla pencereyi işaret etti. "Nasıl göründüğünü bile bilmiyordum. Ve evet," dedi imalı bir şekilde, ikizinin dudaklarında şekillendiğini gördüğü soruyu sormasına müsaade etmedi, "görünüşünün birini öldürmüş olması ya da olmamasıyla bir alakası olmadığını biliyorum ama kendime mani olamadım. Yan kapımızda yaşıyor."

Winston kollarını önünde bağladı. "Gizlice gelip boğazını kesmesinden mi endişelendin?"

"Winston!"

"Üzgünüm Olivia," dedi kahkahalarla, "fakat kabul etmelisin ki bu duyduğum en komik şey–"

"Hayır değil," dedi hevesli bir şekilde. "*Öyleydi.* O konuda katılıyorum. Ama sonra onu izlemeye başladım ve sana diyorum Winston, o adamla ilgili çok tuhaf bir şeyler var."

"Tabii sen kaç gündür–" Winston kaşlarını çattı. "Ne kadar zamandır onu gözetliyorsun?"

"Beş gündür."

"Beş *gün* mü?" Yüzündeki sıkkın aristokratik ifade gitmiş, yerine ağzını açık bırakan bir inanmazlık hali gelmişti. "Yüce Tanrım, Olivia, yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Olivia utanmamış gibi görünmeye çalıştı. "Belli ki yok."

"Ve seni görmedi mi? Onca zaman boyunca?"

"Hayır," diye yalan söyledi ve epey de beceriklice yaptı bunu. "Görmesini istemedim. O yüzden pencereden emekleyerek uzaklaşıyordum."

Winston pencereye doğru baktı. Sonra ona döndü, başını yavaşça ve büyük bir şüphecilikle salladı. "Pekâlâ. Yeni komşumuzla ilgili ne fark ettin?"

Olivia kendini karşı duvara dayalı bir sandalyeye bıraktı, ona

bulduklarını anlatmak için ne kadar hevesli olduğunu görünce şaşırdı. "*Şey*. Çoğu zaman oldukça sıradan görünüyor."

"Şoke edici."

Olivia kaşlarını çattı. "Sana anlatmamı istiyor musun istemiyor musun? Çünkü tek yaptığın benimle alay etmek olacaksa devam etmeyeceğim."

İkizi elini alaylı bir şekilde kıvırarak devam etmesini işaret etti.

"Masasının başında inanılmaz fazla vakit geçiriyor."

Winston başıyla onayladı. "Kesinlikle adam öldürme niyetini gösteren bir belirti."

"Sen masanda en son ne zaman vakit geçirdin?" diye karşılık verdi.

"Mesaj alındı."

Olivia vurgu yaparak, "Ayrıca," diye devam etti, "kılık değiştirdiğini düşünüyorum."

Bu Winston'ın dikkatini çekti. "Kılık değiştirme mi?"

"Evet. Bazen gözlük takıyor ve bazen takmıyor. Ayrıca iki kez de son derece tuhaf bir şapka taktı. Evin içindeyken."

"Bunu dinlediğime inanamıyorum," diye belirtti Winston.

"Kim evin içindeyken şapka takar?"

"Sen çıldırmışsın. Tek açıklama bu."

"Bunlarla birlikte, sadece siyah renk giyiyor." Olivia, Anne'in haftanın başındaki yorumlarını düşündü. "Ya da koyu mavi. Bu şüpheli demek değil tabii," diye ekledi, çünkü işin aslı bu sözleri söyleyen kendisi değil de bir başkası olsaydı onun bir sersem olduğunu düşünürdü. Böyle basitçe anlatınca bunların hepsi kulağa oldukça işe yaramaz geliyordu.

Olivia iç geçirdi. "Bunun kulağa saçma geldiğini biliyorum ama sana söylüyorum, o adamla ilgili bir şeyler doğru değil."

Winston birkaç saniye boyunca ona baktıktan sonra, en sonunda konuştu. "Olivia, çok fazla boş vaktin var. Ancak..."

Olivia, onun bilerek sözü uzattığının farkındaydı ama kendisinin bu yeme atlamadan duramayacağının da farkındaydı. "Ancak ne?" dedi dayanamayarak.

"Şey, senin açından karakterine hiç uymayan bir şekilde kararlı davrandığını gösteriyor."

Olivia, "Bununla ne demek istiyorsun?" diye diretti.

Winston'ın ona attığı bakışta sadece bir kardeşin becerebileceği türde bir küçümseme vardı. "İşleri sonuna kadar götürdüğün bir şey olmadığını kabul etmelisin."

"Bu doğru değil!"

Winston kollarını kavuşturdu. "İnşa ettiğin şu St. Paul modeline ne demeli?"

Olivia'nın ağzı açık kaldı, soluğunu verdi. Onu bir örnek olarak kullandığına *inanamıyordu.*

"*Köpek* devirdi!"

"Belki de her hafta büyükannemize mektup yazacağına dair ettiğin yemini hatırlarsın?"

"Sen o konuda benden de kötüsün."

"Fakat ben çaba göstereceğime hiç söz vermedim ki. Ayrıca hiç yağlıboya ya da keman dersi de almadım."

Olivia'nın elleri iki yanında yumruk oldu. Altı ders kadar resim ve sadece bir ders de keman almıştı. Sebebi ikisinden de ziyadesiyle nefret etmiş olmasıydı. Ayrıca, kim hiç becerisi olmayan biri için sonsuz bir çaba sarf etmek isterdi ki?

"Sör Harry'den bahsediyorduk," dedi Olivia.

Winston hafifçe gülümsedi. "Konuşuyoruz işte."

Olivia ona gözlerini dikip baktı. Sertçe. Winston'ın yüzünde hâlâ o bakış vardı; bir kısmı tepeden bakıyordu, diğer kısmı sadece sinir bozucuydu. Onu iğnelemekten fazlasıyla zevk alıyordu.

Winston, "Pekâlâ," derken birdenbire meraklı göründü. "Anlat bana, Sör Harry Valentine ile ilgili o kadar 'doğru olmayan' durum ne?"

Olivia konuşmadan önce bir müddet bekledi. "İki defa kâğıt yığınlarını ateşe attığını gördüm."

"Ben de iki defa kendimi aynı şeyi yaparken gördüm," diye cevapladı Winston. "Bir adamın atılması gereken kâğıtlarla başka ne yapması gerektiğini bekliyorsun ki? Olivia, sen–"

"Mesele bunu yapma *şekliydi.*"

Winston sanki cevap verecekmiş ama kelimeleri bulamıyormuş gibi göründü.

"İçine doğru fırlattı," dedi Olivia. "Çabucak. Çılgıncasına bir aceleyle."

Winston başını iki yana sallamaya başladı.

"Sonra omzunun üzerinden baktı–"

"Sen gerçekten de beş gündür onu *izliyordun.*"

"Araya girme," diyerek onu azarladı Olivia ve sonra nefes almadan devam etti. "Sanki koridordan birinin geldiğini duyabiliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı."

"Dur tahmin edeyim. Koridordan biri *geliyordu.*"

Olivia heyecanla, "Evet!" dedi. "Uşağı *tam o sırada* içeri girdi. En azından ben uşağı olduğunu düşünüyorum. Birisi geldi işte."

Winston ona sertçe baktı. "Peki diğer seferde?"

"Diğer sefer?"

"Kâğıtları yaktığı diğer sefer."

"Ah şu," dedi, "O oldukça sıradandı aslında."

Winston ona birkaç saniye boyunca baktıktan sonra konuştu. "Olivia, adamı gözetlemeyi kesmen gerekiyor."

"Fakat–"

Winston elini havaya kaldırdı. "Sör Harry'nin her ne olduğunu düşünüyorsan, seni temin ederim ki yanılıyorsun."

"Ayrıca onu bir keseye para doldururken de gördüm."

"Olivia, ben Sör Harry Valentine'ı *tanıyorum.* O olabildiğince normal."

"Onu *tanıyor musun?*" Ve ikizi bir sersem gibi konuşmasına izin vermişti. Winston'ı öldürecekti.

Erkek Kardeşimi Nasıl Öldürmek İsterdim,
On Altıncı Versiyon
Yazan: Olivia Bevelstoke

Hayır, gerçekten, manası neydi ki? On Beşinci Versiyon'u geçmesi mümkün değildi, o canlı canlı kesmeyi ve yaban domuzunu içeriyordu.

"Şey, aslında tam olarak tanımıyorum," diye açıkladı Winston. "Fakat erkek kardeşini tanıyorum. Üniversiteyi birlikte okuduk.

Sör Harry'den o şekilde haberim var. Eğer kâğıt yakıyorsa sadece masasını düzenlemek içindir."

"Peki ya o şapka?" diye üsteledi Olivia. "Winston, tüylü bir şapkaydı." Kollarını havaya kaldırıp salladı, korkunçluğunu anlatmaya çalıştı. "Bir sürü tüy vardı!"

"İşte onu açıklayamam." Winston omzunu silkti, sonra sırıttı. "Ama onu kendi gözlerimle görmek isterdim."

Olivia kaşlarını çattı, aklına gelen en az çocuksu tepki buydu.

Winston, "Dahası," diye devam etti kollarını kavuşturarak, "onun bir nişanlısı yok."

"Şey, evet, ama–"

"Ve hiç olmadı."

Bu, Olivia'nın bütün her şeyin dedikodudan ibaret olmasıyla ilgili düşüncesini destekliyordu, ancak bunu kanıtlayan kişinin Winston olması yaralayıcıydı. Hem bunu kesinlikle kanıtlamış olsaydı bile Winston'ın adamın üzerinde bir nüfuzu yoktu.

"Bu arada," dedi Winston, sesi biraz fazla sıradandı, "anne ve babamızın son zamanlardaki araştırmacı aktivitelerini fark etmediklerini varsayıyorum."

Bak sen şu küçük sansara. Olivia suçlarcasına, "Hiçbir şey söylemeyeceğim dedin," dedi.

"Mary Cadogan ve Anne Buxton'ın zırvaları hakkında bir şey söylemeyeceğim dedim. *Senin* çılgınlığınla ilgili bir şey söylemedim."

"Ne istiyorsun Winston?" diye sordu Olivia.

Winston doğruca gözlerine baktı. "Perşembe akşamı hasta olacağım. Sakın aksini iddia *etme*."

Olivia zihninden sosyal takvimini geçirdi. Perşembe... perşembe... *Smythe-Smith* müzikali. "Ah hayır, bunu yapmayacaksın!" diye haykırıp ona doğru yürüdü.

Winston elini başının yanında salladı. "Hassas kulaklarım var, biliyorsun..."

Olivia uygun bir karşılık bulmaya çalıştı ve tek bulabildiği, "Sen– sen–" olunca hayal kırıklığına uğradı.

"Senin yerinde olsaydım tehditler savurmazdım."

"Eğer ben gitmek zorundaysam sen de gitmek zorundasın."

Winston ona gıcık bir şekilde gülümsedi. "Dünyanın o şekilde dönmüyor olması ne komik."

"Winston!"

Kapıdan çıkarken hâlâ gülüyordu.

Olivia kendine üzülmek için bir dakika izin verdikten sonra, Smythe-Smith müzikaline kardeşi olmadan katılmayı *tercih ettiğine* karar verdi. Winston'ın da gitmesini istemesinin tek sebebi onu acı çekerken görmekti ve bunu yapmak için başka yollar bulabileceğinden emindi. Ayrıca, eğer Winston konser boyunca hareketsizce oturmaya zorlanırsa sürekli Olivia'ya eziyet ederek kendini eğlendirirdi. Önceki yıl genç kadın göğüs kafesine neredeyse bir delik açacaktı ve ondan önceki yıl...

Şey, Olivia'nın intikamının kokuşmuş bir yumurtayı *ve* üç arkadaşım içerdiği söylenebilirdi, hepsi de Winston'ın onları çaresiz bir aşkla sevdiğine ikna edilmişti ve yine de Olivia skorun eşitlendiğini düşünmüyordu.

O yüzden, Winston'ın orada olmaması en iyisiydi. Hem Olivia'nın ikiz kardeşinden daha acil endişeleri vardı.

Kaşlarını çatarak dikkatini yeniden yatak odasının penceresine çevirdi. Kapalıydı elbette, gündüzler temiz hava almaya cesaret edecek kadar iyi değildi. Fakat perdeler açık ve bağlanmıştı. Berrak cam onu çağırıyor, onunla alay ediyordu. Odanın diğer ucundaki izleme noktasından sadece adamın evinin dış duvarındaki tuğlaları ve bir odanın –çalışma odasının değil– penceresinin ufak bir parçasını görebiliyordu. Tabii biraz eğilip bükülürse. Ve eğer göz kamaştıracak kadar parlak değilse.

Gözlerini kıstı.

Sandalyesini azıcık sağa kaydırdı, güneş ışığının parıltısından kaçınmaya çalışıyordu.

Boynunu uzattı.

Sonra daha düzgünce düşünme fırsatı bulamadan kendini tekrar yere bıraktı, yatak odasının kapısını tekmeleyip kapamak için sol ayağını kullandı. İhtiyacı olan son şey, Winston'ın onu yeniden elleri ve dizlerinin üzerinde yakalamasıydı.

Bunu yaparken ne düşündüğünü merak ederek yavaşça milim milim yaklaştı. Gerçekten de pencereye ulaşıp ayağa kalkacaktı, sanki *"Düşmüştüm ama şimdi kalkıyorum"* der gibi.

Ah, bu mantıklı olurdu kesin.

Sonra aklına bir şey geldi, panik halindeyken unutmuştu; adam onun niçin yere düştüğünü merak etmiş olmalıydı. Olivia'yı görmüştü –Olivia bundan emindi– ve sonra genç kadın düşmüştü.

Düşmüştü. Dönmemiş, yürüyüp gitmemişti, öylece düşmüştü. Bir taş gibi.

Şu anda adam penceresinden bakıyor ve ona ne olduğunu merak ediyor muydu? Olivia'nın hasta olduğunu mu düşünüyordu? Belki onun iyi olup olmadığını öğrenmek için evine bile gelebilirdi?

Olivia'nın yüreği hızlıca çarpmaya başladı. Utancı çok derin olurdu. Winston bir hafta boyunca kahkahalarla gülerdi.

Hayır, hayır, diye temin etti kendini, adam onun hasta olduğunu düşünmezdi. Sadece sakar olduğunu düşünürdü. Kesinlikle sadece sakar olduğunu. O yüzden doğrulmalı, ayağa kalkmalı ve sağlıklı bir şekilde odasında yürüdüğünü göstermeliydi.

Belki de adamın, onu gördüğünü bildiğini, bildiğini bildiğinden el sallamalıydı.

Duraksadı, son kısmı aklından geçirdi.

"Bildiğini" kelimesi doğru sayıda mıydı?

Fakat daha önemlisi, bu adamın onu ilk kez pencerede görmesiydi. Beş gündür Olivia tarafından izlendiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu kadarından emindi işte. Aslında adamın şüpheci olması için hiçbir sebep yoktu. Londra'daydılar, Tanrı aşkına. İngiltere'deki en kalabalık şehirde. İnsanlar her zaman pencereden birbirini görüyordu. Bu karşılaşmayla ilgili en şüpheli şey Olivia'nın bir aptal gibi davranmış ve onu gördüğünü belli etmemesiydi.

El sallaması gerekirdi. Gülümsemesi ve *"Tüm bunlar çok eğlenceli değil mi?"* der gibi el sallaması gerekirdi.

Olivia bunu yapabilirdi. Bazı zamanlar sanki bütün hayatı gülümsemek, el sallamak ve her şey son derece eğlenceliymiş gibi davranmakla geçiyormuş gibi geliyordu. Herhangi bir sosyal durumda nasıl davranması gerektiğini biliyordu, hem bu da olağandışı bir sosyal durum değil miydi?

Bu Olivia Bevelstoke'un parladığı yerdi.

Odanın diğer yanına doğru emekledi, böylece adamın görüş alanında olmadan ayağa kalkabilirdi. Sonra sanki garip bir şey

yokmuş gibi pencereye doğru ağır adımlarla yürüdü, duvara paralel durdu, açıkça önündeki bir şeye odaklanıyordu, çünkü yatak odasında kendi işine bakarken yapacağı şey tam olarak bu olurdu.

Sonra tam doğru anda, bir kuşu şakırken duymuş ya da belki bir sincap görmüş gibi yan tarafa doğru göz atacak ve pencerenin dışına dönüp bakmış olacaktı, çünkü öyle bir durumda bu olurdu. Ardından komşusunu görecek, tanıyarak hafifçe gülümseyecekti. Gözleri hafif bir şaşkınlık parıltısıyla parlayacaktı ve el sallayacaktı.

Öyle de yaptı. Kusursuzca. Yanlış kişiye.

Artık Sör Harry'nin uşağı onun tam bir embesil olduğunu düşünüyor olmalıydı.

ÜÇ

Mozart, Mozart, Bach (büyük), daha fazla Mozart.

Olivia geleneksel Smythe-Smith müzikalinin programına baktı, kenarını yumuşatıp bükene kadar tembelce kurcaladı. Her şey geçen yılkinin aynısı gibi görünüyordu, sadece çelloda yeni biri vardı sanki. Merak uyandırıcı. Olivia bunu düşünürken dudağının içini ısırdı. Dışarıda bir yerlerde kaç tane Smythe-Smith kuzeni olabilirdi acaba? Philomena'nın ablasından duyduğuna göre, Smythe-Smith kuzenleri 1807 yılından beri her yıl dörtlü bir grup halinde çalmışlardı. Yine de gösteriye çıkan kızlar yirmi yaşını geçmemeyi başarıyordu. Belli ki her zaman kenarda sırasını bekleyen biri vardı.

Zavallıcıklar. Olivia, onların bundan hoşlansa da hoşlanmasa da katılmak için zorlandıklarını düşündü. Çellistler tükenmezdi ve Tanrı biliyordu ya, kızlardan ikisi kemanlarını taşıyacak kadar güçlü görünmüyorlardı.

Yeteneğim Olsaydı Çalmaktan
Hoşlanabileceğim Enstrümanlar,
Yazan: Leydi Olivia Bevelstoke
Flüt
Pikolo
Tuba

Zaman zaman beklenmeyeni seçmek güzeldi. Ayrıca tuba bir silah olarak da kullanılabilirdi.

Çalmayı istemeyeceğinden *emin olduğu* müzik aletleri telleri olan her şeyi içeriyordu, çünkü Smythe-Smith kuzenlerin başarısına ulaşmış olsa bile (müzikalleri tamamen yanlış sebeplerden efsaneviydi), yine de ölmekte olan bir inek gibi sesler çıkaracağından emindi.

Bir keresinde kemanı denemişti. Annesi kemanı evden göndermişti.

Şöyle bir düşününce, Olivia'ya nadiren şarkı söylemesi teklif edilirdi.

Ah pekâlâ, başka yetenekleri vardı herhalde. Ortalamanın üstünde bir suluboya resmi yapabilirdi ve sohbet esnasında nadiren ne diyeceğini bilemez halde olurdu. Ayrıca müzikal yetenekleri olmaması iyiydi, bu sayede yılda bir kez tedbirsiz insanların kulaklarını kanatmak için sahneye çıkmaya zorlanmıyordu.

Ya da buna pek tedbirsiz denilemezdi. Olivia etrafına bakındı. Neredeyse herkesi tanıdı, hepsi de ne beklediklerini biliyor olmalıydılar. Smythe-Smith müzikalleri bir gelenek halini almıştı. Kişiler katılmalıydı, çünkü...

Aslında bu oldukça iyi bir soruydu. Cevaplanamaz olması muhtemeldi.

Olivia tekrar programına döndü, daha önce üç defa okumuş olmasına rağmen hem de. Kart krem rengiydi ve renk tonu eteğinin sarı ipeğine karışmış gibi görünüyordu. Yeni mavi kadife elbisesini giymek istemişti fakat neşeli bir rengin daha işe yarar olabileceğini düşünmüştü. Neşeli ve dikkat dağıtıcı. Fakat kaşlarını çatarak kıyafetine bakarken, sarının pek de dikkat dağıtıcı olmadığını düşündü ve yakasındaki dantelin kesimini artık beğendiğinden emin değildi, ayrıca–

"O burada."

Olivia başını programdan kaldırıp baktı. Mary Cadogan başında dikiliyordu, hayır, şimdi oturuyordu, hem de Olivia'nın annesine ayırdığı yere.

Olivia kimden bahsettiğini sormak üzereydi ki Smythe-Smith'ler müzik aletleriyle ısınmaya başladı.

Olivia seğirdi, sonra irkildi, ardından böyle ciyaklar gibi ses çıkaran şeyin ne olabileceğini görmek için uyduruk sahneye bakma hatasını yaptı. Kaynağını saptayamıyordu fakat keman çalan kızın acınası *ifadesini* görmek gözlerini kaçırmasına yetti.

"Beni duydun mu?" Mary aceleyle konuşarak onu yandan dürttü. "O burada. Komşunuz." Olivia'nın boş bakışını görünce kelimenin tam anlamıyla tıslar gibi konuştu, "Sör Harry Valentine!"

"Burada mı?" Olivia hemen oturduğu yerde döndü.

"Bakma!"

Tekrar önüne döndü. "Niçin burada?" diye fısıldadı.

Marry elbisesiyle uğraştı, belli ki eflatun, muslin elbise göründüğü kadar rahatsızdı. "Bilmiyorum. Herhalde davet edildi."

Bu doğru *olmalıydı*. Aklı başında hiç kimse geleneksel Smythe-Smith konserine davetsiz katılmazdı. En zarif şekilde tarif etmek gerekirse bu, duyulara bir saldırıydı.

En azından duyulardan birine. Herhalde sağır olmak için iyi bir geceydi.

Sör Valentine burada ne yapıyordu? Olivia son üç günü perdeleri tamamen kapalı şekilde geçirmişti, Rudland Malikânesi'nin güney cephesindeki bütün pencerelerden kaçınıyordu. Fakat onu *dışarıda* görmeyi beklememişti, çünkü bildiği kadarıyla Sör Harry Valentine dışarı çıkmazdı.

Elbette kalem, mürekkep ve kâğıtla onun kadar çok vakit geçiren biri, eğer dışarı çıkmaya karar verdiyse Smythe-Smith konserinden daha iyi seçenekleri olduğunu bilecek zekâya sahipti.

"Daha önce böyle bir şeye katılmış mıydı?" Olivia önüne bakmayı sürdürürken ağzının kenarından sordu.

Mary de fısıltıyla, "Sanmıyorum," diye cevap verdi, o da karşıya bakıyordu. Omuzları değene kadar hafifçe Olivia'ya doğru eğildi. "Şehre geldiğinden beri iki baloya katıldı."

"Almack baloları?"

"Asla."

"Geçen ay herkesin gittiği, parktaki şu at yarışı?"

Mary'nin başını iki yana sallamasını görmekten çok hissetti. "Sanmıyorum. Ancak emin olamam. Gitmeme izin yoktu."

Olivia, "Benim de öyle," diye mırıldandı. Winston ona her şeyi anlatmıştı elbette, fakat (tabii ki) Olivia'nın hoşuna gidecek kadar çok detay vermemişti.

"Bay Grey'le çok fazla zaman geçiriyor," diye devam etti Mary.

Olivia'nın ağzı şaşkınlıkla aralandı. "*Sebastian* Grey'le mi?"

"Kuzenler. Sanıyorum ilk kuşaktan."

İşte bununla birlikte Olivia sohbet etmiyormuş gibi davranmayı umursamayı bıraktı ve doğruca Mary'ye baktı. "Sör Harry Valentine ile Sebastian Grey kuzen mi?"

Mary omzunu hafifçe silkti. "Söylentiye göre."

"Emin misin?"

"Buna inanmanın nesi bu kadar zor?"

Olivia duraksadı. "Hiçbir fikrim yok." Fakat vardı. Sebastian Grey'i tanıyordu. Herkes tanırdı. İşte o yüzden çalışma odasında sadece yemek yemek, uyumak ve Julian Prentice'i yumruklayıp bayıltmak için çıkan Sör Harry gibi bir adam için tuhaf bir eşleşme gibi görünüyordu.

Julian Prentice! Onu tamamen unutmuştu. Olivia dik durup çalışılmış bir dalgınlıkla etrafına bakındı.

Ancak Mary elbette anında onun ne yaptığını anladı. "Kime bakıyorsun?" diye fısıldadı.

"Julian Prentice."

Mary coşkulu bir korkuyla soluk aldı. "O burada mı?"

"Sanmıyorum. Ama Winston düşündüğümüz kadar vahşi bir şey yaşanmadığını söyledi. Belli ki Julian öyle sarhoşmuş ki Sör Harry onu üfleyerek bile devirmiş olabilir."

"Tabii morarmış gözü haricinde," diye hatırlattı Mary, her zaman detayları seçerdi.

"Mesele şu ki, onu *dövdüğünü* düşünmüyorum."

Mary bir saniyeliğine duraksadı ama sonra devam etme vakti olduğuna karar vermiş olmalıydı. Bir o yana bir öbür yana baktıktan sonra köprücük kemiğine doğru kıvrılan sert dantelin olduğu yeri kaşıdı. "Şey, kardeşinden bahsetmişken, o da geliyor mu?"

"Tanrı korusun, hayır." Olivia gözlerini devirmemeyi başardı ama çok yaklaşmıştı. Winston soğuk algınlığına yakalanmış rolünü çok iyi oynamış ve kendini yatakta sarıp sarmalamıştı. Anneleri

öyle inanmıştı ki uşaklarına onu her saat başı kontrol etmesini ve kötüleşirse ona haber göndermesini söylemişti.

Gecenin en güzel yanı da bu olmuştu. Olivia o akşamın ilerleyen saatlerinde White'ta bir toplantı olacağını öğrenmişti. Ah ne güzel, Winston Bevelstoke olmadan devam etmeleri gerekecekti.

Annesinin niyeti de bu olabilirdi.

"Biliyor musun," diye mırıldandı Olivia, "yaşım ilerledikçe anneme karşı daha fazla hayranlık duyuyorum."

Mary ona sanki garip biriymiş gibi baktı. "Neden bahsediyorsun?"

"Bir şey yok." Olivia elini hafifçe salladı. Açıklaması fazla zor olurdu. Boynunu biraz uzattı, sanki kalabalığı incelemiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. "Onu görmüyorum."

"Kimi?" diye sordu Mary.

Olivia onu başından savma dürtüsüyle savaştı. "Sör Harry'yi."

"Ah, burada," dedi Mary özgüvenlice. "Onu gördüm."

"Şimdi burada değil."

Sadece dakikalar önce Olivia'yı incelikten yoksun hareket ettiği için ayıplayan Mary, neredeyse arkasına doğru komple dönerek hayret verici bir esneklik sergiledi. "Hımm."

Olivia biraz daha bekledi.

Mary en sonunda, "Onu görmüyorum," dedi.

Olivia umutla, "Yanılmış olma ihtimalin var mı?" diye sordu.

Mary ona rahatsız olmuşçasına baktı. "Elbette hayır. Belki de bahçededir."

Olivia döndü, konserin yapıldığı balo salonundan bahçe görünmüyor olsa bile baktı. Refleks olduğunu umut etti. Eğer birinin bir yerde olduğunu biliyorsanız o yöne dönemezdiniz, onları görmeniz mümkün olmasa bile.

Elbette Sör Harry'nin bahçede olup olmadığını *bilmiyordu*. Hatta konserde olduğunu bile kesin olarak bilmiyordu. Sadece Mary'nin iddiası vardı ve Mary davete katılanlar konusunda oldukça güvenilir olsa da adamı sadece birkaç defa görmüştü. Kolayca yanılıyor olabilirdi.

Olivia bu düşünceye tutunmaya karar verdi.

"Bak ne getirdim," dedi Mary çantasını kurcalayarak.

Olivia boncuk işine bakarak, "Ah, ne kadar hoş," dedi.

"Değil mi? Annem Bath'tan almış. Ah, işte burada." Mary çantasından iki küçük, pamuklu tıkaç çıkardı. "Kulaklarım için," diye açıkladı.

Olivia'nın dudakları hayranlıkla aralandı. Ve gıptayla. "İki tane daha yoktur değil mi?"

"Üzgünüm," dedi Mary omzunu silkerek. "Bu çok küçük bir çanta." Önüne döndü. "Sanırım başlamaya hazırlar."

Smythe-Smith annelerinden biri herkese oturması için seslendi. Olivia'nın annesi ona doğru baktı ve Mary'nin onun yerine oturduğunu görünce el sallayıp Mary'nin annesinin yanında yer buldu.

Olivia derin bir nefes alıp kendini Smythe-Smith dörtlüsüyle üçüncü karşılaşmasına zihinsel olarak hazırladı. Önceki yıl tekniğini kusursuzlaştırmıştı ve bu derin nefesler alıp vermeyi, gözlerini kaçırmamak için kızların arkasındaki duvarda bir nokta bulmayı ve ne kadar alt tabaka ya da sıradan olsa da kendine çeşitli seyahat fırsatları düşünmeyi içeriyordu.

Olmayı Tercih Edeceğim Yerler, 1821 Baskısı,
Yazan: Leydi Olivia Bevelstoke

Fransa
Miranda'yla birlikte olmak
Miranda'yla birlikte Fransa'da olmak
Bir fincan çikolata ve bir gazeteyle yatakta olmak
Bir fincan çikolata ve bir gazeteyle herhangi bir yerde olmak
Ya bir fincan çikolata ya da
bir gazeteyle herhangi bir yerde olmak

Uyuklamak üzereymiş gibi görünen Mary'ye bir bakış attı. Pamuklar kulaklarından hafifçe çıkıyordu ve Olivia kulaklarından çekip almamak için neredeyse ellerinin üzerine oturmak zorunda kalmıştı.

Eğer Winston ya da Miranda olsaydı dediğini kesinlikle yapardı.

Bach'ın melodileri sadece Barok olduğu için tanıdıktı... şey, buna tam olarak melodi diyemezdi ama notaların yükselip alçalmasıyla alakalı bir şey olabilirdi. O şey her neyse, kulaklarını tokatlıyordu, Olivia başını arkaya doğru çevirdi.

Gözlerini o noktadan ayırma, gözlerini o noktadan ayırma.

Olmayı tercih edeceği yerler:
Yüzmeye gitmek
Ata binmek
At sırtında yüzmeye gitmek değil
Uyumak
Buz yemek

Bu bir yer olarak sayılır mıydı ki? Bu daha çok bir deneyimdi, fakat "uyumak" da öyleydi, ama şöyle bir düşününce "uyumak" bir yatakta olmayı ima ediyordu, o da bir yerdi. Gerçi teknik olarak konuşmak gerekirse, bir insan oturarak da uyuyakalabilirdi. Olivia'nm başına hiç gelmemişti ama babaları, annesinin oturma odasında yaptırdığı "aile zamanlarında" sıklıkla sızıverirdi ve belli ki Mary *bu* gürültü içinde bile başarabiliyordu.

Hain. Olivia asla yanında sadece bir çift tıkaç getirmezdi.

Gözlerin o noktada Olivia.

Olivia iç geçirdi –biraz fazla yüksek sesle, biri duyabileceğinden de değildi– ve yeniden derin nefes alıp verişlerine devam etti. Kemancının zavallı başının arkasındaki apliğe odaklandı ama hayır, zavallı kemancının başına odaklansa daha iyiydi...

Gerçekten de o kız hiç mutlu görünmüyordu. Dörtlünün ne kadar korkunç olduğunu biliyor muydu? Çünkü diğer üçünün belli ki hiçbir fikri yoktu. Fakat keman çalan kız farklıydı, o...

Olivia'ya müziği gerçekten duyuruyordu.

İyi değil! İyi değil! Beyni isyan etti, yeniden o nefes alışlarına geri döndü ve...

Sonra nasıl olduysa bitti ve müzisyenler ayağa kalkıyor, oldukça hoş reveranslar yapıyorlardı. Olivia gözlerini abartıyla kırpıştırdığını fark etti, uzun müddet aynı noktaya baktıktan sonra gözleri düzgünce çalışmıyor gibiydi. Mary'ye, "Uyuyakaldın," derken ona ihanete uğramış gibi baktı.

"Uyumadım."

"Ah, hem de nasıl uyudun."

Mary, "Vay canına, ne olursa olsun bunlar işe yaradı," diyerek kulaklarındaki pamukları çıkardı. "Neredeyse hiçbir şey duymadım. Nereye gidiyorsun?"

Olivia koridoru yarılamıştı bile. "Lavaboya. Gerçekten gitmeliyim..." Olivia bu açıklamanın yeteceğine karar verdi. Sör Harry Valentine'ın buralarda bir yerde olması olasılığını unutmamıştı ve acele etmesi için bir durum varsa o da buydu.

Korkak olduğundan değildi, ki hiç de değildi. Ondan kaçınmaya çalışmıyordu, sadece adamın onu şaşırtma fırsatından kaçınmaya çalışıyordu.

Hazırlıklı ol. Eğer önceden hayat görüşü bu değilse bile bundan sonra benimseyecekti.

Annesi etkilenmez miydi? Ona hep daha fazla geliştirici olmasını öğütlemez miydi? Hayır, bu uygun dilde olmamıştı. Annesi ne derdi? Önemli değildi, neredeyse kapıya varmıştı. Sadece Sör Robert Stoat'ın yanından geçip gitmesi ve–

"Leydi Olivia."

Kahrolası. Kim–

Arkasını döndü. Ve midesi altüst oldu. *Ve* Sör Harry Valentine'ın çalışma odasında göründüğünden çok daha uzun olduğunu fark etti.

"Üzgünüm," dedi sakin bir biçimde, çünkü her zaman oyunculuk konusunda iyi olmuştu. "Tanıştırılmış mıydık?"

Ancak adamın ağzının kenarının alaycı bir şekilde kıvrılmasından, baştaki o ilk şaşkınlığını gizleyemediğinden kesinlikle emin oldu.

Adam beklemeden, "Beni bağışlayın," dedi ve Olivia titredi. Çünkü adamın sesi Olivia'nın düşündüğü gibi değildi. Kulağa brendinin kokusu ve çikolatanın tadı gibi geliyordu. Olivia niçin titrediğinden de emin değildi, çünkü şu anda ziyadesiyle sıcaklamış hissediyordu.

"Sör Harry Valentine," diye mırıldandı adam, zarif bir şekilde kibarca eğildi. "Siz Leydi Olivia Bevelstoke'sunuz değil mi?"

Olivia çenesini yarım santim yukarı kaldırırken oldukça soylu düşüncelere gark oldu. "Benim."

"Öyleyse karşılaşmamıza çok memnun oldum."

Olivia başını salladı. Herhalde konuşmalıydı, kesinlikle daha kibarca olurdu. Fakat dengesini kaybetme tehlikesi altındaydı ve sessiz kalması daha bilgeceydi.

Sör Harry onun tepkisiyle oldukça eğlenmiş görünerek, "Ben yeni komşunuzum," diye ekledi.

"Elbette," diye cevapladı Olivia. İfadesini korudu. Adam ondan hiçbir şey öğrenemeyecekti. "Güneyden mi?" diye sorarken sesindeki hafif sıkkın tondan memnun oldu. "Kiraya verildiğini duymuştum."

Sör Harry hiçbir şey söylemedi. Bunu hemen yapmadı. Ancak gözleri onunkilere odaklandı ve Olivia ifadesini korumak için cesaretinin her zerresini kullandı. Uysal, sakin ve üstü kapalı şekilde meraklı. Sonuncusunun gerekli olduğunu düşündü; neredeyse bir haftadır onu gözetlemiyor olsaydı bile karşılaşmalarını bir şekilde merak uyandırıcı bulurdu.

Garip bir adamdı, sanki tanışmışlar gibi davranıyordu.

Garip, yakışıklı bir adam.

Garip, yakışıklı bir adam ve sanki bakışı...

Niçin adam onun dudaklarına bakıyordu?

Niçin Olivia dudaklarını *yalıyordu*?

"Mayfair'e hoş geldiniz," dedi hızlıca. Sessizliği bozmak için herhangi bir şey söylerdi. Sessizlik onun dostu değildi, bu adamlayken hiç değildi. "Sizi bir gün misafir etmek isteriz."

"Bu hoşuma giderdi," dedi adam ve sesi söylediğinde ciddiymiş gibi gelince Olivia hızla paniklemeye başladı. Sadece hoşuna gitme kısmı da değil, teklifi gerçekten kabul etmeye niyetliymiş gibiydi. Olivia'nın bunu sadece açık bir kibarlıktan yaptığını bir aptal bile görebilirdi.

"Elbette," dedi Olivia ve kekelemediğinden *emindi* ama sanki sesi birazcık öyle çıkmıştı. Ya da belki de boğazında bir şey vardı. "İzin verirseniz..." Kapıyı işaret etti çünkü adam onunla konuşmadan önce çıkışa doğru gitmekte olduğunu fark etmiş olmalıydı elbette.

"Tekrar görüşene dek, Leydi Olivia."

Olivia nükteli ya da alaycı bir cevap aradı ama aklı puslu bir boşluk içindeydi. Adam ona yüzünde kendisiyle ilgili hiçbir şey söylemeyen, ancak Olivia hakkında her şeyi söyleyen bir ifadeyle bakıyordu. Olivia'nın kendine adamın onun her sırrının bilinmediğini hatırlatması gerekiyordu. Adam *onu* tanımıyordu.

Tanrı aşkına, şu gözetleme saçmalığı dışında hiç sırrı yoktu ki.

Ve adam bunu da bilmiyordu.

Öfkesiyle yeniden canlanır gibi olduğu için adamı başıyla selamladı. Ufak ve kibar bir hareketti, baştan savmalar için son derece uygundu. Fakat sonra kendine Leydi Olivia Bevelstoke olduğunu hatırlattı. O her sosyal ortamda rahattı, döndü ve oradan ayrıldı.

Kendi ayaklarına takılıp tökezlediğinde çoktan koridora çıkmış olduğu ve adam onu göremediği için şükretti.

DÖRT

Bu iyi gitmişti.

Leydi Olivia'nın salondan aceleyle ayrılmasını izlerken Harry kendini tebrik etti. Genç kadın büyük bir hızla hareket etmiyordu fakat omuzları hafifçe kalkıktı ve elbisesini eliyle tutuyor, eteğinin kenarını kaldırıyordu. Çok fazla kaldırmıyordu, sadece kadınların koşması gerektiğinde yaptıkları kadar. Ancak o yine de tutuyordu, bilinçsizce yapılan bir hareket olmalıydı. Sanki geri kalanı sakin kalmaya kararlı olsa da parmakları bir yarışa hazırlanma ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Genç kadın onu gözetlerken yakalandığını biliyordu. Harry zaten farkındaydı bunu. Üç gün önce gözlerinin buluştuğu anda emin olmamış olsaydı bile, yakalandığından beri perdelerini sımsıkı çekmiş ve o zamandan beri hiç dışarı bakmamış olması yüzünden, kısa süre sonrasında anlardı.

Bu açıkça suçun kabulüydü. Bir profesyonelin asla *yapmayacağı* bir hataydı. Eğer Harry onun durumunda olsaydı...

Elbette Harry asla onun durumunda *olmazdı*. O casusluktan hoşlanmazdı ve hiç de hoşlanmamıştı, ki Savaş Bakanlığı da bunun farkındaydı. Fakat yine de her şey düşünüldüğünde, o yakalanmazdı.

Genç kadının attığı yanlış adım şüphelerini doğrulamıştı. O sa-

dece göründüğü gibiydi; tipik, muhtemelen şımartılmış bir sosyete hanımı. Belki de burnunu normalden biraz daha fazla sokuyordu. Kesinlikle ortalamanın üstünde bir çekiciliği vardı. Mesafe –aralarındaki iki cam panelden bahsetmiyordu bile– hakkını vermemişti. Yüzünü tam olarak görememişti. Yüzünün şeklinin biraz kalp, biraz oval olduğunu biliyordu. Fakat yüz hatlarını, gözlerinin normalden biraz daha geniş yer kapladığını ya da kirpiklerinin kaşlarından üç ton daha koyu renk olduğunu fark etmemişti.

Saçlarını oldukça iyi görmüştü; yumuşak, tereyağı gibi sarıydı ve bukleleri kıvrımlıydı. Omuzlarına yayılmış halinden daha baştan çıkarıcı görünmemeliydi, fakat nasıl oluyorsa mum ışığının altında, tek bir bukle boynunun yanından sarkarken...

Ona dokunmak istemişti. O bukleyi nazikçe çekmek istemişti, sadece bıraktığında tekrar yerine geri dönecek mi diye görmek için. Sonra saç tokalarını çıkarmayı arzulamıştı, teker teker ve her birinin topuzundan düşmesini, buz gibi kusursuzluğunun yavaşça coşkun bir tanrıçaya dönüşmesini izlerdi.

Tanrı aşkına.

Şimdi kendinden resmen tiksinmişti. Akşam için evden ayrılmadan önce o şiir kitabını okumaması gerektiğini biliyordu. O da Fransızcaydı. Kahrolası dil onu hep arsız hale getiriyordu.

Bir kadına en son ne zaman böyle tepki verdiğini hatırlayamadı. Kendini savunması gerekirse, son zamanlarda vaktinin çoğunu çalışma odasına tıkılmış vaziyette geçirdiğinden, tepki verebileceği sadece birkaç kıymetli kadınla tanışmıştı. Birkaç aydır Londra'daydı ama sanki Savaş Bakanlığı durmadan önüne yeni belgeler koyuyor ve niyeyse bütün tercümelere her zaman acilen ihtiyaç oluyordu. Bir mucize olur da masasını toparlamayı başarırsa, işte o zaman da Edward kendini kanlı bir belaya sokmaya karar veriyordu: borç, sarhoşluk, uygunsuz kadınlar. Edward ahlaksızlıkları konusunda seçici değildi ve Harry, kardeşinin kendi hatalarıyla boğuşmasına izin verecek merhametsizliği bir türlü bulamıyordu.

Yani bu da Harry'nin kendi hatalarını yapmak için nadiren zaman bulduğu anlamına geliyordu, hanımlarla ilgili hatalar. Harry bir keşiş gibi falan yaşamıyordu ama gerçekten, ne kadar uzun zaman olmuştu..?

Hiç âşık olmadığı için, bunun yokluğu yüreğini yumuşatıyor muydu bilmiyordu, fakat bu akşamdan sonra o yokluğun bir adamın geri kalanını kesinlikle somurtkan yaptığından emindi.

Sebastian'ı bulmalıydı. Kuzeninin sosyal yaşamı asla gecede tek partiyle sonlanmazdı. Bundan sonra nereye gidiyorsa elbette orada erdemli olmayan kadınlar da olacaktı.

Harry salonun diğer ucuna yöneldi, içecek bir şeyler bulmayı umuyordu ama ileriye doğru adım attığında yarım düzine kadar insandan yükselen nefes kesilme seslerini duydu ve peşinden de "Bu programda yoktu!" dediler.

Harry bir o yana bir bu yana bakındı, sonra bakışların çoğunun yöneldiği sahneye döndü. Smythe-Smith kızlarından biri yeniden yerini almıştı ve provasız bir (ama lütfen Tanrım, doğaçlama olmasın) solo yapmaya hazırlanıyordu.

Harry, "Yüce, bağışlayıcı İsa," diyen bir ses duydu ve döndüğünde Sebastian hemen yanında duruyor, keyiften ziyade korkuyla sahneye bakıyordu.

Harry, Sebastian'ın kulağına haince, "Bana borçlusun," diye mırıldandı.

"Saymayı bıraktığını sanıyordum."

"Bu belki de asla geri ödeyemeyebileceğin bir borç."

Kız solosuna başladı.

Sebastian, "Haklı olabilirsin," diyerek itiraf etti.

Harry kapıya baktı. Hoş bir kapıydı, kusursuzca yerli yerindeydi ve salonun dışına açılıyordu. "Gidebilir miyiz?"

Sebastian, "Henüz olmaz," dedi kederli bir şekilde. "Büyükannem."

Harry büyük Newbury Kontesi'ne baktı, diğer zengin dul kadınlarla birlikte oturuyor, genişçe gülümsüyor ve ellerini çırpıyordu. Harry bir şeyi hatırlayarak Sebastian'a döndü. "Büyükannen sağır değil mi?"

"Neredeyse tamamen," diyerek onu doğruladı Sebastian. "Fakat aptal değil. Performans için işitme konisini kenara koyduğunu fark etmişsindir." Harry'ye gözlerinde bir parıltıyla dönüp baktı. "Bu arada, sevimli Leydi Olivia Bevelstoke ile konuştuğunuza şahit oldum."

Harry cevap vermeye zahmet etmedi, en azından başını hafifçe eğmek dışında bir şey yapmadı.

Sebastian ona doğru eğildi, sesini sinir bozucu bir seviyeye düşürdü. "Her şeyi itiraf etti mi? Doymak bilmez merakını? Senin için duyduğu dizginlenemez şehveti?"

Harry dönüp doğruca yüzüne baktı. "Pisliğin tekisin."

"Bana bunu çok fazla söylüyorsun."

"Çünkü hiç eskimiyor."

Sebastian yarım bir gülümsemeyle, "Bence de öyle," dedi. "Olgunlaşmamayı son derece kullanışlı buluyorum."

Keman solosu kreşendo gibi görünen bir şeye ulaştı ve kalabalık aynı anda bir soluk alıp peşinden gelmesi gereken finali bekledi.

Ancak final gelmedi.

Sebastian, "Bu acımasızlıktı," dedi.

Keman daha yüksek bir oktava çıktığında Harry irkildi. "Amcanı görmedim," diye buyurdu.

Sebastian'ın dudakları sımsıkı kapandı ve ağzının kenarında küçük, beyaz çizgiler şekillendi. "Bu öğlen özürlerini iletti. Bana tuzak mı kurdu diye merak etmeme sebep oldu. Ancak o kadar da akıllı değildir."

"Biliyor muydun?"

"Müziği mi?"

"Bu kelimeyi acımasızca kullanmak oldu."

"Dedikoduları duymuştum," diye itiraf etti Sebastian. "Ama hiçbir şey beni bunun için hazırlayamazdı..."

"Bu mu?" diye mırıldandı Harry, nedendir bilinmez gözlerini sahnedeki kızdan ayıramadı. Kemanını sevgiyle tutuyordu ve müziğin içinde kaybolması hakikiydi. Sanki halinden keyif alıyor gibi görünüyordu, salondaki herkesten oldukça farklı bir şeyler duyuyor gibiydi. Belki de öyleydi, şanslı kız.

Kendi dünyanda yaşamak nasıl bir şeydi acaba? Olayları olduğu gibi değil, olması gerektiği şekliyle görmek? Kemanı çalan kızın iyi olması *gerekiyordu*, o kesin. Tutkusu vardı ve eğer Smythe-Smith hanımlarının akşamın erken saatlerinde söyledikleri doğruysa, kız her gün pratik yapıyordu.

Peki kendi hayatı nasıl olmalıydı?

Nefes aldığından daha çok içen bir babaya sahip olmamalıydı.

Aynı yolu izlemeye kararlı bir erkek kardeşi olmamalıydı.

O...

Dişlerini sıktı. Kendine acıma çukuruna düşmemeliydi.-Bundan daha iyi bir adamdı. Daha güçlü bir adamdı ve–

Birdenbire bir farkındalık ürpertisi bedenine yayıldı ve ne zaman bir şeyler doğru hissettirmese yaptığı gibi alışkanlıktan kapıya doğru baktı.

Leydi Olivia Bevelstoke. Tek başına duruyor, gizemli şekilde boş bir ifadeyle Smythe-Smith kızını izliyordu. Ancak...

Harry'nin gözleri kısıldı. Emin değildi fakat durduğu açıdan sanki Smythe-Smith kızına değil de kızın arkasındaki Yunan vazosuna bakıyor gibi görünüyordu.

Bu kadın ne *yapıyordu*?

Sebastian kulağını tırmalayan bir sesle, "Gözlerini diktin," dedi.

Harry onu dikkate almadı.

"Kız güzel."

Harry duymamış gibi davrandı.

"Bağlayıcı. Ancak kimseye bağlı değil."

Harry yine duymamış gibi davrandı.

"Büyük Britanya'nın iyi yürekli, bekâr erkekleri denemediği için de değil," diye devam etti Sebastian, Harry'nin cevap vermeyişinden her zaman olduğu gibi hiç etkilenmemişti. "Teklif edip duruyorlar. Yazık ki Leydi Olivia da reddedip duruyor. Hatta duydum ki yaşlı Winterhoe bile–"

"O soğuk," diye araya girdi Harry, sesinde niyetlendiğinden biraz daha acımasız ton vardı.

Sebastian konuştuğunda sesi hoşnut bir memnuniyetle doluydu. "Affedersin?"

Kısa karşılaşmalarını düşünerek, "Soğuk bir kız," diye tekrarladı Harry. Bu kadın kendini kahrolası bir kraliçe gibi görüyordu. Ettiği her söz buzla kaplıydı ve şimdi de kemanı çalan zavallı kıza bakma nezaketini bile göstermiyordu.

Dürüst olması gerekirse Olivia'nın bu akşam gelmesine bile şaşırmıştı. Burası birinci sınıf buzdan elmaslara uygun bir salona

benzemiyordu. Büyük ihtimalle katılması için onu birisi zorlaşmıştı.

Sebastian, "Ben de burada durmuş birlikte kuracağınız gelecek için büyük umutlar besliyordum," diye mırıldandı.

Harry ona güzel bir karşılık vermek ya da en azından toplayabildiği tüm alaycılıkla bir şey söylemek için dönmüştü ama müzik yine farklı bir yöne kaydı ve kemanı çalan kız yine bir kreşendoya ulaştı. Bu defa şarkı sona ermek *zorundaydı* ama kalabalık işi şansa bırakmadı ve kız daha son notaya ulaşıp bitiremeden alkışlar yükseldi.

Harry, Sebastian'la birlikte büyükannesine doğru yürüdü. Yaşlı kadın kendi at arabasıyla gelmişti, Sebastian öyle söylemişti ve bu yüzden büyükannesi gitmeye hazır olana kadar beklemek zorunda değillerdi. Yine de veda etmesi gerekiyordu ve Harry ile aralarında doğrudan bir kan bağı olmasa da o da selam vermeliydi.

Ancak onlar o tarafa doğru ulaşamadan, "Bay Grey! Bay Grey!" diye bağıran bir Smythe-Smith annesi tarafından durduruldular.

Kadının sesindeki yoğunluğa bakınca, Newbury Kontu doğurgan bir kadın bulma görevinde zorluklarla karşılaşmış olmalıydı.

Hakkını vermeli ki Sebastian kaçmak için aceleci tavırlar sergilemedi ve dönüp konuştu. "Bayan Smythe-Smith, ne hoş bir akşam."

"Katılabilmenize öyle memnun oldum ki," diye böbürlendi kadın.

Sebastian karşılık olarak gülümsedi, bu başka bir yerde olmayı hayal edemediğini söyleyen tarzda bir gülümsemeydi. Sonra ne zaman bir sohbetten kaçmak istese yaptığı şeyi yaptı. Şöyle dedi:

"Size kuzenim Sör Harry Valentine'ı tanıtabilir miyim?"

Harry başını kibarca sallayıp kadının adını mırıldandı. Bayan Smythe-Smith, Sebastian'ın büyük ödül olduğu belli olduğundan doğruca ona bakarak sordu, "Viola'mı* nasıl buldunuz? Fevkalade değil miydi?"

---

* Viola, Türkçe'ye viyola olarak geçmiştir ve kemanın biraz daha büyük modelidir. (Ç.N.)

Harry şaşkınlığını gizleyemedi. Bu kadının kızının adı Viola mıydı?

"Keman çalıyor," diye açıkladı Bayan Smythe-Smith.

Harry kendine mani olamadan sordu. "Keman çalanın adı neydi?"

Bayan Smythe-Smith ona sabırsızca bir bakış attı. "Marianne." Sonra Sebastian'a döndü. "Viola solo yapandı."

"Ah," diye cevap verdi Sebastian. "Nadide bir yetenek."

"Kesinlikle. Onunla çok gurur duyuyoruz. Önümüzdeki yıl solo performanslar için planlar yapmamız gerekecek."

Harry buna karşılık Kuzey Kutbu'na seyahat planları yapmaya başladı.

Bayan Smythe-Smith, "Katılabildiğiniz için çok memnunum Bay Grey," diye devam etti, bunu zaten söylemiş olduğundan bihaberdi. "Akşam için başka bir sürprizimiz daha var."

Sebastian, "Kuzenimin bir baronet olduğundan bahsettim mi?" diye araya girdi. "Hampshire'da hoş bir malikânesi var. Orada avlanmak muhteşemdir."

"Gerçekten mi?" Bayan Smythe-Smith, Harry'ye yeni bir ilgi ve geniş bir gülümsemeyle döndü. "Katıldığınız için çok müteşekkirim Sör Harry."

Sör Harry cevap olarak sadece başını sallamaktan fazlasını yapabilirdi ancak o anda Bay Grey'in ani vefatıyla ilgili planlar yapıyordu.

Bayan Smythe-Smith heyecanla, "İkinize de sürprizimizden bahsetmeliyim," dedi. "İlk öğrenen siz olun istiyorum. Dansımız olacak! Bu akşam!"

"Dans mı?" diye tekrarladı Harry, neredeyse doğru düzgün konuşamayacaktı. "Şey, Viola çalacak mı?"

"Elbette hayır. Onun dansı kaçırmasını istemem. Fakat dinleyiciler arasında başka amatör müzisyenler var ve gelişigüzel davranmak çok eğlenceli, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Harry gelişigüzel davranışları dişçisine yaptığı ziyaretlerle bir tutuyordu. Ancak en sevdiği şeylerden biri intikam almaktı. "Kuzenim," dedi muhteşem hissederek, "dans etmeye bayılır."

"Öyle mi?" Bayan Smythe-Smith, Sebastian'a coşkuyla döndü. "Seviyor musunuz?"

"Bayılırım," dedi Sebastian. Muhtemelen gerekenden biraz daha gergince söyledi ve bu bir yalan da değildi. Sebastian dans etmekten hoşlanırdı, Harry'den daha fazla.

Bayan Smythe-Smith, Sebastian'a bariz bir beklentiyle baktı. Harry ikisine birden kendinden memnun bir beklentiyle baktı, her şeyin düzgünce derlenip toplanmasını seviyordu. Özellikle de kendi yararına olunca.

Köşeye sıkıştığının farkında olan Sebastian, Bayan Smythe -Smith'e, "Umarım kızınız ilk dansı bana ayırır," dedi.

Bayan Smythe-Smith ellerini coşkuyla birleştirerek, "Bu onun için bir onur olur," dedi. "Beni bağışlayın, müziğin başlaması için düzenlemeleri yapmam gerekiyor."

Sebastian, kadının kalabalığın arasına karışmasını bekledikten sonra, "Bunu ödeyeceksin," dedi.

"Ah, bence artık ödeştik."

"Pekâlâ, sen de burada kısıldın kaldın," diye cevap verdi Sebastian. "Tabii eve yürüyerek gitmek istemiyorsan."

Eğer şakır şakır yağmur yağmıyor olsaydı Harry bunu düşünürdü. Dünyadaki bütün neşeyle, "Seni beklemekten mutluluk duyarım," dedi.

"Ah, şuna bak!" dedi Sebastian, sesinde yalandan bir şaşkınlık vardı. "Leydi Olivia. Hemen şurada. Bahse varım o dans etmekten hoşlanıyordur."

Harry, *bunu yapmazsın*, demeyi düşündü ama cidden, ne manası vardı ki? Sebastian'ın bunu yapacağını biliyordu.

Sebastian, "Leydi Olivia!" diye seslendi.

Söz konusu leydi döndü, Sebastian onun yanına gitmek için kalabalığı yararken genç kadının onlardan kaçabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Harry de karşılaşmalarından kaçmak için hiçbir yol bulamadı, tabii genç kadına böyle bir şeyin tatminini yaşatacağından değildi.

Konuşma mesafesine geldiklerinde Sebastian tekrar, "Leydi Olivia," dedi. "Sizi görmek ne hoş."

Leydi Olivia başını hafifçe salladı. "Bay Grey."

Sebastian, "Bu akşam suskunuz, öyle mi Olivia?" diye mırıldandı ama Harry onun konuşmasındaki aşinalığı merak edemeden Sebastian devam etti: "Kuzenim Sör Harry Valentine'la tanıştınız mı?"

"Şey... evet," diye kekeledi genç kadın.

"Leydi Olivia'yla bu akşam tanıştım," diye araya girdi Harry, Seb'in neler karıştırdığını merak ediyordu. İkisinin konuşmuş olduğunu çok iyi biliyordu.

"Evet," dedi Leydi Olivia.

Sebastian, "Ah, yazık bana," diyerek baş döndüren bir hızla konuyu değiştirdi. "Bayan Smythe-Smith'in bana işaret verdiğini görüyorum. Gidip Viola'sını bulmalıyım."

"O da iyi çalıyor mu?" diye sordu Leydi Olivia, gözleri kafa karışıklığıyla puslandı. Belki biraz da endişe vardı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Sebastian, "ama çocuklarının geleceği için beklenti içinde olduğu belli. Viola onun sevgili kızı."

Harry, "Keman çalıyor," diye araya girdi.

"Ah." Bu garip tesadüften eğlenmiş gibiydi. Ya da belki de sadece kafası karışmıştı. "Elbette."

"İkiniz dansın tadını çıkarın," dedi Sebastian. Harry'ye şeytani bir niyetle hızlıca bir bakış attı.

Leydi Olivia biraz paniklemiş görünerek, "Dans mı edilecek?" diye sordu.

Harry ona acıdı. "Anladığım kadarıyla Smythe-Smith dörtlüsü çalmayacak."

"Ne kadar... güzel." Genç kadın boğazını temizledi. "Onlar için. Böylece dans edebilirler. Eminim bu hoşlarına gider."

Harry küçük bir yaramazlık (ya da korkutma isteği miydi?) kıpırtısı hissetti. "Gözleriniz mavi," dedi.

Genç kadın ona afallamış bir bakış attı. "Pardon?"

"Gözleriniz," diye mırıldandı Harry. "Mavi. Ten renginize bakarak öyle olacaklarını düşünmüştüm zaten ama o kadar uzaktan söylemesi zordu."

Genç kadın donakaldı ama Harry onun amacına tutunma çabasına hayran kalmadan edemedi. "Neden bahsettiğinizi bilmediğimden eminim."

Harry onun fark etmesi için hafifçe öne eğildi. "Benimkiler kahverengi."

Genç kadın sanki sert bir cevap verecekmiş gibi baktı ama onun yerine gözlerini kırpıştırdı ve neredeyse fazlasıyla yakından baktı. "Öyleler," diye mırıldandı. "Ne garip."

Harry onun tepkisini eğlenceli mi, yoksa rahatsız edici bulduğundan emin değildi. İki türlü de onu kışkırtmayacaktı. "Sanırım müzik başlıyor," dedi.

Genç kadın, "Gidip annemi bulmalıyım," deyiverdi.

Çaresizleşiyordu. Bu Harry'nin hoşuna gitti.

Belki de sonuç olarak bu akşam keyif verici bir hale gelebilirdi.

BEŞ

Akşamı zorla bitirmenin bir yolu olmalıydı. Olivia, Winston'dan çok daha iyi bir oyuncuydu. Eğer o inandırıcı bir soğuk algınlığı taklidi yapabildiyse Olivia da kesinlikle vebayı başarabileceğine karar verdi.

Vebaya Övgü
Yazan: Olivia Bevelstoke

İncil'de geçiyor
Hıyarcıklı
Cüzzamdan daha iyi

Şey, *öyleydi*. En azından bu şartlar altındayken. Çok da iğrenç olmayan, ancak son derece bulaşıcı olan bir şeye ihtiyacı vardı. Tarihi olan bir şeye. Birkaç yüzyıl öncesinde veba Avrupa'nın yarısını öldürmemiş miydi? Cüzzam hiç o kadar etkili olmamıştı.

Elini boynuna koyup, "Bunlar çıban mı?" diye mırıldansa dallanıp budaklanacak sonuçları kısaca düşündü.

Baştan çıkarıcıydı. Gerçekten öyleydi.

Ve Sör Harry, şu kahrolası adam, sanki olmayı tercih ettiği başka bir yer yokmuş gibi halinden son derece memnun görünüyordu.

Ama buradaydı. Ona işkence ediyordu.

Adam sohbet edercesine, "Şuna bakın," dedi. "Sebastian ile Bayan Smythe-Smith dans ediyor."

Olivia kararlı bir şekilde yanındaki adama bakmadan gözlerini salonda gezdirdi. "Eminim hanımefendi çok memnundur."

Bir duraksamanın ardından Sör Harry konuştu. "Birini mi arıyorsunuz?"

"Annemi," derken resmen bağırdı Olivia. İlk seferinde onu duymamış mıydı?

"Ah." Bir an için huzur verici bir şekilde sessiz kaldı ama sonra, "Size benziyor mu?" diye sordu.

"Ne?"

"Anneniz."

Olivia bakışlarını ona çevirdi. Niçin soruyordu bunu? Niçin Olivia ile konuşuyordu ki? Amacına ulaşmıştı, değil mi?

Korkunç bir adamdı. Kâğıtları, ateşi ve o komik şapkayı açıklamayabilirdi ama *bunu* açıklardı. Tam şu anda, burada olanları. Adam ziyadesiyle korkunçtu.

Kibirliydi.

Sinir bozucuydu.

Ve biraz daha fazlasıydı, bundan emindi ama doğru düzgün düşünemeyecek hale geldiğinden bir şey bulamadı. Kelime bulmayı onun karşısında olmadığı zaman, daha net bir kafayla yapması gerekiyordu.

"Annenizi aramanıza yardım edebilirim diye düşündüm," dedi Sör Harry. "Fakat onunla henüz tanışmadık."

Olivia dikkati dağınık bir şekilde, "Biraz bana benzer," dedi. Sonra nedendir bilinmez sebepsizce ekledi: "Daha doğrusu ben ona benzerim."

Adam bu dediğine gülümsedi, sadece birazcık ve Olivia'nın içinde ilk defa ona gülmediğine dair garip bir his oluştu. Sör Harry kışkırtıcı olmaya çalışmıyordu. O sadece... gülümsüyordu.

Dikkat dağıtıcıydı.

Olivia başka tarafa bakamadı.

Sör Harry yumuşak bir sesle, "Dile gösterilen hassasiyete her zaman değer vermişimdir," dedi.

Olivia gözlerini ona dikip baktı. "Çok garip bir adamsınız."

Utançtan yerin dibine girebilirdi, çünkü bu normalde yüksek sesle söyleyeceği bir şey değildi ancak adam bunu hak etmişti. Şimdiyse kahkahalarla gülüyordu. Muhtemelen ona.

Olivia boğazına dokundu. Belki kendini çimdiklerse kızarıklığı çıban olarak yuttururdu.

Nasıl Numara Yapılacağını Bildiğim Hastalıklar
Yazan: Olivia Bevelstoke

Soğuk algınlığı
Ciğerlerini Üşütmek
Migren
Burkulmuş Bilek

Sonuncuya hastalık denilemezdi ama kesinlikle işe yaradığı zamanlar vardı.

"Dans edelim mi Leydi Olivia?"

Mesela şu anda olduğu gibi. Ancak biraz geç kaldığını düşündü. "Dans etmek istiyorsunuz," diye tekrarladı. Adamın bunu istemesi pek inandırıcı değildi, Olivia'nın istediğini düşünebilmesi daha az inandırıcıydı.

"İstiyorum," dedi adam.

"Benimle?"

Sör Harry bu soruyu komik bulmuş gibi göründü. "Kuzenime sormayı düşünmüştüm, bu salonda tanıdığımı söyleyebileceğim tek kişi o ama bu biraz karmaşaya yol açardı, sizce de öyle değil mi?"

"Sanıyorum ki şarkı sona erdi," dedi Olivia. Eğer doğru değilse bile yakında bitecekti.

"Öyleyse sonraki şarkıda dans edelim."

"Sizinle dans etmeyi kabul etmedim!" Olivia dudağını ısırdı. Sersem gibi konuşuyordu. Huysuz bir sersem gibi, zaten o da en kötü türüydü.

Sör Harry özgüvenle, "Kabul edeceksiniz," dedi.

Winston, Neville Berbrooke'a Olivia'nın onunla "ilgilendiğini" söylediğinden bu yana, hiçbir insana vurmayı bu kadar

çok istememişti. Eğer paçayı kurtarabileceğini düşünseydi bunu yapardı da.

Sör Harry, "Pek bir seçim şansınız yok," diye devam etti.

Çenesi mi başının yan tarafı mı? Hangisi daha fazla acıya sebep olurdu?

"Kim bilir?" Sör Harry öne doğru eğildi, gözleri mum ışıklarının altında sıcak parıltılar saçıyordu. "Belki hoşunuza bile gidebilir."

Kafasının yan tarafı. Kesinlikle. Eğer kolunu şöyle genişçe, güç alarak savurursa dengesini bile bozabilirdi. Adamın yere yapıştığını görmek hoşuna giderdi. *Fevkalade* bir görüntü olurdu. Başını masaya vurabilirdi ya da daha da iyisi, düşerken masa örtüsünü beraberinde çekip punç kâsesini ve Bayan Smythe-Smith'in kristal kadehini de yanında götürürdü.

"Leydi Olivia?"

Her yerde cam parçaları. Belki kan bile olurdu.

"Leydi Olivia?"

Eğer gerçekten *yapamıyorsa* o zaman hakkında hayal kurabilirdi.

"Leydi Olivia?" Adam elini uzatıyordu.

Olivia ona baktı. Hâlâ dimdik duruyordu, görünürde ne kan damlası ne de cam parçası vardı. Yazık. Ayrıca dans teklifini kabul etmesini beklediği de ortadaydı.

Ne yazık ki adam haklıydı. Olivia'nın seçim şansı yoktu. Olivia muhtemelen –kesinlikle– bu akşama kadar onu hiç görmediğinde ısrar etmeye devam edecekti ama ikisi de gerçeği biliyordu.

Olivia, eğer Sör Harry sosyetenin güzide insanlarına Olivia'nın beş gündür yatak odasının penceresinden onu gözetlediğini söylemiş olsa neler olacağından pek emin değildi ama güzel şeyler olmayacağından emindi. Dedikodular başını alıp giderdi. En iyi ihtimalle dedikodulardan kaçmak için bir hafta evde saklanmak zorunda kalırdı. En kötüsüyse, kendini bir hödükle nişanlanmış halde bulabilirdi.

Tanrı aşkına.

Olivia çabucak, "Dans etmek isterim tabii," diyerek uzatılan eli tuttu.

"Hevesli olduğunuz kadar kararlısınız da," diye mırıldandı.

Gerçekten garip bir adamdı.

Müzisyenler enstrümanlarını yukarı kaldırmadan birkaç saniye önce dans alanına ulaştılar.

Sör Harry ilk iki notayı duyup, "Bir vals," dedi. Olivia ona meraklı, şaşkın bir bakış attı. Böyle bir şeyi nasıl bu kadar çabuk anlamıştı? Müzikle mi ilgileniyordu? Olivia öyle olmasını umdu. Bu gecenin onun için, Olivia için olduğundan daha fazla işkence edici olduğu anlamına geliyordu.

Sör Harry, sağ elini kavradı ve uygun bir pozisyonla havada tuttu. Temasları yeterince şoke edici olurdu fakat diğer eli –belindeki eli– garip hissettirdi. Ilık. Hayır, sıcak. Ayrıca Olivia'ya garip yerlerinden gıdıklanıyormuş gibi hissettirdi.

Olivia daha önce onlarca kez vals yapmıştı. Belki yüzlerce kez. Fakat daha önce kimsenin eli belinde böyle bir his bırakmamıştı.

Hâlâ sarsılmış halde olmasındandı. Adamın yanında gerilmişti. Sebebi bu olmalıydı.

Adamın tutuşu güçlü ancak oldukça nazikti ve iyi bir dansçıydı. Hayır, kesinlikle mükemmel bir dansçıydı, Olivia'dan daha iyiydi. Olivia güzel numara yapıyordu fakat asla sözü edilecek bir dans becerisi olmamıştı. İnsanlar hep var olduğunu söylüyordu ama bunun tek sebebi güzel görünmesiydi.

Adil değildi, bunu kabul edecek ilk kişi kendisi olurdu. Fakat bir insan eğer güzelse Londra'da birçok şeyden paçayı sıyırabilirdi.

Elbette, ayrıca o kişinin hiç akıllı olmadığı da varsayılırdı. Tüm hayatı boyunca hep o şekilde olmuştu. İnsanlar onun bir çeşit porselen bebek olmasını, güzel görünmesini, bunu sergilemesini ve kesinlikle hiçbir şey *yapmamasını* beklemişti.

Bazen Olivia arada sırada yaptığı yaramazlıkların sebebinin bu olup olmadığını merak ediyordu. Asla büyük çapta bir şey yapmazdı, o tür şeyler için fazla geleneksel kalıyordu. Fakat açık konuşmasıyla, düşüncelerini güçlü bir şekilde açıklamasıyla bilinirdi. Miranda bir keresinde o kadar güzel olmayı hiç istemeyeceğini söylemişti ve Olivia ne demek istediğini gerçek anlamda anlamamıştı. Ta ki Miranda taşınana ve gerçekten sohbet edebileceği kimse kalmayana kadar.

Başını kaldırıp Sör Harry'ye baktı, belli etmeden yüzünü incelemeye çalışıyordu. Yakışıklı mıydı? Öyle olduğunu düşündü. Sol kulağının kenarında zar zor fark edilen küçük bir yara izi vardı ve elmacık kemikleri, kabul edilen klasik yakışıklı kavramına göre biraz daha çıkıktı, fakat yine de onda bir şeyler vardı. Zekâ? Çarpıcılık?

Şakaklarında hafif bir grilik olduğunu fark etti. Kaç yaşında olduğunu merak etti.

Sör Harry, "Çok zarif bir dansçısınız," dedi.

Olivia gözlerini devirdi. Kendine mani olamamıştı.

"İltifatlara bağışıklık mı kazandınız Leydi Olivia?"

Olivia ona sert bir bakış attı. Hak ettiğinden daha azıydı. Adamın ses tonu da eşit şekilde keskindi. Neredeyse hakarete varan bir tondaydı.

Sör Harry, "Duyduğuma göre," derken onu beceriyle sağa doğru döndürdü, "şehrin her yanında kırık kalpler bırakmışsınız."

Olivia kasıldı. Bu herkesin ona söylemekten hoşlandığı tarzda bir şeydi, gurur duyduğunu düşünüyorlardı. Fakat Olivia gurur duymuyordu. Dahası, herkesin onun gururlanacağını düşünmesi *canını yakıyordu*. "Böyle bir şey söylemek ne kibarca ne de uygun."

"Siz her zaman uygun mu davranırsınız Leydi Olivia?"

Olivia ona dik dik baktı ama sadece bir saniye için. Adamın gözleri onunkilerle buluştu ve işte zekâsı yine oradaydı. O çarpıcı yoğunluk. Bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Olivia bir korkaktı. Acınası, omurgasız, zavallı bir... bir... kadındı. İrade savaşında geri çekildiği hiç görülmemişti. Şimdi yaptığı için de kendinden nefret etti.

Onun sesini tekrar duyduğunda bu kez kulağına daha yakındı, nefesi sıcak ve nemliydi. "Ayrıca, her zaman nazik misiniz?"

Olivia dişlerini sıktı. Adam onu kışkırtıyordu. Olivia ona cevap vermekten zevk alacak olsa da bunu yapmayı reddetti. Adamın yapmaya çalıştığı şey de buydu zaten. Cevap vermesini istiyordu, böylece kendisi de aynısını yapabilecekti.

Ayrıca, Olivia ona uyan bir karşılık düşünemedi.

Adamın eli belinde hareket etti. Dansta onu yönlendirecek kadar sağlam, ustaca bir baskı uyguluyordu. Döndüler ve yeniden döndüler. Olivia, gözünün ucuyla Mary Cadogan'ı gördü. Gözleri açılmış, ağzı kusursuz bir oval şeklini almıştı.

Harika. Yarın öğlene kadar bütün şehir bunu duymuş olacaktı. Bir centilmenle edilen tek bir dans skandala sebep olmazdı ama Mary, Sör Harry'yle özellikle ilgileniyordu ve bunu hem nefes kesici hem de korkutucu şekilde modaya uygun yapmanın bir yolunu bulurdu.

"Nelerle ilgilenirsiniz Leydi Olivia?" diye sordu Harry.

"İlgi alanlarım mı?" diye tekrarladı, birisi daha evvel hiç böyle bir şey sordu mu diye merak etti. Kesinlikle böyle doğrudan sormamışlardı.

"Şarkı söyler misiniz? Sulu boya yapar mısınız? Şu halkanın içindeki kumaşa iğne sokma işini yapar mısınız?"

"Ona nakış deniliyor," dedi Olivia ters bir şekilde. Adamın sesi alaycı denilecek sınırdaydı, sanki onun bir ilgi alanı olmasını beklemiyordu.

"Yapıyor musunuz?"

"Hayır." Olivia nakıştan nefret ederdi. Hep etmişti. Ayrıca iyi de değildi.

"Herhangi bir müzik aleti çalıyor musunuz?"

"Atış yapmaktan hoşlanıyorum," dedi açık açık. Bunun sohbete bir nokta koymasını umuyordu. Tam olarak doğru değildi ama yalan da sayılmazdı. Atış yapmaktan hoşlanmıyor değildi.

Harry yumuşak bir sesle, "Silahlardan hoşlanan bir kadın," dedi.

Tanrı aşkına, akşam hiç bitmeyecekti. Bezgince ofladı. "Bu son derece uzun bir vals değil mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum."

Adamın ses tonundaki bir şey dikkatini çekti, başını kaldırıp baktı ve tam zamanında dudaklarının kıvrıldığını gördü. "Size uzun geliyor. Çünkü benden hoşlanmıyorsunuz."

Olivia'nın nefesi kesildi. Bu doğruydu elbette ama dile getirmemesi gerekirdi.

"Bir sırrım var Leydi Olivia," diye fısıldadı ve uygunsuzluk sınırlarını aşmadan yapabildiği kadar aşağı eğildi. "Ben de sizden hoşlanmıyorum."



Birkaç gün sonra, Olivia, Sör Harry'den hâlâ hoşlanmıyordu. Onunla konuşmamış, hatta onu görmemiş olması bile önemli değildi. Adamın var olduğunu biliyordu ve bu yeterli gibiydi.

Her sabah hizmetçilerden biri yatak odasına girip perdeleri açıyordu ve her sabah, hizmetçi çıkar çıkmaz Olivia ayağa fırlayıp perdeleri geri kapatıyordu. Adama onu yine gözetlemekle suçlaması için bir sebep vermeyi reddediyordu.

Ayrıca, adamı *onu* gözetlemekten alıkoyacak şey neydi?

Konser akşamından beri evden hiç çıkmamıştı. Soğuk algınlığı geçirdiğini söylemişti, Winston'dan bulaştığını iddia etmesi fazlasıyla kolaydı ve evde kalmıştı. Sör Harry'yle yollarının kesişmesinden endişelendiğinden değildi. Gerçekten, ikisinin de kapılarından aynı anda çıkmalarının olasılığı neydi ki? Ya da dışarıdan eve dönmelerinin? Ya da Bond Caddesi'nde birbirlerini görmelerinin? Ya da Gunther'da? Ya da bir partide?

Ona rastlamayacaktı. Hatta bunu nadiren düşünüyordu.

Hayır, asıl sorun arkadaşlarından kaçmasıydı. Mary Cadogan konserden sonraki gün haber yollamıştı ve ondan sonraki gün, daha sonraki gün de. En sonunda Leydi Rudland ona, Leydi Olivia kendini daha iyi hissettiğinde bir not göndereceğini söylemişti.

Sör Harry'yle yaptığı konuşmayı Mary Cadogan'a anlatmak zorunda kalacağını hayal dahi edemiyordu. Hatırlaması bile yeterince kötüydü ve dakikada bir bunu hatırlıyor gibiydi. Başka bir insana anlatmak zorunda kaldığını düşünmek...

Neredeyse soğuk algınlığını vebaya dönüştürmeye yetecekti.

Sör Harry Valentine Hakkında Nefret Ettiklerim
Yazan: Normalde müşfik olan Leydi Olivia Bevelstoke

Bence benim zeki olmadığımı düşünüyor.
Nezaketsiz olduğumu düşündüğünü biliyorum.
Onunla dans etmem için bana şantaj yaptı.
Benden daha iyi bir dansçı.

Ancak kendi halinde geçirdiği üç günün ardından, Olivia evinin ve bahçesinin sınırları dışına çıkmayı istemeye başladı. Sabahın erken saatlerinin başka insanlardan kaçınmak için en iyi vakit olduğuna karar verdi, başlığını ve eldivenlerini kuşandı, daha yeni getirilmiş sabah gazetesini kaptı ve Hyde Park'taki en sevdiği banka doğru gitti. Olivia'nın aksine hizmetçisi nakış işinden keyif alıyordu, hanımını takip ederken nakış işini sımsıkı tutuyor ve saatten şikâyet ediyordu.

Muhteşem bir sabahtı. Mavi gökyüzü, pofuduk bulutlar, hafif bir rüzgâr. Kusursuz bir havaydı gerçekten ve dışarıda kimsecikler yoktu. "Gel hadi Sally," diye seslendi hizmetçisine. En az yarım metre gerisinden geliyordu.

Sally, "Daha erken," diye inledi.

Olivia, "Saat yedi buçuk," derken Sally'nin yetişmesi için birkaç dakika yavaş yürüdü.

"Erken işte."

"Normalde seninle aynı fikirde olurdum ama sanırım yeni bir sayfa açıyorum. Dışarının ne kadar güzel olduğuna bir baksana. Güneş parlıyor, havada müzik var..."

"Ben müzik duymuyorum," diye homurdandı Sally.

"Kuşlar, Sally. Kuşlar şakıyor."

Sally ikna olmamıştı. "Sizin şu açtığınız sayfa, tekrar eskisine geçmeyi düşünmezsiniz sanırım?"

Olivia sırıttı. "O kadar kötü olmayacak. Parka vardığımız anda oturup güneş ışığının tadını çıkarabileceğiz. Benim gazetem, senin nakışın var ve kimse bizi rahatsız etmeyecek."

Ancak sadece on beş dakika kadar sonra, Mary Cadogan resmen koşarak geldi.

"Annen bana burada olduğunu söyledi," dedi soluk soluğa. "Kendini daha iyi hissediyorsun öyleyse?"

Olivia, "Annemle mi konuştun?" diye sorarken, kötü talihine inanamadı.

"Cumartesi günü, kendini iyi hissettiğin anda bana bir not göndereceğini söylemişti."

"Annemin," diye homurdandı Olivia, "dikkate değer bir hızı var."

"Öyle, değil mi?"

Sally banka doğru yürüdü, başını iğne işinden kaldırmadı bile. Mary ikisinin arasına yerleşip bir o yana bir bu yana kıvrandı, ta ki kendi pembe elbisesiyle Olivia'nın yeşil elbisesi arasında bir santimlik yer kalana dek.

Mary, Olivia'ya, "*Her şeyi* öğrenmek istiyorum," dedi, sesi kısık ve heyecanlıydı.

Olivia bir anlığına neden bahsettiğini anlamıyormuş numarası yapmayı düşündü ama eidden, ne anlamı vardı ki? İkisi de Mary'nin bahsettiği şeyi gayet iyi biliyordu. "Söyleyecek fazla bir şey yok," dedi. Gazeteyi hışırdatarak Mary'ye parka okumak için geldiğini hatırlatmaya çalıştı. "Komşusu olduğum için beni tanıdı ve dans etmeyi teklif etti. Son derece medeniydi."

"Nişanlısı hakkında bir şey söyledi mi?"

"Elbette hayır."

"Peki Julian Prentice?"

Olivia gözlerini devirdi. "Gerçekten de bir yabancıya, hele de bir leydiye, başka bir centilmenin gözünü morartmasıyla ilgili bir şey anlatacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Mary karamsarca. "Bunu ummak çok fazla olurdu. Yemin ederim, kimseden bir detay alamıyorum."

Olivia bu karşılaşmadan sıkılmış gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

"Pekâlâ," diye devam etti Mary, bir cevap alamayışı şevkini kırmamıştı. "Bana danstan bahsetsene."

"*Mary.*" Bu biraz inilti, biraz bağırıştı. Kesinlikle kabacaydı ama Olivia bir şey anlatmak istemiyordu.

Mary, "Anlatmalısın," diye ısrar etti.

"Eminim Londra'da benim Sör Harry Valentine ile yaptığım tek, kısacık, çok sıkıcı danstan daha ilgi çekici şeyler vardır."

"Pek sayılmaz," cevabını aldı. Omzunu silkip esnemesini bastırdı. "Philomena'nın annesi onu Brighton'a sürükledi ve Anne hasta. Muhtemelen senin gibi soğuk algınlığı kaptı."

Muhtemelen öyle değildir, diye düşündü Olivia.

Mary, "Konserden beri Sör Harry'yi gören olmadı," diye ekledi. "*Hiçbir şeye* katılmıyor."

Bu Olivia'yı şaşırtmadı. Büyük ihtimalle masasında öfkeyle yazıp çiziyordu. Herhalde o komik şapkayı da takıyordu.

Olivia'nın bileceğinden değildi tabii. Günlerdir pencereden dışarı bakmamıştı. Hatta pencereye bile bakmamıştı. Şey, altı ya da sekiz defadan fazla yani.

Günlük olarak.

"Öyleyse ne konuştunuz?" diye sordu Mary. "Onunla konuştuğunu gördüm. Dudakların kıpırdıyordu."

Olivia ona döndü, gözleri rahatsızlıkla alev alevdi. "Dudaklarımı mı izliyordun?"

"Ah, lütfen ama. Sanki sen aynı şeyi hiç yapmıyormuşsun gibi."

Sadece doğru değil aynı zamanda inkâr edilemezdi, çünkü bunu Mary'yle *birlikte* yapıyordu. Fakat kesinlikle verilecek bir cevabı –bir karşılığı– vardı, o yüzden Olivia alayla güldü. "*Sana* hiç yapmadım."

Mary kendinden emince, "Ama yapardın," dedi.

Bu da doğruydu ama Olivia'nın itiraf etmeye niyetlendiği bir şey değildi.

"Ne konuştunuz?" diye sordu tekrar.

Olivia, "Farklı bir şey konuşmadık," diye yalan söyledi. Tekrar gazetesini hışırdattı, bu kez daha yüksek sesle. Cemiyet sayfalarını geçmişti, her zaman gazetenin arka sayfasından başlardı ama parlamento haberlerini okumak istiyordu. Her zaman okurdu. Her gün. Babası bile her gün okumazdı ve o Lordlar Kamarası'nın bir üyesiydi.

Mary, "Sinirli görünüyordun," diye üsteledi.

Şu anda sinirliyim, diye homurdanmak istedi.

"Öyle miydin?"

Olivia dişlerini sıktı. "Yanıldığından eminim."

Mary, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi, haklı olduğunu düşündüğünde yaptığı gibi şarkı söylercesine konuşuyordu.

Olivia, Sally'ye göz attı, iğnesini kumaştan geçiriyor ve dinlemiyormuş gibi davranıyordu. Sonra Mary'ye geri dönüp ona *'hizmetçilerin önünde olmaz'* dercesine baktı.

Bu Mary sorununa kalıcı bir çözüm değildi ama en azından bir müddet onu uzak tutardı.

Tekrar gazeteyi hışırdattı, sonra dehşet içinde ellerine baktı. Olivia, uşak gazeteyi ütüleme şansını bulamadan almıştı ve şimdi mürekkep eline bulaşıyordu.

Mary, "Bu iğrenç," dedi.

Olivia, "*Senin* hizmetçin nerede?" demekten başka karşılık bulamadı.

"Ah, şurada," dedi Mary, arkalarındaki boş alana doğru elini salladı. Sonra Olivia korkunç bir hata yaptığını fark etti, çünkü Mary anında Sally'ye döndü. "Genevieve'imi tanıyorsun değil mi? Neden gidip onunla konuşmuyorsun?"

Sally, Mary'nin Genevieve'ini tanıyordu ve Genevieve'in İngilizce becerileri de sınırlıydı. Ne var ki Olivia araya girip Sally'ye Genevieve'le konuşması için ısrar edemeden, Sally nakış işini bırakmaya ve onu bulmak için gitmeye zorlandı.

"İşte," dedi Mary gururla. "Bunu düzgünce hallettim. Şimdi anlat bana, nasıl biriydi? Yakışıklı mıydı?"

"Sen de onu gördün."

"Hayır, yakından yakışıklı mıydı? O *gözler*." Mary titredi.

"Ah!" diye bağırdı Olivia birdenbire hatırlayarak. "Gözleri mavimsi gri değil, *kahverengi*."

"Olamaz. Oldukça eminim–"

"Yanlış görmüşsün."

"Hayır. O tür şeyleri asla yanlış görmem."

"Mary, adamın yüzüne şu kadar yakındım," dedi Olivia, bankta aralarındaki mesafeyi işaret etti. "Seni temin ederim, gözleri kahverengi."

Mary şoka girmiş göründü. En sonunda başını iki yana salladı. "Bakış şeklinden dolayı öyle olmalı. Çok delici. Gözlerinin mavi olduğunu varsaydım." Gözlerini kırpıştırdı. "Ya da gri."

Olivia gözlerini devirdi ve doğruca karşıya baktı, bunun konuşmayı bitirmesini umuyordu ama Mary'yi engellemedi.

"Hâlâ bana ondan bahsetmedin," diye üsteledi.

"Mary, söyleyecek bir şey yok," diye ısrar etti. Kucağına dehşet içinde baktı. Gazetesi artık kırışmış, okunaksız bir yığındı. "Bana dans teklifinde bulundu. Kabul ettim."

"Fakat–" Sonra Mary'nin nefesi kesildi.

"Fakat ne?" Cidden ama Olivia bu konuda sabrını yitiriyordu.

Mary kolunu kavradı, gerçekten kavradı. Sertçe.

"Şimdi ne var?"

Mary, Serpentine tarafını işaret etti.

"Şu tarafta."

Olivia hiçbir şey görmedi.

"*Atın* üstünde," diye tısladı Mary.

Olivia bakışlarını sola kaydırdı ve sonra–

Ah, hayır. Olamazdı.

"Bu o mu?"

Olivia cevap vermedi.

"Sör Harry," diye belirtti Mary.

Olivia, "Kimden bahsettiğini biliyorum," diye patladı.

Mary boynunu uzattı. "Sanırım Sör Harry."

Olivia bunu zaten *biliyordu*, söz konusu centilmene benzediği için değil de şansının başka türlü olamayacağını düşündüğü için.

Mary hayranlıkla, "Ata iyi biniyor," diye mırıldandı.

Olivia kutsal şeyler düşünmenin ve dua etmenin vaktinin geldiğine karar verdi. Belki adam onları görmezdi. Belki onları görmezden gelmeye karar verirdi. Belki de bir yıldırım–

Mary neşe ve coşkuyla, "Sanırım bizi gördü," dedi. "El sallamalısın. *Ben* sallardım ama tanıştırılmadık."

"Onu cesaretlendirme," dedi Olivia.

Mary anında ona döndü. "Ondan hoşlanmadığını *biliyordum*."

Olivia ıstırapla gözlerini yumdu. Bunun huzurlu, tek başına geçireceği bir sabah olması gerekiyordu. Mary'nin Anne'den soğuk algınlığı kapmasının ne kadar süreceğini merak etti.

Sonra da bulaşmasını hızlandırmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını merak etti.

"Olivia," diye tısladı Mary, kaburgalarına dirseğini geçirdi.

Olivia gözlerini açtı. Sör Harry artık oldukça yakındı, onlara doğru at sürdüğü belliydi.

Mary umutla, "Bay Grey de burada mı merak ediyorum," dedi. "Biliyorsun, Lord Newbury'nin varisi olabilir."

Sör Harry yaklaşırken Olivia yüzüne gergin bir gülümseme oturttu, belli ki yanında 'varis olma ihtimali olan' kuzeni yoktu. Ata iyi bindiğini fark etti ve atı da oldukça iyiydi; bacakları beyaz olan, kahverengi, muhteşem bir beygirdi. Sör Harry biniş kıyafetleri içindeydi, park yolunda yapılacak sıradan bir biniş için değil, gerçek bir biniş için. Kara saçları rüzgârla dağılmıştı ve yanaklarına azıcık renk gelmişti. Bunun onu daha yaklaşılabilir ve arkadaşça göstermesi gerekirdi ama Olivia biraz kibirle, adamın bunun için gülümsemesi gerektiğini düşündü.

Sör Harry Valentine gülümsemezdi. Hele de ondan tarafa doğru.

"Hanımlar," derken gelip önlerinde durdu.

"Sör Harry." Olivia sıktığı dişlerini ayırmak için isteksiz olduğundan tek becerebildiği bu oldu.

Mary onu tekmeledi.

Olivia, "Sizi Bayan Cadogan ile tanıştırabilir miyim?" dedi.

Sör Harry zarafetle başını eğdi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Mary, "Sör Harry," derken ona başıyla selam verdi. "Hoş bir sabah, öyle değil mi?"

"Hem de çok," diye cevap verdi adam. "Sizce de öyle değil mi Leydi Olivia?"

"Kesinlikle," dedi Olivia gergince ve Mary'ye doğru döndü, adamın da bunu takip ederek sorularını *ona* yönlendirmesini umdu.

Ancak elbette adam bunu yapmadı. "Sizi daha önce Hyde Park'ta görmemiştim Leydi Olivia," dedi.

"Normalde bu saatte geziye çıkmam."

"Hayır," diye mırıldandı Sör Harry. "Sabahın bu saatinde evinizde yapacak daha önemli işleriniz olduğunu tahmin ediyorum."

Mary, Olivia'ya meraklı bir bakış attı. Şüphe uyandıran bir cümleydi bu.

"Yapılacak işler," diye devam etti adam, "izleyecek insanlar..."

Olivia çabucak, "Kuzeniniz de ata biniyor mu?" diye sordu.

Adamın kaşları alayla yukarı kalktı. "Sebastian nadiren öğlenden önce uyanır," diye cevap verdi.

"Ama siz erken kalkıyorsunuz?"

"Her zaman."

Olivia'nın onun hakkında nefret ettiği başka bir şeydi bu. Olivia erken kalkmaya aldırmazdı ama insanların bu konuda neşeli olmasından nefret ediyordu.

Olivia daha fazla yorumda bulunmadı, bilerek durumu uzatıp garip bir hale getirmeye çalışıyordu. Belki de adam işareti alıp giderdi. Azıcık sağduyusu olan herkes banktaki iki leydi ve at sırtındaki bir centilmen arasında bir sohbet olmasının imkânsız olacağını bilirdi. Başını o kadar yukarı kaldırmak zorunda kaldığı için boynu ağrımaya başlıyordu zaten.

Olivia uzanıp boynunun yan tarafını ovaladı, adamın bunu anlamasını umuyordu. Fakat sonra, diğer herkes gibi zihni de kendine karşı olduğu için, son derece yanlış zamanlı bir hafıza patlaması yaşadı. Hayali çıbanları hakkında. Ve veba. Hıyarcıklı cinsinden. Tanrı yardımcısı olsun, kahkaha attı.

Ancak yanında Mary otururken ve Sör Harry kibirli burnunun ucundan ona bakarken kahkaha atamazdı, o yüzden eliyle ağzını kapadı. Fakat bunu yapmasıyla hava burnundan çıktı ve burnundan garip sesler çıkararak güldü. Hiç de zarif olmayan bir sesle. Bu da onu gıdıkladı ve gerçekten gülmesine sebep oldu.

Mary, "Olivia?" dedi sorarcasına.

Olivia, "Bir şey yok," dedi, diğer tarafa dönüp yüzünü gizlemeye çalışırken elini Mary'ye doğru salladı. "Cidden."

Şükürler olsun ki Sör Harry hiçbir şey söylemedi. Herhalde bunun tek sebebi onun deli olduğunu düşünmesiydi.

Fakat Mary, işte o farklı bir hikâyeydi ve ne zaman peşini bırakması gerektiğini hiç bilmiyordu. "Emin misin Olivia, çünkü–"

Olivia hâlâ omzuna doğru eğilmiş haldeydi, çünkü eğer bakmasaydı yeniden güleceğini biliyordu. "Sadece aklıma bir şey geldi, o kadar."

"Ama–"

Hayret verici olsa da Mary onu zorlamaya bir son verdi.

Olivia rahatlardı fakat Mary'nin aniden sağduyu kazanabilmesi oldukça küçük bir olasılık gibiydi. Elbette, haklı olduğu kanıtlandı, çünkü Mary anlayış gösterdiği için lafını yarıda kesmemişti. Lafını yarıda kesmişti çünkü–

"Ah, bak Olivia! Kardeşin geliyor."

ALTI

Harry doğruca eve gitmeyi planlamıştı. Şehirdeyken bile sabahın erken saatlerinde atla gezintiye çıkmak onun için bir alışkanlıktı ve tam parktan çıkmaya hazırlanıyordu ki Leydi Olivia'nm bir bankta oturduğunu gördü. Bunu, durup kendini genç kadının arkadaşına tanıtmasına yetecek kadar ilgi çekici buldu ama birkaç dakikalık manasız sohbetin ardından, *onları* işinden uzak kalmasına yetecek kadar ilgi çekici bulmadığına karar verdi.

Hele de bu kadar geride kalmasının başlıca sebebi Leydi Olivia Bevelstoke'ken.

Genç kadın gözetlemeyi bırakmıştı, bu doğruydu fakat hasar verilmişti bir kere. Harry ne zaman masasına otursa onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, hem de Olivia'nın perdelerinin sımsıkı kapalı olduğunu çok iyi bilmesine rağmen. Fakat gerçekliğin konuyla pek az ilişkisi olduğu belliydi, çünkü görünüşe göre tek yaptığı genç kadının penceresine bakmak ve tam bir saatini iş yapmadan heba etmekti.

Şöyle oluyordu: Harry pencereye bakıyordu, çünkü pencere *oradaydı* ve kendisi de perdelerini kapamış olsaydı dışarı göz atması hiç mümkün olmayabilirdi, ancak çalışma odasında geçirdiği zaman düşünüldüğünde bunu yapmak istemiyordu. O yüzden pencereyi görüyordu ve onu düşünüyordu, çünkü cidden, Oli-

via'mn yatak odasının penceresini görürken başka ne düşünecekti ki? İşte o noktada bir öfke baş gösteriyordu çünkü A) genç kadın enerjisine değmezdi, B) genç kadın orada bile değildi ve C) onun yüzünden hiçbir işini bitiremiyordu.

C şıkkı her seferinde daha derin bir rahatsızlığa sebep oluyor, bu kez de kendine dönüyordu çünkü D) odaklanma üzerinde daha fazla gücü olmalıydı, E) sadece aptal bir pencereydi ve F) eğer bir kadın yüzünden rahatsızlık hissedecekse en azından *hoşlandığı* biri olsaydı.

F genelde yüksek sesli bir hırlama koyuverdiği ve kendini yeniden tercümesine dönmeye zorladığı kısımdı. Genelde bir ya da iki dakikalığına işe yarıyordu ve sonra başını kaldırıp bakıyor, pencereyi görüyor ve tüm o kahrolası döngü en başından başlıyordu.

İşte o yüzden, erkek kardeşinden bahsedilince Leydi Olivia Bevelstoke'un yüzünden geçen tarifsiz dehşeti gördüğünde, henüz işe geri dönmeye ihtiyacının olmadığına karar verdi. Leydi Olivia'nın onda sebep olduğu tüm o öfke verici şeylerden sonra, benzer acıyı onun yaşamasını izlemek için sabırsızlanıyordu.

Bayan Cadogan, "Olivia'nın erkek kardeşiyle tanıştınız mı Sör Harry?" diye sordu.

Harry beygirinden aşağı atladı, bir süre daha burada kalacak gibi görünüyordu. "O zevke erişemedim."

"Zevk" kelimesini kullanmasıyla Leydi Olivia'nın yüzünde ekşi denilebilecek bir ifade belirdi.

Bayan Cadogan, "İkiz kardeşi," diye devam etti, "kısa süre önce üniversiteden döndü."

Harry, Olivia'ya döndü. "İkiziniz olduğunu bilmiyordum."

Genç kadın omzunu silkti.

"Kardeşiniz eğitimini tamamladı mı?" diye sordu.

Olivia başının sert bir hareketiyle onayladı.

Harry onun bu tavrına karşı neredeyse başını iki yana sallayacaktı. Gerçekten de hiç arkadaş canlısı bir kadın değildi. Böyle güzel olması ne yazıktı. Görünüşünün getireceği iyi kaderi hak etmiyordu. Harry, onun burnunun üzerinde kocaman bir siğil olmasını tercih ederdi.

"Öyleyse kardeşimle tanışıyor olabilir," yorumunda bulundu Harry. "Yaşıtlar."

"Kardeşiniz kim?" diye sordu Mary Cadogan.

Harry onlara biraz Edward'dan bahsetti ve Leydi Olivia'nın kardeşi gelmeden bir saniye önce durdu. Genç adam yayandı, kendi kendine yürüyordu, genç bir adamın gevşek uzuvlarına sahipti. Kız kardeşine oldukça benzediğini fark etti. Sarı saçları birkaç ton daha koyuydu fakat parlak gözleri renk ve şekil bakımından aynıydı.

Harry eğilip selamladı, Bay Bevelstoke da aynısını yaptı.

"Sör Harry Valentine, kardeşim Bay Winston Bevelstoke. Winston, Sör Harry."

Leydi Olivia bunları azıcık ilgi duymadan ya da ses tonunu değiştirmeden söyledi.

Winston kibarca, "Sör Harry," dedi. "Kardeşinizle tanışıyorum."

Harry onu anımsamadı ama genç Bevelstoke'un Edward'ın tanıdığı onca insandan biri olduğunu düşündü. Şurada burada çoğuyla tanışmıştı, birçoğu tamamen hatırlamaya değmezdi.

"Anladığım kadarıyla siz yeni komşumuzsunuz," dedi Winston.

Harry bunu bir mırıltı ve başıyla onaylayarak doğruladı.

"Güneyden."

"Kesinlikle."

"O evi hep beğenmişimdir," dedi Winston. Daha doğrusu bilgiçlik taslıyordu. Kesinlikle büyük bir şeyle ilgili bir yorum yapmak üzereymiş gibiydi. "Tuğla, değil mi?"

Olivia sabırsızca, "Winston," dedi, "tuğla olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Evet, elbette," dedi genç adam elini baştan savarcasına sallayarak, "ya da en azından öyle hatırlıyorum. O tür şeylere pek fazla dikkat etmem, biliyorsun, benim yatak odamın penceresi diğer tarafa bakıyor."

Harry'nin dudaklarına bir gülümseme tırmanmaya çalıştı. Bu ancak daha da iyiye gidebilirdi.

Winston, Harry'ye döndü ve kız kardeşine işkence etmek dışında hiçbir sebebi olmadan, "Olivia'nınki güneye bakıyor," dedi.

"Öyle mi?"

Olivia sanki bir şeyler yapabilecek gibi–

"Öyle," dedi Winston, Harry'nin Olivia'nın ne yapabileceğiyle ilgili düşüncelerine bir son verdi. Fakat genç kadının birdenbire patlayabilme ihtimali olduğunu düşünüyordu.

"Muhtemelen onun penceresini görmüşsünüzdür," diye devam etti Winston. "Gerçekten kaçırmanız imkânsız. O–"

"*Winston.*"

Harry gerçekten birkaç adım geriye çekildi. Sanki şiddetli bir şeyler yaşanabilirmiş gibi görünüyordu. Winston'ın uzun boyuna ve fazla kilosuna rağmen, parasını kız kardeşine yatıracağını düşünmeyi tercih etti.

Olivia, "Eminim Sör Harry evimizin planıyla ilgilenmiyordur," dedi.

Winston düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. "Kat planından ziyade cepheyi düşünerek konuşuyordum."

Harry, Olivia'ya dönüp baktı. Bu kadar iyi kontrol altında tutulmuş bir hiddeti daha önce gördüğünü hiç sanmıyordu. Etkileyiciydi.

"Bu sabah seni görmek ne hoş Winston," diye araya girdi Bayan Cadogan, aile arasındaki sürtüşmeden bihaber olduğu barizdi. "Sık sık bu kadar erken dışarı çıkar mısın?"

"Hayır," diye cevap verdi genç adam. "Annem, Olivia'yı almam için yolladı."

Bayan Cadogan parlak bir gülümsemeyle gülümsedi ve dikkatini Harry'ye çevirdi. "Öyleyse parkın sabah müdavimi olarak geriye sadece siz kalıyorsunuz. Ben de Olivia'yı aramaya geldim. Sanki yıllardır konuşmaya fırsat bulamadık. Olivia hastaydı da."

"Bilmiyordum," dedi Harry. "Umarım kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur."

"Winston da hastaydı," dedi Olivia. Korkutucu bir şekilde gülümsedi. "Benden daha hastaydı."

"Ah, hayır!" Bayan Cadogan coşuverdi. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Büyük bir endişeyle Winston'a döndü. "Bilseydim size bir tentür getirirdim."

"Bir dahaki hasta oluşunda sana haber verdiğimden emin olacağım," dedi Olivia. Sonra Harry'ye dönüp sesini alçaltarak konuştu. "İstediğimizden daha sık başına geliyor. Çok rahatsız edici." Sonra bir fısıltıyla ekledi: "O şekilde doğdu."

Bayan Cadogan ayağa kalktı, bütün dikkati Winston'ın üzerindeydi. "Şimdi daha iyi hissediyor musun? Biraz bitkin göründüğünü söylemeliyim."

Harry onun sağlıklının tanımı gibi göründüğünü düşündü.

"Ben iyiyim," dedi Winston, öfkesi açıkça kız kardeşine yöneltilmişti. Leydi Olivia hâlâ bankta oturuyor, az önceki başarısı için kendinden son derece memnun görünüyordu.

Bayan Cadogan, Winston'ın arkasındaki Olivia'ya baktı ve Olivia başını iki yana sallayıp ağzını oynatarak, *"İyi değil,"* dedi.

"O tentürü kesinlikle getireceğim," dedi Bayan Cadogan. "Tadı biraz kötü ama kâhya kadın işe yaradığına yemin ediyor. Ayrıca, hemen eve geri dönmeniz için ısrar ediyorum. Dışarısı serin."

Winston, "Bu gerekli değil," diye karşı çıktı.

Bayan Cadogan, "Zaten yakında geri dönmeyi planlıyordum," diye belirtti, genç Bevelstoke'un iki kararlı kadının birleşimine ayak uyduramayacağının kanıtıydı bu. "Bana eşlik edebilirsiniz."

Olivia tatlılıkla, "Anneme hemen döneceğimi haber ver," dedi.

Kardeşi ona dik dik baksa da köşeye sıkıştırıldığı açıktı, o yüzden Bayan Cadogan'ın kolunu tutup yürümeye başladı.

Diğerleri duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, Harry hayran hayran, "İyi oynadınız Leydi Olivia," dedi.

Olivia ona sıkkın bir bakış attı. "Rahatsız edici bulduğum tek centilmen siz değilsiniz."

Böyle bir yorumu görmezden gelmesinin imkânı yoktu, o yüzden yanına oturup Bayan Cadogan'ın yerini aldı. Gazetesini işaret ederek, "İlginç bir şeyler var mı?" diye sordu.

"Bilemem," dedi genç kadın. "Durmadan bölünüp durdum."

Harry sessizce güldü. "Eminim özür dilemem için bir imadır ama sizi bundan mahrum edeceğim."

Genç kadın dudaklarını birbirine bastırdı, vereceği karşılığı içinde tutuyordu herhalde.

Harry arkasına yaslandı ve sağ ayak bileğini sol dizine attı,

miskin duruşunun yanına yerleştiği izlenimi uyandırmasına izin verdi. "Sonuçta," diyerek yüksek sesle devam etti, "mahremiyetinizi ihlal ediyor değilim. Hyde Park'ta bir bankta oturuyoruz. Açık hava, halka açık alan, vesaire, vesaire."

Harry durup ona yorum yapma şansı verdi. Olivia cevap vermedi. O yüzden Harry devam etti: "Eğer mahremiyet istemiş olsaydınız gazetenizi yatak odanızda ya da belki çalışma odanızda okurdunuz. O yerler insanın mahremiyeti altında hareket edebildiği yerler, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Tekrar bekledi. Genç kadın yine bir cevap vermeyi reddetti. O yüzden Harry sesini bir mırıltıya düşürerek, "Çalışma odanız var mı Leydi Olivia?" diye sordu.

Harry, genç kadın doğruca karşıya baktığı, kararlılıkla ona bakmadığı için cevap vereceğini düşünmüyordu ama onu ne kadar şaşırtsa da cevap verdi. "Yok."

Harry bunu yaptığı için ona hayranlık duydu ama tavırlarını değiştirmesine yetecek kadar değil. "Yazık," diye mırıldandı. "Uyumak için olmayan, kendime ait bir yere sahip olmayı çok yararlı buluyorum. Bir çalışma odası sahibi olmayı düşünmelisiniz Leydi Olivia, özellikle de gazetenizi sizi gözetleyen gözlerden ırak bir yerde okumayı diliyorsanız."

Leydi Olivia ona etkileyici bir ilgisizlik ifadesiyle dönüp baktı. "Hizmetçimin nakışının üzerinde oturuyorsunuz."

"Kusuruma bakmayın." Harry eğilip altındaki kumaşı çekti ama sadece ucuna oturmuştu ve bu konuda bir yorum yapmamaya karar verdi, kenara kaldırdı. "Hizmetçiniz nerede?"

Leydi Olivia elini belli belirsiz bir yöne salladı. "Mary'nin hizmetçisine katılmaya gitti. Eminim her an döner."

Harry'nin buna bir cevabı yoktu, onun yerine başka bir şey söyledi. "Kardeşinizle ilginç bir ilişkiniz var."

Olivia omzunu silkti, ondan kurtulmaya çalıştığı öyle açıktı ki. "Benimki benden nefret ediyor."

Bu genç kadının ilgisini çekti. Ona döndü, tatlılıkla gülümsedi. "Onunla tanışmak isterdim."

"Eminim isterdiniz," diye cevapladı Harry. "Çalışma odamda sıklıkla bulunmaz fakat mantıklı bir saatte kalkarsa küçük ye-

mek odasında kahvaltı eder. Pencereleri evin ön tarafında, çalışma odamın penceresinden iki pencere ötede. Ona oradan bakmayı deneyebilirsiniz."

Olivia ona sert bir bakış attı. Harry karşılık olarak sakince gülümsedi.

"Niçin buradasınız?"

Harry beygirini işaret etti. "Ata binmek için."

"Hayır, niçin *buradasınız*?" dedi dişlerinin arasından. "Bu bankta. Yanımda oturuyorsunuz."

Harry bir an için bunu düşündü. "Beni gücendiriyorsunuz."

Genç kadın dudaklarını büzdü. "Şey," dedi, "sanırım bu adil."

Ses tonu öyle olmasa da dalga geçer gibiydi. Sonuçta daha dakikalar önce Harry'yi rahatsız edici bulduğunu söylemişti.

O sırada Olivia'nın hizmetçisi geldi. Harry onu görmeden önce sesini duydu, büyük bir rahatsızlıkla ayaklarını ıslak çimlere vuruyordu ve sesinde Cockney aksanından izler vardı.

"Şu kadın neden benim Fransızca öğrenmem gerektiğini düşünüyor ki? İngiltere'de yaşayan o sonuçta. Ah." Kadın duraksadı, şaşkınlıkla Harry'ye bakıyordu. Devam ettiğinde sesi ve aksanı biraz daha düzgün bir hal aldı. "Özür dilerim hanımım. Misafiriniz olduğunu fark etmedim."

Bütün tatlılığı ve ışığıyla, "O da tam gidiyordu," dedi Leydi Olivia. Harry'ye öyle göz kamaştıracak kadar parlak bir gülümsemeyle döndü ki, Harry sürekli duyduğu şu kırık kalplerin sebebini en sonunda anladı. "Bana eşlik ettiğiniz için çok teşekkür ederim Sör Harry," dedi.

Harry'nin soluğu kesildi ve Olivia'nın ne kadar usta bir yalancı olduğu kafasına dank etti. Eğer son on dakikayı kafasında "somurtkan kız" diye nitelendirdiği hanımefendiyle geçirmemiş olsaydı ona kendisi bile âşık olabilirdi. "Sizin de belirttiğiniz gibi Leydi Olivia," dedi sessizce, "ben de tam gidiyordum."

Ve gitti de, hem de onu bir daha asla görmeme niyetiyle.

En azından bilerek.

Olivia'yla ilgili düşünceleri peşinden onu takip ettiği için, Harry o sabah daha geç saatte işinin başına döndü ve öğlen olduğunda Rusça deyimlerden bir denizde kaybolmuştu.

Kogda rak na goryeh svistnyet = Kerevit dağın başında ıslık çalınca = Balık kavağa çıkınca

Sdelatz slona iz mukha = Sineği fil yapmak = Pireyi deve yapmak

S dokhlogo kozla i shersti klok = Ölü bir keçiden olsa bile, bir parça yünün kıymeti vardır =

Anlamı...

Anlamı...

Bunu birkaç dakika boyunca düşündü, kalemi tembel tembel kayıt defterine vuruyordu ve tam vazgeçip devam etmek üzereydi ki kapıya vurulduğunu duydu.

"Gir." Başını kaldırıp bakmadı. Uzun süredir bütün bir paragrafa odaklanmış halde çalışıyordu, şimdi ritmini bozmayacaktı.

"Harry."

Harry'nin kalemi hareketsizleşti. Uşağın öğlen postasıyla içeri gelmesini bekliyordu, fakat bu ses kardeşine aitti. "Edward," dedi, başını kaldırmadan önce nerede kaldığını bildiğinden emin oldu. "Bu ne hoş bir sürpriz."

"Bu sana geldi." Edward odayı geçti ve masasının üzerine bir zarf bıraktı. "Ulak geldi."

Zarfın dışında göndericinin adı yer almıyordu ancak işaretler tanıdıktı. Savaş Bakanlığı'ndan geliyordu ve belli bir önem taşıdığı neredeyse kesindi, nadiren iletişim kurmak için evine bu tarz bir gönderide bulunurlardı. Harry onu kenara bıraktı, yalnızken okumaya niyetliydi. Edward onun belgeleri tercüme ettiğini biliyordu fakat kimin için yaptığını bilmiyordu. Şu ana kadar kardeşinin böyle bir bilgi konusunda güvenilir olup olmayacağını gösteren bir belirti görmemişti.

Ancak mektup birkaç dakika bekleyebilirdi. Şu anda Harry, kardeşinin çalışma odasındaki varlığını daha çok merak ediyordu. Eve gelen şeyleri getirmek Edward'ın alışkanlığı değildi. Mektubu alan o olsaydı bile uşağın uğraşması için girişteki tepsinin içine atardı.

Edward dışarıdan zorlanmadığı ya da gerekli olmadığı sürece Harry'yle temasa geçmezdi. O gereklilik de genelde finansal yönden oluyordu.

"Bugün nasılsın Edward?"

Edward omzunu silkti. Yorgun görünüyordu, gözleri kırmızı ve şişkindi. Harry onun önceki gece kaça kadar dışarıda olduğunu merak etti.

"Sebastian bu akşam yemek için bize katılacak," dedi Harry. Edward nadiren evde yerdi ama Harry, Sebastian'ın orada olacağını bilirse kalabileceğini düşündü.

"Planlarım var," dedi Edward ama sonra ekledi: "Ama belki de onları erteleyebilirim."

"Bu hoşuma giderdi."

Edward odanın ortasında duruyordu, resmen somurtkan, aksi bir oğlanın tanımı gibiydi. Artık yirmi iki yaşındaydı ve Harry onun kendisini bir adam olarak düşünmesi gerektiğini varsayıyordu ama duruşu hâlâ toy ve gözleri hâlâ gençti.

Gözleri gençti ama içlerinde gençlik yoktu. Harry, kardeşinin bu kadar çelimsiz görünmesinden rahatsız oldu. Edward çok içiyordu ve muhtemelen az uyuyordu. Babaları gibi değildi gerçi. Harry aralarındaki fark tam olarak şu diyemiyordu fakat Sör Lionel hep neşeli olurdu.

Tabii üzgün ve özür dileyip durmadığı zamanlarda. Ancak genel olarak ertesi gün olduğunda unuturdu.

Fakat Edward farklıydı. Fazla içmek onu coşkulu bir hale sokmuyordu. Harry onun bir sandalyenin tepesine çıkıp "tütiş bir okul" diye övgüler dizdiğini hayal edemiyordu. Edward nadiren paylaştıkları yemek vakitlerinde etkileyici ve güler yüzlü olmaya yeltenmiyordu. Onun yerine taş gibi sessizce oturuyor, doğrudan sorular dışında hiçbir şeye cevap vermiyor ve cevapları yalnızca sınırlı sayıda kelimeyle oluyordu.

Harry kardeşini tanımadığının acı verecek kadar farkındaydı, düşünceleri ve ilgi alanlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Edward'ın gelişme dönemlerinde yatılı okula gitmişti, Kıta Avrupası'nda 18. Süvari Birliği'nde Seb'le yan yana savaşmıştı. Geri döndüğünde ilişkilerini tekrar kurmaya çalışmıştı ama Edward onunla ilgili hiçbir şeyi istememişti. Sadece buradaydı, Harry'nin

evindeydi, çünkü kendi başına bir yeri karşılayamıyordu. Tipik bir kardeş örneğiydi, sözü edilecek bir miras ve gözle görülür bir yetenek yoktu. Harry onun da orduya katılmasını teklif ettiğinde oflamış, ağabeyini onu başından atmak istemekle suçlamıştı.

Harry, ona rahipliği önermeye zahmet etmemişti. Edward'ın birini ahlaki yola sevk ettiğini hayal etmek zordu ama onun da dışında, Harry ondan kurtulmak falan *istemiyordu.*

Harry, "Haftanın başında Anne'den bir mektup aldım," dedi. Ablaları, on yedi yaşındayken William Forbush'la evlenmiş ve asla arkasına bile bakmamıştı. O kadar yer içinde Cornwall'da yaşıyordu. Her ay Harry'ye bir mektup gönderiyor, sayfayı ev halkıyla ilgili haberlerle dolduruyordu. Harry ona Rusça cevap yazıp bu dili kullanmasını, yoksa tamamen unutacağını söyleyerek ısrar etti.

Anne'in onun uyarısına cevabı mektubundan o kısmı kesip yeni bir kâğıda yapıştırmak ve İngilizce olarak: "Benim niyetim de o, sevgili kardeşim," yazmak olmuştu.

Harry kahkahalarla gülmüş olsa da Rusça yazmayı bırakmamıştı. Ablası da belli ki okumak ve çevirmek için zaman harcamak zorunda kalmıştı, çünkü cevap verdiğinde, Harry'nin yazdığı şeylerle ilgili sıklıkla soruları olurdu.

Keyifli bir mektuplaşmaydı, Harry her zaman onun mektuplarını dört gözle bekliyordu.

Ablaları Edward'a yazmıyordu. Eskiden yazıyordu ama asla cevap vermeyeceğini fark ettiğinde buna son vermişti.

Harry, "Çocuklar iyiymiş," diye devam etti. Anne'in beş çocuğu vardı, sonuncusu haricinde hepsi oğlandı. Harry, Anne'in şimdilerde nasıl göründüğünü merak etti. Orduya gitmek için ayrıldığından beri ablasını görmemişti.

Harry sandalyesinde arkasına yaslanarak bekledi. Herhangi bir şeyi. Edward'ın konuşması, hareket etmesi, duvarı tekmelemesi için. Hepsinden de ötesi, harçlığından avans istemesini bekliyordu, elbette gelmesinin sebebi bu olmalıydı. Ancak Edward hiçbir şey söylemedi, sadece ayak parmağıyla yere vurdu, koyu renkli halının kenarına denk getirdi ve yukarı doğru kaldırdıktan sonra topuğuyla geri aşağı indirdi.

"Edward?"

Edward ters bir sesle, "Mektubu okusan iyi edersin," derken gitmek için hareketlendi. "Önemli olduğunu söylediler."

Harry onun gitmesini bekledikten sonra Savaş Bakanlığı'ndan gelen direktifleri aldı. Onunla bu şekilde temas kurmaları olağan bir şey değildi, genelde belgeleri elden vermesi için birini yollarlardı. Notu çevirdi, işaret parmağıyla mührü kırdı ve sonra açtı.

Kısaydı, sadece iki cümle vardı ama açıktı.

Harry'nin ivedilikle Whitehall'daki atlı süvari subaylarına rapor vermesi gerekiyordu.

İnledi. Bizzat orada olmasını gerektiren hiçbir şey iyi olamazdı. Onu çağırdıkları son sefer, yaşlıca bir Rus kontese bakıcılık rolünü oynamasını emretmek içindi. Üç hafta boyunca kadına yapışıp kalmıştı. Kadın sıcaklıktan, yiyeceklerden, müzikten şikâyet edip durmuştu... Şikâyet edip durmadığı tek şey votkaydı ve onu da kendi getirdiği içindi.

Paylaşmak konusunda da ısrar etmişti. Harry kadar iyi Rusça konuşan biri bulaşık suyundan farksız İngiliz içkisini içemez, diye buyurmuştu. Aslında ona biraz büyükannesini hatırlatmıştı.

Fakat Harry içmemişti, bir yudum bile ve her gece bardağındakileri saksının dibine dökmüştü.

Garip bir şekilde bu bitki büyümüştü. Aslında bu başarısının en güzel ânı uşağın bitkisel mucizeye kaşlarını çatarak, "Bunun çiçek *açabildiğini* düşünmüyordum," demesi olmuştu.

Yine de Harry'nin bu deneyimi tekrarlamak gibi bir arzusu yoktu. Ne yazık ki reddetme lüksüne nadiren sahip olurdu. Komikti de. *Onların Harry'ye* ihtiyacı vardı, Rusça tercümanlar yerden bitiyor sayılmazdı. Yine de Harry'nin onların istediği anda hazır olması bekleniyordu.

Evden ayrılmadan önce üzerinde çalıştığı sayfayı bitirip bitirmemeyi kısaca düşündü, sonra aksine karar verdi. Hemen bitirmek en iyisiydi.

Ayrıca kontes St. Petersburg'a geri dönmüştü, herhalde soğuktan, güneşten ve emrine amade beklemek zorunda olan İngiliz centilmenlerin eksikliğinden şikâyet ediyor olmalıydı.

Harry'den her ne istiyor olurlarsa olsunlar, bunun kadar kötü olamazdı herhalde, değil mi?

YEDİ

Daha kötüsüydü.

"Prens kim?" diye sordu Harry.

"Prens Alexei Ivanovich Gomarovsky," diye cevap verdi Bay Winthrop. Harry'nin Savaş Bakanlığı ile bağlantısıydı. Winthrop'un bir adı vardı herhalde ama Harry'nin bundan hiç haberi yoktu. O sadece Bay Winthrop'tu, ortalama bir boyda ve yapıda, ortalama kahverengi saçlara ve her açıdan akılda kalmayan bir yüze sahipti. Harry'nin bildiği kadarıyla Savaş Bakanlığı binasından asla ayrılmıyordu.

Winthrop, "Ondan hoşlanmıyoruz," dedi herhangi bir tepki vermeden. "Bizi endişelendiriyor."

"Ne yapabileceğini *düşünüyoruz*?"

Harry'nin alayını fark etmemiş gibi görünerek, "Emin değiliz," diye cevapladı. "Fakat ziyaretiyle ilgili onu şüphe altında bırakan birkaç olay var. Bunlardan biri de babasının kim olduğu."

"Babası?"

"Ivan Alexandrovich Gomarovsky. Artık ölü. Napolyon destekçilerinden biriydi."

"Prensin Rus sosyetesinde hâlâ bir yeri mi var?" Harry buna inanmakta zorlanıyordu. Fransızların Moskova'ya ilerleyişlerinin üzerinden dokuz yıl geçmişti ama Fransız-Rus ilişkileri hâlâ en iyi

tabirle dondurucuydu. Çar ve adamları, Napolyon'un istilasını hoş karşılamamıştı. Fransızların hafızaları iyiydi, geri çekilmenin getirdiği aşağılanma ve yıkım gelecek yıllar boyunca onlarla kalacaktı.

"Babasının hainçe faaliyetleri asla ortaya çıkmadı," diye açıkladı Winthrop. "Geçen yıl doğal sebeplerden öldü, hâlâ çarın sadık bir hizmetkârı olduğuna inanılıyordu."

"Biz onun hain olduğunu nereden biliyoruz?"

Winthrop, sorusunu elini sallayarak geçiştirdi. "Yöntemlerimiz var."

Harry bu kadarını kabul etmeye karar verdi, çünkü daha fazlasının söylenmeyeceği belliydi.

"Ayrıca prensin ziyaretinin zamanlaması da bizi meraka düşürüyor. Bilinen üç Napolyon sempatizanı dün şehre geldi, bunlardan ikisi İngiliz vatandaşı."

"Hainlerin ellerini kollarını sallayarak dolaşmasına izin mi veriyorsunuz?"

"Düşmanın tespit edilmediğine inanmasına izin vermek sıklıkla bizim yararımıza oluyor." Winthrop öne doğru eğildi, kollarını masasına dayadı. "Bonaparte hasta, muhtemelen ölüyor. Eriyip tükeniyormuş."

Harry şüpheyle, "Bonaparte?" diye sordu. O herifi bir kez görmüştü. Uzaktan elbette. Kısaydı, evet ama kayda değer bir göbeği vardı. Onu zayıf ve çökmüş olarak hayal etmek zordu.

"Öğrendiğimize göre..." Winthrop masasındaki bazı kâğıtları karıştırdıktan sonra aradığı şeyi buldu. "Pantolonunu neredeyse on santim daraltmışlar."

Harry istemeye istemeye bundan etkilendi. Kimse Savaş Bakanlığı'nı detaylara dikkat etmemekle suçlayamazdı.

"St. Helena'dan kaçmayacak," diye devam etti Winthrop. "Fakat biz tetikte olmalıyız. Her zaman onun adına dolaplar çevirenler olacak. Prens Alexie'nin o insanlardan biri olabileceğine inanıyoruz."

Harry soluğunu verdi. Rahatsız edici bir şekilde yaptı, çünkü bu tarz işlere karışmayı hiç istemediğinin Winthrop tarafından bilinmesini istiyordu. O bir tercümandı, Tanrı aşkına. Kelimelerden

hoşlanırdı. Kâğıttan. Mürekkepten. Rus prenslerden hoşlanmazdı ve sonraki üç haftayı hoşlanıyormuş gibi geçirmeyi hiç istemiyordu. "Bana ne için ihtiyacınız var?" diye sordu. "Herhangi bir casusluk görevine girmeyeceğimi biliyorsunuz."

"Girmeni biz de istemeyiz," dedi Winthrop. "Dil becerilerin, vurulmamanı umarak seni karanlık kuytularda casusluk yapmaya gönderemeyeceğimiz kadar kıymetli."

"Casus bulmakta zorluk yaşadığınıza inanmakta zorlanıyorum," diye mırıldandı.

Bir kez daha Winthrop alayını fark etmedi. "Rus dilindeki becerin, sosyetedeki konumun ile birleşince seni Prens Alexei'ye göz kulak olman için ideal biri haline getiriyor."

Harry ona, "Ben toplum içine pek çıkmam," diye hatırlattı.

"Evet ama çıkabilirsin."

Winthrop'ın sözleri odayı bir kılıç gibi kesti. Harry, Savaş Bakanlığı'nda, Rusça konuşmadaki akıcılığıyla ona rakip olacak tek bir kişi olduğunu çok iyi biliyordu. Ayrıca George Fox'un bir hancının oğlu olduğunu, bir diplomatın hizmetkârı olarak İngiltere'ye gelen Rus bir hanımla evlendiğini de biliyordu. Fox iyi bir adamdı, keskin zekâlı ve cesurdu ama asla bir prensin gireceği yerlere giremezdi. Ancak Harry de oralara girebileceğinden pek emin değildi.

Fakat muhtemelen kontluğu olan Sebastian girebilirdi. Harry de daha önce ona hiç takılmamış değildi ya.

"Senden doğrudan bir harekette bulmanı istemeyeceğiz," dedi Winthrop, "ancak, Waterloo'daki geçmişini göz önünde tutunca, üstesinden fazlasıyla geleceğine güvenimiz tam."

Harry, "Benim savaşla işim bitti," diyerek onu uyardı. Bitmişti de. Kıta Avrupası'nda geçirdiği yedi yıl yetmişti. Süvari kılıcını tekrar eline almak gibi bir planı yoktu.

"Biliyoruz. O yüzden senden tek istediğimiz onu gözlemen. Yapabildiğinde sohbetlerini dinle. Şüpheli bulduğun herhangi bir şeyi bize rapor et."

"Şüpheli," diye tekrarladı. Prensin Almack balolarında sırlarını ortaya dökeceğini mi düşünüyorlardı? Londra'da Rusça konuşanların sayısı kısıtlıydı ama prens kimsenin onun ne söylediğini anlamayacağını varsayacak kadar aptal olamazdı herhalde.

Winthrop alçak bir sesle, "Bu Fitzwilliam'dan geliyor," dedi.

Harry hemen başını kaldırıp baktı. Fitzwilliam, Savaş Bakanlığı'm yönetiyordu. Resmi olarak değil elbette. Resmi olarak yoktu bile. Harry onun gerçek adını bilmiyordu ve neye benzediğinden bile emin değildi. İkisi tanışmıştı, adamın görüntüsü değişikti ki Harry neyin gerçek neyin kılık değiştirmek için yapıldığını ayırt edememişti.

Fakat eğer Fitzwilliam bir şey emrettiyse yapılması gerektiğini biliyordu.

Winthrop masasından bir dosya aldı ve Harry'ye uzattı. "Şunu oku. Prens hakkında topladığımız bilgiler."

Harry dosyayı alıp kalkmaya başladı ama Winthrop oflayarak onu durdurdu. "O belge buradan çıkamaz."

Harry biraz kızgınlıkla duraksadığını hissetti ve bu, birinin diğerinin emrettiği şeyi yaparken abartılı bir şekilde hareketsiz kalma hareketiydi. Tekrar yerine oturup dosyayı açtı, dört kâğıt çıkardı ve okumaya başladı.

Prens Alexei Ivanovich Gomarovsky, Ivan Alexandrovich Gomarovsky'nin oğlu, Alexei Pavlovich Gomarovsky'nin torunu, vesaire, vesaire, evli değil, nişan kaydı yok. Londra'da altıncı kuzeni olan büyükelçiyi ziyaret ediyordu.

"Hepsi akraba," diye homurdandı Harry. "Lanet olsun, belki benimle de akrabadır."

"Pardon?"

Harry, Winthrop'a kısa bir bakış attı. "Üzgünüm."

Prens sekiz kişilik bir heyetle seyahat ediyordu, içlerinde korku veren iri yarı bir diplomat yoldaşı vardı. Votkadan (elbette), İngiliz çayından (ne kadar da açık fikirli) ve operadan hoşlanıyordu.

Harry okurken başını salladı. Belki de bu o kadar kötü olmazdı. Kendisi de operadan hoşlanırdı ama gitmek için hiç vakit bulamıyordu. Şimdi bir gereklilik olmuştu. Fevkalade.

Sayfayı çevirdi. Prensin bir çizimi vardı. Kaldırdı. "Bu onu andırıyor mu?"

"Pek değil," diye itiraf etti Winthrop.

Harry çizimi tekrar yerine soktu. Ne demeye zahmet ediyorlardı ki? Okumayı sürdürdü, prensin kişisel geçmişiyle ilgili parçaları

topladı. Babası altmış üç yaşındayken kalp yetmezliğinden ölmüştü. Zehir şüphesi yoktu. Annesi hâlâ hayattaydı, zamanını St. Petersburg ve Nizhny Novgorod arasında gidip gelerek geçiriyordu.

Son sayfaya geçti. Prensin kadınlarla arası iyiydi, sarışınlara karşı özellikle bir zaafı vardı. Londra'da bulunduğu iki hafta içerisinde şehrin en pahalı genelevlerini altı kez ziyaret etmişti. Ayrıca sayısız partiye katılmıştı, muhtemelen kendine bir İngiliz eş arıyordu. Rusya'daki servetinin suyunu çektiği ve kayda değer miktarda çeyizi olan bir geline ihtiyacı olabileceği dedikoduları yapılıyordu. Özellikle ilgi gösterdiği kişi–

"Ah. *Hayır.*"

Winthrop ilgiyle, "Bir sorun mu var?" dedi.

Harry kâğıdı havaya kaldırdı, adam oturduğu yerden okuyabilecek değildi ama olsun. "Leydi Olivia Bevelstoke," derken sesinde amansız bir inanamazlık vardı.

"Evet." Bu kadardı. Sadece evet.

"Onu tanıyorum."

"Biliyoruz."

"Ondan hoşlanmıyorum."

"Bunu duyduğumuza üzüldük." Winthrop boğazını temizledi. "Ancak Rudland'ların evinin, senin yeni kiraladığın eve komşu olduğunu öğrendiğimize üzülmedik."

Harry dişlerini sıktı.

"Bunda yanılmıyorduk, değil mi?"

Harry kızgınca, "Hayır," dedi.

"Güzel. Çünkü kızı da dikkatle izlemen çok önemli."

Harry hissettiği hoşnutsuzluğu gizleyemedi bile.

"Bu bir sorun olacak mı?"

"Elbette hayır efendim," dedi Harry. İkisi de bu sorunun cevabını zaten biliyordu.

"Leydi Olivia'nın prensle gizlice anlaştığından şüphelenmiyoruz ama prensin detaylıca belirtilen baştan çıkarma yeteneğini göz önüne alarak, leydinin kötü bir karar verebileceğini düşünüyoruz."

"Adamın baştan çıkarma yeteneğini belgelediniz," diyerek durum değerlendirmesi yaptı Harry. Bu bilgilere nasıl ulaşıldığını bilmek bile istemiyordu.

Yine elini soruyu savuştururcasına salladı adam. "Kendi yöntemlerimiz var."

Harry'nin bir yanı, prensin Leydi Olivia'yı baştan çıkarmayı başarmasının İngiltere için daha iyi olacağını söylemeyi düşünse de bir şey onu durdurdu. Hızla aklından geçen bir hatıra, belki de genç kadının gözlerindeki bir şey... Günahları her ne olursa olsun, Leydi Olivia bunu hak etmiyordu.

Bununla beraber...

"Leydi Olivia'nın başını beladan uzak tutman konusunda sana güveniyoruz," diyordu Winthrop.

Genç kadın onu *gözetlemişti.*

"Babası önemli bir adam."

Silahlardan da hoşlandığını söylemişti. Hizmetçisi Fransızca konuşmakla ilgili bir şeyden bahsetmemiş miydi?

"Oldukça iyi tanınan ve sosyete tarafından sevilen bir leydi. Eğer başına bir şey gelirse skandal önüne geçilemez olur."

Fakat Leydi Olivia, Harry'nin Savaş Bakanlığı için çalıştığını bilemezdi. Kimse neresi için çalıştığını bilmiyordu. O sadece bir tercümandı.

"Öyle bir felaketin getireceği karmaşanın altında araştırmalarımızı idare etmemiz imkânsız bir hal alır." Winthrop en sonunda duraksadı. "Ne söylediğimi anlıyor musun?"

Harry başıyla onayladı. Leydi Olivia'nın bir casus olduğunu hâlâ düşünmüyordu fakat merakının uyanmadığını söylemek yalan olurdu. Ayrıca yanıldığı ortaya çıkarsa kendini bir aptal gibi hissetmez miydi?

⚜ ⚜ ⚜

"Leydim."

Olivia Miranda'ya yazmakta olduğu mektuptan başını kaldırıp baktı. Arkadaşına Sör Harry'den bahsedip bahsetmeme konusunda kararsız kalmıştı. Olivia, söyleyebileceği –ya da söyleyeceği –başka birini hayal dahi edemiyordu ama öte yandan, bu kâğıt üzerinde mantıklı görünecek bir hareket değildi.

Aslında herhangi bir yönden mantıklı geldiğinden de emin değildi.

Başını kaldırdı. Uşak kapının girişinde duruyordu, üzerinde kart olan gümüş bir tepsiyi tutuyordu.

"Konuğunuz var, leydim."

Olivia oturma odasındaki şömine rafının üzerinde duran saate göz attı. Ziyaretçiler için biraz erkendi ve annesi hâlâ dışarıda şapka alışverişindeydi. "Gelen kim Huntley?"

"Sör Harry Valentine, leydim. Sanırım güneydeki evi kiralayan sör."

Olivia yavaşça kalemini bıraktı. Sör Harry? Burada mı?

Niçin?

"Onu içeri alayım mı?"

Olivia onun neden sorduğunu bilmiyordu. Eğer Sör Harry ön holdeyse Huntley'nin onunla konuştuğunu net bir şekilde görebiliyor demekti. Müsait değilmiş gibi davranması mümkün olmayacaktı. Başıyla onayladı, mektup sayfalarını düzeltti ve çekmeceye koydu, ardından ayağa kalktı. O geldiğinde ayakta olması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Sör Harry saniyeler içinde kapıda belirdi, her zamanki koyu renk tonlarına bürünmüştü. Kolunun altında küçük bir paket taşıyordu.

"Sör Harry," dedi canlı bir sesle. "Bu ne sürpriz."

Sör Harry başını sallayarak selam verdi. "Her zaman iyi bir komşu olmak istemişimdir."

Olivia karşılık olarak başını salladı, tedbirli bir şekilde onun odaya girişini izledi.

Olivia, onun neden ziyarete gelmeyi seçmiş olabileceğini hayal bile edemedi. Önceki gün parktayken ona karşı hiç de hoş olmayan şekilde davranmıştı ve işin aslı, Olivia'nın da çok iyi davrandığı söylenemezdi. Hatta birine en son ne zaman o kadar kötü davrandığını anımsayamadı ancak kendini savunması gerekirse, yine şantaj yapmasından korkmuştu. Bu defa bir danstan daha tehlikeli bir şey istemesinden.

"Umarım bölmüyorumdur," dedi Sör Harry.

"Hiç sorun değil." Masasını işaret etti. "Kız kardeşime mektup yazıyordum."

"Kız kardeşiniz olduğunu bilmiyordum."

"Ağabeyimin eşi," diye düzeltti. "Fakat benim için bir kız kardeştir. Onu doğduğumdan beri tanıyorum."

Sör Harry, o kanepeye oturana kadar bekledi ve sonra tam karşısındaki Mısır tarzı koltuğa oturdu. Rahatsızlık belirtisi göstermiyordu, bu ilginçti. Olivia o koltuktan nefret ediyordu.

"Size bunu getirdim," diyerek ona paketi uzattı.

"Ah. Teşekkür ederim." Olivia biraz garip hissederek aldı. Bu adamdan hediyeler istemiyordu ve bir hediye vermesinin ardındaki sebeplere kesinlikle güvenmiyordu.

"Açın," diye üsteledi Harry.

Basitçe paketlenmişti, Olivia'nm parmakları titriyordu ve adamın görebileceği kadar titremediğini umdu. Bağın düğümünü çözmek için birkaç defa denemesi gerekti ama en sonunda kâğıdı açabildi.

"Bir kitap," dedi biraz şaşkınca. Paketin ağırlığından ve şeklinden dolayı ne çıkacağını anlamıştı ama yine de oldukça garip bir seçimdi.

Sör Harry, "Çiçeği herkes getirebilir," diye belirtti.

Olivia kitabı çevirdi –paketi açtığında ters duruyordu– ve adına baktı. *Bayan Butterworth ve Deli Baron*. İşte şimdi *gerçekten* şaşırmıştı. "Bana gotik bir roman mı getirdiniz?"

"*Korkunç* bir gotik roman," diye düzeltti Sör Harry. "Hoşlanabileceğiniz bir şey gibi geldi."

Olivia yorumu değerlendirerek ona baktı.

Adam da sanki onu sorgulaması için meydan okuyormuş gibi bakışlarına karşılık verdi.

"Ben pek okumam," diye mırıldandı Olivia.

Adamın kaşları kalktı.

"Demek istediğim, *okuyabilirim*," dedi çabucak. İçinde yükselen kızgınlığı hissedebiliyordu artık, hem kendine hem adama karşı. "Sadece bundan pek keyif almam."

Adamın kaşları havada kaldı.

Olivia şımarıkça, "Bunu itiraf etmemem mi gerekiyordu?" diye sordu.

Sör Harry yavaşça gülümsedi ve konuşmadan önce işkence edecek kadar uzun bir süre geçti. "Konuşmadan önce düşünmüyorsunuz değil mi?"

Olivia, "Pek sık değil," itirafında bulundu.

Adam kitabı işaret ederek, "Deneyin," dedi. "Gazeteden daha eğlendirici bulabileceğinizi düşündüm."

Tam da bir erkeğin söyleyeceği tarzda bir şeydi. Birisinin hayaliyle dolu aptalca şeylerdense günlük haberleri okumayı tercih ettiğini kimse anlamıyor gibiydi.

"*Siz* okudunuz mu?" diye sordu, başını eğip gelişigüzel bir sayfa açtı.

"Tanrım, hayır. Fakat ablam övgüyle önerdi."

Olivia hızla başını kaldırıp baktı. "Bir ablanız mı var?"

"Bunu şaşırtıcı bulmuş gibisiniz."

Olivia öyle bulmuştu. Nedeninden emin değildi, tabii arkadaşlarının ona bu adamla ilgili *her şeyi* anlatmış olması ve nasıl oluyorsa bunu unutması haricinde.

"Cornwall'da yaşıyor," dedi Harry, "tepelerle, efsaneyle ve gürültücü çocuklarla çevrili bir halde."

"Ne sevimli bir tasvir." Bunda ciddiydi de. "Yeğenlerine düşkün bir dayı mısınız?"

"Hayır."

Şaşkınlığı yüzünden okunmuştu herhalde, çünkü adam, "Bunu itiraf etmemem mi gerekiyordu?" dedi.

Olivia istemeden güldü. "Tam isabet, Sör Harry."

"İlgili bir dayı olmayı isterdim," dedi, gülümsemesi sıcak ve gerçekti, "ama hiçbiriyle tanışacak fırsatım olmadı."

"Elbette," diye mırıldandı Olivia. "Çok uzun yıllar kıtadaydınız."

Sör Harry başını hafifçe yana eğdi. Olivia, onun meraklandığı her seferde bunu yapıp yapmadığını merak etti. "Hakkımda oldukça fazla şey biliyorsunuz," dedi.

"Sizin hakkınızda bu kadarını herkes biliyor." Gerçekten de bu kadar şaşırmamalıydı.

"Londra'da fazla mahremiyet yok değil mi?"

"Neredeyse hiç." Kelimeler ağzından çıktığı anda ne söylediğini fark etti Olivia, neredeyse kabul etmişti. Konuyu ustaca değiştirerek, "Çay ister misiniz?" diye sordu.

"Teşekkürler, çok isterim."

Zili çalıp Huntley'yi çağırdıktan ve talimatları verdikten sonra, Sör Harry sohbet edercesine konuştu. "Ordudayken en çok özlediğim şeydi."

"Çay mı?" Buna inanması zor geldi.

Harry başıyla onayladı. "Adeta *özlemi hissettim.*"

"Sizin için getirtilmiyor muydu?" Bir sebepten, Olivia bunu oldukça kabul edilemez buldu.

"Bazen. Diğer zamanlarda idare etmemiz gerekti."

Adamın sesindeki bir şeyler, o hasret dolu ve genç ton, Olivia'yı gülümsetti. "Bizim çayımızın isteklerinizi karşılayacağını umuyorum."

"Seçici değilim."

"Gerçekten mi? Bu kadar sevdiğinizi duyunca tadımda uzman olacağınızı düşünürdüm."

"Aksine, çaysız öyle çok zaman geçirdim ki her damlasının değerini biliyorum."

Olivia kahkaha attı. "Özlediğiniz şey çaydı öyle mi? Tanıdığım birçok centilmen brendi derdi. Ya da Porto şarabı."

Harry üstüne basa basa, "Çay," dedi.

"Kahve içiyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Çok acı."

"Çikolata?"

"Sadece tepeleme şekerle."

"Gerçekten de ilginç bir adamsınız Sör Harry."

"*Sizin* beni ilginç bulduğunuzun fazlasıyla farkındayım."

Olivia'nın yanakları alev alev yandı. Tam da burada durmuş ondan gerçekten hoşlanmaya başlıyordu. En kötü kısmı da adam haklıydı. Onu gözetlemişti ve bu kabalıktı. Yine de Olivia'ya rahatsız hissettirmek için böyle şeyler yapmasına gerek yoktu.

Çay geldi, manalı sohbetlerinde ona nefes alacak zaman verdi. "Süt?" diye sordu.

"Lütfen."

"Şeker."

"Hayır. Teşekkürler."

Olivia konuşurken başını kaldırmaya zahmet etmedi. "Ciddi misiniz? Şeker yok mu? Sıcak çikolatanızı şekerle doldurmanıza rağmen?"

"Eğer içmeye zorlanırsam kahveyi öyle içiyorum. Çay başlı başına bambaşka bir şey."

Olivia ona fincanını verdi ve kendine hazırlamaya koyuldu. Aşina olduğu işlerle uğraşmakta belli bir rahatlık vardı. Elleri ne yapacağını biliyordu, hareketlerin hatıraları yıllar boyunca kaslarına yerleşmişti. Sohbet de bunu destekliyordu. Basit ve anlamsızdı, yine de dengesini yeniden sağladı. Öyle ki adam ikinci yudumunu aldığında, en sonunda Olivia *onun* dengesini bozabildi. Tatlılıkla gülümserken şu sözleri etti:

"Nişanlınızı öldürdüğünüzü söylüyorlar."

Harry neredeyse boğuluyordu, bu Olivia'ya büyük bir zevk verdi (adamın şok olması, boğulması değil, o kadar vicdansız olmadığını umdu) ama adam çabucak toparlandı ve cevap verdiğinde sesi hem pürüzsüz hem dengeliydi. "Öyle mi diyorlar?"

"Öyle diyorlar."

"Onu nasıl öldürdüğümü söylüyorlar mı?"

"Söylemiyorlar."

"Ne zaman yaptığımı söylüyorlar mı?"

"Söylemiş olabilirler," diye yalan söyledi, "ama dinlemiyordum."

"Hımm." Adam bunu düşünüyormuş gibi yaptı. İnsanın dikkatini dağıtan bir görüntüydü, bu uzun, tamamen erkeksi adam annesinin leylak rengi oturma odasında, elinde zarif bir çay fincanıyla oturuyordu. Belli ki cinayeti düşünüyordu.

Harry bir yudum aldı. "Kimse size onun adından bahsetti mi?"

"Nişanlınızın mı?"

"Evet." Sanki havadan sudan ya da Leydiler Günü'nde Ascot Kupası'nı kazanma şansı olan bir attan bahsediyorlarmış gibi ipeksi, sıradan bir "evet".

Olivia başını hafifçe iki yana salladı ve kendi fincanını dudaklarına doğru kaldırdı.

Harry bir an için gözlerini kapadı, sonra doğruca ona baktı ve başını hüzünle iki yana salladı. "Artık huzur içinde uyuyor, önemli olan da o."

Olivia'nın sadece boğazına çay kaçmakla kalmadı, neredeyse odaya da püskürtecekti. Sonra da alçak herif kahkaha attı.

Harry, "Yüce Tanrım, yıllardır bu kadar eğlenmemiştim," derken nefesini düzene sokmaya çalışıyordu.

"Rezil bir adamsınız."

"Beni cinayetle suçladınız!"

"Suçlamadım. Sadece başka birinin söylediği şeyi ilettim."

"Ah, evet," dedi adam alayla, "arada çok büyük bir fark var."

"Bilginiz olsun diye söylüyorum, ben *inanmadım*."

"Desteğiniz içimi iliklerime kadar ısıttı."

"Isınmasın," dedi Olivia sertçe. "Sağduyudan başka bir şey değildi."

Sör Harry yine kahkaha attı. "O yüzden mi beni gözetliyordunuz?"

"Ben yapmıyordum–" Ah, Tanrı aşkına, niçin inkâr etmeye devam ediyordu ki? "Evet," derken resmen bağırdı. "Siz de aynısını yapmaz mıydınız?"

"Önce bir polis memuru çağırabilirdim."

"Önce bir polis memuru çağırabilirdim," diyerek onu taklit etti Olivia, sadece kardeşleri için sakladığı sesini kullandı.

"Çok fevrisiniz."

Olivia ona dik dik baktı.

"Pekâlâ, en azından ilginç bir şeyler keşfettiniz mi?"

"Evet," dedi gözlerini kısarak. "Evet, keşfettim."

Sör Harry bekledi, sonra en sonunda biraz alayla, "Anlatın," dedi.

Olivia öne doğru eğildi. "Şapkayı açıklayın."

Adam ona sanki kafayı yemiş gibi baktı. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Şu şapka!" diye haykırdı genç kadın, ellerini başının tepesinde

sallıyor ve bileklerini tarif edercesine hareket ettiriyordu. "Çok saçmaydı! Tüyleri vardı. Ayrıca içerideyken takıyordunuz."

"Ah. Şu." Harry gülmemek için kendini zorladı. "Aslında o sizin iyiliğiniz içindi."

"Orada olduğumu bilmiyordunuz!"

"Beni bağışlayın, ama biliyordum."

Olivia'nın dudakları aralandı ve kusmak üzereymiş gibi görünerek, "Beni ne zaman gördünüz?" diye sordu.

"Pencerenin önüne adım attığınız ilk anda." Harry omzunu silkti, kaşlarını da *"Bana karşı çıkmaya çalışsana"* der gibi kaldırdı. "Gizlenme konusunda düşündüğünüz kadar iyi değilsiniz."

Olivia oflayarak geri çekildi. Bu gülünçtü ama Harry, genç kadının kendini hakarete uğramış gibi hissettiğinden şüphelendi. "Peki ya şömineye atılan kâğıtlar?" diye üsteledi.

"Siz hiç ateşe kâğıt atmaz mısınız?"

"Çılgınca bir aceleyle atmam."

"Şey, o da sizin yararınız içindi. Çok uğraş veriyordunuz. En azından harcadığınız vakte değsin dedim."

"Siz..."

Cümlesini tamamlayacak gibi değildi, o yüzden Harry neredeyse nezaketsizce ekledi: "Masanın üstüne atlayıp dans etmek üzereydim ama bunun fazlasıyla bariz olacağını düşündüm."

"Bütün o zaman boyunca benimle alay ediyordunuz."

"Şey..." Harry bunu düşündü. "Evet."

Olivia'nın dudakları aralandı. Öfkeden köpürüyor gibi görünüyordu ve Harry özür dileyecek gibi hissetti, gerçekten de bir kadının yüzünde öyle bir bakış belirdiğinde utanç hissetmek erkekçe bir refleks olmalıydı. Fakat genç kadın için tutunacak hiçbir dal yoktu, hatta yaprak bile yoktu. "Size hatırlatabilir miyim," diye başladı, "*beni* gözetleyen *sizdiniz*. Eğer burada yanlış yapılan bir taraf varsa o da benim."

Olivia resmi bir şekilde, "Sanırım intikamınızı aldınız," diye cevap verdi, çenesini iyice havaya doğru dikti.

"Ah, işte onu bilmiyorum Leydi Olivia. Ödeşmemiz oldukça uzun sürecek."

Şüpheyle, "Ne planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Harry gülümsedi. "Henüz."

Olivia komik, küçük bir oflama sesi çıkardı, aslında çok sevimliydi ve Harry kazanan darbeyi indirmeye karar verdi. "Bu arada, ben hiç nişanlanmadım."

Genç kadın gözlerini kırpıştırdı, konuyu birden değiştirmesiyle kafası karışmış gibiydi.

Harry yardım edercesine, "Ölü nişanlı?" dedi.

"Ölü değil öyleyse?"

"Aslında başından beri öyle biri hiç var olmadı."

Olivia başını yavaşça salladıktan sonra, "Bugün niçin buraya geldiniz?" diye sordu.

Harry gerçeği kesinlikle söylemeyecekti; Olivia artık onun görevidi ve istemeden bile olsa vatana ihanet etmediğinden emin olması gerekiyordu. O yüzden bunların yerine, "Kibarlık gibi göründü," dedi.

Sonraki birkaç hafta genç kadınla epeyce vakit geçirmek zorunda kalacaktı, onunla birlikte olmasa bile en azından yakınlarında olacaktı. Artık bu genç kadının onu gözetlemek için alçakça amaçları olduğuna dair şüpheleri yoktu. Aslında hiç olmamıştı ama dikkatli olmamak aptalca olurdu. Yine de ölü nişanlıyla ilgili hikâyesi öyle gülünçtü ki uydurmuş olamazdı. Bu kesinlikle canı sıkılmış, bekâr bir hanımın komşusunu gözetlemesi için bir sebep gibi görünüyordu.

Tabii Harry'nin canı sıkılmış, bekâr hanımefendilerle ilgili pek bir şey bildiği söylenemezdi.

Fakat yakında öğreneceğini düşünüyordu.

Harry ona gülümsedi. Bu işten beklediğinden daha fazla keyif alıyordu.

Olivia sanki gözlerini devirebilirmiş gibi baktı ve nedendir bilinmez ama Harry onun bunu yapmasını istedi. Genç kadının yüzü hareket halinde, duyguyla dolu olduğunda Harry ondan daha çok hoşlanıyordu. Smythe-Smith konserinde soğuk ve anlaşılmaz bir biçimde sıkılgandı. Birkaç dizginlerinden kurtulmuş kızgınlık belirtisi dışında, ifadesizliğini korumuştu.

Bu Harry'yi yavaşça delirtmişti. Sanki tırnaklarının altında, asla geçmeyen bir kaşıntı gibiydi.

Olivia daha fazla çay teklif etti ve Harry kabul etti, garip şekilde ziyaretini uzatmaktan dolayı memnundu. Ancak genç kadın fincanı doldururken uşak tekrar odaya girdi, gümüş bir tepsi taşıyordu.

"Leydi Olivia," dedi. "Bu size geldi."

Leydi Olivia kartı tepsiden alabilsin diye uşak eğildi. Bir çeşit davetiyeye benziyordu, şölensel ve büyüktü, kurdeleli ve mühürlüydü.

Mühür mü?

Harry daha iyi görmeye çalışarak yerinde kıpırdandı. Kraliyet mührü müydü? Ruslar bu tarz şeylerden hoşlanırdı. İngilizlerin de hoşlandığını düşünüyordu ama bunun konuyla alakası yoktu. Olivia, Kral George tarafından çağırılmıyordu.

Leydi Olivia elindeki karta göz attı, sonra yanındaki masaya bırakmak için hareketlendi.

"Açmak istemiyor musunuz?"

"Eminim bekleyebilir. Kabalık etmeyi istemem."

"Bana aldırmayın," diyerek onu temin etti Harry. Kartı işaret etti. "İlginç görünüyor."

Olivia gözlerini birkaç defa kırpıştırdıktan sonra önce karta, sonra meraklı bir ifadeyle ona baktı.

Harry, "Büyük," diye belirtti, ilk sıfat seçimini pek fazla düşünmeden yapmıştı.

Olivia, "Kimden olduğunu biliyorum," dese de bu bilgiden pek etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Harry başını yana eğdi, bu hareketin sesli olarak dile getiremeyeceği bir sorunun yerine geçmesini umuyordu.

"Ah, pekâlâ," diyerek parmağını mührün altına soktu Olivia. "Madem ısrar ediyorsunuz."

Harry hiç de ısrar etmemişti ama ona fikrini değiştirtecek bir şey söyleyecek değildi.

O yüzden o okurken sabırla bekledi, genç kadının yüzünden geçen hislerin keyfini çıkarıyordu. Leydi Olivia bir kez gözlerini devirdi, küçük ama dertli bir soluk verdi ve en sonunda inledi.

Harry kibarca, "Hoş olmayan haberler mi var?" diye sordu.

"Hayır," dedi Olivia. "Sadece kabul etmek istemediğim bir davet."

"Öyleyse kabul etmeyin."

Genç kadın gergince gülümsedi. Ya da belki de kederli bir şekildeydi. Emin olamadı.

Olivia ona, "Bu daha çok resmi emirle çağrı gibi," dedi.

"Ah, bakın şimdi. Meşhur Leydi Olivia Bevelstoke'u resmi bir emirle çağıracak yetki kimde var?"

Leydi Olivia tek kelime etmeden kartı ona uzattı.

SEKİZ

Bir Prensin Bana İlgi Göstermesinin Olası Sebepleri
Yazan: Leydi Olivia Bevelstoke

Kirletmek
Evlilik

İkisi de cazip seçenekler değildi. Kirlenmek istememesinin sebebi zaten belliydi ve evliliğe gelince... şey, pek çok sebep buna bağlıydı.

Bir Rus Prensle Evlenmemem İçin Sebepler
Yazan: Leydi Olivia Bevelstoke

Rusça konuşmuyorum.
Fransızcayı bile beceremiyorum.
Rusya'ya taşınmak istemiyorum.
Duyduğuma göre oralar oldukça soğukmuş.
Ailemi çok özlerdim.
Ve çayı.

Rusya'da çay içiyorlar mıydı? Hâlâ ona uzattığı kartı incelemekte olan Sör Harry'ye baktı. Nedendir bilinmez ama adamın

bildiğini düşündü. Pek çok yer gezmişti ya da en azından ordunun ona ihtiyaç duyduğu yerlere gitmişti ve çayı seviyordu.

Listesi daha bir prensle evlenmenin *kraliyet* yönlerine değinmemişti bile. Tüm o protokoller. Resmiyet. Tam bir kâbus gibi geliyordu. Çok soğuk bir iklimdeki kâbus.

Dürüst olması gerekirse, kirletilmek istenmesini iki seçenek arasında daha az kötü bulmaya başlıyordu.

Davetiyeyi inceleme işini bitirince, "Böylesine seçkin çevrelere girdiğinizi fark etmemiştim," dedi Sör Harry.

"Girmem. Onunla iki defa karşılaştım. Hayır" –geçen birkaç haftayı düşündü– "üç defa. O kadar."

"Oldukça iyi bir etki bırakmış olmalısınız."

Olivia bıkkınlıkla soluk verdi. Prensin onu çekici bulduğunu biliyordu. Olivia, geçmişinde ona kur yapan adamlar yüzünden işaretleri tanıyabiliyordu. Onu becerebildiği kadar kibarca geri çevirmeye çalışmıştı fakat tamamen geri çevirememişti. Tanrı aşkına, adam bir prensti. Eğer iki ulus arasında bir gerilim olacaksa bunun sebebi o olmayacaktı.

"Gidecek misiniz?" diye sordu Sör Harry.

Olivia yüzünü buruşturdu. Centilmenlerin leydilere ziyarette bulundukları İngiliz geleneklerinden bihaber olduğu belli olan prens, Olivia'dan kendisini ziyaret etmesini rica etmişti. Hatta zamanını belirleyecek kadar ileri gitmişti; iki gün sonra, öğleden sonra üçte. Bu da Olivia'ya prensin "rica" kelimesi hakkında farklı bir görüşü varmış gibi hissettirdi.

"Nasıl reddedebilirim bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Hayır." Harry yeniden davetiyeye baktı, başını iki yana salladı. "Edemezsiniz."

Olivia inledi.

"Çoğu kadının bundan gururu okşanırdı."

"Sanırım öyle. Yani demek istediğim, evet, elbette öyle. O bir prens." Sesine az da olsa heyecan katmaya çalıştı. Başarılı olduğunu düşünmüyordu.

"Fakat yine de gitmeyi istemiyorsunuz?"

"Çok sıkıntı verici bir durum." Doğruca adama baktı. "Hiç sarayda takdim edildiniz mi? Hayır mı? Dehşet verici bir şey."

Harry kahkaha attı ama Olivia öyle gergindi ki konuşmaya devam etmek dışında bir şey yapamadı. "Elbiselerde çemberler ve tarlatan olmak zorunda, o saçmalığı yıllardır kimse giymiyor olsa bile. Reveransınız tam olarak doğru alçaklıkta olmalı ve yanlış bir zamanda gülmenizi Tanrı esirgesin."

"Nedense içimden bir ses, Prens Alexei'nin sizin çember ve tarlatanlarla bezenmenizi beklemiyor diyor."

"Beklemediğini biliyorum ama yine de korkutucu düzeyde resmi olacak ve Rus resmi nezaket kuralları ile ilgili tek bir şey bile bilmiyorum. Yani annem bana öğretmesi için birini bulmakta ısrar edecek, gerçi bu kadar kısa sürede bir eğitmeni nereden bulacak onu da bilmiyorum. Sonraki iki günü, Rus reveranslarının ne kadar eğilerek yapıldığını ve hangi konuları konuşmanın nezaketsizlik kabul edildiğini öğrenerek geçirmek zorunda kalacağım ve oh!"

Oh dedikten sonra sustu, çünkü bütün bu konuşmalar karnını ağrıtıyordu. Sinirleri bozuluyordu. Sinirlerinin bozulmasından nefret ediyordu.

Sör Harry'ye baktı. Adam hareketsizce, yüzünde okunaksız bir ifadeyle oturuyordu.

Olivia, "Bana bunun o kadar da korkunç olmayacağını söylemeyecek misiniz?" diye sordu.

Adam başını iki yana salladı. "Hayır. Korkunç olacak."

Olivia çöküverdi. Eğer annesi onun bir centilmenin önünde bu şekilde kambur durduğunu görseydi kriz geçirirdi. Fakat gerçekten de adam yalan söyleyip muhteşem zaman geçireceğini söyleyemez miydi? Eğer yalan söylemiş olsaydı Olivia hâlâ dimdik oturuyor olurdu.

Suçu başka birinin üzerine atmak kendini iyi hissettirecekse aynen bunu yapacaktı.

"En azından kendinizi hazırlamak için birkaç gününüz var," dedi Sör Harry.

Olivia kasvetli bir şekilde, "Sadece iki," dedi. "Muhtemelen bu akşam da onu göreceğim."

"Bu akşam mı?"

"Mottram balosu. Gidiyor musunuz?" Olivia elini yüzünün önünde salladı. "Hayır, elbette gitmiyorsunuz."

"Affedersiniz ne?"

"Ah, ben çok üzgünüm." Olivia kızardığını hissetti. Çok büyük bir düşüncesizlik etmişti. "Sadece dışarı çıkmadığınızı kastetmiştim. Çıkamadığınızı değil. Sadece çıkmamayı tercih ediyorsunuz. Ya da en azından ben sebebin o olduğunu varsayıyorum."

Sör Harry gözlerini ona dikip baktı, öyle uzun ve düz bir şekilde baktı ki Olivia devam etmek zorunda hissetti. "Sizi beş gün boyunca izledim, unuttunuz mu?"

"Bu unutması pek mümkün bir şey değil." Adam ona acımış olmalıydı çünkü konuyu daha fazla üstelemeyerek başka bir şey söyledi, "Aslında bu akşam Mottram balosuna katılmayı planlıyorum."

Olivia gülümsedi, karnının orta yerinde çırpınan coşkuya biraz şaşırdığını söylemek az kalırdı. "Öyleyse sizi orada göreceğim."

"Bunu hayatta kaçırmam."

⚜ ⚜ ⚜

Aslında, Harry Mottram balosuna katılmayı *planlamamıştı*. Davetiyesi var mıydı ondan bile emin değildi ama Sebastian kesin gidecekti, Harry'nin onun yanında gitmesi oldukça kolay oldu. Bu da *niçin* birdenbire dışarı çıkmak istediği ve bu değişiklikten *kimin* sorumlu olabileceği gibi sorular soran Seb'e katlanması anlamına geliyordu. Fakat Harry'nin Sebastian'ın sorularından kaçma deneyimi boldu ve oraya vardıklarında öyle kalabalıktı ki anında kuzenini kaybedebildi.

Harry balo salonunun sınırları içinde kaldı, kalabalığa dikkatle göz gezdirdi. Kaç kişinin katıldığını tahmin etmesi zordu. Üç yüz? Dört yüz? Saptanmadan elden ele not geçirmek kolay olurdu ya da hiçbir sorun yokmuş gibi görünürken gizli konuşmalar yapılırdı.

Harry zihninde kendini sarstı. Kahrolası bir casus gibi düşünmeye başlıyordu, Tanrı aşkına. Yapmak zorunda olmadığı bir şeydi bu. Emirleri Leydi Olivia'yı ve prensi gözetlemekti, birlikte ya

da ayrı ayrı. Herhangi bir şeyi önlemeye ya da herhangi bir şeyi durdurmaya yeltenmesi gerekmiyordu.

İzle ve rapor et, hepsi o kadardı.

Olivia'yı ya da belli şekilde asil görünen kimseyi görmedi, o yüzden kendine bir bardak punç aldı ve birkaç dakika boyunca onu yudumladı. Sebastian'ın salonda gezip önüne çıkan herkesi etkilemesini izleyerek kendini eğlendiriyordu.

Kuzeninin şu yaptığı bir yetenekti. Kendisinin kesinlikle sahip olmadığı bir yetenek.

Otuz dakika kadar izledikten ve bekledikten sonra (rapor edilecek hiçbir şey yoktu), doğu girişine yakın insanlarda küçük fısıltılar oldu, o yüzden Harry o tarafa doğru gitmeye başladı. Gidebildiği kadar yakına gitti, sonra yanındaki centilmene doğru eğilip sordu. "Tüm bu karmaşanın sebebi ne biliyor musunuz?"

"Rus prensin teki." Adam etkilenmemiş bir halde omzunu silkti. "Birkaç haftadır şehirde."

"Epey fısıltıya sebep oldu," diye devam etti Harry.

Adam alayla güldü, Harry onu tanımıyordu ama adam akşamlarını böyle etkinliklerde geçiriyor gibi görünüyordu. "Leydiler onun için aptala dönüyorlar."

Harry dikkatini kapının yakınındaki küçük insan yığınına çevirdi. Geçip giden bedenler vardı ve arada sırada ortalarında duran bir adamın görüntüsünü yakalıyordu ama ona iyice bakacak kadar uzun sürmedi.

Prens epey sarışındı, o kadarını görmüştü ve ortalamanın üzerinde boyu vardı ancak Harry büyük bir memnuniyetle onun kendisi kadar uzun olmadığını not etti.

Harry'nin prensle tanıştırılması için bir sebep yoktu ve kimse de tanıştırılması gerektiğini düşünmeyecekti, o yüzden arkalarda kaldı ve kalabalığın arasında hareket ederken adamı incelemeye çalıştı.

Herif kibirliydi, orası kesindi. En az on genç leydi ona takdim edilmişti ve her seferinde başını eğmekten fazlasını yapmamıştı. Çenesini havada tutuyor ve her birini keskin, aşağı gören bir bakışla süzerek değerlendiriyordu.

Centilmenlere de aynı mesafeyle davranıyordu, sadece üçüyle konuşuyordu.

Harry, prensin dikkatine değeceğini düşündüğü *herhangi biri* var mı diye merak etti.

"Bu akşam çok ciddi görünüyorsunuz Sör Harry."

Harry döndü ve kendine engel olamadan gülümsedi. Leydi Olivia nasıl becerdiyse gizlice yanına gelmişti. Gece mavisi, kadifeden elbisesi içinde yürek parçalayıcı şekilde güzeldi.

"Evlenmemiş genç hanımların pastel renkler giymeleri gerekmiyor mu?" diye sordu Harry.

Olivia onun küstahlığına karşı kaşlarını havaya kaldırdı ama gözleri keyifle parladı. "Evet ama ben artık o kadar yeni değilim. Bu üçüncü yılım, biliyorsunuz. Resmen evde kaldım."

"Nedense bunun sorumlusunun sizden başkası olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Bu acıttı."

Harry ona sırıttı. "Akşamınız nasıl gidiyor?"

"Rapor verecek bir şeyim yok. Daha şimdi geldik."

Harry bunu biliyordu elbette. Fakat onun yolunu gözlediğini öğrenmesine izin veremezdi, o yüzden, "Prensiniz burada," dedi.

Olivia sanki inlemek istiyormuş gibi baktı. "Biliyorum."

Harry fesat bir gülümsemeyle aşağı doğru eğildi. "Ondan kaçmanıza yardım edeyim mi?"

Genç kadının gözleri parladı. "Yapabilir misiniz sizce?"

"Ben bir sürü yeteneği olan bir erkeğim Leydi Olivia."

"Komik şapkalara rağmen mi?"

"Komik şapkalara rağmen."

Sonra ikisi de kahkahayla güldü. Birlikte. Ses kusursuz bir birleşimle çıktı, berrak ve gerçekti. Ardından, tam da aynı anda, ikisi de o anın önemli olduğunu fark eder gibi oldu, ancak ikisinin de bunun nedeniyle ilgili bir fikri yoktu.

Olivia, "Niçin bu kadar koyu renkler giyiyorsunuz?" diye sordu.

Harry başını eğip akşam kıyafetine baktı. "Ceketimi beğenmediniz mi?"

"Beğendim," diyerek onu temin etti. "Çok zarif. Sadece daha önce konusu geçmişti."

"Moda zevkimin mi?"

Olivia başıyla onayladı. "Bu hafta fazla dedikodu yoktu. Ayrıca, siz *benim* elbisem hakkında yorum yaptınız."

"Oldukça doğru. Pekâlâ, koyu renkler giyiyorum çünkü hayatımı daha kolay bir hale getiriyor."

Olivia hiçbir şey söylemedi, yüzünde beklentili bir ifadeyle sadece bekledi. Sanki *"Daha fazlası olmalı"* der gibiydi.

"Size çok önemli bir sır vereceğim Leydi Olivia."

Harry öne doğru eğildi, genç kadın da aynısını yaptı, yine şu anlardan biriydi. Kusursuz bir uyum.

"Konu renklere gelince ben biraz ahmağımdır," dedi alçak, kasvetli bir sesle. "Söz konusu hayatım bile olsa kırmızı ve yeşili birbirinden ayıramam."

"Gerçekten mi?" Genç kadının sesi biraz yüksek çıktı ve daha alçak sesle devam etmeden önce etrafına bakındı. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Benim tek olmadığım söylendi, fakat böyle bir beladan muzdarip biriyle hiç tanışmadım."

"Fakat elbette sürekli koyu renkler giymenizi gerektirecek bir şey yok." Olivia'nın sesi –ve görünüşü– tam anlamıyla büyülenmiş gibiydi. Gözleri ışıltılar saçıyordu ve sesi ilgiyle doluydu.

Eğer Harry renkleri ayırt etmekteki başarısızlığından bahsetmenin leydilerde böyle bir etki yaratacağını bilseydi yıllar önce atağa kalkardı.

"Kıyafetinizi şahsi uşağınız seçmiyor mu?" dedi Leydi Olivia.

"Evet ama o zaman da ona güvenmek zorundayım."

"Güvenmiyor musunuz?" Genç kadın meraklı görünüyordu. Keyifli. Belki de ikisinden de biraz.

"Biraz değişik bir mizah anlayışı var ve onu kovamayacağımı biliyor." Çaresizce omzunu silkti. "Bir keresinde hayatımı kurtardı. Daha da önemlisi, atımın da hayatını kurtardı."

"Ah, o zaman onu kesinlikle kovamazsınız. Atınız çok sevimli."

"Ona çok düşkünüm," dedi Harry. "Atıma yani. Şahsi uşağıma gelince, eh işte."

Olivia onaylarcasına başını salladı. "Koyu renkler size yakıştığı için müteşekkir olmalısınız. Herkes siyahı bu kadar iyi taşıyamaz."

"Bakın şu işe Leydi Olivia, bu bir iltifat mı?"

"Aslında size iltifattan ziyade diğer insanlara bir hakaretti," diyerek ona güvence verdi.

"Bunun için şükürler olsun. Sizin iltifatlar yağdırdığınız bir dünyada kendimi nasıl yönlendireceğimi bilemezdim."

Genç kadın onun omzuna hafifçe dokundu; işveli, cüretkâr ve tamamen alaycıydı. "Ben de *tam* olarak aynı şekilde hissediyorum."

"Pekâlâ öyleyse. Şimdi uyumlu olduğumuza göre, prensinizle ilgili ne yapmalıyız?"

Olivia ona yandan denilebilecek bir bakış attı. "Onun benim prensim olmadığını söylemem için öldüğünüzü biliyorum."

"Bunu söylemenizi bekledim, evet," diye mırıldandı Harry.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmamak adına, buradaki herkesin ne kadar prensiyse benim de o kadar prensim olduğunu söylemek zorundayım." Dudaklarını birbirine bastırıp salonda gözlerini gezdirdi. "Sanırım Ruslar haricinde."

Başka zaman olsa, Harry ona kendisinin Rus olduğunu söylerdi ya da en azından çeyreğinin. Fevkalade bir görüş belirtir ve ne olursa olsun onun kendisinin prensi olmadığını söyler, ardından da Rusçaya hâkimiyetiyle Olivia'nın aklını başından alırdı.

Fakat yapamazdı. Doğruyu söylemek gerekirse, bunu yapmayı bu kadar çok istiyor olması kaygı vericiydi.

"Onu görebiliyor musunuz?" diye sordu Leydi Olivia. Boynunu uzatmış, parmak uçlarında duruyordu ama yine de ortalama uzunluğun biraz altındaydı, kalabalığın üzerinden görebilmesinin hiç yolu yoktu.

Öte yandan Harry görebilirdi. "Şu tarafta," derken başıyla bahçelere açılan kapıları işaret etti. Prens küçük bir grup insanın ortasında duruyor, gösterdikleri ilgiden tümüyle sıkılmış görünüyordu ve yine de aynı zamanda bunu hakkı görerek bekliyor gibiydi.

Olivia, "Ne yapıyor?" diye sordu.

"O tanıştırılıyor..." Şey, kahretsin. Kiminle tanıştırıldığına dair hiçbir fikri yoktu. "Birisiyle."

"Erkek mi, kadın mı?"

"Kadın."

"Genç mi, yaşlı mı?"

"Bu bir sorgulama mı?"

"Genç mi, yaşlı mı?" diye tekrarladı Olivia. "Buradaki herkesi tanıyorum. Bu etkinliklerdeki herkesi tanımak benim bir *uğraşım.*"

Harry başını yana eğdi. "Bu gurur duyduğunuz özel bir şey mi?"

"Özellikle gurur duyduğum bir şey değil, hayır."

"Orta yaşta gibi," dedi Harry.

"Ne giyiyor?"

"Bir elbise," diye belirtti.

Genç kadın sabırsızca, "Tarif edebilir misiniz?" dedi. Sonra da, "En az kardeşim kadar kötüsünüz," diye ekledi.

"Kardeşinizden oldukça hoşlandım," dedi, çoğunlukla da onu kızdırmak için.

Olivia gözlerini devirdi. "Endişelenmeyin, onu daha iyi tanıdıkça fikrinizi değiştirirsiniz."

Harry bu söylediğine gülümsedi. Elinde değildi. Nasıl olup da bu genç kadının soğuk ve mesafeli olduğunu düşünmüştü aklı almıyordu. Hatta aksine, ondan haylazlık ve mizah taşıyordu. Olivia'nın tek ihtiyacı bir arkadaşın varlığıydı.

"Ee?" diye devam etti Olivia. "Ne çeşit bir elbise giyiyor?"

Harry daha iyi görebilmek için ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Kabarık bir şey, o..." Omuzlarını işaret etti, sanki kadın kıyafetini tarif etme konusunda hiç umudu yokmuş gibi. Başını iki yana salladı. "Rengi söyleyemiyorum."

"İlginç." Genç kadının alnı kırıştı. "Bu o rengin ya kırmızı ya da yeşil olduğu anlamına mı geliyor?"

"Ya da o renklerin bin tonundan biridir."

Olivia'nın duruşu tamamen değişti. "Bu büyüleyici bir şey, biliyor muydunuz?"

"Aslında ben bunu her zaman bir kusur olarak görmüşümdür."

"Öyle yapacağınızı düşünmüştüm," dedi Olivia. Sonra da, "Konuştuğu kadın?" diye sordu.

"Ah, onunla konuşmuyor," dedi Harry. Niyetlendiğinden daha fazla duygu gösterdi.

Olivia yine parmak uçlarında yükseldi, görüş açısını geliştireceğinden değildi ama neyse. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Kimseyle konuşmuyor. Yani çok nadiren konuşuyor. Çoğunlukla tek yaptığı küçümseyerek bakmak."

"Bu çok garip. Benimle epeyce konuştu."

Harry omzunu silkti. Buna karşılık ne söyleyeceğini bilmiyordu, yani bariz olanın dışında ve o da prensin onu yatağına atmak istediğiydi. O an için bunu söylemek uygusuz göründü.

Gerçi zevkli olduğu için prense hakkını vermeliydi.

"Pekâlâ o zaman," dedi Olivia. "Konuşmadığı şu kadın, zevksiz bir elmas takıyor mu?"

"Boynuna mı?"

"Hayır, burnuna. Elbette boynuna."

Harry, ona değerlendirircesine bir bakış attı. "Hiç düşündüğüm gibi biri değilsiniz."

"Benimle ilgili ilk izleniminizi düşünecek olursak, sanırım bu iyi bir şey. Kadın elmas takıyor mu?"

"Evet."

"O Leydi Mottram," dedi kararlılıkla. "Ev sahibemiz. Yani birkaç dakikalığına prens meşgul olacak demektir. Kadını görmezden gelmesi kabalık olur."

"Ben olsaydım adamın kibarlık etmek için uğraşacağına güvenmezdim."

"Endişelenmeyin. Kaçamayacak. Leydi M'nin *ahtapot gibi kolları* vardır. Ayrıca iki de evlenmemiş kızı."

"Aksi yöne mi gitsek?"

Genç kadının kaşları oyunbaz bir şekilde havaya kalktı. "Hadi gidelim."

Olivia yürümeye başladı, kalabalığın arasından ustalıkla geçiyordu. Harry onun kahkahasını takip ediyordu ve birkaç dakikada bir Harry'nin hâlâ arkasında olduğundan emin olmak için ona dönüyor, baş döndürücü bir gülümseme gönderiyordu.

En sonunda bir girintiye ulaştılar. Olivia kendini bir banka bıraktı, nefes nefese ve uçarıydı. Harry onun yanında ayakta durdu, onun çehresi daha sakindi. Oturmak istemedi. En azından henüz. Tek gözünü prensin üzerinde tutması gerekiyordu.

Olivia şen şakrak, "Bizi burada bulamaz!" dedi.

Harry elinde olmadan fark etti ki, başka birisi de bulamazdı. Girintiyle ilgili riskli bir şey yoktu, balo salonuna uygun bir şekilde açıktı. Köşelerden kapalı, duvarları bir rahim gibi etraftan kıvrılırcasına kapalıydı ve eğimi, olması gerektiği gibi birisinin içeriyi görmesi için tam olarak doğru açıdaydı.

Asla bir baştan çıkarma ya da herhangi bir yaramazlık sahnesinin yaşanması söz konusu bile değildi ama yine de kayda değer bir mahremiyeti vardı. Ayrıca partideki sesleri de güzel engeliyordu.

Olivia, "Bu eğlenceliydi," dedi.

Harry onunla aynı fikirde olduğunu fark edince şaşırdı. "Öyleydi değil mi?"

Olivia küçük bir soluk verdi. "Sanırım bütün gece ondan kaçamayacağım."

"Deneyebilirsiniz."

Olivia başını iki yana salladı. "Annem beni bulacaktır."

Harry, kıvrımlı ahşap bankta onun yanma oturmak için giderken, "Anneniz sizi onunla evlendirmeye mi çalışıyor?" diye sordu.

"Hayır. O kadar uzağa taşınmamı istemez. Fakat o bir prens." Olivia ona kadere inanan biri gibi baktı. "Bu bir onur. Onun ilgi alakası yani."

Harry başıyla onayladı. Kabul ettiği için değil, anladığını göstermek için.

"Hem dahası–" Lafını yarıda kesti, sanki tekrar başlayacakmış gibi dudaklarını araladı. Ancak devamını getirmedi.

Nazikçe, "Dahası ne?" diye üsteledi Harry.

"Size güvenebilir miyim?"

"Güvenebilirsiniz," dedi Olivia'ya, "ama ona güvenebileceğinizi söyleyen bir centilmene asla güvenmemeniz gerektiğini zaten bildiğinizden eminim."

Bu söz genç kadının dudaklarında ufak bir gülümsemeye sebep oldu. "Ne kadar doğru sözcükler. Yine de..."

"Devam edin," dedi kibarca.

"Pekâlâ..." Olivia'nın gözlerinde dalgın bir bakış belirdi, sanki kelimeleri arıyordu ya da onları bulmuştu ama cümleleri kulağa yanlış geliyordu. En sonunda konuştuğunda Harry'ye bakmıyordu.

Fakat tam olarak ondan kaçıyor da değildi.

"Ben... kayda değer sayıda centilmenin alakasını geri çevirdim."

Harry, onun "geri çevirmek" derken neden böyle dikkatli olduğunu merak etse de onu bölmedi.

"Kendimi onlardan üstün gördüğümden değil. Şey, sanırım bazılarından gördüm." Dönüp doğruca adamın gözlerine baktı. "İçlerinden bazıları gerçekten korkunçtu."

"Anlıyorum."

"Fakat birçoğu... Hiçbir *sorun* yoktu. Sadece doğru değillerdi." Bir soluk koyuverdi ve bu azıcık hüzünlüydü.

Harry bundan nefret etti.

"Kimse yüzüme bir şey söylemedi elbette," diye devam etti.

"Fakat fazlasıyla titiz olmakla ilgili bir şöhret kazandınız?"

Olivia ona kederli bir bakış attı. "Duyduğum kelime 'seçici'ydi. Şey, en azından onlardan biri." Bakışları puslandı. "Tekrarlayabileceğim tek kelime."

Harry sol eline baktı. Açılmıştı, sertti ve şimdi bir yumruğa dönüşmüştü. Olivia umurunda değilmiş gibi yapmak için elinden geleni yapıyordu ama dedikodulardan incinmişti.

Genç kadın arkasındaki duvara yaslandı, özlem dolu nefesi havada salındı. "Ve şu... ah, bu kesinlikle kazanan, çünkü–" Başını iki yana salladı ve gözleri sanki kılavuzluk ya da bağışlanma arıyormuş gibi yukarı döndü. Belki de sadece anlayış istiyordu. Kalabalığa döndü, şimdi gülümsüyordu ama hüzünlü, şaşkın bir gülümsemeydi. "Bazıları dedi ki, 'Kimi beklediğini sanıyor ki? Bir prensi mi?'"

"Ah."

Olivia ona döndü, kaşları havadaydı ve yüz ifadesi tamamıyla içtendi. "Açmazımı görüyor musunuz?"

"Kesinlikle."

"Eğer onu reddederken görülürsem ben..." Dudağını ısırdı, doğru kelimeyi arıyordu. "Alay konusu olmayacağım... Ne olacağımı bilmiyorum. Fakat hoş olmayacak."

Harry tek kasını oynatamıyor gibiydi, yine de konuşurken yüzü acı verecek düzeyde nazikti. "Elbette sosyeteye iyi bir insan olduğunuzu kanıtlamak için onunla evlenmenize gerek yok."

"Hayır, elbette yok. Fakat en azından ona bütün nezaket kurallarını gösterirken görülmem lazım. Eğer onu baştan reddedersem..." Olivia iç geçirdi. Bundan nefret ediyordu. Bunların hepsinden nefret ediyordu ve bununla ilgili asla biriyle konuşmamıştı, çünkü herkes "*Senin sorunlarına sahip olmayı isterdik*," gibi korkunç ve alaycı şeyler söylerdi.

Olivia şanslı olduğunu ve kutsandığını *biliyordu* ve hayatındaki bir şeyle ilgili şikâyet etmeye hakkının olmadığını da biliyordu ve şikâyet etmiyordu, gerçekten.

Bazı zamanlar ediyordu tabii.

Ve bazı zamanlar erkeklerin ilgi göstermeyi bırakmalarını, ona güzel, sevimli ve zarif (hiç de değildi) olduğunu söylemeyi kesmelerini istiyordu. Ona ziyaret kartları yollamayı, babasından ona kur yapmak için izin istemeyi kesmelerini istiyordu, çünkü hiçbiri doğru değildi ve hepsinden de ötesi, Olivia adaylarının arasından en iyisiyle yuva kurmak istemiyordu.

Harry çok sessizce, "Hep güzel biri miydiniz?" diye sordu.

Garip bir soruydu. Garip ve güçlü, cevap vermeyi aklından bile geçirmeyeceği tarzda bir soruydu, ancak yine de...

"Evet."

Bu adamlayken her şey doğru görünüyordu.

Harry başıyla onayladı. "Öyle düşünmüştüm. Sizinki o türde bir yüz."

Olivia ona tuhaf bir şekilde yenilenmiş bir enerjiyle döndü. "Size Miranda'dan bahsettim mi?"

"Sanmıyorum."

"Arkadaşım. Ağabeyimle evlenen."

"Ah, evet. Bu öğlen ona mektup yazıyordunuz."

Olivia onu onayladı. "O biraz çirkin ördek yavrusu gibiydi. Çok inceydi ve bacakları o kadar uzundu ki. Eskiden bacakları

boynunun aşağısından başlıyor diyerek şakalaşırdık. Ama ben onu asla o şekilde görmedim. O sadece benim dostumdu. En sevdiğim, en komik, en sevgi dolu dostum. Birlikte dersler aldık. Her şeyi birlikte yaptık."

Olivia ona baktı, ilgisini ölçmeye çalışıyordu. Çoğu erkek şimdiye kadar tepelere doğru kaçmış olurdu, sonuçta çocukluk arkadaşı hakkında konuşan genç bir kadındı. Tanrı aşkına.

Fakat adam sadece başını salladı. Olivia onun anladığını biliyordu.

"Ben on bir yaşındayken, aslında doğum günümdü ve bir parti veriyordum, tabii Winston da öyle. Etrafta oturan bütün çocuklar geldi. Sanırım çok istenilen bir davet olarak görüldü. Her neyse, orada bir kız vardı, adını bile hatırlayamıyorum ama Miranda hakkında korkunç şeyler söyledi. O günden önce Miranda'nın aklına güzel olarak görülmediği herhalde hiç gelmemişti. Benim aklıma öyle bir şeyin asla gelmediğini biliyorum."

Harry, "Çocuklar çok kırıcı olabiliyor," diye mırıldandı.

"Evet, şey, yetişkinler de öyle," dedi Olivia. "Her neyse bunun konuyla bir alakası yok. Sadece bende her zaman yer edecek olan şu hatıralardan biri."

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturdular, sonra Harry, "Hikâyeyi bitirmediniz," dedi.

Olivia şaşkınlıkla döndü. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Hikâyeyi bitirmediniz," dedi yeniden. "Siz ne yaptınız?"

Genç kadının dudakları aralandı.

"Hiçbir şey yapmadığınızı hayal edemiyorum. On bir yaşındayken bile hiçbir şey yapmadan duramazdınız."

Olivia'nın yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı, gittikçe büyüyor... büyüyordu... ta ki yanaklarında hissetmeye başlayana kadar ve sonra dudaklarında, sonra da yüreğinde. "O kıza birkaç laf ettiğimi sanıyorum."

Harry'nin gözleri garip bir aşinalık hissiyle onunkilerle buluştu. "Bir daha doğum günü partilerinize davet edildi mi?"

Olivia hâlâ gülümsüyordu. Dişlerini göstererek sırıtıyordu. "*Edildiğini* sanmıyorum."

"Bahse varım o *sizin* adınızı unutmamıştır."

Olivia artan coşkuyu hissetti. "Unutmadığını tahmin ediyorum."

"Ayrıca arkadaşınız Miranda da son gülen olmuş," dedi. "Rudland'ın sonraki kontuyla evlenerek. Bölgede bundan daha büyük bir koca adayı var mıydı?"

"Hayır. Yoktu."

Harry düşünceli bir şekilde, "Bazen," dedi, "hak ettiğimizi buluyoruz."

Olivia sessizce onun yanında oturdu, düşünceleri mutlulukla doluydu. Sonra durup dururken ona döndü. "Ben ilgili bir halayım."

"Abiniz ve Miranda'nın çocukları mı var?"

"Bir kızları. Caroline. Kesinlikle bütün dünyadaki en sevdiğim şey o çocuk. Bazen onu yiyip bitirebileceğimi düşünüyorum." Olivia ona doğru baktı. "Neye gülümsüyorsunuz?"

"Sesinizin tonuna."

"Ne olmuş ki?"

Harry başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Sesiniz sanki... sanki... bilmiyorum, neredeyse yemekte tatlıyı bekliyormuşsunuz gibi."

Olivia kahkaha attı. "İlgimi nasıl bölüştüreceğimi öğrenmek zorunda kalacağım. Bir çocuk daha bekliyorlar."

"Tebrik ederim."

"Çocuklardan hoşlanmadığımı sanıyordum," dedi Olivia, "ama yeğenime *tapıyorum*."

Olivia tekrar sessizleşti, her an konuşmak zorunda olmadığı biriyle birlikte olmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Fakat sonra elbette konuştu çünkü asla uzun süre sessiz kalmazdı.

"Cornwall'a gidip ablanızı ziyaret etmelisiniz," dedi adama. "Yeğenlerinizle tanışmalısınız."

"Yapmalıyım," diyerek bunu kabul etti Harry.

"Aile önemlidir."

Harry, Olivia'nın beklediğinden biraz daha uzun süre sessiz kaldıktan sonra, "Evet, öyle," cevabını verdi.

Bu tam doğru gelmedi. Sesindeki bir şeyler boştu. Belki de değildi. Olivia öyle olmamasını umdu. Eğer ailesini umursamayan şu adamlardan biri olduğu ortaya çıkarsa büyük hüsran olurdu.

Fakat Olivia bunun hakkında düşünmek istemedi. Şu anda olmazdı. Eğer adamın hataları, sırları ya da Olivia'nm şu anda gördüklerinin ötesinde herhangi bir şeyi varsa, onları öğrenmek istemedi.

Bu akşam olmazdı.

Bu akşam kesinlikle olmazdı.

DOKUZ

Bütün akşamı o girintide geçiremezlerdi ve Olivia ziyadesiyle pişmanlık hissederek ayağa kalktı, duruşunu kusursuzlaştırdı, sonra omzunun üzerinden Harry'ye bakarak konuştu. "Bir kez daha açacağız gediği, sevgili dostum."

Harry de ayağa fırladı, onu sıcak, aklı karışmış bir ifadeyle değerlendirdi. "Okumaktan hoşlanmadığınızı sanıyordum."

"Hoşlanmıyorum ama Tanrı aşkına bu Shakespeare'in *Beşinci Henry* eserinden. Ben bile ondan kaçamadım." Olivia neredeyse titredi, dört numaralı mürebbiyesini anımsamıştı ve bütün Henry'leri işleme konusunda ısrar eden mürebbiye oydu. Hem de sondan başa doğru. "Denedim. İnanın bana, denedim."

Harry merakla, "Neden içimden bir ses sizin örnek bir öğrenci olmadığınızı söylüyor?" diye sordu.

"Sadece benimle kıyaslandığında Miranda'nın daha iyi görünmesi için uğraşıyordum." Bu tam olarak doğru değildi ama Olivia kötü davranışının sonucunun bu olmasına aldırmamıştı. Öğrenmekten hoşlanmıyor değildi, sadece öğrendiği *şeyden* hiç hoşlanmıyordu. Miranda'nın burnu hep kitabına gömülü olurdu, her zaman o anki mürebbiye kimse onun vermeyi seçtiği bilgiyi özümsemekten mutluydu. Olivia'nın en mutlu olduğu zamanlar mürebbiyesiz oldukları zamanlardı, sadece ikisi kendi hallerinde

kalıyorlardı. Ezberle öğrenmeye zorlanmak yerine, çeşitli oyunlar ve öyküler türetip öğreniyorlardı. Olivia ona öğretecek kimse olmadığında matematikte çok iyi olmuştu.

Sör Harry, "Miranda'nızın tam bir azize olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi.

"Ah, onun da kendi halleri vardır," dedi Olivia. "Onun kadar inatçı birini görmemişsinizdir."

"Sizden daha mı inatçı?"

"Çok daha fazla." Olivia ona şaşkınlıkla baktı. Kendisi inatçı değildi. Fevri, evet ve sıklıkla gözü kara davranırdı ama inatçı değildi. Ne zaman teslim olacağını hep bilirdi. Ya da pes edeceğini.

Başını yana doğru eğip kalabalığı araştıran adamı değerlendirdi. Ne kadar da ilginç biri çıkmıştı. Böyle şeytani bir mizah duygusu olduğunu kim tahmin ederdi ki? Ya da rahatlatıcı bir şekilde anlayışlı olduğunu? Onunla konuşmak sanki hayatı boyunca tanıdığı bir dostuyla konuşmak gibiydi. Bu da hayret vericiydi. Bir centilmenle arkadaş olmak... bunun mümkün olabileceği kimin aklına gelirdi?

Mary, Anne ya da Philomena'ya güzel olduğunu bildiğini itiraf ettiğini hayal etmeye çalıştı. Bunu asla yapamazdı. Bu kibrin en kötü şekli olarak görülürdü.

Miranda ile farklı olurdu, o anlardı. Fakat Miranda artık Londra'da değildi ve Olivia, bunun hayatında ne kadar büyük bir boşluk bıraktığını daha yeni fark ediyordu.

Harry, "Çok ciddi görünüyorsunuz," dedi. Olivia düşüncelerinde öyle kaybolmuştu ki, adamın yeniden ona döndüğünü fark etmemişti bile. Sör Harry ona yoğun bir şekilde bakıyordu, gözleri sıcaktı, odaklanmıştı... ona.

Olivia, adamın baktığı yerde ne gördüğünü merak etti.

Gördüğü şeyle boy ölçüşüp ölçüşemeyeceğini merak etti.

Hepsinden de ötesi, bunu yapıp yapamamasının ne gibi bir önemi olduğunu merak etti.

"Bir şey yok," dedi çünkü adamın bir çeşit cevap beklediğini görebiliyordu.

"Pekâlâ öyleyse." Harry başını çevirip kalabalığın üzerinden baktı ve anın yoğunluğu kayboldu. "Gidip prensinizi bulalım mı?"

Olivia ona şımarıkça bir bakış attı, düşüncelerini daha güvenli yerlere çekme fırsatı sunduğu için ona minnettardı. "En sonunda size boyun eğmeli ve onun benim prensim olmadığını söylemeli miyim?"

"Buna çok minnettar olurdum."

"Pekâlâ öyleyse, o benim prensim değil," diye tekrarladı Olivia.

Adam hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. "Bu kadar mı?"

"Büyük bir drama mı bekliyordunuz?"

"Hiç olmazsa," diye mırıldandı.

Olivia kendi kendine güldü ve uygun bir şekilde balo salonuna adım attı, kalabalığın üzerinde gözlerini gezdirdi. Çok güzel bir akşamdı, bunu daha önce nasıl fark etmemiş olduğundan emin değildi. Balo salonu, bütün balo salonları gibi doluydu fakat havada farklı bir şey vardı. Mumlardandı belki de? Belki onlardan fazla vardı ya da belki de daha parlak yanıyorlardı. Fakat herkes sıcak, kırpışan ışıkla yıkanıyordu. Bu akşam herkesin güzel göründüğünü fark etti.

Bu ne hoş bir şeydi. Ayrıca herkes nasıl da mutlu görünüyordu.

Harry'nin arkasından, "Uzak uçtaki köşede," dediğini duydu. "Sağ tarafta."

Kulağındaki sesi sıcak ve yatıştırıcıydı, üzerinden garip ve titreten bir okşayış gibi kayıp geçiyordu. Olivia'nın içinden arkasına doğru eğilmek, adamın bedeninin etrafındaki havayı hissetmek geldi ve sonra–

İleri doğru bir adım attı. Bu düşünceler güvenli değildi. Kalabalık bir salonun ortasında hiç değildi. Sör Harry Valentine hakkında olmasıysa kesinlikle değildi.

"Bence burada beklemelisiniz," dedi Harry. "Bırakın o size gelsin."

Olivia başıyla onayladı. "Beni gördüğünü sanmıyorum."

"Yakında görecek."

Nedense adamın sözleri bir iltifatmış gibi hissettirdi ve Olivia dönüp gülümsemek istedi. Fakat bunu yapmadı ve nedenini bilmiyordu.

"Ailemle birlikte durmalıyım," dedi. "Çok daha uygun olur şeyden, yani bu akşam yaptığım diğer her şeyden." Başını kaldırıp ona baktı. Sör Harry Valentine'a; yeni komşusuna, inanılmaz olsa da yeni arkadaşına. "Harikulade bir macera için teşekkür ederim."

Harry eğildi. "Benim için zevkti."

Fakat vedaları fazla resmi geldi, Olivia böyle bir tonla ayrılmayı kaldıramazdı. O yüzden adama gülümsedi ama sosyal etkinliklerle yüzüne yapıştırdığı gülümsemeyle değil, gerçek gülümsemesiyle. "Evdeki perdelerimi tekrar açsam sizin için çok sorun olur mu? Yatak odam çok karanlık oluyor."

Harry yüksek sesle kahkaha attı, birkaç bakışın dikkatini çekmeye yetecek kadar. "Beni gözetleyecek misiniz?"

"Yalnızca komik şapkalar taktığınızda."

"Sadece bir tane komik şapkam var ve onu da yalnız salı günleri takarım."

Nedendir bilinmez, birlikte geçirdikleri zamanı bu şekilde sonlandırmak kusursuz göründü. Olivia küçük bir reveransla eğildi, vedalaştı ve sonra ikisi de başka bir şey söyleyemeden kalabalığın arasına karıştı.



Olivia ailesinin yerini bulalı beş dakika olmuştu ki Rus Prens Alexei Gomarovsky de onu buldu.

İtiraf etmesi gerekiyordu, oldukça cazibeli bir adamdı. Soğuk, Slavlara özgü buz mavisi gözleri ve Olivia'nın saçlarıyla aynı tondaki saçlarıyla çok yakışıklıydı. Bu da gerçekten kayda değerdi, genelde yetişkin bir adamda o kadar açık sarı saçı sıklıkla görmezdiniz. Onu kalabalığın içinde belirginleştiriyordu.

Şey, bu özelliği ve gittiği her yerde onu takip eden devasa eşlikçisi yüzünden. Avrupa'nın sarayları tehlikeli yerler olabilir, demişti prens ona. Onun şanında bir adam korumaları olmadan seyahat edemezdi.

Olivia annesi ve babasının arasında durdu ve kalabalığın çekilerek prense yol açmasını izledi. Prens doğruca onun önünde

durdu, topuklarını garip bir askeri hareketle birbirine vurdu. Duruşu kusursuz bir şekilde düzdü, Olivia'nın aklına güçlü bir düşünce geldi. Bundan yıllar sonra adamın yüzünün detaylarını anımsayamasa da kendini nasıl gösterdiğini hatırlayacaktı. Uzun, gururlu ve doğru şekilde.

Olivia onun savaşta hizmet edip etmediğini merak etti. Harry etmişti ama Rus ordusuyla aralarında bir kıta vardı, değil mi?

Önemli olduğundan değildi tabii.

Prens başını çok hafifçe yana doğru eğdi ve gülümsedi, kapalı dudaklarla yapılan soğuk olduğu kadar lütfedermiş gibi bir hareketti.

Belki de bu kültürel bir farklılıktı. Acele edip yargılamaması gerektiğini biliyordu. Belki de Rusya'da insanlar farklı gülümsüyordu. Böyle gülümsemiyorlarsa bile, o kraliyetten biriydi. Prensin kendisini pek fazla insana açabileceğini hayal dahi edemiyordu. Muhtemelen son derece iyi, tamamen yanlış anlaşılan bir adamdı. Kim bilir ne kadar soyutlanmış bir yaşam sürüyordu.

Olivia bundan nefret ederdi.

"Leydi Olivia," dedi adam. İngilizcesi aksanlı ama çok ağır değildi. "Bu akşam sizi yeniden gördüğüm için derinden bir memnuniyet duydum."

Olivia orta düzeyde bir reverans yaptı, normalde böyle bir etkinlikle yapacağından biraz daha çok eğildi ama yağcı ve münasebetsiz görünecek kadar fazla değildi. "Majesteleri," dedi yumuşak bir sesle.

Doğrulduğunda prens elini tutup parmaklarının üzerine tüy kadar yumuşak bir öpücük kondurdu. Etraflarındaki hava fısıltılarla çatırdadı, Olivia ilginin merkezinde olduğunun rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Sanki salondaki herkes bir adım geri çekilmiş, gerçekleşen sahneyi daha iyi görebilmek için etraflarında kayda değer bir boşluk bırakmışlar gibi hissettirdi.

Prens elini bıraktıktan sonra mırıltı gibi bir sesle konuştu. "Eşlik ettiğim en güzel kadın olduğunuzu biliyor olmalısınız."

"Teşekkür ederim Majesteleri. Bana büyük bir onur bahşediyorsunuz."

"Sadece gerçekleri söylüyorum. Siz güzelliğin tasavvurusunuz."

Olivia gülümsedi ve güzel bir heykel gibi olmaya çalıştı, belli ki prens ondan bunu istiyordu. Adamın tekrarlanan iltifatlarına nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi. Sör Harry'yi böyle coşkuyla konuşurken hayal etmeye çalıştı. Herhalde daha ilk cümleyi söylemeye çalışırken kahkahalara boğulurdu.

Prens, "Bana gülümsüyorsunuz Leydi Olivia," dedi.

Olivia hızla düşündü, çok hızlıca. "Sadece iltifatlarınızdan duyduğum keyiften Majesteleri."

Tanrı aşkına, eğer Winston onu duyabilseydi kahkahalar atarak yerde yuvarlanıyor olurdu. Miranda da öyle.

Fakat belli ki prens bunu onaylamıştı, gözleri ateş gibi parladı ve kolunu uzattı. "Benimle birlikte salonda yürüyün, *milaya*. Belki de dans ederiz."

Olivia'nın elini onun koluna koymaktan başka seçim şansı yoktu. Prens koyu kırmızı, resmi bir üniforma giyiyordu ve kollarının ucunda altından dörder düğme vardı. Yün kaşmdırıcıydı, Adamın bu kalabalık balo salonunda dehşet verecek kadar terlemiş olması gerektiğini düşünüyordu fakat hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermiyordu. Hatta aksine, belirgin bir soğukluk yayıyor gibiydi, sanki dokunulmak için değil hayranlık duyulması için oradaymış gibiydi.

Prens herkesin onu izlediğini biliyordu. Bu türdeki ilgiye alışkın olmalıydı. Olivia, kendisinin bu ilgiden ne kadar rahatsızlık hissettiğini adam fark etti mi diye merak etti. Hem de gözlerin üzerinde olmasına alışkın olduğu halde. Gözde olduğunu biliyordu, diğer genç leydilerin moda ve tarz konusunda onu belirleyici olarak gördüklerini biliyordu. Fakat bu... tamamen bambaşka bir şeydi.

Bir köşeden dönerken prens, "İngiliz havanızdan keyif alıyorum," dedi. Olivia onun yanındayken duruşuna odaklanmak zorunda olduğunu, doğru pozisyonda kalması gerektiğini fark etti. Her adım dikkatle ölçülüyordu ve atılan her adım dikkatliydi; topuktan parmak ucuna aynı hareketle, her seferinde.

"Anlatın bana," diye ekledi adam, "yılın bu zamanı genellikle bu kadar sıcak mı olur?"

"Normalden biraz daha fazla güneş var," diye cevapladı Olivia. "Rusya çok mu soğuk?"

"Evet. Orası... siz nasıl diyorsunuz..." Adam duraksadı, Olivia kısa bir an için onun yüzünde doğru kelimeleri düşünmeye çalışırken oluşan çabanın izini gördü. Prens dudaklarını rahatsızlıkla büzdü, sonra ona sordu. "Fransızca konuşuyor musunuz?"

"Korkarım Fransızcam çok kötü."

"Bu yazık oldu." Onun bu eksikliği yüzünden adamın sesi anlaşılmayacak şekilde kızgın gibi geldi. "Ben daha çok, ıı..."

"Akıcı?" diye yardım etmeye çalıştı Olivia.

"Evet. Rusya'da çok fazla konuşulur. Birçok kişinin arasında Rusçadan bile fazla konuşulur."

Olivia bunu fazlasıyla ilgi çekici buldu ama üzerine yorumda bulunmak nezaketsizlik gibi geldi.

"Bu öğlen gönderdiğim davetiyemi aldınız mı?"

"Evet, aldım," cevabını verdi Olivia. "Kabul etmekten onur duyarım."

Hiç de onur duymamıştı. Şey, belki onur duymuştu ama kesinlikle memnun değildi. Beklendiği gibi, annesi kabul etmeleri konusunda ısrar etmişti ve Olivia sonraki üç saati yeni bir elbise için prova yaparak geçirmişti. Buz mavisi ipekten olacaktı, Olivia birdenbire kumaşın Prens Alexei'nin gözleriyle aynı renkte olduğunu fark etti.

Olivia, prensin bunu kasten planladığını düşünmemesini umdu.

"Londra'da ne kadar kalmaya niyetlisiniz?" diye sordu, sesinin çaresizden ziyade hevesli çıkmış olmasını umuyordu.

"Kesin değil. Bağlı olduğu... bazı şeyler var."

Prens bu üstü kapalı yorumu açmakla ilgilenmiyor gibiydi, o yüzden Olivia gülümsedi ama gerçek gülümsemesiyle değil, onun için fazlasıyla gergindi. Fakat prens onu sosyete gülümsemesini fark edecek kadar iyi tanımıyordu. "Umarım ziyaretinizden keyif alırsınız," dedi hoş bir şekilde, "bizi ne kadar süreliğine ziyaret etmek istiyorsanız o kadar."

Prens yorum yapmamayı tercih ederek başıyla onayladı.

Bir köşeden daha döndüler. Olivia artık ailesini görebiliyordu, hâlâ salonun karşı tarafındaydılar. Diğer herkes gibi onu izliyorlardı. Hatta dans bile durmuştu. İnsanlar konuşuyordu ama sesleri fısıltı gibiydi. Kulağa böcek vızıltıları gibi geliyordu.

Tanrı aşkına, eve gitmeyi nasıl da istiyordu Olivia. Prens belki de son derece iyi bir adamdı. Aslında Olivia öyle olmasını umdu. Hikâyeyi çok daha iyi bir hale getirirdi, resmiyet ve gelenek hapishanesinde kapana kısılmış sevimli bir adam olsaydı meşela. Eğer son derece iyi bir adamsa, o zaman Olivia da onun eşliğinden ve onunla konuşmaktan ziyadesiyle mutlu olurdu fakat cennetteki her şey adına, böyle, bütün sosyetenin önünde, her hareketini izleyen yüzlerce göz varken değil.

Ayağı takılırsa ne olurdu? Sonraki köşeden dönerken Olivia tökezleyebilirdi. Küçük, ufacık bir sendeleme hareketi yapabilirdi. Ya da olacaksa tam olsun deyip yere yuvarlanabilirdi.

Harikulade olurdu.

Ya da son derece korkunç olurdu. Aslında hangisinin olacağı önemli değildi, çünkü böyle bir şeyi yapacak cesareti yoktu.

Sadece birkaç dakika daha, dedi kendine. Son düzlükteydiler. Ailesinin yanına geri dönmüş olacaktı. Belki de dans etmek zorunda kalacaktı ama o bile bu kadar korkunç olmazdı. Elbette dans pistinde yalnız olmazlardı. O kadarı fazla bariz olurdu, bu kalabalık için bile.

Sadece birkaç dakika daha, sonra hepsi sona erecekti.

⚜ ⚜ ⚜

Harry gözde çifti yapabildiği kadar yakından izledi ama prensin salonda tur atma kararı işini çok daha zor hale getirdi. Yakında kalması zorunlu değildi, prensin Savaş Bakanlığı'nın alakalı bulacağı bir şey yapacağı ya da söyleyeceği yoktu. Fakat Harry, Olivia'nın gözünün önünden ayrılmasından nefret etti.

Muhtemelen tek sebebi Winthrop'un prense karşı şüphesiydi ama Harry de prensten anında hoşlanmamıştı. Gururlu duruşundan hoşlanmamıştı, kendisinin de orduda geçirdiği yılların onda bıraktığı kayda değer dümdüz duruşla hiç karıştırmıyordu bunu. Prensin gözlerinden de tanıştığı herkese gözlerini kısarak bakıyormuş gibi görünüşünden de hoşlanmamıştı. Ayrıca konuşurken ağzının hareket edişinden de hoşlanmamıştı, üstdudağı sanki daima hırlıyormuş gibi kıvrıktı.

Prens gibi insanlarla tanışmıştı Harry. Kraliyetten değillerdi, orası doğruydu fakat grandük ve onun gibiler sanki Avrupa onlarınmış gibi yürüyorlardı.

Büyük ihtimalle de onlarındı ama ona göre hepsi birer avuç pislik herifti.

"Ah, işte buradasın." Sebastian'dı, elinde neredeyse boşalmış bir şampanya kadehi vardı. "Hâlâ sıkılmadın mı?"

Harry tek gözünü Olivia'nm üzerinde tuttu. "Hayır."

"İlginç," diye mırıldandı Seb. Şampanyasını bitirdi, bardağını en yakın masaya bıraktı, sonra da Harry onu duyabilsin diye eğildi. "Kimi arıyoruz?"

"Kimseyi."

"Hayır, boş ver. Benim hatam. *Kime* bakıyoruz?"

Harry, "Kimseye," derken sağa doğru yarım adım attı, görüşünü kapatan oldukça şişman bir kontun ötesini görmeye çalışıyordu.

"Ah. Beni görmezden gelmemizin sebebi... nedir?"

"Görmezden gelmiyorum."

"Ancak yine de hâlâ bana bakmıyorsun."

Harry yenilgiyi kabul etmeliydi. Sebastian'da zalimce bir ısrarcılık, onun iki katı sinir bozuculuk vardı. Kuzeninin tam gözlerinin içine baktı. "Seni daha önce görmüştüm."

"Yine de bana bakılması her zaman hoştur. Birisi bana bakmayarak çok şey kaçırıyordur." Sebastian pis pis gülümsedi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Henüz değilim."

Seb'in kaşları havaya kalktı. "Sen ciddi misin?"

Harry, "Keyfim yerinde," dedi.

"Keyfin yerinde. Bir baloda."

"Senin de öyle."

"Evet ama ben benim. Sense sensin. Sen bu tür şeyleri sevmezsin."

Harry gözünün ucuyla Olivia'nın görüntüsünü yakaladı. Olivia dikkatini çekti ve sonra göz göze geldiler, arından ikisi de aynı anda bakışlarını kaçırdı. Onun oyalayacak bir prensi vardı ve

Harry'de de Sebastian vardı, her zamankinden daha büyük sıkıntı olduğunu kanıtlıyordu.

"Az önce sen Leydi Olivia'yla bakıştın mı?" dedi Sebastian.

"Hayır." Harry çok iyi bir yalancı değildi ama tek kelimelik cümlelerde iyi iş çıkarabilirdi.

Sebastian ellerini ovuşturdu. "Akşam ilginç bir hal alıyor."

Harry onu dikkate almadı. Daha doğrusu denedi.

Sebastian, "Ona şimdiden Prenses Olivia diyorlar," dedi.

"Bu 'onlar' kim oluyor?" diye sordu Harry, Sebastian'la yüzleşmek için döndü. "*Onlar*, nişanlımı öldürdüğümü söylüyorlar."

Sebastian gözlerini kırpıştırdı. "Sen ne zaman nişanlandın?"

"Tam olarak benim demek istediğim buydu." Harry resmen bağırdı. "Ayrıca Leydi Olivia o sersemle evlenmeyecek."

"Sesin adeta kıskanç çıkıyor."

"Komik olma."

Sebastian bilmişçe gülümsedi. "Bu akşam seni onunla gördüğümü sandım."

Harry inkâr etmeye teşebbüs etmedi. "Kibar bir sohbetti. Komşum. Her zaman daha sosyal olmamı söylemez misin?"

"Yani tüm şu 'seni yatak odasının penceresinden gözetleme' mevzusunu tatlıya bağladınız mı?"

"Bir yanlış anlaşılma."

"Hımm."

Harry anında alarma geçti. Sebastian ne zaman düşünceli bir hal alsa, bu nazik bir düşünme değil, şeytani bir plan düşünceliliğinde olurdu. Yani dikkatli bir şekilde davranma zamanı gelmişti.

Sebastian, "O prensle tanışmak isterdim," dedi.

"Yüce Tanrım." Harry sadece onun yanında durarak tükenmişti. "Ne yapacaksın?"

Sebastian çenesini sıvazladı. "Tam emin değilim. Ama doğru hareketin uygun zamanda bana kendini göstereceğine inancım tam."

"Doğaçlama yapacaksın değil mi?"

"Genelde oldukça iyi işliyor."

Onu durdurmanın bir yolu olmayacağını biliyordu Harry. "Beni dinle," diye tıslayarak, en acil şekilde dikkatini çekmeye

yetecek kadar kuzeninin kolunu kavradı. Harry ona görevinden bahsedemezdi ama Seb'in, bunun Leydi Olivia'ya duyulan delice bir ilgiden daha fazlası olduğunu bilmesi gerekecekti. Aksi halde, sadece Büyükanne Olga'dan bahsetse bile her şeyi mahvedebilirdi.

Sesini alçak tuttu. "Bu akşam, prensle, Rusça *konuşmayacağım*. Sen de öyle." Sebastian akıcı olmaya yakın bile değildi ama kesinlikle sohbet edebilirdi.

Harry dikkatle ona baktı. "Anlıyor musun?"

Seb'in gözleri onunkilere odaklandı ve sonra diğerlerinin görmesine nadiren izin verdiği bir ağırbaşlılıkla başını salladı. Sonra, gözünü kırpıncaya kadar o ağırbaşlılık gidiverdi ve yerine uzuvları gevşemiş, çarpık gülümsemeli adam geri döndü.

Harry geriye doğru bir adım atarak sessizce izledi. Olivia ile prens gezintilerinin dörtte üçünü tamamlamışlardı ve şimdi doğruca onlara doğru yürüyorlardı. Davetliler yollarından çekiliyordu, tıpkı suyun üzerindeki yağ gibiydiler. Sebastian hâlâ hareketsizce duruyordu ve tek hareketi sol elinin parmaklarındaydı; tembel tembel birbirine sürtüyor, başparmağıyla diğer parmaklarını ovalıyordu.

Düşünüyordu. Seb düşünürken hep o hareketi yapardı.

Sonrasında, herkesin kaza olduğuna inanacağı kusursuz bir zamanlamayla, Sebastian geçmekte olan uşağın tepsisinden bir şampanya kadehi aldı, bir yudum almak için başını geriye eğdi ve ardından–

Harry onun bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama bardak yerde patladı. Çınlayan bir kırılma sesi, cam parçaları ve parkede köpüren şampanya.

Olivia geriye doğru sıçradı, elbisesinin kenarına şampanya sıçramıştı.

Prens öfkeden köpürdü.

Harry hiçbir şey söylemedi.

Ve sonra Sebastian gülümsedi.

ON

"Leydi Olivia!" diyerek hayretini dile getirdi Sebastian. "Ben çok üzgünüm. Lütfen özrümü kabul edin. Ne kadar da sakarım."

"Sorun değil," dedi Olivia, çaktırmadan önce bir ayağını sonra da diğerini salladı. "Bir şey olmadı. Sadece bir damlacık şampanya." Olivia ona gülümsedi ve bu temin eden, sorun değil diyen bir gülümsemeydi. "Cilde iyi geldiğini duymuştum."

Hiç de öyle bir şey duymamıştı ama başka ne söyleyebilirdi? Sakarlık Sebastian Grey'lik bir durum değildi ve gerçekten, sadece terliklerine birkaç damla gelmişti. Ancak yanındaki prens öfkeden köpürüyordu, bunu duruşundan anlayabiliyordu. Adamın üzerine ondan daha fazla gelmişti, gerçi dürüst olması gerekirse çoğu çizmelerindeydi ve Olivia zaten bazı erkeklerin çizmelerini şampanyayla temizlediklerini duymamış mıydı?

Yine de Prens Alexei Rusça bir şeyler homurdandı, Olivia'nın içinden bir ses bunun iltifat olmadığını söylüyordu.

"Cilde mi? Gerçekten mi?" diye sordu Sebastian, ilgili gibi görünüyorsa da Olivia bunun doğru olmadığından oldukça emindi. "Bunu hiç duymamıştım. Ne kadar etkileyici."

"Bir leydi dergisindeydi," diye yalan söyledi Olivia.

Sebastian hemen, "Bu da benim neden bilmediğimi açıklıyor," diye cevapladı.

Prens Alexei sertçe, "Leydi Olivia, beni arkadaşınızla tanıştıracak mısınız?" dedi.

Olivia, onun bu isteğiyle şaşkına dönerek, "Ta-tabii ki," diye kekeledi. Londra'daki insanlarla tanışmakla pek ilgili değilmiş gibi görünmüştü, tüm o dükler, asiller ve şey, Olivia'nın haricinde yani. Belki de Olivia'nm düşündüğü gibi kendini tepede gören ve gururlu biri değildi. "Majesteleri, size Bay Sebastian Grey'i takdim edeyim. Bay Grey, Rusya Prensi Alexei Gomarovsky."

İki adam karşılıklı selamlaştı, Sebastian prensten sadece biraz daha fazla eğilmişti ve öyle yüzeyseldi ki neredeyse nezaketsizlik olarak görülebilirdi.

Sebastian prense eğilme işini bitirince, "Leydi Olivia," dedi, "kuzenim Sör Harry Valentine'la tanıştınız mı?"

Olivia'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. Neyin peşindeydi bu adam? Her şeyi gayet iyi biliyordu–

"Leydi Olivia," dedi Harry, aniden önünde belirdi. Gözleri onunkilerle buluştu ve adamın gözleri Olivia'nm tam olarak tanımlayamadığı bir şeyle için için yanıyordu. Olivia'yı tutuşturdu, titremek istemesine sebep oldu. Sonra da sanki sadece sıradan ahbaplarmış gibi o parıltı gidiverdi. Başıyla Olivia'yı selamladıktan sonra kuzenine, "Biz zaten tanıştık," dedi.

"Ah, evet, elbette," dedi Sebastian. "Unutup duruyorum. Komşusunuz."

Olivia, "Majesteleri," dedi prense, "size Sör Harry Valentine'ı takdim edeyim. Tam olarak güneyimizde yaşıyor."

Prens, "Demek öyle," dedi ve sonra Harry eğilerek selam verirken, prens korumasına akıcı bir Rusçayla bir şey söyledi, o da başını kısaca salladı.

Prens, "Akşamın erken saatlerinde ikiniz konuşuyordunuz," dedi.

Olivia kasıldı. Prensin onu izlediğini fark etmemişti. Ayrıca bunun canını niçin bu kadar sıktığından da emin değildi. "Evet," dedi, inkâr etmenin hiçbir iyi sonucu olamazdı. "Sör Harry'yi birçok dostumdan biri olarak sayarım."

"Bunun için fazlasıyla minnettarım," dedi Harry. Sözlerin na-

zikliğinin aksine sesinde bir gerginlik vardı. Daha da garibi, konuştuğu süre boyunca prense bakmasıydı.

"Evet," diye cevapladı prens, gözleri asla Harry'ninkinden ayrılmıyordu. "Öyle olursunuz tabii, değil mi?"

Olivia önce Harry'ye, sonra prense, ardından tekrar Harry'ye baktı. Harry prensin gözlerinin içine bakarken, "Öyleyim," dedi.

"Ne hoş bir davet değil mi?" diye araya girdi Sebastian. "Leydi Mottram bu yıl kendini aştı."

Olivia neredeyse uygunsuz bir kıkırtı koyuverecekti. Sebastian'ın abartılı neşesi gerginliği bir bıçak gibi kesmeliydi. Ancak öyle olmadı. Harry soğuk bir şekilde prensi izliyordu ve prens de Harry'yi buz gibi bir mesafeyle seyrediyordu.

Olivia ortaya konuştu. "Burası biraz soğudu mu?"

Sebastian, "Azıcık," diye cevap verdi, sadece ikisi konuşuyordu sanki. "Uzun zamandır bir kadın olmanın zor olduğunu düşünüyordum, bütün o yetersiz, incecik kumaşlı kıyafetlerinizle."

Olivia'nın elbisesi kadifeydi ama kolları kısaydı ve kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. "Evet," diye cevap verdi çünkü başka kimse konuşmuyordu. Sonra bundan fazla söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti, o yüzden boğazını temizledi ve gülümsedi, önce hâlâ ona bakmayan Harry'ye ve prense, ardından da onların arkasındaki insanlara. Hepsi onlara bakmıyormuş gibi davransa da doğruca Olivia'ya bakıyorlardı.

Prens Alexei, Harry'ye, "Siz de Leydi Olivia'nın birçok hayranından biri misiniz?" diye sordu.

Olivia kocaman gözlerle Harry'ye döndü. Böyle doğrudan bir soruya ne cevap verebilirdi ki?

Harry ustaca, "Bütün Londra Leydi Olivia'ya hayran," diye cevap verdi.

Sebastian, "Kendisi en çok hayranlık duyulan leydimizdir," diye ekledi.

Olivia'nm böylesi bir övgü karşısında sessizce ve alçakgönüllülükle bir şey söylemesi gerekiyordu ama bir şey söyleyemeyecek kadar garip, tamamen tuhaf bir durumdu.

Onun hakkında konuşmuyorlardı. Sadece adını söylüyor ve

iltifat ediyorlardı ama hepsi garip ve aptalca bir erkeksi hâkimiyet dansının bir parçasıydı.

Eğer bu kadar rahatsız hissettirmese gururu okşanmış hissedebilirdi.

"Bu duyduğum müzik mi?" dedi Sebastian. "Herhalde dans tekrar başlayacak. Rusya'da dans eder misiniz?"

Prens ona soğuk bir bakış attı. "Efendim?"

"Majesteleri," diye düzeltti Sebastian, gerçi sesinde hiç de pişmanlık yoktu. "Rusya'da dans eder misiniz?"

"Elbette," diye terslendi prens.

Sebastian, "Bütün toplumlar etmez," dedi yüksek sesle.

Olivia bunun doğru olup olmadığını hiç bilmiyordu. Olmadığı hakkında güçlü şüpheleri vardı.

Harry ilk defa sohbete dahil olarak, "Sizi Londra'ya getiren nedir Majesteleri?" diye sordu. Doğrudan sorulan soruları cevaplamıştı ama o kadardı, bunun dışında gözlemci olarak kalmıştı.

Prens ona sertçe baktı ama soruyu uygunsuz bulup bulmadığını anlamak zordu. "Kuzenimi ziyarete geldim," cevabını verdi. "Büyükelçiniz."

"Ah," dedi Harry zarif bir biçimde. "Onunla tanışmadım."

"Elbette tanışmadınız."

Bu bir hakaretti, net ve doğrudan ama Harry azıcık bile umursamadı. "Majesteleri'nin ordusunda hizmet verirken birçok Rus'la tanıştım. Ülkenizin adamları çok onurlu adamlar."

Prens başını kısaca eğerek övgüyü kabul etti.

"Çarınız olmasaydı Napolyon'u yenemezdik," diye devam etti Harry. "Ve tabii topraklarınız."

Prens Alexei en sonunda onun gözlerine baktı.

"Eğer o yıl kış erken gelmiş olmasaydı Napolyon daha iyi üstesinden gelir miydi diye merak ediyorum," dedi Harry. "Acımasız bir kıştı."

Prens, "Zayıflar için öyledir belki," diye cevap verdi.

"Fransızların ne kadarı geri çekilirken donarak öldü?" Harry yüksek sesle merakını dile getirdi. "Anımsayamıyorum." Sebastian'a döndü. "Sen hatırlıyor musun?"

"Yüzde doksandan fazlası," dedi Olivia. Sonra da bunu söylememesi gerektiği kafasına dank etti.

Üç adam da ona baktı ve yüzlerinde farklı seviyelerde şaşkınlık vardı, hatta sersemlemiş olmaya yakınlardı.

Olivia basitçe, "Gazete okumaktan hoşlanırım," dedi.

Devam eden sessizlik ona bunun yeterli bir açıklama olmadığını söyledi, bu yüzden ekledi: "Detayların çoğunun bildirilmediğinden eminim ama yine de ilgi çekiciydi. Ayrıca oldukça da üzücüydü." Prens Alexei'ye döndü. "Siz orada mıydınız?"

"Hayır," dedi adam. "Düşman Moskova'ya yürüyordu. Benim evim doğuda, Nizhny'de. Ayrıca orduda görev yapacak kadar büyük değildim."

Olivia Harry'ye döndü. "Siz o sırada orduda mıydınız?"

Harry başını salladı ve başıyla Sebastian'ı işaret etti. "İkimiz de rütbelerimizi daha yeni almıştık. Wellington'ın emri altında İspanya'daydık."

Olivia, "Birlikte hizmet ettiğinizi bilmiyordum," dedi.

Sebastian ona, "On Sekizinci Süvari Birliği," derken sesinde dile getirilmemiş bir gurur vardı.

Garip bir sessizlik olunca Olivia, "Ne kadar gösterişli," dedi. Böyle bir şey söylemesini bekliyorlar gibi gelmişti ve Olivia bu gibi zamanlarda bekleneni yapmanın büyük meziyet olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

"Napolyon, süvari birliğinden birinin otuzuncu doğum gününü görmesine şaşırdığını söylememiş miydi?" diye mırıldandı prens. Olivia'ya döndü ve konuştu. "Meşhur oldukları bir şey vardı... Nasıl diyorsunuz..." Parmaklarını dairesel bir hareketle yüzünün yanında hareket ettirdi, hafızasını kurcalıyor gibiydi. "Pervasızlık," dedi birdenbire. "Evet, buydu."

"Yazık," diye devam etti. "Oldukça cesur oldukları düşünülür ama çoğunlukla biçildiler." Boğazını kesiyormuş gibi bir işaret yaptı.

Prens, Harry ve Sebastian'a (fakat çoğunlukla Harry'ye) baktı ve onlara tatsız bir şekilde gülümsedi. "Bunun doğru olduğunu gözlerinizle gördünüz mü Sör Harry?" diye sordu ama yumuşakça, laf sokarcasına.

Harry, "Hayır," diye cevap verdi. Fazlası yoktu, sadece *hayır*.

Olivia'nın bakışları iki adamın arasında gidip geldi. Harry'nin söyleyebileceği hiçbir şey –ne karşı çıkması, ne alaylı bir cevap– prensi bundan daha fazla rahatsız edemezdi.

Olivia, "Müzik sesi mi duyuyorum?" diye sordu. Fakat kimsenin ona dikkat ettiği yoktu.

Prens, "Kaç yaşındasınız Sör Harry?" diye sordu.

"*Siz* kaç yaşındasınız?"

Olivia gergince yutkundu. Bu bir prense sormak için uygun bir soru olmayabilirdi. Olivia, Sör Harry'nin uygun bir ton kullanmadığını da *biliyordu*. Sebastian'a gergin bir bakış atmaya çalıştı ama o da iki adamı izliyordu.

Alexei tehlikeli bir şekilde, "Sorumu cevaplamadınız," dedi ve o sırada yanındaki koruması duruşunu meşum bir şekilde değiştirdi.

"Yirmi sekizimdeyim," dedi Harry ve ardından, sanki sonradan aklına geldiğini ima etmeye yetecek kadar uzun süreli bir duraksamanın ardından ekledi: "Majesteleri."

Prens Alexei'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Napolyon'un öngörüsünü yerine getirmek için iki yılımız daha var öyleyse, değil mi?"

"Sadece İngiltere'ye savaş ilan etme planınız varsa," dedi Harry canlı bir sesle. "Aksi halde, süvarilikten emekli oldum."

İki adam birbirine sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca baktılar ve sonra birdenbire Prens Alexei kahkaha attı. "Beni eğlendiriyorsunuz Sör Harry," dedi fakat sesindeki ton sözlerinin aksini iddia ediyordu. "İkimiz tekrar böyle bir tartışma yapmalıyız."

Harry saygı ifadesiyle zarif bir şekilde selam verdi.

Prens, Olivia'nın hâlâ kolunda duran elinin üzerine elini yerleştirdi. "Fakat daha sonra olması gerekecek," diyerek ona zafer dolu bir gülümsemeyle baktı. "Ben Leydi Olivia ile dans ettikten sonra."

Sonra prens döndü, sırtını Harry ve Sebastian'a çevirdi ve Olivia'yı oradan uzaklaştırdı.

Yirmi dört saatin ardından Olivia yorgunluktan ölüyordu. Mottram'ların balosundan sabahın dördüne kadar dönememişti, sonrasında annesi geç saatlere kadar uyumasına izin vermeyi reddetmiş ve bunun yerine prense takdiminde giyeceği elbisesinin son provaları için onu Bond Caddesi'ne sürüklemişti. Sonrasında bitap düştüğü halde şekerleme de yapamamıştı çünkü gidip takdim edilmesi gerekmişti, bu ona biraz saçmalık gibi görünüyordu. Önceki akşamın büyük kısmını prense eşlik ederek geçirmişti.

Birinin insanlara "takdim edilmesi" için o kişiyi zaten tanımıyor olmaları gerekmez miydi?

Ailesiyle birlikte Prens Alexei'nin konakladığı yere gitmişlerdi, büyükelçinin evindeki bir çift daireydi. Korkunç şekilde büyük, korkunç şekilde resmi ve dürüst olması gerekirse korkunç şekilde sıkıcıydı. Bir önceki yüzyıla ait bir korse giymeyi gerektiren elbisesi rahatsız edici ve terleticiydi. Tabii kolları haricinde, kolları çıplaktı ve üşüyordu.

Belli ki Ruslar evlerini ısıtmaya inanmıyordu.

Her şey yaklaşık üç saat kadar sürdü, bu sırada babası onu son derece uykulu hale getiren berrak renkli içecekten birkaç bardak içti. Prens Olivia'ya da bir bardak teklif etmişti fakat o sırada ilk yudumu almış olan babası bardağı onun elinden hemencecik alıvermişti.

Olivia'nın o akşam tekrar dışarı çıkması gerekiyordu, Leydi Bridgerton küçük bir suare düzenliyordu fakat yorgun olduğunu belirtmişti ve annesinin bunu kabul etmiş olması Olivia'yı şaşırttı. Olivia annesinin de yorgun olduğundan şüphelendi. Babasının da bir yere gidecek durumu yoktu.

Olivia akşam yemeğini odasına söyledi (hafif bir uykunun, bir banyonun ve tekrar, daha kısa bir uykunun ardından), yatağında gazetesini okumayı planlıyordu ve tam yatağına uzanmak üzereydi ki başucu sehpasında duran *Bayan Butterworth ve Deli Baron* kitabını gördü.

İnce kitabı alırken ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Niçin Sör Harry ona böyle bir kitap vermişti? Sör Harry'nin, onun böyle bir şeyden keyif alacağını düşünmesi Olivia hakkında ne ima ediyordu?

Parmaklarını sayfalarda gezdirdi, şurada burada pasajlara baktı. Biraz ciddiyetsiz görünüyordu. Yani Sör Harry, *onun* ciddiyetsiz olduğunu mu düşünüyordu?

Olivia penceresine doğru baktı, gece olduğu için ağır perdeleriyle sımsıkı kapatılmıştı. Sör Harry artık onu tanıdığına göre hâlâ onun uçarı olduğunu düşünüyor muydu?

Yeniden elindeki kitaba döndü. Şimdi olsa yine bu hediyeyi seçer miydi? Korkunç gotik bir roman olduğunu söylemişti.

Olivia hakkında öyle mi düşünüyordu?

Birden kitabı kapatıverdi, sonra kitabı sırtı aşağıda kalacak şekilde kucağında tuttu. "Bir, iki, *üç*," dedikten sonra ellerini hızlıca kitaptan çekti. *Bayan Butterworth* hangi sayfayı istiyorsa o açılsın diye yapmıştı bunu.

Kitap tek tarafının üzerine düştü.

"Aptal kitap," diye homurdanıp tekrar başladı. Çünkü bir sayfayı seçecek kadar ilgisi yoktu.

Yine düştü ve yine aynı tarafa.

"Ah, bu saçmalık." Daha da saçma ve komik olanı, Olivia'nın yataktan dışarı çıkması, yere oturması ve bu deneyi üçüncü kez yapmaya hazırlanıyor olmasıydı. Herhalde düz bir yüzeye kitap düzgünce düşerdi.

"Bir, iki, üç" Ellerini geriye çekiverdi ve kahrolası şey yine yan düştü.

Olivia şimdi kendini *gerçekten* bir ahmak gibi hissediyordu. Bu etkileyiciydi, hele de daha en baştan yatağından çıkması için gereken sersemlik seviyesi düşünüldüğünde. Fakat kahrolası, küçük kitabın kazanmasına izin vermeyecekti, o yüzden dördüncü denemesinde bırakmadan önce sayfaların biraz aralanmasına izin verdi. Azıcık cesaretlendirme, ihtiyacı olan buydu.

"Bir, iki, üç!"

En sonunda kitap açık halde düştü. Başını eğip baktı. Yüz doksan üçüncü sayfaydı.

Karnının üzerine uzanıp dirseklerinin üzerinde kendini destekledi ve okumaya başladı:

Kız, adamın arkasından geldiğini duyabiliyordu. Adam aralarındaki mesafeyi kapatıyordu ve yakında kız yakalanacaktı. Fakat ne amaçla? İyi mi, kötü mü?

Olivia, "Benim oyum kötüden yana," diye mırıldandı.

Bunu nasıl bilecekti? Nasıl bilecekti? Nasıl bilecekti?

Ah, Tanrı aşkına. İşte bu yüzden gazete okuyordu. Bir hayal edin: *Parlamento resmi olarak açıldı. Resmi olarak. Resmi olarak.*

Olivia başını iki yana salladı ve okumayı sürdürdü.

Fakat sonra annesinin ona verdiği tavsiyeyi anımsadı, o kutsanmış annesinin ölümünün hemen öncesiydi, güvercinler tarafından gagalanarak öldürülmüştü–

"*Ne?*"

Omzunun üzerinden kapısına doğru baktı, kelimeyi resmen haykırır gibi söylediğinin farkındaydı. Ama gerçekten, *güvercinler mi?*

Sağ elinde *Bayan Butterworth* ile ayağa fırladı, işaret parmağı sayfaların arasındaydı.

"Güvercinler," diye tekrarladı. "Cidden mi?"

Kitabı tekrar açtı. Elinde değildi.

Yalnızca on iki yaşındaydı, öyle bir konuşma için fazlasıyla gençti ama belki de annesi–

"Sıkıcı." Gelişigüzelce başka bir sayfa seçti. Ancak başlangıca yakın seçmek daha mantıklı gibi görünmüştü.

Priscilla pencerenin pervazını kavradı, eldivensiz elleri taşı tüm gücüyle kavrıyordu. Baron'un kapı kolunu çevirdiğini duyduğunda harekete geçmek için sadece saniyeleri olduğunu biliyordu. Eğer Baron onu orada, en özel alanında bulursa neler yapabileceğini kim bilirdi? Şiddete meyilli bir adamdı, daha doğrusu Priscilla'ya öyle söylenmişti.

Olivia yatağına doğru gitti, yarı yaslanır yarı kenarına tüner bir halde oturuverdi, bu sürede kitabı okuyordu.

Adamın nişanlısının nasıl öldüğünü kimse bilmiyordu. Kimileri hastalıktan diyordu ama çoğu zehir olduğunu iddia ediyordu. Cinayet!

"Gerçekten mi?" Olivia başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı, sonra penceresine döndü. Ölü bir nişanlı mı? Dedikodu ve söylentiler mi? Sör Harry bunu biliyor muydu? Tesadüfler hayret vericiydi.

Adamın odaya girdiğini duyabiliyordu. Pencerenin açık olduğunu fark edecek miydi? Priscilla ne yapacaktı? Ne yapabilirdi?

Olivia nefesini tuttu. Yatağın ucundaydı. Lafın gelişi değildi, resmen gerginlikten yatağının ucuna gelmişti. Nefes nefese kalmasını açıklardı bu.

Pricilla fısıltıyla dua etti ve sonra gözlerini sıkıca kapayıp kendini bıraktı.

Bölümün sonu. Olivia hevesle sayfayı çevirdi.

Soğuk, sert zeminle arasında sadece birkaç santim vardı.

Ne? Priscilla zemin katta mıydı? Olivia'nın hevesi yerini kızgınlığa bıraktı. Nasıl bir bezelye beyinli zemin kattaki bir pencereden aşağı sallanırdı? Binanın temelinin biraz yukarısını hesaba katmalıydı ama *cidden*. Böyle hafif bir düşüşten dolayı kimsenin bileği bile burkulmazdı.

Gözlerini kısarak, "Bu resmen yönlendirici," dedi. Bu yazar kim oluyordu hem, okurlarını bir hiç için korkutmaya çalışıyordu? Harry'nin ona ne verdiği hakkında bir fikri var mıydı, yoksa ablasından aldığı bir tavsiye üzerine ne olduğunu bile bilmeden mi bu kitabı almıştı?

Penceresine doğru baktı. Hâlâ aynı boyuttaydı, aynı perdeler asılıydı ve hiçbir yönüyle değişmemişti. Bunun kendisini niçin şaşırttığından emin değildi.

Saat kaçtı ki hem? Neredeyse dokuz buçuk. Herhalde Sör Harry çalışma odasında olmazdı. Şey, olabilirdi de. Geç saatlere kadar çalışmaya meyilliydi, aslında şöyle bir düşündüğünde, üzerinde o kadar özenle çalıştığı şeyin ne olduğunu Olivia'ya hiç söylememişti.

Olivia ayağa kalkıp yatağın kenarından uzaklaştı ve pencereye doğru yürüdü. Yavaşça, tereddütlü adımlarla ilerledi ve adamın onu perdelerin ötesinden göremeyeceği düşünülürse bu komikti.

Sol elinde hâlâ *Bayan Butterworth* vardı, sağ eliyle uzanıp perdeleri açtı...

ON BİR

Her şey düşünüldüğünde Harry makul bir iş gününü bitirmeye hazırdı.

Normal bir günde bugün yaptığından iki kat fazla tercüme yapardı, muhtemelen daha bile fazla ama dikkati dağılmıştı.

Olivia'nm orada olmadığını bilse de kendini hep onun penceresine bakarken bulmuştu. Bugün prensi ziyaret etmesi gereken gündü. Öğleden sonra üçte. Yani muhtemelen evden ikiyi biraz geçerken çıkmıştı. Rus büyükelçiliğinin binası çok uzakta değildi fakat kont ve kontes geç kalma riskini almak istemezlerdi. Her zaman trafik olurdu ya da bir arabanın tekerlekleri kırılabilirdi veya bir sokak çocuğu yola atlayabilirdi... Beklenmeyen gecikmeler için fazladan zaman ayırarak evden çıkan birine fazla ihtiyatlı denilemezdi.

Olivia herhalde iki saat orada olacaktı, muhtemelen üç ama kimse bu tür şeyleri Ruslar kadar uzatamazdı. Sonra eve gelmesi yarım saat sürerdi ve–

Şimdi evdeydi, orası kesindi. Tabii yeniden dışarı çıkmadıysa ama Harry, Rudland'ların at arabalarının gittiğini fark etmemişti.

Baktığından değildi. Fakat perdeleri açıktı. Azıcık eğilse sokaktan gelen küçük ışık huzmesini görebiliyordu. Tabii geçip gitmekte olan her at arabasını da.

Ayağı kalkıp gerindi, ellerini başının üzerine kaldırdı ve kafası-

nı aşağı yukarı oynattı. Bu akşam bir sayfa daha yapmayı planlıyordu ve şömine rafındaki saat daha dokuz buçuğu gösteriyordu ama şu anda bacaklarına biraz kan akışı sağlamalıydı. Masasının arkasından çıktı ve pencereye doğru yürüdü.

İşte oradaydı Olivia.

Kısa bir an için donakaldılar, bir anlığına merak etti: *Görmemişim gibi mi davranmalıyım?*

Sonra Harry şöyle bir düşündü. *Elbette hayır.*

El salladı.

Olivia gülümsedi. Ardından el salladı. Ve sonra–

Harry kendini şaşkınlıkla bakarken buldu. Olivia penceresini açıyordu.

O yüzden elbette kendisi de aynı şeyi yaptı.

"Bunu okumadığınızı söylediğinizi biliyorum," dedi Olivia selam vermeden, "ama azıcık bile göz atmadınız mı?"

"Size de iyi akşamlar," diye seslendi Harry. "Prens nasıldı?"

Genç kadın başını sabırsızca iki yana salladı. "Kitap, Sör Harry, kitap. *Herhangi* bir kısmını okudunuz mu?"

"Korkarım hayır. Niçin sordunuz?"

Olivia kitabı iki eliyle tam yüzünün önünde kaldırdı, sonra da onu görebilmek için kenara çekti. "Bu gülünç!"

Harry hemfikir olarak başını salladı. "Öyle olabileceğini düşündüm."

"Bayan Butterworth'un annesi güvercinler tarafından gagalanarak öldürülmüş!"

Harry bir kahkahayı bastırdı. "Biliyor musunuz, bu, kitabı benim açımdan daha ilginç bir hale getirebilir."

"Güvercinler, Sör Harry! Güvercinler!"

Harry ona sırıttı. Kendini biraz Juliet'iyle konuşan Romeo gibi hissetti, tabii düşman aileler ve zehir kısmı haricinde.

Onların yerine güvercinler vardı.

"O kısmı duymak benim için sorun olmazdı," dedi Olivia'ya. "Kulağa oldukça merak uyandırıcı geliyor."

Olivia ona kaşlarını çattı, rüzgârın yüzüne savurduğu bir tutam saçı geriye itti. "Kitap başlamadan önce olmuş. Eğer şansımız

yaver giderse kitabın sonuna geldiğimde Bayan Butterworth'ün kaderi de aynı olur."

"Demek okuyordunuz?"

"Biraz orasını biraz burasını," diye itiraf etti. "O kadar. Dördüncü bölümün başlangıcı ve..." Başını eğip sayfaları çabucak karıştırdıktan sonra tekrar başını kaldırdı. "Yüz doksan üçüncü sayfayı."

"Baştan başlayıp okumayı düşündünüz mü hiç?"

Bir duraksama oldu, hem de oldukça uzun bir duraksama. Sonra Olivia küçümsemeyle konuştu. "Okumayı planlamıyordum."

"İçine çekti değil mi?"

"Hayır! Hiç de öyle değil." Olivia kollarını göğsünde bağlayınca kitap elinden düştü. Bir an için ortadan kayboldu, sonra yeniden belirdiğinde elinde yine *Bayan Butterworth*'ü tutuyordu. "Öyle sinir bozucuydu ki duramadım."

Harry pervaza yaslanıp ona sırıtarak baktı. "Sürükleyici gibi."

"Saçmalık, işte olduğu şey bu. Bayan Butterworth ve Deli Baron arasında seçim yapmam gerekirse Deli Baron'u destekliyorum."

"Ah, hadi ama. Bu romantik bir kitap. Elbette sevgili leydiden taraf olmalısınız."

"Kadın sersemin teki." Olivia bir an için kitaba baktı, takdire şayan bir hızla sayfaları çevirdi. "Baron deli olduğu kadar katil mi bilemiyorum ama eğer öyleyse, umarım başarılı olur."

Harry ona, "Bu asla olmayacak," dedi.

"Bunu düşündüren nedir?" Olivia tek elini tekrar saçlarının arasından geçirerek burnundan uzaklaştırmaya çalıştı. Rüzgâr saçlarını dağıtıp duruyordu ve Harry tüm olan biteni oldukça eğlendirici buluyordu.

"Yazar bir kadın mı?" diye sordu Harry.

Olivia başıyla onayladı. "Sarah Gorely. Hiç duymamıştım."

"Kitabın romantik olması mı planlanmış?"

Olivia yine başıyla onayladı.

Harry başını iki yana salladı. "Asla kadın karakterini öldürmeyecektir."

Olivia uzun bir an boyunca ona baktı, sonra anında kitabın sonunu açtı.

"Ah, bunu yapmayın," diyerek azarladı Harry. "Mahvedeceksiniz."

"Okumayacağım ki," karşılığını verdi genç kadın. "Nasıl mahvedebilirim?"

"Bana güvenin," dedi Harry. "Eğer bir erkek romantik bir kitap yazarsa kadın karakter ölür. Bir kadın yazdığındaysa her şey düzgün ve tatlı bir şekilde sonlanır."

Olivia'nm dudakları aralandı, sanki bu genellemeden dolayı alınsa mı emin değil gibiydi. Harry sırıtmamak için mücadele etti. Genç kadının aklını karıştırmak hoşuna gitmişti.

Olivia şüpheyle, "Eğer kadın ölüyorsa nasıl romantik oluyor?" diye sordu.

Harry omzunu silkti. "Mantıklı olduğunu söylemedim, sadece doğruyu söyledim."

Olivia bundan ne çıkaracağını bilemiyormuş gibi görünüyordu ve Harry sadece orada oturup onun elindeki kitaba dik dik bakmasını seyretmekten son derece memnun olduğunu fark etti. Genç kadın penceresinde dururken son derece sevimliydi, hatta o korkunç mavi geceliğinin içindeyken bile. Saçları kalın bir örgü halinde sırtındaydı, tüm bu sohbetin son derece uygunsuz olduğunu niçin şu ana kadar hiç fark etmediğini merak etti. Olivia'nın ailesiyle tanışmamıştı ama karanlıkta, penceresinden evlenmemiş bir adamla sohbet etmesini onaylayacaklarını hayal bile edemiyordu.

Geceliğiyle.

Fakat Harry bunu umursayamayacak kadar eğleniyordu, o yüzden eğer Olivia görgü kurallarını kafasına takmıyorsa Harry de takmayacaktı.

Olivia'nın gözleri kısıldı ve sonra kitaba baktı, parmakları son sayfaların üzerinde geziyordu.

Harry onu, "Yapmayın," diye uyardı.

"Sadece haklı olup olmadığınızı görmek istiyorum."

"Öyleyse başından başlayın," dedi Harry ve bunu yapmasının en büyük sebebi de onu kızdıracağını biliyor olmasıydı.

Olivia inledi. "Bütün kitabı okumak istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü hoşuma gitmeyecek ve vaktimi boşa harcamış olacağım."

"Hoşlanmayacağınızı bilemezsiniz," diye belirtti.

Olivia ikna olmuş bir halde, "Ben biliyorum," dedi.

"Niçin okumaktan hoşlanmıyorsunuz?" diye sordu Harry.

"İşte bu yüzden," diye bağırıp *Bayan Butterworth*'ü hafifçe salladı. "Bu tamamen saçmalık. Eğer bana gazete verirseniz, işte onu okurdum. Aslında okuyorum da. Her kelimesini. Her gün."

Harry etkilendi. Kadınların gazete *okumadığını* düşündüğünden değildi. Aslında bu konuya hiç kafasını yormamıştı. Annesi kesinlikle böyle bir şey yapmamıştı ve ablasına gelecek olursa, aylık mektuplaşmalarında buna benzer bir şeyden hiç bahsetmemişti.

"Romanı okuyun," dedi Harry. "Kendinizi şaşırtabilirsiniz ve hoşunuza gidebilir."

Hiç de azımsanmayacak bir şüpheyle, "Niçin sizin ilgilenmediğiniz bir şeyi okumam için üsteliyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü–" Ancak Harry durdu çünkü niçin yaptığını kendisi de bilmiyordu. Tek bildiği kitabı ona kendisinin vermiş olduğuydu. Bu konuda genç kadına takılmaktan keyif alıyordu. "Sizinle bir anlaşma yapacağım Leydi Olivia."

Olivia beklentili bir ifadeyle başını yana eğdi.

"Eğer siz hepsini, başından sonuna kadar okursanız, ben de aynısını yapacağım."

Olivia şüpheyle, "*Bayan Butterworth ve Deli Baron* kitabını okuyacaksınız," dedi.

"Okuyacağım. Siz bitirir bitirmez."

Olivia kabul etmek üzereymiş gibi göründü ve konuşmak için ağzını açtı. Sonra donakaldı ve gözlerini tehlikeli biçimde kıstı.

Harry kendine, karşısındakinin iki erkek kardeşi olan bir kadın olduğunu hatırlattı. Nasıl savaşılacağını biliyordu. *Sinsice.*

"Bence benimle *birlikte* okumalısınız," dedi genç kadın.

Harry'nin *bu* konuda çeşit çeşit düşünceleri vardı, çoğu da genelde romanları yatmadan önce okuması gerçeğinin etrafında dönüyordu.

Yatakta okuyordu.

"Bu kitaptan bir tane daha alın," dedi Olivia.

Harry'nin sevimli, küçük rüyası patlayıp dağılıverdi.

"Notlarımızı karşılaştırırız. Okuma kulübü gibi olacak. Şu durmadan davetiyelerini geri çevirdiğim edebiyat salonlarından biri gibi."

"Hayal bile edilemeyecek kadar onur duydum."

"Duymalısınız da zaten," dedi Olivia. "Başka kimseyi böyle bir şey yapmaya davet etmedim."

"Dükkânda başka bir kopya var mıdır bilmiyorum," dedi.

"*Ben* sizin için bir tane *bulacağım.*" Harry'ye sinsice gülümsedi. "Bana güvenin, alışverişin nasıl yapıldığını bilirim."

"Neden birdenbire korktum acaba?" diye mırıldandı Harry.

"Efendim?"

Harry ona baktı ve yüksek sesle cevap verdi. "Beni korkutuyorsunuz."

Olivia bundan ziyadesiyle keyiflenmiş gibiydi.

"Bana bir pasaj okuyun," dedi Harry.

"Şimdi mi? Gerçekten mi?"

Harry pencerenin kenarına oturup sırtını pencerenin çerçevesine yaslandı. "Eğer okuyacaksanız başından olsun lütfen."

Olivia birkaç saniye boyunca ona gözlerini dikip baktı, sonra omzunu silkti. "Pekâlâ. Buyurun bakalım." Boğazını temizledi. "'Karanlık ve rüzgârlı bir geceydi.'"

Harry, "Sanki bunu daha önce duymuşum gibi hissediyorum," yorumunda bulundu.

"Bölüyorsunuz."

"Çok üzgünüm. Devam edin."

Olivia ona dik dik baktıktan sonra devam etti. "'Karanlık ve rüzgârlı bir geceydi ve Bayan Priscilla Butterworth her an yağmurun başlayacağından emindi, gökyüzünden bardaktan boşanırcasına dökülecekti, kapsamında kalan her şeyi suya boğacaktı.'" Olivia başını kaldırdı. "Bu çok korkunç. Ayrıca yazarın 'kapsam' kelimesini düzgün kullanmadığından eminim."

"Yeterince yakın sayılır," dedi Harry, gerçi kendisi de ona tamamıyla katılıyordu. "Devam edin."

Olivia başını iki yana sallasa da ona itaat etti. "'Elbette kendisi ufak odasındayken kötü havadan korunuyordu ancak pencere çerçeveleri öyle bir gürültüyle sarsıldı ki bu akşam uyumasının hiçbir yolu yoktu. Küçük, soğuk yatağında tortop oldu.' Vesaire vesaire vesaire. Bekleyin, işlerin ilginçleştiği kısma geçeceğim."

Harry, "Bunu yapamazsınız," diyerek onu payladı.

Olivia kitabı kaldırdı. "Kitap benim elimde."

Harry birdenbire, "Kitabı aşağı atın," dedi.

"Ne?"

Harry kenardan aşağı inip odanın zeminine bastı ve üst bedenini pencereden dışarı sarkıttı. "Kitabı aşağı atın."

Leydi Olivia son derece kuşkulu göründü. "Yakalayacak mısınız?"

Harry eldivenini çıkardı. "Eğer siz atabilirseniz, ben de yakalayabilirim."

Leydi Olivia, "Ah, emin olun atabilirim," karşılığını verdi. Kendini hakarete uğramış saydığı belliydi.

Harry pis pis gülümsedi. "Atabilen bir kadınla hiç karşılaşmadım."

Bunu söylemesinden sonra Leydi Olivia kitabı ona fırlattı ve sadece savaş alanının ona kazandırdığı hızlı refleksleri sayesinde yakalamak için doğru tarafa geçmeyi başardı.

Yakaladı da. *Tanrı'ya* şükür. Yakalayamamış olsaydı o utançla nasıl yaşardı bilmiyordu.

"Bir dahaki sefere nazikçe atmayı deneyin," diye homurdandı.

"Onun eğlencesi nerede olur ki?"

Romeo ve Juliet'i unut. Bu daha çok Shakespeare'in *Hırçın Kız*'ı gibiydi. Harry başını kaldırıp baktı. Olivia bir sandalye çekmişti ve şimdi açık penceresinin kenarında oturuyor, abartılı bir sabır ifadesiyle bekliyordu.

"İşte buradayız," dedi genç kadının kaldığı yeri bulduğunda. "'Küçük, soğuk yatağında tortop oldu, kendine mani olamadan onu bu kasvetli gecede bu kasvetli yere getiren olayları anımsadı. Fakat bu, sevgili okuyucu, hikâyemizin başladığı yer değil.'"

Olivia, "Yazarların bunu yapmasından nefret ediyorum," dedi.

"Şşş! 'En başından başlamalıyız, o da Bayan Butterworth'ün Thimmerwell Hall'a geldiği zaman değil, hatta Thimmerwell Hall'dan önce yuvası olan Fitzgerald Place bile değil. Hayır, doğduğu günden başlamalıyız, bir ahır yemliğinde –'"

Olivia, "Ahır yemliği!" derken neredeyse ciyakladı.

Harry ona sırıttı. "Dinlediğinizden emin oluyordum sadece."

"Rezil bir adamsınız."

Harry sessizce güldü ve devam etti. "'Doğduğu vakit, Hampshire'daki küçük bir kulübede, güllerle ve kelebeklerle çevriliydi, kasaba çiçek hastalığıyla kırılmadan önceki son gündü.'"

Harry başını kaldırıp baktı.

"Hayır, durmayın," dedi Olivia. "Daha yeni ilginçleşmeye başlıyor. Sizce ne çeşit bir çiçek hastalığı?"

"Kana susamış genç bir hanımsınız, biliyor muydunuz?"

Olivia başını kabul edercesine yana doğru eğdi. "Ölümcül salgın hastalıktan büyülendim. Her zaman böyleydim."

Harry sayfayı çabucak gözden geçirdi. "Korkarım hayal kırıklığına uğramaya mahkûmsunuz. Yazar başka bir tıbbi tasvirde bulunmamış."

Olivia umutla, "Belki sonraki sayfadadır?" diye sordu.

"Devam edeyim," dedi Harry. "'Salgın, sevgili babasını aldı ama mucize eseri bebek ve annesi sağ kaldı. Ölüme yenik düşenler arasında babaannesi, iki büyükbabası, üç büyük teyzesi, iki amcası, bir kız kardeşi ve ikinci göbekten kuzenlerinden biri vardı.'"

"Yine benimle dalga geçiyorsunuz," diye suçladı onu.

"Yapmıyorum!" dedi Harry ısrarla. "Yemin ederim, hepsi burada. Hampshire'da oldukça büyük bir salgınmış. Eğer kitabı bana atmış olmasaydınız kendiniz okuyabilirdiniz."

"Kimse o kadar kötü yazamaz."

"Belli ki birisi yazıyormuş."

"Kim daha kötü bilmiyorum, bu saçmalığı yazan yazar mı yoksa okuduğumuz için biz mi?"

"Ben oldukça eğleniyorum," diye belirtti Harry. Eğleniyordu da. Hiç ihtimali olmayan bir şeydi, penceresinde oturup Leydi Olivia Bevelstoke'a son derece kötü bir roman okuyordu, sosyetenin en çok peşinden koşulan leydisine. Ama rüzgâr hoştu ve

bütün gün içeride kapalı kalmıştı. Hem bazen başını kaldırıp ona baktığında genç kadın gülümsüyordu. Harry'ye gülümsemiyordu, gerçi genç kadının bunu yaptığı da oluyordu. Hayır, içine en çok işleyen gülümsemeleri, Harry'nin baktığını fark etmediği zamanlarda yüzünde beliren, sadece o andan keyif alıp geceye doğru gülümseyen haliydi.

Sadece hoş değildi, o güzeldi, erkekleri ağlatacak bir yüzü vardı: kalp şeklinde, kusursuz porselenimsi bir tenle. Ve gözleri... Kadınlar o renkte gözler için cinayet işlerdi muhteşem bir kantaron çiçeği mavisiydi.

Olivia güzeldi ve bunun farkındaydı fakat güzelliğini bir silah gibi kuşanmıyordu. Sadece kimliğinin bir parçasıydı, iki elinin ve iki ayağının, on el ve on ayak parmağının olması kadar doğal bir şeydi bu.

Olivia güzeldi ve Harry onu istiyordu.

ON İKİ

Olivia ayağa kalkarak, "Sör Harry," diye seslendi. Pervaza yaslandı, karanlığın ötesindeki penceresine baktı. Adam kıpırdaşan mum ışığında otururken siluet olarak görünüyordu ve hareketsizleşmişti, hem de birdenbire.

Harry, genç kadının sesiyle afallayarak onun penceresine doğru döndü ama tam olarak ona bakmadı. "Üzgünüm," diye homurdandı ve yeniden hızla kitaba döndü, yerini bulmak için kelimeleri araştırdı.

"Hayır, hayır, üzülmeyin," dedi Olivia. Adam gerçekten biraz garip görünüyordu, sanki bozulmuş bir şey yemişti. "İyi misiniz?"

Adam başını kaldırıp baktı ve sonra olanları tarif etmesi ya da anlaması epey imkânsızdı. Gözleri buluştu ve karanlık olmasına, Olivia onun gözlerinin rengini görememesine, o zengin, sıcak çikolata rengini seçemese bile, yine de biliyordu. Hissetmişti. Sonra gayet olağan bir şekilde nefesi kesildi. Öylece kesildi. Dengesini de kaybetti. Sandalyesine doğru sendeledi ve bir an için oturup niçin kalbinin böyle hızla attığını merak etti.

Adamın tek yaptığı ona bakmaktı.

Ve Olivia... O...

Bayılacak gibi olmuştu.

Ah, Tanrı aşkına, Olivia'nın ahmağın teki olduğunu düşün-

müş olmalıydı. Gündelik hayatında hiç bayılmamıştı. Ah pekâlâ, gerçekten bayılmamıştı ama tıpkı öyle oluyor gibi hissetmişti, bu garip, süzülme hissi, köpük köpük ve sarhoş olma hali. Şimdi Sör Harry onun, gittiği her yere yanında nişadır ruhu şişesi taşıyan leydilerden biri olduğunu düşünecekti.

Bu kadarı zaten kötüydü ama Olivia hayatının yarısını o leydilerle alay ederek geçirmişti. Tanrı aşkına, Tanrı aşkına. Sendeleyerek geri ayağa kalktı ve başım pencereden dışarı uzattı. "Ben iyiyim," diye seslendi. "Sadece dengemi kaybettim."

Adam yavaşça başını salladı ve Olivia onun tam anlamıyla bu konuşmada olmadığını fark etti. Düşünceleri, çok ama çok uzaklardaydı. Sonra Harry sanki sessizce geri gelmiş gibi başım kaldırıp baktı ve af diledi. "Hayallere daldım," diye açıklama yaptı. "Geç oldu."

"Öyle," diye mırıldandı Olivia, gerçi saatin onu fazla geçmiş olduğunu düşünmüyordu. Birdenbire onun iyi geceler demesine katlanamayacağını fark etti, önce kendisi yapmalıydı. Çünkü... çünkü... Pekâlâ, nedenini bilmiyordu, sadece bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Ben de gitmem gerektiğini söylemek üzereydim," dedi Olivia, sözcükler dudaklarından yuvarlanır gibi döküldü. "Şey, *gitmek* denemez sanırım, gidecek bir yerim yok çünkü zaten şu anda odamdayım ve yataktan başka gidecek bir yerim yok, o da zaten birkaç metre ötede."

Adama gülümsedi, sanki bu ağzından çıkan saçmalıkları telafi edebilirmiş gibi. "Dediğiniz gibi," diye devam etti Olivia, "geç oluyor."

Harry yine başıyla onayladı.

Olivia'nın bir şeyler daha söylemesi gerekiyordu çünkü karşısındaki kişi söylemiyordu. "O zaman iyi geceler."

Harry buna karşılık verdi ama sesi öyle yumuşaktı ki Olivia doğru düzgün duymadı, kelimeleri onun dudaklarından okudu.

Yine adam ona baktığında Olivia hissetti. Parmak uçlarında başlayıp kollarına kadar süzüldü, ta ki onu titretene kadar ve Olivia o garip hissi nefesiyle özgür bırakabilirmişçesine soluğunu verdi.

Fakat bu his onunla kaldı, ciğerlerini gıdıklıyor ve teninde dans ediyordu.

Deliriyordu herhalde. Sebebi bu olmalıydı. Ya da fazlasıyla yorgundu. Soylu bir prensle geçirilen günün ardından çok gergindi.

Odasına doğru adım attı, penceresini kapamak için uzandı ama sonra–

"Ah!" Başını tekrar dışarı uzattı. "Sör Harry!"

Adam başını kaldırdı. Yerinden kıpırdamamıştı.

"Kitap," dedi. "Hâlâ sizde."

İkisi birlikte binalarının arasındaki kısa alana baktılar.

"Yukarı doğru atmak pek işe yaramayacak," dedi Olivia, "değil mi?"

Harry başını iki yana salladı ve gülümsememesi gerektiğini biliyormuşçasına hafifçe gülümsedi. "Geri vermek için yarın sizi ziyarete gelmem gerekecek."

İşte şu nefesini kesen his yine oradaydı, baloncuklarla doluydu ve acayipti. "Sabırsızlıkla bekleyeceğim," diyerek penceresini kapadı Olivia.

Perdelerini çekti.

Sonra küçük bir ciyaklama koyuverdi ve kollarını kendine doladı.

Bu akşam ne harikulade bir hal almıştı.

Ertesi gün öğlen, Harry, *Bayan Butterworth ve Deli Baron* kitabını kolunun altına kıstırdı ve Leydi Olivia'nın oturma odasına giden son derece kısa yola koyulmaya hazırlandı. Ancak o tarafa doğru giderken dikey mesafenin yatay mesafe kadar kısa olmadığını düşündü. On iki basamakta kendi evinden çıktı, caddede altı adım attı ve genç kadının kapısına sekiz basamakta ulaştı...

Bir dahaki sefere yatay mesafeyi de ölçecekti. Karşılaştırmalarının nasıl olacağını görmek ilginç olacaktı.

Önceki gece yaşadığı anlık deliliği aşmış sayılırdı. Leydi Olivia Bevelstoke şaşılacak kadar güzeldi, bu sadece onun fikri değildi, bu herkesçe kabul edilen gerçekti. Her erkek onu isterdi, özellikle de Harry gibi son birkaç ayını keşiş gibi geçiren biri.

Kendini gittikçe daha çok ikna ettiği üzere, akıl sağlığının anah-

tarı, genç kadının ön kapısına giden merdivenleri *niçin* tırmandığını unutmamasıydı. Savaş Bakanlığı. Prens. Ulusal güvenlik... Bu leydi onun göreviydi. Winthrop da ona Olivia'nın hayatına gizlice sızmasını emretmiş kadar olmuştu.

Hayır, Winthrop ona Olivia'nın hayatına gizlice sızmasını emretmişti. Bunda iki anlamlılık falan yoktu.

Kapıyı çalmak için tokmağı kaldırdığında kendine emirleri izlediğini söyledi. Olivia'yla geçirilen bir öğlen. Kral ve ülke için.

Hem gerçekten de Olivia, o votka düşkünü Rus kontesten çok daha iyi bir manzaraydı.

Ancak görevine böylesine odaklanmışken, oturma odasına varıp da Leydi Olivia'nın yalnız olmadığını gördüğünde insan onun daha memnun olacağını düşünürdü. Diğer görevi, inanılmaz dik duruşlu Rus Prensi Alexei tam oradaydı, Olivia'nın karşısında oturuyor ve son derece kendini beğenmiş görünüyordu.

Bunun son derece elverişli olması gerekirdi ama onun yerine sinir bozucuydu.

"Sör Harry," dedi Olivia, o odaya girdiğinde parlak bir gülümsemeyle gülümsedi. "Prens Alexei'yi hatırlıyorsunuz değil mi?"

Hem de nasıl. Kaslı bir dev olan, köşede aldatıcı bir tembellikle dikilen korumasını da onun kadar iyi hatırlıyordu.

Harry, bu herifin prensi yatak odasında da takip edip etmediğini merak etti. Hanımefendiler için çok garip bir durum olmalıydı.

Prens ona, "Elinizdeki nedir?" diye sordu.

"Bir kitap," diye cevap veren Harry, *Bayan Butterworth*'ü sehpaya bıraktı. "Leydi Olivia'ya ödünç vermeye söz verdiğim bir kitap."

"Nasıl bir kitap?" diye üsteledi prens.

Olivia, "Sadece aptalca bir roman," diyerek araya girdi. "Hoşuma gideceğini bile sanmıyorum ama bir arkadaşım tarafından önerildi."

Prens etkilenmemiş göründü.

"Siz neler okumaktan hoşlanırsınız Majesteleri?" diye sordu Olivia.

Prens başından savarcasına, "Sizin aşina olacağınız şeyler değil," dedi.

Harry dikkatlice Olivia'yı izledi. Genç kadının kibar sosyetenin arasındayken taktığı bu maskede iyi olduğunu fark etti. Gözlerinde kızgınlığın işareti belirir gibi olsa da bunu hemen bastırdı, yerine son derece memnun ve ışıl ışıl bir ifade geldi, içten olması *şarttı*.

Ancak Harry öyle olmadığını biliyordu.

Olivia canlı bir şekilde, "Yine de kitap tercihlerinizi duymak isterdim," dedi. "Diğer kültürlerle ilgili şeyleri öğrenmekten keyif alıyorum."

Prens ona döndü ve bunu yaparken de sırtını Harry'ye çevirdi. "Atalarımdan biri harika bir şair ve felsefeciydi. Prens Antiokh Dmitrievich Kantemir."

Harry bunu oldukça ilginç buldu, Rus kültürünü bilenler arasında Kantemir'in bekâr olarak öldüğü bilinen bir gerçekti.

"Yakın zamanda Ivan Krylov'un bütün masallarını okudum," diye devam etti Alexei. "Eğitim gören her Rus'un okuması gerekir."

"Bizim de öyle yazarlarımız var," yorumunda bulundu Olivia. "Shakespeare. Herkes Shakespeare'i okur. Sanırım okumamak neredeyse vatansever olmamakla eş görülüyor."

Prens omzunu silkti. Shakespeare konusunda görüşü buydu belli ki.

"Siz Shakespeare okudunuz mu?" diye sordu Olivia.

"Fransızcadan birazını okudum," dedi prens. "Fakat Rusça okumayı tercih ediyorum. Bizim edebiyatımız sizinkinden daha derin."

"*Zavallı Liza*'yı okudum," dedi Harry, gerçi çenesini kapalı tutması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Fakat prens böbürlenen pisliğin tekiydi. İçindeki havanın birazını almaya çalışmamak zordu.

Prens Alexei gizleyemediği bir şaşkınlıkla ona döndü. "*Bednaya Liza*'nın İngilizceye tercüme edildiğini bilmiyordum."

Harry de bilmiyordu, yıllar önce Rusça okumuştu. Fakat bu öğlen şimdiden aceleyle bir hata yapmıştı. Başka bir tane daha yapmayacaktı, o yüzden konuştu. "Sanırım doğru kitabı düşünüyorum. Yazarın adı... ah, aklıma gelmiyor... K ile başlıyor sanırım. Karmazanon?"

"Karamzin," dedi prens kaba bir şekilde. "Nikolai Karamzin."

"Evet, işte o," dedi Harry, sesini kasten şen şakrak tutuyordu. "Fakir, köylü kız soylu biri tarafından mahvediliyor, değil mi?"

Prens kabaca başıyla onayladı.

Harry omzunu silkti. "Öyleyse biri tercüme etmiş olmalı."

"Belki de bir kopyasını bulmayı denemeliyim," dedi prens. "İngilizceme yararı dokunabilir."

"Çok bilinen bir kitap mı?" diye araya girdi Olivia. "Eğer İngilizce bir kopya bulabilirsek ben de okumak isterim."

Harry ona şüpheli bir bakış attı. Bu, *Beşinci Henry* ya da *Bayan Butterworth ve Deli Baron*'dan hoşlanmadığını iddia eden kadınla aynı kişiydi.

Konuşmada azıcık bir duraksama yaşanacak gibi olduğunda Olivia, "Siz gelmeden önce çay istemiştim Sör Harry, bize katılır mısınız?" diye sordu.

"Çok hoşuma gider." Harry prensin karşısındaki koltuğa oturdu, adama tatsız şekilde gülümsedi.

"İtiraf etmeliyim," dedi Olivia, "dil konusunda korkuncum. Mürebbiyem gelişmeyen Fransızcamdan umudunu kesmişti. Birden fazla dil konuşabilenlere hayranım. Sizin İngilizceniz son derece iyi Majesteleri."

Prens başını eğerek iltifatı kabul etti.

Olivia, Harry'ye, "Prens Alexei Fransızca da konuşuyor," dedi.

Saklamanın bir sebebi yok gibi göründüğü için, "Ben de öyle," dedi Harry. Prens ağzından Rusça bir şeyler kaçırabilirdi ama asla Fransızca yapmazdı, Londra'da Fransızca konuşan birçok kişi vardı. Ayrıca, Kıta Avrupası'nda geçirdiği onca yıldan sonra biraz dil öğrenmemiş olması garip olurdu.

"Bunu bilmiyordum," dedi Olivia. "Belki ikiniz sohbet edebilirsiniz. Ya da belki de etmezsiniz." Küçük bir kahkaha attı. "Benim hakkımda söyleyebileceğiniz şeyleri düşününce dehşetle ürperiyorum."

Prens hiç aksatmadan, "Sadece en yoğun iltifatlar," dedi.

"Yeteneklerimin Majesteleri'ninkine denk düşeceğinden şüpheliyim," diye yalan söyledi Harry. "Eminim ikimiz için de bezginlik verici bir sohbet olurdu."

Yine bir duraksama oldu ve Olivia araya girdi. "Belki siz bize Rusça bir şeyler söyleyebilirsiniz," dedi prense. "Rusçayı yüksek sesle konuşulurken hiç duymadığımdan eminim. Siz duydunuz mu Sör Harry?"

"Öyle olduğuna inanıyorum," diye mırıldandı Harry.

"Ah, elbette duydunuz, savaş zamanında uzaklardayken. Çeşit çeşit dilde konuşulduğunu duyduğunuzu tahmin ediyorum."

Harry başıyla kibarca onayladı ama Olivia, Alexei'ye geri dönmüştü bile. "Bir şey söyleyecek misiniz? Fransızcanın tek kelimesini bile zorlukla anlasam da dili tanırım. Ama Rusça... şey, kulağa nasıl geldiğini hiç bilmiyorum. Biraz Almanca gibi mi?"

"*Nyet*," diye cevap verdi prens.

"Ny– Ah!" Olivia neredeyse parladı. "Bu hayır demek olmalı."

"*Da*," dedi prens.

"Bu da evet demek olmalı!"

Harry eğleniyor muydu, yoksa midesi mi bulanıyordu emin değildi.

"Daha fazla şey söyleyin," diye üsteledi Olivia. "Tek heceli kelimelerle dilin ritmini duyamıyorum."

"Pekâlâ," dedi prens. "Bakalım..."

Prens söyleyecek bir şey düşünürken sabırla beklediler. Birkaç dakika sonra konuştu.

Ve Harry hiçbir insanoğlundan Rusya Prensi Alexei Gomarovsky'den nefret ettiği kadar nefret etmediğine karar verdi.

Olivia beklenti dolu bir gülümsemeyle, "Ne söylediniz?" diye sordu.

"Sadece okyanuslardan, gökyüzünden ve sisten daha güzel olduğunuzu."

Ya da tercümeden tercümeye değişirdi çünkü söylediği şey başkaydı. *Sana çığlık attırana kadar içinde gidip geleceğim.*

Olivia, "Bu çok şiirsel," diye mırıldandı.

Harry Rusça konuşma konusunda kendine güvenmiyordu.

Olivia, "Daha fazla şey söyleyebilir misiniz?" dedi.

Prens tereddüt etti. "Bundan daha şey düşünemem– siz nasıl diyorsunuz?"

Çirkin.

"Narin," diye bitirdi prens, kelime seçiminden son derece memnun görünüyordu. "Sizin için yeterince narin olmaz."

Harry öksürdü. Öksürmese öğürecekti. Aslında çıkardığı ses ikisine de benziyordu herhalde çünkü Olivia ona panik dolu bir ifadeyle baktı. Harry karşılık olarak gözlerini devirmek dışında bir şey yapamadı. Aklı başında hiçbir adam bu saçmalığı tepki vermeden dinleyemezdi.

"Ah, işte çay geldi," dedi Olivia. Biraz fazla rahatlamış gibiydi. "Mary, bir servise daha ihtiyacımız olacak. Sör Harry bize katılmaya karar verdi."

Mary tepsiyi bırakıp bir fincan daha getirmeye gittikten sonra, Olivia dönüp Harry'ye baktı, "Çayları doldurmaya başlasam sizin için sorun olmaz değil mi?"

"Elbette olmaz," dedi ve prense bir bakış attı, resmen Harry'ye pis bir gülümsemeyle bakıyordu.

Harry de ona eşit derecede toy bir bakışla karşılık verdi. Elinde değildi. Kıskanç bir talip gibi görünmeyi sürdürmesinin yardımı olacağını düşündü. Fakat gerçekten Alexei sırf Olivia, Harry'den önce onun fincanına çay doldurduğu için tercihini belli ettiğini mi düşünüyordu?

"İngiliz çayından hoşlanıyor musunuz Majesteleri?" diye sordu Olivia. "Gerçi sanırım gerçekten İngiliz değil. Fakat sanırım bize ait hale getirdik."

"Hoş bir gelenek olarak görüyorum," dedi prens.

"Süt?"

"Lütfen."

"Şeker?"

"Evet."

Olivia onun fincanını hazırladı, şekeri doldururken konuştu. "Kısa bir süre önce Sör Harry bana orduda hizmet ederken en çok çayı özlediğini anlattı."

Prens Alexei, "Öyle mi?" diye cevap verdi.

Harry prensin bunu kime söylediğinden emin değildi ama yine de cevap vermeye karar verdi. "Sıcak bir içecek için birini öldürebileceğim çok gece oldu."

Prens, "Zaten çoğu gece de öldürdünüz sanıyorum," karşılığını verdi.

Harry ona soğuk bir bakış attı. "Birçok defa süvari kılıcı, tüfek ve süngü kuşandım. Sıklıkla öldürdüm."

Prens bakışlarına eşit soğuklukta karşılık verdi. "Sesiniz neredeyse keyif almışsınız gibi geliyor."

Harry sertçe, "Asla," dedi.

Prens'in ağzının bir kenarı çok hafifçe kıvrıldı. "Bazen iyilik için biraz kötülük gerekiyor, *da*?"

Harry başının tek bir hareketiyle bunu kabul etti.

Henüz Harry'ye servis yapılmamış olsa da prens çayından bir yudum aldı. "Eskrim yapar mısınız Sör Harry?"

"Sadece orta seviyede." Bu doğruydu. Hesslewhite'ta düzgün bir eskrim eğitmenleri olmamıştı. Sonuç olarak Harry'nin kılıç yetenekleri yarışmacıdan ziyade orduya uygundu. Savuşturmada vasattı ama öldürmek için nasıl hamle yapılacağını biliyordu.

Olivia az önce geri dönen hizmetçiden fincanı alarak, "İşte fincan geldi," diye duyurdu. "Sör Harry, siz şekersiz içiyorsunuz değil mi?"

Harry, "Hatırlıyorsunuz," diye mırıldandı.

Olivia ona gülümsedi, Harry'ye doğru sıcak bir esinti gibi süzülen mutlu ve ağırbaşlı bir şeydi. Harry ona karşılık verdiğini hissetti, davetsizce ve yapmacıksız bir şekilde. Olivia ona baktı ve Harry da ona, nefes kesici bir an için odada yalnızlardı.

Fakat sonra Olivia bakışlarını kaçırıp çayla ilgili bir şeyler mırıldandı, ellerini çay hazırlamakla meşgul etti ve Harry kendini onun ellerine odaklanmış bir halde buldu. O eller sevimli ve zarifti, yine de bir şekilde fazla incelikli değildi. Bu hoşuna gitti. Her tanrıçanın kusurlara ihtiyacı vardı.

Olivia yine başını kaldırıp baktı ve Harry'nin onu izlediğini gördü. Genç kadın tekrar gülümsedi, sonra Harry'nin de aynısını yapması gerekti ve–

Ve sonra kahrolası prens ağzını açmak için o ânı seçti.

ON ÜÇ

Sör Harry Valentine ile İlgili Oldukça Hoşuma Giden Beş Şey
Yazan: Olivia Bevelstoke

Gülümsemesi
Mizahı
Gözleri
Bir pencereden benimle konuşması

"Vladimir!" Prens aniden kükrer gibi bağırınca Olivia'nın listesinden bir madde eksik kaldı.

Vladimir anında odayı aşıp Prens Alexei'nin yanına geldi ve Rusça, kesinlikle emre benzeyen bir şeyler söyledi. Vladimir kendine düşeni söyledi ve sonra kelimelerden oluşan kendi anlaşılmaz dizisini ekledi.

Olivia, Harry'ye baktı. Adam kaşlarını çatıyordu. Herhalde kendisi de çatıyor olmalıydı.

Vladimir yine boğuk bir ses çıkardı ve köşesine döndü, bütün bu etkileşimi izlemiş olan Harry prense baktı. "Çok kullanışlı biri," dedi.

Prens Alexei ona sıkkın bir bakış attı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Gel diyorsunuz geliyor, git diyorsunuz gidiyor..."

"Amacı o."

"Evet, elbette." Harry başını hafifçe yana yatırdı. Omzunu kıpırdatmadan omzunu silkmek gibiydi ve sadece umursamaz bir görüntü çiziyordu. "Aksini söylemedim."

"Soylu olanların yanlarında yardımcılarıyla seyahat etmeleri gerekir."

"Tamamen katılıyorum," diye cevap verdi Harry, ancak uzlaşmacı tonu sadece prensi daha fazla iğnelemiş gibiydi.

"Çayınızı buyurun," diye araya girdi Olivia, Harry'ye fincanı uzattı. Harry aldı, sessizce teşekkür ettikten sonra bir yudum içti.

"Ben de çayımı Sör Harry'ninki gibi içiyorum," dedi Olivia ortaya. "Eskiden şeker kullanırdım ama çayın tadını değiştirdiğini fark ettim."

Harry ona meraklı bir ifadeyle baktı. Olivia şaşırmadı, en son ne zaman böyle sıkıcı konuştuğunu anımsamıyordu. Fakat elbette başka bir seçeneği olmadığını fark etmiş olmalıydı.

Derin bir nefes alarak sohbetin gizli kısmını çözmeye çalıştı. İki adam birbirinden tiksiniyordu, o kadarı açıktı fakat daha önce de birbirinden nefret eden insanlarla aynı odada bulunmuştu. Genelde bu kadar aleni olmazdı gerçi.

Olivia hepsinin onun için hissettikleri kıskançlıktan ileri geldiğini düşünmek istese de, elinde olmadan başka bir şey daha olduğunu hissediyordu.

"Bugün hiç dışarı çıkamadım," dedi Olivia, havayla ilgili konuşmanın dikkat dağıtıcı olacağına her zaman güvenebilirdi. "Sıcak mı?"

"Sanırım yağmur yağacak," dedi prens.

"Ah, İngiltere sizin için böyle bir yer değil mi? Eğer yağmur yağmıyorsa sel götürüyordur. Ve eğer sel götürmüyorsa..."

Fakat prens dikkatini rakibine çevirmişti bile. "Eviniz nerede Sör Harry?"

Harry neşeyle, "Son zamanlarda hemen yan tarafta," dedi.

"İngiliz aristokratlarının taşrada büyük evleri olduğunu sanıyordum."

"Vardır," dedi Harry dostane bir sesle. "Elbette ben bir aristokrat değilim."

Olivia bir parça çaresizlikle, "Çay nasıl?" diye sordu.

İki adam da homurdanarak cevap verdi. İkisi de tek kelimeden fazlasını etmediler. İkisinin de ettiği kelime anlaşılır değildi.

Prens Alexei, "Fakat size Sör diye hitap ediliyor," dedi.

Harry, "Doğru," diye cevap verirken unvan eksikliğinden dolayı hiç de endişeli görünmüyordu. "Fakat bu beni bir aristokrat yapmıyor."

Prens Alexei'nin dudakları hafifçe kıvrıldı.

Olivia, "Baronetler aristokrasinin bir parçası olarak görülmüyorlar," diye açıklarken Harry'ye özür diler gibi baktı. Prensin, Harry'nin düşük mevkisi hakkında konuşup durması kabalıktı ama kültürel farklılıklar için izin verilmesi gerekiyordu.

"Bu baronet nedir?" diye sordu prens.

Harry bir iç geçirişle, "Sonsuz bir arada kalma durumu," diye cevap verdi. "Aslında biraz araf gibi."

Alexei, Olivia'ya döndü. "Onu anlamıyorum."

"Demek istediği, daha doğrusu bana göre demek istediği..." Harry'ye hırçın bir bakış attı çünkü ne yaptığını sanıyordu bilmiyordu, kasten prensi kışkırtıyordu. "Baronetler aristokrasinin bir parçası değil, yine de unvansız da değiller. Bu yüzden ona Sör deniyor."

Prens Alexei hâlâ kafası karışık görünüyordu, o yüzden Olivia açıkladı. "Unvan sıralamasında kraliyet ailesinin altında sırasıyla dük ve düşesler, marki ve markizler, kont ve kontesler, vikont ve vikontesler, son olarak da baron ve baronesler yer alır." Duraksadı. "Sonrasında baronetler ve onların eşleri gelir ama seçkinlerin bir parçası olarak değerlendirilmezler."

Harry, "Çok aşağıda," diye mırıldandı, artık durumla eğleniyordu. "Sizin gibi birinden kilometrelerce aşağıda."

Prens Harry'ye sadece bir saniye kadar baktı ama Olivia'nın onun gözlerindeki hoşnutsuzluğu görmesine yetecek kadar uzundu. "Rusya'da aristokrasi toplum için bir temel sağlar. Büyük ailelerimiz olmasa parçalara ayrılırdık."

Olivia hürmetkâr bir şekilde, "Burada da çoğu kişi aynı şekilde hissediyor," dedi.

"Şey olurdu– nasıl diyorsunuz..."

Harry, "İhtilal?" dedi yardımcı olurcasına.

Olivia, "Kaos?" diye tahmin yürüttü.

"Kaos," dedi Alexei. "Evet, bu. Ben ihtilalden korkmam."

"Hepimiz Fransızların yaşadıklarından ders alacak kadar bilge olmalıyız," dedi Harry.

Prens Alexei gözleri alev alev bir halde döndü. "Fransızlar aptaldı. Burjuva topluma çok fazla özgürlük verdiler. Biz Rusya'da bu hatayı yapmayacağız."

Harry yumuşakça, "Biz de İngiltere'de ihtilalden korkmuyoruz," dedi, "gerçi bunun tamamen farklı sebeplerden olduğunu düşünüyorum."

Olivia'nın nefesi kesildi. Harry önceki küstahlığının aksine öylesi bir inançla konuşmuştu ki. Ciddi ses tonu ânı ele geçirdi. Hatta Prens Alexei bile duraksadı ve ona yüzünde bir ifadeyle döndü... şey, tam olarak saygı denilemezdi, yorumu memnuniyetle karşılamadığı açıktı. Fakat Harry'nin kayda değer bir rakip olduğunu kabul ediyor gibiydi.

"Sohbetimiz çok ciddileşiyor," diye belirtti Olivia. "Böylesi bir konuşma için daha çok erken." Bununla hemen bir cevap almayı başaramayınca ekledi: "Güneş parlıyorken politik tartışmalara dayanamıyorum."

Aslında kendini tam anlamıyla bir budala pozisyonuna düşürmeye dayanamıyordu. Politik konuşmalara bayılıyordu, günün hangi saati olursa olsun.

Ayrıca güneşin parladığı falan yoktu.

Prens Alexei yerinden doğrulurken, "Ne kadar da kabayız," dedi. Olivia'nın önüne gelip tek dizinin üzerine çökerek dilinin tutulmasına sebep oldu. Ne *yapıyordu* bu adam? "Bizi bağışlayabilir misiniz?" diye mırıldanırken elini tuttu.

"Ben– Ben–"

Prens onun parmak boğumlarını dudaklarına doğru götürdü. "Lütfen."

"Elbette," demeyi başardı en sonunda Olivia. "Bu hiç–"

"Sorun değil," diye araya girdi Harry. "Sanıyorum aradığınız kelime bu?"

Eğer Alexei'nin diğer tarafını görebiliyor olsaydı ona dik dik bakardı Olivia ancak Alexei bütün görüş alanını kaplıyordu. "Elbette bağışlandınız Majesteleri," dedi. "Sadece sersemlik ediyordum."

"Diledikleri zaman sersemlik etmek bütün güzel kadınların hakkıdır."

Prens o anda hareket etti ve Olivia, Harry'nin yüzünü gördü. Sanki öğürmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Prens yerine geri döndüğünde, "Londra'da çok fazla toplantılara katılıyor olmalısınız," dedi Harry.

Alexei konu değişiminden dolayı kafası karışmış ve kızgın görünerek, "Birkaç ödül verildi," dedi.

Olivia tercüme etmek için atıldı. "Sanırım Sör Harry, katılmanız, tanışmanız gereken çok fazla yer ve kişi olduğunu söylemek istiyor."

"Evet," dedi Alexei.

Harry, "Günleriniz çok yoğun geçiyor olmalı," diye ekledi, sesinde bir parça etkilenmişlik ve yaltaklanma vardı.

Olivia kaşlarını çattı. İçinde Harry'nin ne karıştırdığını bildiğine dair bir his vardı ve sonu iyi bitmeyecekti. "Çok heyecan verici bir hayat sürüyor olmalısınız," dedi Olivia çabucak, konunun gidiş yönünü değiştirmeye çalıştı.

Fakat Harry yolundan sapmadı. "Mesela bugün," dedi yüksek sesle düşünürcesine. "Korkunç bir programınız olmalı. Onu görmeye vakit ayırabildiğiniz için Leydi Olivia çok onur duymalı."

"Leydi Olivia için daima zaman yaratırım."

"Eşliğiniz konusunda çok cömertsiniz," dedi Harry. "Bu öğlen sizi neyden mahrum bırakıyoruz?"

"*Siz* beni hiçbir şeyden mahrum etmiyorsunuz."

Harry hafifçe ama bilmişçe gülümsedi, sadece bunun bir hakaret olduğunu gösterecek ama bunu fark ettirirken can yakmayacak biçimde. "Bu öğlen başka nerede olabilirdiniz Majesteleri? Büyükelçiyle? Kralla?"

"Dilediğim her yerde olabilirdim."

"Kraliyet ayrıcalığı böyle bir şey," dedi Harry.

Olivia endişeyle dudağını ısırdı. Vladimir yaklaşmaya başladı ve eğer şiddet olursa Harry bundan galip çıkamazdı.

"Varlığınızdan dolayı onur duyuyorum," dedi Olivia, bu kadar çabuk düşünebileceği tek cümle bu olmuştu.

"Fevkalade, teşekkürler," diye takıldı Harry.

Kes şunu, dedi Olivia dudaklarını oynatarak.

Niye? diye dudaklarını oynatarak karşılık verdi Harry.

Alexei öfkeyle, "Sanırım bensiz konuşuyorsunuz," dedi.

Vladimir daha da yaklaştı.

"Elbette hayır," diyerek onu temin etti Olivia. "Sadece Sör Harry'ye kuzeninin... şey... bir buluşma için, evet, onu beklediğini hatırlatmaya çalışıyordum."

Alexei son derece şüpheli görünüyordu. "Bunların hepsini söylediniz mi?"

Olivia teninin yandığını hissedebiliyordu. "Büyük bir kısmını," diye mırıldandı.

Harry birdenbire, "Gerçekten gitmeliyim," diyerek ayağa kalktı.

Olivia da kalktı. "Lütfen sizi kapıya kadar geçirmeme izin verin," dedi, sesini sıkılmış dişleri arasından çıkaramıyormuş gibi davranmaya çalıştı.

"Lütfen kendinizi zahmete sokmayın," dedi Harry. "Böyle güzel bir leydinin ayağa kalkmasını istemeyi hayal dahi edemem."

Olivia'nın rengi attı. Alexei, Harry'nin onunla alay ettiğini fark etmiş miydi? Olivia prense baktı, fazla açık davranmamaya çalışıyordu. Prens pek de alınmış gibi görünmüyordu, aksine oldukça memnundu. Daha doğrusu kaskatı ve vakur durarak memnun görünüyordu. Belki de halinden memnun onu tarif etmek için daha iyi bir seçenekti.

Harry dışarı kendi çıktı ve Olivia'yı, onun çocukça davranışı konusunda tam olarak ne düşündüğünü söyleme fırsatından mahrum bıraktı. Altındaki kanepenin yastığını kavradı Olivia, sinirden köpürüyordu. Böyle kolayca kaçamayacaktı. Bir kadının öfkesinin gittikçe büyümesine izin vermenin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ona söylemesi gereken şeyler, bu akşam bu öğlen söyleyeceklerinden çok daha fena şeyler olacaktı.

Ancak o vakte kadar ilgilenmesi gereken bir prens vardı. Karşısında oturuyordu, yüz ifadesi memnuniyet ve kendini beğenmişlik arasında gidip geliyordu. Harry'nin gitmiş olmasına memnundu, herhalde Olivia artık onunla yalnız olduğu için daha da memnun olmalıydı.

Ve Vladimir de. Birisinin onu unutabilmesi gerçekten imkânsızdı.

Olivia, "Annemin nerede olduğunu merak ediyorum," dedi, çünkü gerçekten de gelip boy göstermemiş olması garipti. Oturma odasının kapısı tüm süre boyunca münasip bir şekilde açık bırakılmıştı, o yüzden yanında bir şaperon olmasına gerek yoktu ancak Olivia annesinin prensi karşılamak isteyeceğini düşünmüştü.

"Onun burada olması gerekli mi?"

"Şey, pek değil." Olivia açık kapıya doğru bir bakış attı. "Huntley hemen şuracıkta, koridorda..."

"Yalnız olduğumuza memnunum."

Olivia yutkundu, buna ne diyeceğinden emin değildi.

Prens hafifçe gülümsedi ama bakışları ağırlaştı. "Benimle yalnız olmaya korkuyor musun?"

Şu ana kadar korkmuyordum.

"Elbette hayır," dedi. "Sizin bir centilmen olduğunuzu biliyorum. Bunun yanında, yalnız değiliz."

Adam birkaç defa gözlerini kırpıştırdı ve sonra aniden kahkaha attı. "Vladimir'den mi bahsediyorsun?"

Olivia gözlerinin odada gezindiğini hissetti, prensten korumasına döndü ve sonra yine, birkaç defa daha bakındı. "Şey, evet," dedi duraksayarak. "Tam... şurada duruyor. Ve–"

Alexei elini sallayarak endişesini savuşturdu. "Vladimir görünmezdir."

İçindeki rahatsızlık hissi büyüdü. "Anlamıyorum."

"O burada yok gibi." Prens gülümsedi ve bu onu rahatlatacak cinsten bir gülümseme değildi. "Eğer ben öyle istersem."

Olivia'nın dudakları aralandı ama kesinlikle söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Örneğin," diye devam etti Alexei, "eğer sizi öpseydim–"

Olivia'nın nefesi kesildi.

"Tıpkı yalnız olsaydık olacağı gibi olurdu. O kimseye söylemezdi ve siz de artık şey hissetmezdiniz... nasıl diyorsunuz... rahatsız."

"Bence artık gitmelisiniz Majesteleri."

"Önce sizi öpmek isterim."

Olivia ayağa kalkarken dizlerini masaya çarptı.

"Bu gerekli değil."

"Hayır," diyerek o da ayağa kalktı. "Sanırım gerekli. Size göstermek için."

"Bana neyi göstermek için?" dedi Olivia ama sorduğu soruya bile inanamıyordu.

Prens, Vladimir'i işaret etti. "Burada değilmiş gibi olduğunu. Her zaman korunmam gerekiyor. O her zaman benimle. Şeyde bile– bunu bir leydinin önünde söylememeliyim."

Bir leydinin önünde söylememesi gereken bir sürü şeyi zaten söylemişti. Olivia kanepenin kenarına doğru kaydı, oturma bölümünden kaçma ve kapıya doğru gitmeye çalışıyordu ama adam yolunu kapatıyordu.

"Elinizi öpeceğim," dedi.

"Ne?"

"Size centilmen olduğumu kanıtlamak için. Başka bir şey yapacağımı sanıyorsunuz ama elinizi öpeceğim."

Adeta boğazı sıkılıyormuş gibiydi. Ağzı açıktı ama nefes alamıyordu sanki. Prens sinirlerini tamamıyla harap etmişti.

Elini tuttu. Olivia hâlâ şokta olduğu için elini geri çekemedi. Adam öptü, parmakları onunkileri okşayarak serbest bıraktı.

"Bir sonraki sefere," dedi prens, "sizi dudaklarınızdan öpeceğim."

Tanrı adına.

"Vladimir!" Alexei Rusça bir emir verdi ve hizmetkârı hemen yanında bitiverdi. Olivia adamın orada olduğunu unutmuş olduğunu korkuyla fark etti, gerçi bunun sebebinin prensin çirkin konuşmasından dolayı yaşadığı şaşkınlık olduğundan emindi.

"Bu akşam görüşürüz," dedi Alexei.

"Bu akşam?" diye tekrarladı.

"Operaya katılıyorsunuz, değil mi? *Sihirli Flüt.* Sezonun ilk performansı."

"Ben– ben–" Operaya katılıyor muydu? Olivia doğru düzgün düşünemiyordu. Asil soydan gelen bir prens, onu kendi oturma odasında baştan çıkarmaya çalışmıştı. Daha doğrusu bunu yapmaya *yeltenmiş* sayılırdı. Dev gibi hizmetkârının huzurunda.

Elbette biraz afallamış olmaya hakkı vardı.

"Akşam görüşene kadar Leydi Olivia." Prens Alexei peşinde Vladimir ile odadan çıktı. Olivia tek bir şey düşünebiliyordu, *bunu Sör Harry'ye anlatmam lazım.*

Ancak Olivia ona ölesiye kızgındı.

Öyleydi, değil mi?

ON DÖRT

Harry kötü bir ruh halindeydi. Gün gayet güzel başlamıştı ve kesinlikle neşe getirecek şeylere gebeydi, ta ki Rudland'ların oturma odasına girene ve Prens Alexei Gomarovsky ile karşılaşana kadar. Üstüne üstlük adam Rusya'nın en meşhur, gözde bekar şairlerinden birinin soyundan geliyordu.

En meşhur değilse de yeterince meşhurdu işte.

Sonra Olivia'nın o hödüğe ayılıp bayılmasını izlemek zorunda kalmıştı.

Sonra orada oturmuş ve piç kurusunun ona tecavüz etmek istediğini söylediğini anlamamış gibi davranmak zorunda kalmıştı. Ardından bir de kahrolası şeyi gökyüzü ve sisle ilgili bir saçmalık diye yutturmaya çalışmıştı.

Sonra– evinde oturmuş, prensin Rusça dile getirdiği ikinci şeyle, yani pek sevimli Vladimir'e onu araştırması için emir vermesiyle ilgili ne yapacağını çözmeye çalışırken, Savaş Bakanlığı'ndan o akşamki *Sihirli Flüt* operasının açılışına katılması için yazılı emir almıştı. Bu harikuladeydi, tabii en az sevdiği insan olan Rus Alexei yerine sahneyi izleyebilecek olsaydı.

Sonra kahrolası prens operadan erken ayrılmıştı. Ayrılmıştı, hem de tam Gece Kraliçesi aryasına başlayacağı sırada. Tanrı aşkına, 'Cehennemin İntikamı Yüreğimde Kaynıyor,' söyleniyordu.

Kim "Cehennemin İntikamı Yüreğimde Kaynıyor" başlarken giderdi ki?

Harry, cehennemin intikamının kendi kalbinde de kaynadığına karar verdi.

Prensi (ve her zaman yanında, gittikçe daha tehditkâr olan Vladimir'i de) Madam LaRoux'a giden yol boyunca takip etmişti. Herhalde prens bir ya da üç hanımefendinin hizmetlerinden yararlanacaktı.

Harry o andan sonra, eve dönmeyi kendine hak görmüştü.

Öyle de yaptı ama garip bir şekilde kısa ama şiddetli bir yağmur fırtınasına yakalanmaktan da kaçamayarak sırılsıklam oldu.

İşte o yüzden eve geldiğinde ve üzerinden sular damlayan ceketi ile eldivenlerini çıkardığında tek düşüncesi sıcak bir banyoydu. Zihninde onu görebiliyordu, sudan buharlar yükseliyordu. Derisine sıcaklıktan dolayı neredeyse acı verecek şekilde iğneler batacaktı, ta ki vücudu sıcaklığa alışana kadar.

Cennet gibi olacaktı. Cennet bir küvetin içinde kaynıyordu.

Fakat cennetin onun olacağı yoktu, en azından bu gece. Ceketi hâlâ bir kolundan gevşekçe sarkıyordu ki uşak ön hole girdi ve ona özel ulak geldiğini, bir mektubun masasında beklediğini haber verdi.

O yüzden çalışma odasına gitti, ayakları çizmelerinin içinde şakır şakır sesler çıkarıyordu, ancak hiç de acil bir önem arz etmeyen bir mesaj buldu. Sadece prensin geçmişiyle ilgili boşlukları dolduracak şöyle böyle bilgilerdi. Harry inledi ve titredi, şu rencide edici görev kâğıdını atmak için bir ateş olmasını diliyordu. Sonra önünde de durabilirdi. Öyle üşüyordu, öyle ıslaktı ve her şeye öyle kızgındı ki.

Sonra başını kaldırıp baktı.

Olivia. Penceresinden ona bakıyordu.

Tüm bunlar Olivia'nın hatasıydı. En azından yarısı.

Harry penceresine doğru giderek kaldırıp açtı. Olivia'ya da aynısını yaptı.

Harry tek kelime edemeden Olivia, "Seni bekliyordum," dedi. "Neredeydin– ne oldu sana?"

Harry, aptalca soruların arasında bunun üst sıralarda olduğuna karar verdi. Fakat dudakları soğuktan dolayı hâlâ masmaviydi ve bunların hepsini söylemesinin yolu yoktu. "Yağmur yağıyordu," diye kısa kesti.

"Sen de altında yürümeye mi karar verdin?"

Acaba bir çeşit süper insansı bir çabayla onu buradan boğabilir miyim diye merak etti.

"Seninle konuşmam gerekiyor," dedi.

Harry ayak parmaklarını hissedemediğini fark etti. "Şu anda olmak zorunda mı?"

Olivia geri çekildi, feci şekilde alınmış görünüyordu.

Bu tavrını değiştirme konusunda pek az şey yaptı. Ama herhalde centilmence davranışlar çocukken döve döve ona verilmiş olmalıydı, çünkü pencereyi çat diye kapatabilecek olsa bile onun yerine kendini açıklamaya başladı. "Üşüyorum. Islağım. Ve gerçekten kötü bir ruh halindeyim."

"Pekâlâ, ben de öyle!"

"Pekâlâ," dedi Harry. "Böyle eteklerini tutuşturan şey ne?"

Alaycı bir şekilde, "Eteklerimi tutuşturan mı?" diye tekrarladı Olivia.

Harry tek elini havaya kaldırdı. Eğer kelime seçimleri konusunda onunla tartışacaksa aralarındaki ilişkiyi sonlandırırdı.

Olivia farklı bir konuda savaşmayı seçmeye karar vermiş olmalıydı çünkü ellerini kalçalarına dayayarak konuştu, "Tamam o zaman, madem sordun, eteklerimin tutuşmasına sebep olan şey *sensin*."

Bu şey önemli olsa iyi olurdu. Harry bir an bekledi ve sonra hem alaycılık hem de yağmur suyu damlatarak sordu. "Ve..?"

"Bu öğlenki davranışın. Aklından ne geçiyordu?"

"Aklımdan ne–"

Olivia resmen penceresinden dışarı sarktı ve tek parmağını ona doğru salladı. "Prens Alexei'yi kasten kışkırtıyordun. Beni nasıl zor bir duruma soktuğunu biliyor musun?"

Harry ona bir an için baktı, ardından basitçe, "Herif gerzeğin teki," dedi.

Olivia tersçe, "Gerzek falan değil," dedi.

Harry tekrar, "Herif gerzek," dedi. "Ayaklarını yalamayı bile hak etmeyen biri. Bir gün bana teşekkür edeceksin."

"Beni hiçbir yerimden yalamasına izin vermeye niyetim yok!" Sonra genç kadın ne söylediğini fark edince tepeden tırnağa kıpkırmızı oldu.

Harry soğuğu pek de hissetmemeye başladı.

Olivia, "Bana kur yapmasına izin vermek gibi bir niyetim yok," dedi, sesi kısık olsa da her kelimeyi kristal berraklığında duymasına yetecek kadar güçlüydü. "Fakat bu benim evimdeyken kötü muamele göreceği anlamına gelmiyor."

"Pekâlâ. Üzgünüm. Memnun musun?"

Olivia onun özrüyle şoktan sessizliğe gömüldü ama Harry'nin zaferi kısa ömürlüydü. Beş saniye sonrasında ağzını açıp kapadı ve dedi ki: "Bunda ciddi olduğunu sanmıyorum."

"Ah, Tanrı aşkına," diye patladı Harry. Olivia'nın sanki o yanlış bir şey yapmış gibi davrandığına inanamıyordu. Harry sadece kahrolası Savaş Bakanlığı'ndan gelen kahrolası emirlerini uyguluyordu. Hatta onun uygulaması gereken emirleri olduğunu hiç bilmediği gerçeğini bir kenara bıraksa bile, bütün bir öğleden sonrayı kendisine en korkunç şekilde hakaret etmiş bir adama cıvıldayarak geçirmişti.

Gerçi ondan da haberi yoktu.

Yine de azıcık mantığı olan herkes Prens Alexei'nin kaygan, küçük bir kurbağa olduğunu söyleyebilirdi. Tamam, oldukça yakışıklı, pek de küçük olmayan bir kurbağa ama sonuç olarak bir kurbağaydı işte.

"Neden o kadar üzgünsün?" diye zorladı Olivia.

Yüz yüze olmamaları çok iyi bir şeydi çünkü Harry o zaman yapacaklarından... bir şey yapardı işte. "Neden mi üzgünüm?" derken resmen bağırdı. "Neden mi *üzgünüm*? Çünkü ben–" Fakat ona operadan erken ayrılmak zorunda kaldığını anlatamayacağını fark etti. Ya da prensi bir geneleve kadar takip etmiş olduğunu da. Ya da–

Hayır, ona o kısmı da anlatamazdı.

"İliklerime kadar ıslandım, her santimim titriyor ve sıcak bir küvetin içinde olabilecekken bir pencereden seninle tartışıyorum."

Son kısmı azıcık bağırış gibi çıkmıştı, teknik olarak halk arasında oldukları için muhtemelen bu en akıllıca şey değildi.

Olivia sessizleşti –sonunda– ve ardından sessizce tek kelime etti. "Pekâlâ."

Pekâlâ? O kadar mı? Bir "pekâlâ" ile bitiriyor muydu?

Sonraysa bir ahmak gibi kendisi orada durdu. Olivia ona veda etmesi için kusursuz bir fırsat vermişti, penceresini kapatıp üst kata çıkabilirdi ama sadece orada durdu.

Harry ona bakıyordu.

Olivia'nın sanki üşümüş gibi kollarını kendi vücuduna dolamasını izliyordu. Loş ışıkta net bir şekilde göremiyor olsa da ağzını izliyordu, çünkü bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdığı, gizlediği duygularla kenarlarının gerildiği anı biliyordu.

"Neredeydin?" diye sordu Olivia.

Harry gözlerini ondan alamadı.

"Bu akşam," diye belirtti Olivia. "Nereye gittin de o kadar ıslandın?"

Harry başını eğip kendine baktı, sanki ancak o zaman sırılsıklam olduğunu hatırlamıştı.

Bu nasıl mümkün olurdu?

"Operaya gittim," dedi ona.

"Öyle mi?" Olivia kollarını kendine daha sıkı doladı ve emin olamasa da pencereye doğru hafifçe yaklaşmış gibi göründü. "Ben de katılacaktım," dedi. "Gitmek istedim."

Harry de kendi penceresine yaklaştı. "Niçin gitmedin?"

Olivia tereddüt etti, dikkati bir anlığına Harry'nin yüzünden ayrıldı ama sonra geri döndü. "Eğer illa bilmen gerekiyorsa prensin orada olacağını biliyordum ve onu görmek istemedim."

İşte şimdi bu ilginçti. Harry pencereye biraz daha yaklaştı, sonra–

Kapısı tıklatıldı.

"Kıpırdama," diye emrederek parmağını Olivia'ya doğru kaldırdı. Penceresini kapadı, sonra uzun adımlarla kapıya gidip açtı.

Kâhyası, "Banyonuz hazır efendim," diye duyurdu.

"Teşekkürler. Acaba benim için sıcak tutmalarını söyleyebilir misin? Birkaç dakikaya orada olacağım."

"Uşaklara suyu ocakta tutmalarını söyleyeceğim. Battaniyeye ihtiyacınız olacak mı efendim?"

Harry başını eğip ellerine baktı. Komikti, onları doğru düzgün hissedemiyordu. "Şey, evet. Harika olur. Teşekkürler."

"Hemen getireceğim."

Kâhyası battaniye arayışına gidince Harry koştur koştur pencereye gitti ve çekip açtı. Olivia'nm sırtı ona dönüktü. Penceresinin eşiğine oturmuştu, pervazın kenarına hafifçe yaslanıyordu. Ayrıca bir battaniye almış olduğunu da fark etti, yumuşak ve bebek mavisiydi ve–

Harry başını iki yana salladı. Battaniyesi niye önemliydi ki? "Bir dakika daha," diye seslendi. "Gitme."

Olivia sesini duyunca aşağı baktı ve tam o sırada penceresinin tekrar kapandığını gördü. Yarım dakika kadar daha bekledi ve sonra Harry geri döndü, pencereyi yukarı doğru iterken pencerenin ahşabı gıcırdadı.

"Ah, sen de battaniye almışsın," dedi Olivia, sanki bu anlamlı bir şeymiş gibi.

"Şey, üşüdüm ya hani," dedi, sanki bu da önemliymiş gibi.

Bir müddet sessiz kaldılar, sonra Harry, "Niçin prensi görmek istemedin?" diye sordu.

Olivia yalnızca başını iki yana salladı. Bu doğru olmadığı için değil, prens hakkında konuşabileceğini gerçekten düşünmediği için. Kaldı ki bu garipti, çünkü bu öğlen düşündüğü ilk şey Prens Alexei'nin garip davranışını Harry'ye anlatması gerektiği olmuştu. Ama şimdi, pencereden pencereye konuşurken, adam ona karanlık ve dipsiz gözleriyle bakarken, Olivia ne diyeceğini bilemedi.

Ya da nasıl söyleyeceğini.

En sonunda, "Önemli değil," demeye karar verdi.

Harry hemen konuşmadı. Konuştuğundaysa sesi kısıktı ve Olivia'nm nefesini kesen bir keskinlik vardı. "Eğer seni rahatsız edecek bir şey yaptıysa, o zaman söyleyeceğin şey benim için çok önemli."

"O... o..." Olivia konuşurken başını iki yana sallayıp duruyordu, en sonunda kendini hareketsiz tutmayı başararak konuş-

tu, "O sadece beni öpmekle ilgili bir şeyler söyledi. Önemli değil gerçekten."

Adama bakmaktan kaçınıyordu ama şimdi bakmıştı. Harry kıpırdamıyordu.

"Bunu yapan ilk centilmen değil," diye ekledi. Vladimir'li kısımdan bahsetmemeye karar verdi. Doğrusu sadece düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

Aşağı doğru, "Harry?" diye seslendi.

Harry alçak bir sesle, "Onunla bir daha görüşmeni istemiyorum," dedi.

Olivia'nın ilk düşüncesi Harry'ye onun üzerinde böyle bir otoritesi bulunmadığını söylemekti. Tam da bunu yapmak üzere ağzını açtı, kelimeler dudaklarındaydı. Fakat sonra Harry'nin ona söylemiş olduğu bir şeyi hatırladı. Şaka yapmıştı, belki de yapmamıştı. Belki de Olivia'ya düşünmeden konuştuğunu söylediğinde Olivia onun şaka yaptığını düşünmüştü.

Bu defa düşünecekti.

O da prensi bir daha görmek istemiyordu. İkisi de aynı şeyi istiyorken söylediği şeye karşı çıkmanın ne anlamı vardı?

"Seçim şansım var mı bilmiyorum," dedi Olivia. Bu doğruydu. Kendini odasına hapsetmediği sürece o adamdan kaçmasının yolu yoktu.

Harry ona baktı, gözlerinde amansız bir ciddiyet vardı. "Olivia, o iyi bir adam değil."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Ben sadece–" Adam parmaklarını saçlarının arasından geçirip bezgince bir soluk verdi. "Nasıl bildiğimi sana söyleyemem. Yani, nasıl bildiğimi bilmiyorum. Bu erkeklere has bir şey. Sadece bunu söyleyebilirim."

Olivia ona baktı, sözlerini anlamaya çalışıyordu.

Harry bir anlığına gözlerini kapayıp elleriyle alnını ovaladı. En sonunda başını kaldırıp konuştu, "Diğer kadınlarla ilgili erkeklerin göremediği bazı şeyleri bilmiyor musun?"

Olivia başıyla onayladı. Hakkı vardı. Hem de epeyce hakkı vardı.

"Sadece ondan uzak dur. Bana söz ver."

"Bunun için söz veremem," dedi ama verebilmeyi diledi.

"Olivia..."

"Deneyeceğime söz verebilirim. Yapabileceğimin en iyisinin bu olduğunu biliyorsun."

Harry başıyla onayladı. "Tamam öyleyse."

Tereddütlü, gergin bir sessizlikten sonra Olivia, "Gidip banyonu yapmalısın. Titriyorsun," dedi.

Harry yumuşak bir sesle, "Sen de öyle," dedi.

Olivia da titriyordu. Titrediğini fark etmemişti ama şimdi... şimdi bildiği için... daha da kötüleşiyordu sanki. Ve sonra... daha da kötü oldu... ve ağlayabileceğini düşündü ama nedeni konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece his oradaydı, içindeydi. Çok fazla his. Çok fazla...

Sadece aşırıydı. Çok fazlaydı.

Olivia titrekçe başını salladı. "İyi geceler," dedi aceleyle. Gözyaşları dökülmek üzereydi ve Harry'nin onları görmesini istemiyordu.

Harry, "İyi geceler," dedi ama Olivia daha o bitirmeden penceresini indirmeyi başarmıştı. Sonra yatağına doğru koşturup yüzünü yastığına gömdü.

Fakat ağlamadı. Hem de şimdi istiyor olmasına rağmen.

Nedenini hâlâ bilmiyordu.



Harry çalışma odasının iç kısmına geri dönerken battaniyeye sıkıca sarıldı. Artık o kadar çok üşümüyordu ama berbat hissediyordu. Göğsünde bir sıkıntı vardı, bir boşluk gibiydi ve her nefesiyle yoğunlaşıyor, boğazından yukarı çıkıyor, omuzlarına doğru ilerleyip gergince, boyun eğmez bir sarsılmayla titretiyor gibiydi.

Soğuktan olmadığını fark etti. Bu korkuydu.

Prens Alexei bugün Olivia'yı korkutmuştu. Harry adamın ne söylediğinden ya da yaptığından emin değildi ve eğer bastırmaya devam ederse Olivia'nın kendi hislerini en aza indireceğini biliyordu ama nahoş bir şey olmuştu. Eğer prensin dizginlerinin boşta kalmasına izin verilirse yine olacaktı.

Harry ön hole doğru yürüdü, battaniyesini sol eliyle tutarken sağ elini ensesini ovalamak için kullandı. Sakinleşmesi gerekiyordu. Nefesini toplaması ve doğru düzgün düşünmesi gerekiyordu. Önce küvete sonra yatağa girecekti, bütün sorunların sakince değerlendirecek ve–

Ön kapısı sarsılmaya başladı.

Kalbi göğsüne çarptı ve kasları hazırlanırcasına seğirdi, vücudundaki her sinir ucu savaşmak için pozisyon aldı. Saat geçti. Ve dışarıda gizemli Rusları takip etmişti. Ve...

Ve sersemin tekiydi. Eğer biri evine girecek olsaydı bunu kahrolası ön kapıdan yapmazdı. Harry o tarafa doğru gidip kilidi çevirdi ve kapıyı çekip açtı.

Edward içeri düştü.

Harry küçük kardeşine tiksintiyle baktı. "Ah, Tanrı aşkına."

"Harry?" Edward gözlerini kısarak yukarı doğru baktı ve Harry onun başka kimi görmeyi beklediğini bilmek istedi.

"Ne kadar içtin?" diye üsteledi Harry.

Edward ayağa kalkmaya çalıştı ama bir dakika sonra pes etti ve holün ortasına oturuverdi, sanki oraya nasıl geldiğinden emin değil gibiydi.

"Ne?"

Harry'nin sesi daha da kısıldı. Ve daha ölümcül bir ton aldı. "Ne kadar içtin?"

"Ahhh... şey..." Edward'ın ağzı oynadı, sanki zihninde evirip çevirerek düşünüyordu. Harry tiksintiyle muhtemelen öyledir diye düşündü.

Harry sertçe, "Zahmet etme," dedi. Edward'ın ne kadar içki içtiğinin ne önemi vardı ki? Onu mantıksız bir hale getirmeye yetecek kadardı işte. Eve nasıl gelebildiğini ancak Tanrı bilirdi. Babalarından kalır yanı yoktu. Sör Lionel ile aralarındaki tek fark, babalarının ayyaşlığını evle sınırlıyor olmasıydı. Edward kendini bütün Londra'da rezil ediyordu.

Harry, "Ayağa kalk," diye emretti.

Edward ona baktı, yüzü ifadesizdi.

"Ayağa. Kalk."

Edward, "Neden o kadar kızgınsın?" diye homurdandı. Elini uzattı. Fakat Harry ona elini uzatmadı, o yüzden kendi çabalarıyla sendeleyerek kalktı ve dengesini sağlamak için yakındaki bir masaya tutundu.

Harry sabrını korumak için savaş verdi. Edward'ı tutup sarsmak ve suratına kendini öldürdüğünü, Sör Lionel gibi akılsızca ve yalnız öleceğini haykırmak istedi.

Babaları bir pencereden aşağı düşmüştü. Dışarı çok fazla sarkmıştı ve boynunu kırmıştı. Yakınındaki masada bir şarap kadehi ve boş bir şişe vardı.

Daha doğrusu ona öyle söylenmişti. Harry o sırada Belçika'daydı. Babasının avukatı ona detayların olduğu bir mektup göndermişti.

Annesindense hiçbir şey duymamıştı.

Harry alçak bir sesle, "Yatağına git," dedi.

Edward olduğu yerde sallandı ve pis pis güldü. "Senin dediklerini yapmak zorunda değilim."

"Peki o zaman," diye patladı Harry. Buna yeterince katlanmıştı. Tıpkı babasıyla olanlar gibiydi, ancak bu sefer bir şeyler yapabilirdi. Bir şeyler söyleyebilirdi. Öylece, çaresizce durup başka birinin pisliğini temizlemek zorunda değildi.

"Ne istiyorsan onu yap," dedi kısık ve titrek bir sesle. "Sadece evimde kusma."

"Ah, bu hoşuna giderdi, değil mi?" diye haykırdı Edward, öne doğru atıldı ve sendeleyince yakındaki duvarı kavradı. "Eğer gitseydim nasıl da hoşuna giderdi, böylece her şey derli toplu olabilirdi. Beni hiç istemedin."

"Sen ne halttan bahsediyorsun? Sen benim kardeşimsin."

"Sen gittin. Bırakıp gittin!" Edward resmen çığlık attı.

Harry ona gözlerini dikip baktı.

"Beni yalnız başıma bıraktın. O adamla. O kadınla. Başka kimse yoktu. Anne'in evlenip gideceğini biliyordun. Kimsem olmadığını biliyordun."

Harry başını iki yana salladı. "Okula gidecektin. Birkaç ay sonra sen de gitmiş olacaktın. Bundan emin oldum."

"Ah, o sadece–" Edward'ın yüzü buruştu ve başını dengesizce salladı, bir an için Harry onun kusacağından emindi. Fakat hayır, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu, öfkeli ve alaycı kelimeyi.

O kadar sarhoştu ki bunu yapamadı.

"Sen... sen düşünmedin bile." Edward ona parmağını salladı, sonra tekrar salladı. "O adam beni okula bıraktığında ne olacağını sandın?"

"Seni onun bırakmasına izin vermemeliydin!"

"Nereden bilecektim! On iki yaşındaydım. On iki!" diye kükredi.

Harry hafızasını yokladı, vedalaşmalarını hatırlamaya çalıştı. Fakat neredeyse hiçbir şey hatırlayamadı. Bırakıp gitmek, her şeyi ardında bırakmak için öyle hevesliydi ki. Fakat Edward'a tavsiye vermişti, değil mi? Ona her şeyin yoluna gireceğini, Hesslewhite'a gideceğini ve ailesiyle uğraşmak zorunda kalmayacağını söylemişti. Ve ona babalarını okula yaklaştırmaması gerektiğini söylemişti, değil mi?

"Donuna işedi," dedi Edward. "İlk gün. Yatağımda uyuyakaldı ve altına işedi. Onu kaldırıp kıyafetlerini değiştirdim. Ama yedek çarşafım yoktu. Herkes–" Sesi boğazında düğümlendi. Harry şimdi o korkmuş çocuğu görebiliyordu, kafası karışmış ve yalnız.

"Herkes benim yaptığımı düşündü," dedi. "Okula başlamak için ne müthiş bir yol değil mi?" Biraz sallandı, sonra sahte bir cesaretle kafa tuttu. "Ondan sonra okuldaki *en popüler* çocuk bendim. Herkes *benimle* arkadaş olmak istedi."

Harry, "Üzgünüm," dedi.

Edward omzunu silkerken tökezledi. Harry uzanıp tam vaktinde onu yakaladı. Ve sonra –nasıl olduğundan ya da niye yaptığından emin değildi– kardeşini kendine çekti. Ona sarıldı. Sadece birazcık. Sadece gözlerindeki yaşları geri göndermeye yetecek kadar.

Harry, "Yatağa gitmen gerekiyor," derken sesi boğuktu.

Edward başını salladı ve merdivenlerden çıkmasına yardım eden Harry'ye yaslandı. İlk ikisinde iyiydi ama üçüncüde takıldı.

Edward, "T'üzgünüm," diye mırıldandı, kendini düzeltmek için çabalıyordu.

O da T ile konuşuyordu. Tıpkı babaları gibi.

Harry kusacağını sandı.

Hızlı olmadı ve hoş da değildi ama en sonunda Harry, Edward'ı yatağına yatırmayı başardı, çizmeleri ve kıyafetleriyle. Onu dikkatle yan yatırdı, kusarsa diye ağzını yatağın kenarına denk getirdi. Sonra babasını aynı pozisyona getirdiği onca yıl boyunca asla yapmadığı bir şeyi yaptı.

Edward'ın nefes alıp verişleri sessiz ve düzenli bir hal alana kadar kapıda durdu, sonra birkaç dakika daha kaldı.

Çünkü insanların yalnız olmaması gerekiyordu. Korkmamaları gerekiyordu. Ya da ufak hissetmemeleri gerekiyordu. Kötü bir şeyin kaç defa olduğunu saymak zorunda olmamaları ve bir daha olacağından endişelenmemeleri gerekiyordu.

Orada karanlıkta dururken, ne yapması gerektiğini fark etti. Sadece Edward için değil, Olivia için de. Belki kendisi için de.

ON BEŞ

Ertesi sabah Olivia pek de keyfi kaçık hissetmiyordu. Gün ışığı ve iyi bir uyku çekmek belli ki ruh halini düzeltmekte büyük yararı oluyordu. Hem de önemli kararlar vermemiş olsa bile.

Dün Gece Niçin Ağlıyordum
Yazan: Olivia Bevelstoke

Aslında ağlamıyordum.
Ama öyle görünüyordu.

Farklı bir açıdan yaklaşmaya karar verdi.

Dün Gece Niçin Ağlamıyordum
Yazan: Olivia Bevelstoke

İç geçirdi. Hiçbir fikri yoktu.

Ancak inkâr hep oradaydı. O yüzden düşünmemeye karar verdi, en azından kahvaltı etmeyi başarana kadar. Karnı tokken hep daha aklı başında oluyordu.

Sabah rutininin yarısını halletmişti, hizmetçisi saçlarına toka takarken hareketsizce oturmaya çalışıyordu ki kapının tıklatıldığını duydu.

"Girin," diye seslendi, sonra da Sally'ye mırıldandı, "Çikolata mı istetmiştin?"

Sally başını iki yana salladı ve bir hizmetçi içeri girip Sör Harry'nin misafir odasında beklediğini duyurduğunda ikisi de ona bakıyordu.

"Sabahın *bu* saatinde mi?" Saat neredeyse ondu, sabahın körü olduğu söylenemezdi ama yine de bir centilmenin ziyarette bulunması için son derece erkendi.

"Huntley'den ona müsait olmadığınızı söylememi ister misiniz?"

Olivia, "Hayır," cevabını verdi. Harry iyi bir sebebi olmadan o kadar erkenden gelmezdi. "Lütfen en kısa sürede aşağıda olacağımı ona bildirin."

"Fakat daha kahvaltı etmediniz leydim," dedi Sally.

"Eminim bir kahvaltıyı kaçırınca eriyip bitmem." Olivia çenesini kaldırıp aynadaki yansımasına baktı. Sally fazlasıyla zarif bir model üzerinde çalışıyordu, örgüler, tokalar ve tutturmak için en az bir düzine iğneli toka vardı. "Belki de bu sabah daha basit bir model olmalı?"

Sally'nin omuzları düş kırıklığıyla çöktü. "Yarıdan fazlasını tamamladık bile, yemin ederim."

Fakat Olivia tokalardan birini çoktan çekmeye başlamıştı bile. "Sadece küçük bir topuz yeterli sanırım. Havalı bir şey olmasın."

Sally iç geçirdi ve düzeltmeye başladı. On dakika için Olivia'nın işi bitti ve basamaklardan aşağı inmeye başladı, aceleden bir tutam saçının düştüğünü ve kulağının arkasına sıkıştırılması gerektiğini görmezden gelmeye çalıştı. Konuk odasına vardığında Sör Harry'nin en uzak uçta, pencerenin kenarındaki küçük yazı masasında oturduğunu fark etti.

Ayrıca o... çalışıyor muydu?

"Sör Harry," diyerek ona kafa karışıklığıyla baktı. "Saat çok erken."

Harry, "Bir sonuca vardım," diyerek ayağa kalktı.

Olivia beklentiyle ona baktı. Sesi çok... *kesin* geliyordu.

Adam ellerini önünde bağlayıp duruş açısını genişletti. "Prensle yalnız olmana izin veremem."

Bu kadarını önceki gece de söylemişti ama gerçekten ne yapabilirdi ki?

"Sadece bir çözüm yolu var," diye devam etti. "Ben de *senin* koruman olmalıyım."

Olivia sersemlemiş halde ona bakakaldı.

"Onun Vladimir'i var. Sen de bana sahip olacaksın."

Olivia adama bakmayı sürdürdü, hâlâ sersemlemiş vaziyetteydi.

"Bugün burada seninle kalacağım," diye açıkladı Harry.

Olivia gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, en sonunda sesini buldu. "Misafir odamda mı?"

Harry, "Kendinizi beni eğlendirmek zorunda hissetmemelisiniz," diyerek küçük yazı masasına bıraktığı bazı kâğıtları gösterdi. "İşimi yanımda getirdim."

Tanrı aşkına, adam buraya taşınmaya mı niyetliydi? "İş mi getirdiniz?"

"Üzgünüm ama bütün bir günü kaybedemem."

Olivia ağzını açtı ancak birkaç saniye sonra sadece, "Ah," dedi.

Gerçekten buna başka ne söyleyebilirdi ki?

Harry ona gülümsedi, Olivia bunun cesaretlendirici bir gülümseme olduğunu sandığından şüphelendi. "Neden kendine bir kitap alıp bana katılmıyorsun?" diye sordu Harry, odanın merkezindeki oturma kısmını işaret etti. "Doğru ya, kitaplardan hoşlanmıyorsun. Şey, belki de gazete de aynı amaca hizmet eder. Otur hadi."

Olivia'nın tekrar konuşmayı başarması birkaç saniyesini aldı. "*Benim* konuk odamda, sana katılmam için beni davet mi ediyorsun?"

Harry ona düz bir bakış attıktan sonra konuştu. "Kendi odamda olmayı tercih ederdim ama onun kabul edilebilir olacağını pek düşünmüyorum."

Olivia başını ağır ağır salladı, onunla aynı fikirde olduğu için değildi, gerçi öyle olması gerekirdi, hele de son kısım konusunda.

"Öyleyse hemfikiriz," diye belirtti Harry.

"Ne?"

"Kafanı aşağı yukarı sallıyorsun."

Olivia kafasını sallamaya son verdi.

"Oturmam sorun olur mu?" diye sordu Harry.

"Oturman mı?"

"Gerçekten işime geri dönmem lazım," diye açıklama yaptı.

Olivia, "İşine," diye tekrarladı çünkü belli ki bu sabah sohbet konusunda eşsiz bir yeteneği vardı.

Harry kaşlarını kaldırarak ona baktı ve o zaman Olivia Harry'nin, o oturana kadar oturmayacağım *söylemek istediğini* anladı. *Lütfen kendinizi evinizde hissedin,* demek amacıyla "Lütfen," diye lafa başladı, çünkü yirmi yılın görgü kuralları içinde gümbürdüyordu. Fakat mantığı (ve belki de biraz kendini koruma hissi) öne geçti ve onun yerine, "Gerçekten de bütün gün burada kalma ihtiyacı hissetmemelisiniz," dedi.

Harry dudaklarını birbirine bastırdı ve kenarlarında küçük çizgiler şekillendi. Kara gözlerinde inatçı bir şeyler vardı, çelik gibi ve sarsılmaz bir şey.

Olivia adamın izin istemediğini fark etti. Ona ne yapacağını söylüyordu.

Bu sinirlerini zıplatmalıydı. Bir erkekte en nefret ettiği şeydi bu. Fakat tek yapabildiği orada durmak ve... heyecanlı hissetmekti. Ayakları terliklerinde kıvrılıyordu, parmak uçlarında kalkmaya hazırlanıyordu, bedeni aniden yerde duramayacak kadar hafiflemiş gibiydi.

Tekli koltuklardan birinin başlığına tutundu. Sanki içi geçecek gibi hissediyordu. Belki de kahvaltı etmeliydi.

Gerçi bu tam olarak... karnının alt kısmına yerleşen garip hissi açıklamıyordu.

Olivia ona baktı, adam bir şey söylüyordu. Ancak onu kesinlikle dinlemiyordu. Adamı duymuyordu bile, kafasının içindeki yaramaz, küçük ses dışında hiçbir şeyi duymuyordu. Ses adamın ağzına, dudaklarına bakmasını söylüyordu ve...

"Olivia? Olivia?"

"Üzgünüm," dedi Olivia. Bacaklarını birbirine bastırdı, böyle bir fiziksel hareketin onu girdiği hipnozdan çıkaracağını düşünüyordu. Ve adamın göremediği başka bir vücut kısmını aklına getiremedi.

Fakat bu ona kendini... daha kıpır kıpır hissettirmişti sanki.

Harry başını hafifçe yana eğdi ve o artık şey görünüyordu... endişeli? Keyifli? Söylemesi zordu.

Olivia kendini toplamalıydı. Hemen. Boğazını temizledi. "Ne diyordun?"

"İyi misin?"

"Son derece iyiyim," dedi keskin bir sesle. Bunun kulakta tınlayışını beğendi, kısa ve iş odaklı gibiydi, her hecesi açık bir şekilde ifade edilmişti.

Harry birkaç saniyeliğine onu izledi ama Olivia adamın ifadesini tam olarak okuyamadı. Ya da daha doğrusu ifadesini okumak *istemedi* çünkü eğer yaparsa, adamın ona aniden bir köpek gibi havlamaya başlayabilecekmiş gibi baktığını fark edeceğinden şüpheleniyordu.

Olivia gergince gülümsedi ve tekrar aynı şeyi söyledi, "Diyordun ki..?"

"Diyordum ki," dedi Harry yavaşça, "üzgünüm ama o adamla yalnız olmana izin veremem. Vladimir'in yanınızda olacağını söyleme çünkü o sayılmaz bile."

"Hayır," dedi Olivia, prensle yaptığı rahatsız edici son konuşmayı düşünüyordu, "öyle demezdim."

"Güzel. O zaman hemfikiriz?"

"Şey, evet," dedi Olivia, "Prens Alexei'yle yalnız kalmayı istememe konusunda hemfikiriz ama–" Boğazını temizledi, dengesini geri kazanmasına yardım etmesini umuyordu. Bu adamın etrafındayken daha net bir zihne ihtiyacı vardı. Son derece zekiydi ve ayaklarının üzerinde durmazsa adam etrafında daireler çizerdi. O yüzden ayaklarının üzerinde kalmalıydı, kendinden geçmemeliydi. Yeniden boğazını temizledi. Ve sonra yeniden, çünkü tüm o boğaz temizlemeler boğazını kaşındırmıştı.

Harry endişeli bir halde, "İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır. Teşekkür ederim. Söylemeye çalıştığım şey– burada yalnız olmadığımı anlayın. Ailem var."

Adam, "Evet," dese de sunulan karşı görüşten pek etkilenmiş gibi görünmüyordu, "olduğunu tahmin ediyorum. Gerçi onları hiç görmedim. Burada bile."

Olivia kaşlarını çatıp omzunun üzerinden koridora bir göz attı. "Sanırım annem hâlâ uyuyor."

"Tam olarak demek istediğim şey buydu," dedi Harry.

"Bunun için minnettarım," dedi, "ama prensin, hatta herhangi birinin sabahın bu erken saatinde ziyarete gelmesinin oldukça olanaksız olduğunun altını çizmek isterim."

"Katılıyorum," dedi Harry, "ancak bu almak istemediğim bir risk. Ancak..." Bir an düşündü. "Eğer kardeşiniz aşağı gelip günün geri kalanında sizi gözünün önünden ayırmayacağına dair bana yemin etmeye istekliyse, mutlulukla evden ayrılırım."

Olivia ekşi bir sesle, "Bu *benim* günün kalanında onu *yanımda* istediğimi farz etmek oluyor," dedi.

"Öyleyse korkarım bana kaldınız."

Olivia ona baktı.

Harry ona baktı.

Olivia konuşmak için ağzını açtı.

Harry gülümsedi.

Olivia niçin ona böyle karşı koyduğunu merak etmeye başladı.

"Pekâlâ," dedi en sonunda eşikten geçip odaya girerek. "Sanırım bunun zararı olmaz."

Harry, "Burada olduğumu fark etmeyeceksiniz bile," diyerek onu temin etti.

Olivia işte bundan fazlasıyla şüpheliydi. "Sadece sabah için başka planlarım olmadığından kabul ediyorum," diye onu bilgilendirdi.

"Anlıyorum."

Olivia ona keskin bir bakış attı. Dikkat dağıtıcıydı, adamın kinaye yapıp yapmadığını anlamak mümkün değildi.

"Bu hayli kural dışı," diye mırıldandı Olivia ama Harry sözüne sadık kaldı, çoktan masanın başına geçmiş, yanında getirdiği kâğıtları dikkatlice okuyordu. Olivia onu gözetlerken son derece dikkatle üzerinde çalıştığı belgelerin aynısı mıydı?

Olivia biraz yanaşıp masanın üzerindeki bir kitabı aldı. Elinde bir şey tutması gerekiyordu, eğer onu ne kadar dikkatlice izlediğini Harry fark ederse kullanmak için bir şey.

Harry başını kaldırmadan, "*Bayan Butterworth*'ü okumaya karar verdin demek?" diye sordu.

Olivia'nın dudakları aralandı. Eline kitap aldığını nasıl bilmişti? Onu izlediğini de fark etmiş miydi? Gözlerini masadaki kâğıtlardan ayırmamıştı bile.

Hem de *Bayan Butterworth* mü? Gerçekten mi? Ellerindeki kitaba tiksintiyle baktı. Eğer sıradan bir nesne seçecekse bundan daha iyisini yapabilirdi elbette.

"Daha açık fikirli olmaya çalışıyorum," diyerek karşısına çıkan ilk koltuğa oturdu Olivia.

Harry başını kaldırmadan, "Çok asilce bir davranış," dedi.

Olivia kitabı açıp baktı, sayfalarını gürültüyle çevirerek iki gün önce bıraktıkları yeri bulmaya çalıştı. "Güvercinler... güvercinler..." diye mırıldandı.

"Ne?"

"Sadece güvercinleri arıyorum," dedi tatlılıkla.

Harry başını iki yana salladı ve Olivia onun gülümsediğini gördüğünü sandı ama hâlâ başı eğikti.

Olivia gürültüyle iç geçirdi, sonra göz ucuyla baktı.

Tepki yoktu.

Ardından onun dikkatini çekmeye çalışma niyetiyle iç geçirmediğine dair kendini temin etti. Nefes vermesi gerektiği için iç geçirmişti ve eğer ses yüksek çıktıysa bu da alışkanlıktandı. Yüksek ses çıkardığı için de şöyle bir bakması *mantıklı* olandı...

Olivia yine iç geçirdi. Kesinlikle kasti değildi.

Harry çalışmaya devam etti.

Sör Harry'nin Belgelerindeki Muhtemel İçerikler
Yazan: Olivia Bevelstoke

Bayan Butterworth*'ün Devam Kitabı*
(yazar o çıksa muhteşem olmaz mıydı?)
Bayan Butterworth*'e izinsizce devam yazması ama her ne kadar müthiş bir fikirse de orijinali onun yazmış olması imkânsızdı*
Gizli Günlük, hem de bütün sırlarını barındıran(!!!!!)
Tamamen bambaşka bir şey
Yeni bir şapka siparişi

Olivia kıkırdadı.

Harry en sonunda başını kaldırıp bakarak, "O kadar komik olan ne?" diye sordu.

Olivia sırıtmamaya çalışırken, "Açıklamam mümkün olmayabilir," dedi.

"Benimle alakalı bir şaka mı?"

"Sadece azıcık."

Harry tek kaşını kaldırdı.

"Ah pekâlâ, tamamen sizinle alakalı ama hak ettiğinizden fazlası değil." Olivia ona gülümsedi, bir yorumda bulunmasını bekledi ama Harry bulunmadı.

Bu moral bozucuydu.

Bayan Butterworth'e geri döndü ama zavallı kız korkunç bir at arabası kazasında iki bacağını kırmış da olsa roman hiç akıcı değildi.

Parmaklarını açık sayfalardan birine vurmaya başladı. Ses gittikçe yükseldi... ve yükseldi... ta ki odada yankılanıyormuş gibi gelene kadar.

En azından kendi kulaklarına. Harry farkında değildi.

Olivia gürültülü bir şekilde nefes verdi ve Bayan Butterworth ile kırık bacaklarına geri döndü.

Bir sayfa çevirdi.

Ve okudu. Sonra diğerini çevirdi. Ve okudu. Ve sonra bir tane daha. Ve–

"Şimdiden dördüncü bölümdesin."

Olivia yerinden sıçradı, Harry'nin sesinin bu kadar yakından gelmesiyle şaşırmıştı. O fark etmeden ayağa kalkmış olması nasıl mümkün olabilirdi?

"İyi bir kitap olmalı," dedi Harry.

Olivia omzunu silkti. "Vakit geçirilebilir."

"Bayan Butterworth vebadan kurtuldu mu?"

"Ah, o asırlar önceydi. Kısa süre önce bacakları kırıldı, bir arı tarafından sokuldu ve neredeyse köle olarak satılıyordu."

"Hepsi dört bölümde mi oldu?"

"Üçe yakın," dedi Olivia, önündeki açık sayfayı işaret etti. "Dördüncüye daha yeni başladım."

"İşimi bitirdim," diyen Harry kanepenin etrafından dolaşıp öne geldi.

Ah. Olivia *nihayet* sorabilirdi. "Ne yapıyordun?"

"Pek ilginç değil. Hampshire'daki arazimden gelen tohum raporları."

Hayal ettiklerine kıyasla bu kesinlikle umut kırıcıydı.

Harry kanepenin diğer ucuna oturup ayak bileğini dizinin üzerine attı. Çok gayriresmi bir oturuş biçimiydi, rahatlık ve aşinalık barındırıyordu, bir şey daha vardı, Olivia'ya sersemlemiş ve sıcak hissettiren bir şeyler. Yanında böyle rahat bir şekilde oturan başka bir erkek düşünmeye çalıştı. Kimse yoktu. Sadece kardeşleri.

Ve Sör Harry Valentine kesinlikle kardeşi değildi.

"Ne düşünüyorsun," diye soran Harry'nin sesi muzipti.

Olivia afallamış gibi görünüyor olmalıydı çünkü Harry hemen ekledi: "Kızardın."

Olivia omuzlarını dikleştirdi. "Kızarmıyorum."

"Elbette," dedi tereddütsüzce. "Burası çok sıcak."

Ki değildi. "Erkek kardeşlerimi düşünüyordum," dedi. Bir kısmı doğruydu ve bu, Olivia'nın sözde kızarmasıyla ilgili kurduğu hayallerine nokta koyardı.

"İkizinden hoşlandım aslında," dedi Harry.

"*Winston'dan*?" Tanrı aşkına, bunun yerine ağaçlarda maymun gibi sallanmaktan hoşlandığını söyleyebilirdi. Hatta onların dışkılarını yemekten hoşlandığını bile.

"Seni rahatsız etmeyi başarabilen herkes saygımı hak eder."

Olivia ona kaşlarını çattı. "Eminim sen *kendi* ablana karşı tatlılık ve sevimlilik abidesiydin?"

Harry hiç utanç duymadan, "Kesinlikle hayır," dedi. "Tam bir canavardım. Fakat..." Öne doğru eğildi, gözleri haylazlıkla doluydu. "Hep gizli işler peşindeydim."

"Ah, lütfen." Olivia'nın, erkek kardeşleri sayesinde erkeklerle ilgili yeterince deneyimi vardı, yani onun ne dediğini *hiç* farkında olmadığını biliyordu. "Eğer bana ablanın senin yaramazlıklarının farkında olmadığını söylemeye çalışıyorsan–"

"Ah hayır, o kesinlikle farkındaydı." Harry öne doğru eğildi. "Fakat büyükannem değildi."

"Büyükannen mi?"

"Ben bebekken bizimle yaşamaya geldi. Anne ve babamdan ziyade ona daha yakındım."

Olivia kendini başını sallarken buldu, gerçi nedeninden emin değildi. "Büyükannen çok sevimliydi herhalde."

Harry kahkahalara boğuldu. "Büyükannem bir sürü şeydi ama sevimli onlardan biri *değildi.*"

Olivia ona, "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken kendine mani olamayarak gülümsedi.

"O çok..." Harry kelimeleri gözden geçiriyormuş gibi tek elini havada salladı. "Haşindi. Ayrıca düşünceleri konusunda çok sert olduğunu söylemem gerekir."

Olivia bunu bir an için düşündükten sonra konuştu. "Düşüncelerini kuvvetle savunan kadınlardan hoşlanırım."

"Senden daha azını beklemezdim."

Olivia gülümsediğini hissetti, sonra öne doğru eğildi ve harika, neredeyse coşkun bir yakınlık hissetti. "Sence benden hoşlanır mıydı?"

Soru adamı hazırlıksız yakalamış gibiydi, birkaç saniye boyunca ağzı açık kaldıktan sonra en sonunda eğlenmiş gibi göründü. "Hayır. Hayır, hoşlanacağını sanmıyorum."

Olivia ağzının şokla açık kaldığını hissetti.

"Sana yalan söylememi mi dilerdin?"

"Hayır ama–"

Harry elini sallayarak onun karşı çıkışını savuşturdu. "Herkes için çok az sabrı vardı. Altı özel öğretmenimi kovdu."

"Altı mı?"

Harry onayladı.

"Tanrım." Olivia etkilenmişti. "Ben ondan hoşlanırdım," diye mırıldandı. "*Ben* sadece beş mürebbiyeyi kaçırmayı başardım."

Harry yavaşça gülümsedi. "Bunu hiç şaşırtıcı bulmadığımı söylemem garip mi?"

Olivia ona kaşlarını çattı. Daha doğrusu kaşlarını çatmaya çalıştı. Muhtemelen daha çok sırıtıyor gibi görünmüştü. "Nasıl oluyor da büyükannen hakkında hiçbir şey bilmiyorum?"

"Sormadın ki."

Ne düşünüyordu ki, ortalıkta gezinip insanlara aile büyükleriyle ilgili sorular sorduğunu mu? Fakat sonra aklına bir şey geliverdi, gerçekten Harry hakkında ne biliyordu?

Çok az şey. Gerçekten de çok az şey.

Garipti çünkü Olivia *onu* tanıyordu. Tanıdığından hayli emindi. Sonra bir şeyi fark etti, Harry'yi tanıyordu ama onu o yapan şeyleri bilmiyordu. "Anne baban nasıldı?" dedi aniden.

Harry ona şaşkınlıkla baktı.

"Büyükannen olup olmadığını sormamıştım," dedi Olivia açıklama yapar gibi. "Bunu düşünmemek benim için utanç verici."

"Pekâlâ." Fakat adam hemen cevap vermedi. Yüzündeki kaslar oynadı, ne düşündüğünü belli edecek kadar bile hareket etmedi ama bu, Olivia'ya onun düşündüğünü ve nasıl cevap vereceğine karar veremediğini göstermeye yetti.

Harry en sonunda konuştu. "Babam bir ayyaştı."

Olivia'nm hâlâ tuttuğunu fark etmediği kitap parmaklarının arasından kaydı ve kucağına düştü.

"Epey yumuşak başlı bir ayyaştı ama garip şekilde bu hiçbir şeyi daha iyi hale getirmiyordu." Harry'nin yüzünde duygudan eser yoktu. Hatta hepsi bir şakaymışçasına gülümsüyordu.

O şekilde daha kolaydı.

"Üzgünüm," dedi Olivia.

Harry omzunu silkti. "Kendine mani olamazdı."

Olivia yumuşakça, "Çok zor bir durum," dedi.

Harry başını hızla çevirdi, çünkü genç kadının sesindeki ağırbaşlı, hatta... anlayışlı tonda bir şeyler vardı.

Fakat o anlayamazdı. Anlaması mümkün değildi. Olivia şu düzgün, mutlu ailelerden birine sahipti. Ağabeyi onun en yakın arkadaşıyla evlenmişti ve anne babası gerçekten ilgiliydi.

"Ağabeyim," dedi Olivia. "Arkadaşım Miranda ile evlenen. Sana söylediğimi sanmıyorum ama önceden evliydi. İlk karısı korkunçtu. Sonra öldü. Sonra... bilmiyorum, insan ondan kurtulduğu için memnun olacağını düşünür ama o gittikçe daha da sefil bir hal alıyor gibiydi." Bir duraksama oldu, sonra, "Çok fazla içki içmeye başladı," dedi.

Aynı şey değil, demek istedi Harry, çünkü o ebeveyni değildi.

Onu sevmesi, koruması gereken insan değildi, dünyasını doğru ve düzgün yapması gereken kişi değildi. Aynı değildi çünkü onun ağabeyinin kusmuğunu yüz yirmi yedi defa temizlemiş olması mümkün değildi. Asla hiçbir şey söylemeyen bir annesi yoktu ve... *aynı değildi, kahrolası. Değil–*

"Aynı şey değil," dedi Olivia sessizce. "Bunun mümkün olabileceğini bile sanmıyorum."

Bu kelimelerle, söylediği iki kısa cümleyle, Harry'nin içindeki her şey, kendini oradan oraya vuran hisler sakinleşti. Daha rahat bir yere yerleşti.

Olivia çekingence gülümsedi. Ufak ama gerçekti. "Ama anlayabileceğimi düşünüyorum. Belki birazcık."

Nedendir bilinmez Harry başını eğip onun ellerine baktı, kucağında duruyorlardı ve ardından kanepenin açık yeşil çizgilerine baktı. Olivia ile tam olarak yan yana oturmuyorlardı, aralarında hâlâ bir kişi için yer vardı. Fakat aynı mobilyada oturuyorlardı ve eğer Harry elini uzatırsa, eğer Olivia da elini uzatırsa...

Harry'nin nefesi kesildi.

Çünkü Olivia elini uzatmıştı.

ON ALTI

Harry ne yaptığını düşünmedi. Düşünemezdi çünkü eğer düşünürse asla yapamazdı. Fakat Olivia elini uzattığında...

Tuttu.

Ancak o zaman Harry ne yaptığının farkına vardı ve belki de ancak o zaman Olivia neyi başlattığının farkına vardı ki artık çok geçti.

Harry genç kadının parmaklarını dudaklarına doğru kaldırdı ve her birini dibinden, yüzük olması gereken yerden öptü. Şu anda bir yüzük olmadığı yerden. Aklında korkutucu bir hayal gücüyle *ona verdiği* yüzüğü taktığını gördüğü yerden.

Bu bir uyarı olmalıydı. Genç kadın elini bırakmasına sebep olacak bir paniğin fitilini ateşlemeliydi, odadan, evden ve onun yanından sonsuza kadar kaçması için.

Fakat Harry bunu yapmadı. Dudaklarını onun elinde tutmaya devam etti, tenine dokunmayı bırakamıyordu.

Öyle sıcak ve yumuşaktı ki.

Titriyordu.

Harry en sonunda başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Gözleri kocaman olmuştu, ona kaygı... güven... ve belki de bir parça arzuyla bakıyordu. Emin olamıyordu çünkü Olivia'nın emin olamayacağını biliyordu. O arzuyu bilemezdi, tatlı işkencesini ve başka bir insanın varlığı için duyulan tensel özlemi anlamazdı.

Harry biliyordu ve *onunla* tanıştığından beri neredeyse sürekli böyle hissettiğini fark etti. O ilk anda, çekimsel bir ilgi olduğu doğruydu ama bir anlamı yoktu. O zaman daha onu tanımıyordu, hatta ondan hoşlanmamıştı bile.

Fakat şimdi... farklıydı. İstediği sadece onun güzelliği ya da göğsünün kıvrımı ya da teninin tadı değildi. Harry *onu* istiyordu. Her şeyini. Ona roman yerine gazete okutturan şey neyse onu istiyordu, ona penceresini açtıran ve evlerinin arasındaki boşluktan aptalca romanlar okutturan o teklifsizliğin küçük bir parçasını istiyordu.

Jilet keskinliğindeki kıvrak zekâsını ve özellikle Harry'ye yerinde bir karşılık verdiğinde yüzünde beliren coşkuyu istiyordu. Ayrıca *Harry onu* alt ettiğinde yüzünde beliren korku dolu şaşkın bakışı da istiyordu.

Gözlerinin ardındaki ateşi istiyordu, dudaklarının tadını istiyordu ve evet, onu altında istiyordu, etrafında, üstünde... mümkün olan her pozisyonda ve her şekilde.

Onunla evlenecekti. Bu kadar basitti.

"Harry?" diye fısıldadı Olivia ve Harry'nin bakışları dudaklarına indi.

"Seni öpeceğim," dedi hafifçe ve düşünmeden, hatta bunun ona sorması gereken bir şey olup olmadığını bile düşünmeden.

Harry öne doğru eğildi ve dudakları onunkilere değmeden önceki o son saniyede kendini tertemiz hissetti. Bu onun yeni başlangıcıydı.

Sonra onu öptü, ilk dokunuş acı verircesine nazikti, dudaklarını onunkilere sürtmekten fazlası değildi. Temasları çarpıcıydı. Tam anlamıyla nefes kesiciydi. Geri çekildi ama sadece yüz ifadesini görmesine yetecek kadar. Bir hayret ifadesiyle Harry'ye bakıyordu, kantaron mavisi gözleri onu yudum yudum içiyordu.

Olivia adını fısıldadı.

Bu mahvoluşuydu. Harry onu tekrar kendine çekti, bu defa damarlarında ona acele ettiren bir his vardı. Olivia'yı aç bir şekilde öptü, bütün ihtiyatı elinden kayıp gidiyordu ve ne olduğunu anlayamadan parmakları onun saçlarındaydı, tokalarını çekip atıyor-

du. Sadece Olivia'yı yine saçları salık bir halde görmek istediğini düşünebiliyordu.

Saçları salık, tenine yayılmışken. Ve başka hiçbir şey olmadan.

Zaten arzuyla gerilmiş olan bedeni mümkün olmayan bir biçimde kasıldı ve kısacık bir an için, eğer Olivia'yı kendinden hemen uzaklaştırmazsa kıyafetlerini parçalayıp ailesinin konuk odasında ona sahip olacağını fark etti.

Kapı açıkken.

Tanrı aşkına.

Ellerini omuzlarına koydu, onu itmeden kendini geriye çekti.

Bir an için birbirlerine bakmak dışında hiçbir şey yapamadılar. Olivia'nın saçları topuzundan çıkmıştı ve sevimli, muhteşem bir şekilde karmakarışık görünüyordu. Ellerinden birini ağzına doğru kaldırdı, parmakuçlarıyla dudaklarına hayretle dokundu.

"Beni öptün," diye fısıldadı.

Harry başını salladı.

Olivia'nın dudaklarında bir gülümseme dolaştı. "Sanırım ben de seni öptüm."

Harry yine onayladı. "Öptün."

Olivia sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra açık kapıya doğru döndü. Hâlâ yüzünde duran elini saçlarına doğru kaldırdı.

Harry, "Saçını düzeltmek isteyebilirsin," dedi, kendi dudakları da keyifle titriyordu.

Olivia başıyla onayladı. Yine sanki konuşacakmış gibi göründü ama konuşmadı. Saçlarını ensesinde topladı, tek eliyle atkuyruğu şeklinde bir arada tutup ayağa kalktı. "Döndüğümde burada olacak mısın?" diye sordu.

"Olmamı istiyor musun?"

Olivia başını salladı.

"Burada olacağım," dedi Harry, gerçi hayır demiş olsaydı da aynı şeyi söylerdi.

Olivia yine başını sallayarak aceleyle kapıya doğru koşturdu. Fakat çıkmadan önce son kez dönüp baktı. "Ben–" diyecek oldu ama sonra vazgeçerek başını iki yana salladı.

"Sen ne?" diye sordu Harry. Sesindeki sıcak keyfi gizlemekten acizdi.

Olivia çaresizce omzunu silkti. "Bilmiyorum."

Harry kahkaha attı. Olivia da kahkaha attı. Ve genç kadının gittikçe uzaklaşan ayak seslerini dinlerken, Harry bunun kusursuz bir an olduğuna karar verdi.

Hem de mümkün olan her yönden.

⚜ ⚜ ⚜

Bir süre sonra uşak odaya girdiğinde Harry hâlâ kanepede oturuyordu. "Prens Alexei Gomarovsky, Leydi Olivia'yı görmek için burada," dedi. Duraksayıp eğilerek odaya bakındı. "Leydi Olivia?"

Harry birkaç dakikaya döneceğini söyleyecek oldu ama prens çoktan odaya girmişti bile. "Beni görecektir," dedi uşağa.

Fakat öpeceği kişi ben olacağım, diye böbürlenmek istedi Harry. Bu oldukça harikulade bir histi. Kazanmıştı. Ve prens kaybetmişti. Gerçi bir centilmen asla öpüştüğünü söylemezdi ama Harry, Rudland Malikânesi'nden çıkıp gittiğinde Alexei'nin Olivia'nın ilgisini kimin kazanmış olduğunu bilerek gideceğinden emindi.

Harry ayaklandı, bunu bu kadar dört gözle beklediği için kendini birazcık kötü hissediyordu.

Hiçbir zaman rekabetçi bir adam olmadığını iddia etmemişti.

"Sen," dedi Prens Alexei. Aslında sesi kulağa biraz suçlayıcı gelmişti.

Harry onu karşılamak için kalktığında yumuşak bir şekilde gülümseyerek, "Ben," dedi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Leydi Olivia'yı ziyaret ediyorum elbette. *Siz* burada ne yapıyorsunuz?"

Prens dudağını bükerek cevap vermeyi tercih etti. "Vladimir!" diye kükredi.

Kazıklı Voyvoda (Harry ona böyle demekten hoşlanıyordu) gümbür gümbür adımlarla odaya girdi, Harry'ye aksi bir bakış attıktan sonra efendisine döndü. Ona şu zamana kadar Harry hakkında ne bulduğunu soruyordu. Rusça olarak elbette.

"Poka nitchevo."

Henüz hiçbir şey.

Harry buna ziyadesiyle minnettardı. Rusça konuştuğu pek bilinen bir şey değildi fakat sır da değildi. Harry'nin büyükannesinin son derece eski ve soylu bir Rus ailesinden geldiğini keşfetmek için fazla araştırmaya gerek yoktu.

Tabii bu Rusça öğrenmiş olduğu anlamına gelmezdi fakat Prens Alexei bunu merak etmeyecek kadar aptal olamazdı. Alexei kaba, zampara ve büyük ihtimalle sosyal özelliklerden yoksun olsa da aptal değildi, Harry geçmişte ona ne demiş olursa olsun.

Harry en cana yakın sesiyle, "Hoş bir sabah geçiriyor musunuz Majesteleri?" diye sordu.

Prens Alexei ona bir bakış attı, açıkça bunun tek cevabı olmasını planlamıştı.

Harry yerine geri otururken, "Ben hoş bir sabah geçiriyorum," diye devam etti.

"Leydi Olivia nerede?"

"Sanırım üst kata gitti. İlgilenmesi gereken... ah... bir şey varmış." Harry saçına doğru küçük bir hareket yaptı, prensin hareketi nasıl isterse öyle yorumlamasına karar verdi.

Alexei her zamanki ters ses tonuyla, "Onu bekleyeceğim," dedi.

Harry dostane bir şekilde, "Lütfen bekleyin," dedi, karşısındaki koltuğu işaret etti. Bunun için öfkeli bir bakış daha kazandı, ki muhtemelen hak etmişti. Malum, ev sahibi gibi davranmak ona düşmezdi.

Yine de bu çok eğlendiriciydi.

Alexei ceketinin kuyruğunu savurup oturdu, ağzı sert ve inatçı bir çizgiye dönüştü. Doğruca karşısına bakıyordu, Harry'yi tamamen görmezden gelmeye çalıştığı belliydi.

Harry'nin bununla hiçbir sorunu olmazdı, kendisi de prensle konuşmak gibi bir arzu duymuyordu. Ancak bir üstünlük hissediyordu çünkü Olivia öpmek için *prensi* değil, *onu* seçmişti. Hem de Harry'nin kraliyet ailesinden olmamasına, aristokrasinin dışında kalmasına, Prens Alexei'nin üstün gördüğü her şeyden uzak olmasına rağmen.

Yine de biri bunu Harry'nin Savaş Bakanlığı'ndan aldığı gö-

revle birleştirdiğinde, Rus prensin dibine kadar girebilmek için elinden geleni yaptığı gibi yanlış bir izlenim elde edebilirdi...

Vatanseverce görevinden kaytarmak Harry Valentine'a düşmezdi.

Harry masadaki *Bayan Butterworth*'e uzanacak kadar doğruldu, sonra tekrar yerine oturup iki gün önce kaldıkları yeri, Zavallı Priscilla ailesini çiçek hastalığından yitirdiği yeri ararken kendi kendine mırıldanıyordu.

Hımm hımm hımmm hımmmmmmm hım hım...

Alexei ona sert, kızgın bir bakış attı.

"Tanrı Kralı Korusun'un melodisi," diye bilgilendirdi Harry. "Eğer merak ettiyseniz yani."

"Etmiyordum."

"Tanrı korusun merhametli Kralımızı, uzun ömürler soylu Kralımıza, Tanrı Kralı korusun."

Prensin dudakları kıpırdadı ama dişleri sıkılı kaldı. "Melodiye aşinayım."

Harry sesinin tınısını hafifçe yükseltti. *"Muzaffer kılsın onu, kutlu ve şanlı, hükmü uzun sürsün: Tanrı Kralı korusun."*

"Berbat şarkı söyleyişinize son verin."

"Sadece vatanseverliğim tuttu," dedi Harry ve devam etti. *"Yüce Tanrım zuhur et, düşmanlarını püskürt ve yenilgiye düşür."*

"Eğer Rusya'da olsaydık seni tutuklatırdım."

"Kendi ülkemin ulusal marşını söylediğim için mi?" diye mırıldandı Harry.

"Kendi keyfimin ötesinde herhangi bir sebebe ihtiyacım olmazdı."

Harry bunu düşündü, sonra omzunu silkip devam etti: *"Politikalarını karıştır, alçakça oyunlarını engelle, dualarımızı kabul et, Tanrı hepimizi korusun."*

Durdu, son dizeye gerek olmadığına karar verdi. "Alçakça oyunlar" kısmında bitirmek daha çok hoşuna giderdi. "Son derece adil insanlarız," dedi prense. "Tabii siz 'hepimiz' kelimesine dahil olmak isterseniz."

Alexei cevap vermedi ama Harry, onun ellerinin iki yanında sıkılmış yumruklara dönüştüğünü fark etti.

Harry kitaba geri döndü, casusluğun bu kısmının mahsuru olmadığına karar verdi. Birini kızdırmaktan bu kadar keyif aldığı başka bir zaman...

Yoktu.

Buna kendi kendine gülümsedi. Ablasına işkence etmek bile bu kadar eğlenceli olmamıştı. Sebastian asla bir şeyi ciddiye almıyordu, onu sinir etmek ise neredeyse imkânsızdı.

Harry, La Marseillaise'in* ilk dizesini mırıldandı, sadece prensin tepkisini görmek için (hiddetle parlayan kıpkırmızı bir yüz) ve sonra okumaya odaklandı. İleri atladı, Priscilla Butterworth'ün çocukluk yıllarına olan ilgisini çabucak kaybettiğine karar verdi ve yüz kırk dördüncü sayfaya takıldı. Burada delilik, çirkinlik, hakaret ve gözyaşları vardı, yani iyi bir roman için gereken her şey.

Prens Alexei, "Okuduğunuz nedir?" diye sordu.

Harry boş boş baktı. "Affedersiniz?"

"Okuduğunuz nedir?" diye bağırdı prens.

Harry kitaba, sonra da prense baktı. "Benimle konuşmak istemediğiniz izlenimi edinmiştim."

"İstemiyorum. Ama merak ediyorum. O kitap nedir?"

Harry ön kapağı görebilsin diye kitabı yukarı kaldırdı. "*Bayan Butterworth ve Deli Baron.*"

Alexei alayla, "İngiltere'de popüler olan bir kitap mı?" dedi.

Harry bunu düşündü. "Bilmem. Leydi Olivia okuyor. Ben de okuyabilirim diye düşündüm."

"Hoşlanmayacağını söylediği kitap değil mi o?"

"İnanıyorum ki o, evet," diye mırıldandı Harry. "Onu suçladığımı söyleyemem."

"Okuyun bana."

Prense bir puan. Prens gelip onu dudaklarından öpüverse herhalde Harry sadece bundan biraz daha şaşırırdı.

"Hoşunuza gideceğini sanmıyorum," dedi Harry.

"Sizin hoşunuza gidiyor mu?"

Harry başını iki yana sallayarak, "Pek sayılmaz," diye cevap verdi. Tam anlamıyla doğru değildi, Olivia'nın sesli okumasını dinlerken fazlasıyla keyif almıştı. Ya da Olivia'ya okuduğunda.

* Fransa ulusal marşı. (Ç.N.)

Fakat sözcükleri Rusya Prensi Alexei Gomarovsky ile paylaştığında aynı sihri yaratacaklarından şüpheliydi.

Prens çenesini kaldırdı, başını hafifçe yana yatırdı. Sanki bir portre için poz veriyor gibiydi. Adam bütün hayatını portre için poz veriyormuş gibi durarak geçiriyordu.

Eğer böylesi bir pislik olmasaydı Harry onun için üzülebilirdi.

"Eğer Leydi Olivia okuyorsa," dedi prens, "o zaman ben de yapmak isterim."

Harry duraksadı, bunu sindirdi. Britanya-Rus ilişkileri hatırına *Bayan Butterworth*'ü feda edebilirdi herhalde. Kitabı kapatıp uzattı.

"Hayır. Bana siz okuyun."

Harry itaat etmeye karar verdi. Öyle tuhaf bir istekti ki hayır diyemedi bile. Ayrıca Vladimir ondan tarafa iki adım atmış ve hırlamaya başlamıştı.

"Nasıl isterseniz Majesteleri," dedi Harry, sonra yeniden kitabı açtı. "Sanırım başından başlamak istersiniz?"

Alexei tek bir baş hareketiyle cevap verdi.

Harry giriş kısmına geri döndü. "'Karanlık ve rüzgârlı bir geceydi ve Bayan Priscilla Butterworth her an yağmurun başlayacağından emindi, gökyüzünden bardaktan boşanırcasına dökülecek ve kapsamında kalan her şeyi suya boğacaktı.'" Başını kaldırıp baktı. "Bu arada 'kapsam' kelimesi doğru kullanılmamış."

"Bu bardaktan boşanırcasına ne oluyor?"

Harry yeniden kelimelere baktı. "Sadece bir ifade şekli. Tıpkı gök delinmiş gibi."

"İşte bunu aptalca buluyorum."

Harry omzunu silkti. Kendisi de bu deyimin büyük bir hayranı değildi. "Devam edeyim mi?"

Yeniden başıyla onaylandı.

"'Elbette kendisi ufak odasındayken kötü havadan korunuyordu ancak pencere–"

"Bay Sebastian Grey," diyen uşağın sesi geldi.

Harry başını kitabından şaşkınlıkla kaldırdı. "Leydi Olivia'yı görmek için mi burada?" diye sordu.

"Sizi görmek için burada," diye onu bilgilendirdi uşak, tüm olanlardan belli belirsiz rahatsızlık duyuyor gibiydi.

"Ah. Pekâlâ. Öyleyse onu içeri al."

Sebastian bir dakika sonra girdiğinde çoktan cümlesinin yarısına gelmişti: "...Seni burada bulacağımı söyledi. Söylemeliyim ki bu oldukça münasip." Olduğu yerde durdu ve birkaç defa gözlerini kırpıştırdı, prense şaşkınlıkla baktı. "Majesteleri," diyerek eğildi.

"Kuzenim," dedi Harry.

Alexei buz gibi bir sesle, "Anımsıyorum," dedi. "Şampanyayla sakarlık yapan."

"Ne kadar korkuncum," diyen Sebastian tekli bir koltuğa yerleşti. "Tam bir sakarlık abidesiyim, bilmelisiniz. Daha geçen hafta Maliye Bakanı'nın üzerine şarap döktüm."

Harry, Sebastian'ın Maliye Bakanı ile aynı odada olmak için hiçbir sebebi olmadığından oldukça emindi. Çizmelerine şarap dökecek kadar yaklaşmış olamazdı.

Fakat bunu kendine sakladı.

"Siz centilmenler bu öğlen ne yapıyorsunuz?" diye sordu Sebastian.

"Öğlen mi oldu?" dedi Harry.

"Daha şimdi."

"Sör Harry bana okuyor," dedi prens.

Sebastian, Harry'ye gizlemediği bir ilgiyle baktı.

Harry, "Gerçeği söylüyor," diyerek *Bayan Butterworth*'ü havaya kaldırdı.

Sebastian, "*Bayan Butterworth ve Deli Baron*," dedi onaylarcasına. "Harika bir seçim."

Alexei, "Bunu okudunuz mu?" diye sordu.

"*Bayan Davenport ve Karanlık Marki* kadar iyi değil elbette fakat *Bayan Sainsbury ve Gizemli Albay*'dan çok daha iyi."

Harry dilinin tutulduğunu hissetti.

"Şu anda *Bayan Truesdale ve Sessiz Centilmen*'i okuyorum."

"Sessiz mi?" diye tekrarladı Harry.

Sebastian, "Belirgin bir diyalog eksikliği var," diye doğruladı.

Prens açık açık, "Niçin buradasınız?" diye sordu.

Sebastian parlak bir ifadeyle ona doğru döndü, sanki prensin ona karşı hissettiği belirgin tiksintiyi fark etmiyor gibiydi. "Kuzenimle konuşmam gerektiği için elbette." Yerine iyice yerleşti, sanki bütün gün orada olmayı bekliyormuş gibi görünüyordu. "Fakat bekleyebilir."

Harry'nin buna verecek hazırda cevabı yoktu. Belli ki prensin de öyle.

"Devam et," diye üsteledi Sebastian.

Harry onun neden bahsettiğini hiç bilmiyordu.

"Kitaba. Şöyle bir dinleyebilirim diye düşündüm. Onu asırlardır okumadım."

Harry şüpheyle, "Ben sana yüksek sesle okurken burada mı oturacaksın?" diye sordu.

"Ve Prens Alexei'ye," diye hatırlattı Sebastian. Gözlerini yumdu. "Bana bakmayın siz. Sahneyi gözümde canlandırmama yardım ediyor."

Harry, prensle herhangi bir konuda bir yakınlık paylaşabileceğini hiç düşünmemişti ancak birbirlerine bakarken ikisinin de Sebastian'ın deli olduğunu düşündüğü belliydi.

Harry boğazını temizledi, cümlenin başına geri döndü ve okudu: "'Elbette kendisi ufak odasındayken kötü havadan korunuyordu ancak pencere çerçeveleri öyle bir gürültüyle sarsıldı ki bu akşam uyku uyumasının hiçbir yolu yoktu.'"

Harry başını kaldırıp baktı. Prens, yüzündeki sıkkın ifadeye rağmen dikkatle dinliyordu ve Sebastian tamamen mest olmuştu.

Ya öyleydi ya da uyuyordu.

"'Küçük, soğuk yatağında tortop oldu, kendine mani olamadan onu bu kasvetli gecede bu kasvetli yere getiren olayları anımsadı. Fakat bu, sevgili okuyucu, hikâyemizin başladığı yer değil.'"

Sebastian'ın gözleri açılıverdi. "Daha ilk sayfada mısın?"

Harry tek kaşını kaldırdı. "Majesteleri ile her akşam buluşup gizli okuma seansları düzenlediğimizi mi düşündün?"

Sebastian, "Kitabı bana ver," diyerek elini uzattı ve Harry'nin ellerinden aldı. "Korkunç şekilde aktarıyorsun."

Harry prense döndü. "Çok az pratiğim var."

"Karanlık ve rüzgârlı bir geceydi," diye başladı Sebastian ve Harry kabul etmeliydi ki oldukça teatraldi. Vladimir bile dinlemek için eğiliyordu, kaldı ki adam İngilizce konuşmuyordu.

"'...Bayan Priscilla Butterworth her an yağmurun başlayacağından emindi, gökyüzünden bardaktan boşanırcasına dökülecek ve kapsamında kalan her şeyi suya boğacaktı.'"

Tanrı aşkına, sanki vaaz veriyor gibiydi. Sebastian kesinlikle yanlış mesleği seçmişti.

"Kapsam doğru şekilde kullanılmamış," dedi Prens Alexei.

Sebastian başını kaldırıp baktı, gözlerinden rahatsızlığı okunuyordu. "Elbette doğru."

Alexei tek parmağıyla Harry'yi işaret etti. "O öyle olmadığını söylüyor."

Harry omzunu silkerek, "Doğru kullanılmamış," dedi.

Sebastian, "Nesi varmış?" diye zorladı.

"Gördüğü şeyin kendi gücü ya da kontrolü altında olduğunu ima ediyor."

"Olmadığını nasıl bilebilirsin?"

"Bilmiyorum," itirafında bulundu Harry, "fakat diğer her şey kontrolündeymiş gibi görünmüyor." Prense doğru baktı. "Annesi güvercinler tarafından gagalanarak öldürüldü de."

Alexei başıyla onaylayarak, "Öyle şeyler olur," dedi.

Harry ve Sebastian şokla ona baktı.

Alexei, "Kazayla değil," dedi.

Sebastian, "Rusya'yı görme arzumu yeniden gözden geçirmem gerekebilir," dedi.

"Hızlı adalet," dedi Alexei. "Tek yolu budur."

Harry sorduğu şeye inanamıyordu ancak söylenmesi gerekiyordu. "Güvercinler hızlı mı?"

Alexei omzunu silkti, Harry'nin onun yaptığını gördüğü en belirgin hareket herhalde buydu. "Adalet hızlı. Cezaysa o kadar da hızlı değil."

Bu sessizlik ve bakışmalarla karşılandı, ardından Sebastian Harry'ye döndü. "Güvercinleri nereden biliyorsun?"

"Olivia bana anlattı. O önden okuyor."

Sebastian onaylamayarak dudaklarını birbirine bastırdı. Harry

şaşırdı, kuzeninin yüzünde gördüğü oldukça garip bir ifadeydi. Sebastian'ın herhangi bir şeyi onaylamadığı son seferi anımsayamıyordu.

Sebastian, "Devam edebilir miyim?" diye sorarken sesi hevesle doluydu.

Prens başıyla onayladı, Harry, "Lütfen et," dedi ve hepsi birlikte dinlemek için yerlerine yerleşti.

Vladimir bile.

ON YEDİ

Olivia'nın günün ikinci topuzunun yapılması ilkine kıyasla daha fazla zaman aldı. Yaptığı örgü yarıda kesildiği için hâlâ rahatsızlık duyan Sally, Olivia'nın saçına tek bir bakış atmış ve "ben size söylemiştim" derken pek hafiften almamıştı.

Süklüm püklüm oturup böyle davranışlara tahammül etmek doğasında yoktu ama tam olarak öyle oturdu. Çünkü saçının topuzundan çıkıp darmadağınık şekilde dökülmesinin tek sebebinin Sör Harry Valentine'ın ellerini içinden geçirmesi olduğunu Sally'ye söyleyemezdi.

"İşte," diye belirtti Sally, son tokayı da Olivia'nın kafasına gereksizce güç uygulayarak soktu. "Eğer isterseniz bu bir hafta bile yerinde durur."

Olivia, Sally her saç telini yerinde tutmak için yapıştırıcıyla tuttursaydı bile şaşırmazdı.

"Yağmurda dışarı çıkmayın," diye uyardı Sally.

Olivia ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldi. "Yağmur yağmıyor."

"Yağabilirdi de."

"Fakat –" Olivia lafını yarıda kesti. Tanrı aşkına, burada durmuş hizmetçisiyle tartışarak ne yapıyordu? Sör Harry hâlâ aşağıdaydı, bekliyordu.

Onu sadece düşünmek bile içini kıpır kıpır yapıyordu.

Sally şüpheyle, "Niçin sekiyorsunuz?" diye sordu.

Olivia eli kapı kulpunda duraksadı. "Sekmiyordum."

"Şöyle yapıyordunuz." Sally komik bir hoplama hareketi yaptı.

"Sakince odadan dışarı yürüyorum," dedi Olivia. Koridora çıktı. "Fazlasıyla sakince! Tıpkı bir tabut taşıyıcısı gibi..." Dönüp Sally'nin duyma mesafesinden çıktığından emin oldu ve basamaklardan aşağı fırladı.

Alt kata ulaşacakken adımlarını tabut taşıyıcısı hızına düşürdü, belki de bu yüzden adım sesleri çok sessizdi ve konuk odasına kimse onu fark etmeden ulaştı.

Gördüğü şey...

Gerçekten bunu tasvir edecek kelimeler yoktu.

Kapının girişinde durdu, bunun *Konuk Odamda Görmeyi Beklemediğim Şeyler* listesi yapmak için iyi bir zaman olacağını düşünüyordu ama gerçekten konuk odasında *gördüğü* şeyin üzerine çıkabilecek herhangi bir şey bulabileceğinden emin değildi. Sebastian Grey bir masanın üzerindeydi ve büyük bir duyguyla *Bayan Butterworth ve Deli Baron*'u okuyordu.

Sanki bu kadarı yeterli değilmiş gibi –Sebastian Grey'in Rudland Malikânesi'nde ne işi olduğu düşünüldüğünde bu kadarı yeterli olmalıydı– Harry ve prens kanepede yan yana oturuyorlardı, ikisi de bir diğerinin ellerinde fiziksel bir acı çekiyormuş gibi görünmüyordu.

Olivia, hizmetçilerden üçünün köşedeki bir kanepeye çöktüklerini, mest olmuş şekilde Sebastian'ı izlediklerini işte o zaman fark etti.

İçlerinden birinin gözlerinde yaşlar bile olabilirdi.

Tabii bir de Huntley vardı, kenarda ağzı açık halde duruyordu ve belli ki duyguları tarafından ele geçirilmişti.

"'Büyükanne! Büyükanne!'" dedi Sebastian, sesi normalden daha tizdi. "'Gitme. Yalvarıyorum. Lütfen, lütfen beni burada bir başıma bırakma.'"

Hizmetçilerden biri sessizce ağlamaya başladı.

"'Priscilla birkaç dakika boyunca büyük evin önünde durdu, büyükannesinin kiralık at arabasının araç yolundan aşağı gidişini

ve gözlerinin önünden kayboluşunu izlerken ufacık, yalnız bir figürden ibaretti. Fitzgerald'ların evinin kapısına, tıpkı istenmeyen bir bohça gibi bırakılmıştı.'"

Diğer hizmetçi de burnunu çekmeye başladı. Üçü el ele tutuşuyordu.

Sebastian'ın sesi boğuk, dramatik bir tınıya indi. "'Ve hiç kimse orada olduğunu bilmiyordu. Büyükannesi kuzenlerine onun gelişini haber vermek için kapıyı çalmamıştı bile.'"

Huntley başını iki yana sallıyordu, gözleri şok ve kederle büyümüştü. Olivia uşaklarını hiç bu kadar duygu gösterirken görmemişti.

Sebastian gözlerini yumdu ve tek elini kalbine dayadı. "'O yalnızca sekiz yaşındaydı.'"

Sebastian kitabı kapadı.

Sessizlik. Kati bir sessizlik. Olivia odaya bakındı, kimsenin onun orada olduğunu fark etmediğini gördü.

Sonra–

"Bravo!" İlk tezahürat Huntley'den geldi, büyük bir heyecanla alkışlıyordu. Hizmetçiler ona katıldı, alkışların arasında burunlarını çekiyorlardı. Harry ve prens bile alkışladı, gerçi Harry'nin yüzünde daha çok eğlenen bir ifade vardı.

Sebastian gözlerini açtı ve onu ilk gören kişi oldu. "Leydi Olivia," dedi gülümseyerek. "Ne zamandır orada duruyordunuz?"

"Priscilla büyükannesine onu bırakmaması için yalvardığından beri."

Huntley, "Vicdansız bir kadındı," dedi.

"Yapılması gerekeni yaptı," diye karşı çıktı prens.

"Bütün saygılarımla, Majesteleri ama..."

Olivia'nın ağzı açık kaldı. Kâhyası *kraliyet ailesinden* biriyle mi tartışıyordu?

"Eğer biraz daha fazla çabalamış olsaydı–"

"Çocuğun karnını doyuramazdı bile!" diye araya girdi prens. "Bir aptal bile bunu anlayabilirdi."

"Yürek burkucuydu," dedi hizmetçilerden biri.

"Ağladım," dedi bir diğeri.

Üçüncüsü sadece başını salladı, belli ki konuşamıyordu.

"Harika bir konuşmacısınız," diye devam etti ilki.

Sebastian üçüne de eriten bir gülümseme gönderdi. "Dinlediğiniz için teşekkürler," diye mırıldandı.

Kızlar iç geçirdi.

Olivia gözlerini ovaladı, hâlâ karşısındaki sahnede mantıklı bir şey bulmaya çalışıyordu. Araştıran bir bakışla Harry'ye baktı. Onun bir açıklaması vardı herhalde.

"Sebastian okuyunca gerçekten de biraz daha iyi oluyor," dedi Olivia'ya.

"Gerçekten daha kötü olamazdı zaten," diye mırıldandı Olivia.

"Bu Rusça olmalıydı," dedi prens. "Tam bir başarı örneği olurdu."

"Sizin edebiyatınızın çok daha derin olduğunu söylediğinizi sanıyordum," dedi Olivia.

"Zaten bu çok derin," diye cevap verdi prens. "Bir çukur olarak yani."

"Sonraki bölüme başlayayım mı?" diye sordu Sebastian.

"Evet!" cevabı yankılandı.

"Ah lütfen," diye yalvardı hizmetçilerden biri.

Olivia hâlâ kıpırdamadan duruyordu, sadece gözleri ileri geri hareket ediyordu. Sebastian'ın performansı her ne kadar müthiş olsa da bütün bir bölüm boyunca gülmeden oturabileceğinden emin değildi. Bu onu... şey... kimseye sevdirmezdi. Huntley'in hoşlanmadığı kişilerden biri olmayı kesinlikle istemiyordu, çünkü evi onun yönettiğini herkes bilirdi.

Belki de gizlice kaçabileceği anlamına geliyordu bu. Hâlâ kahvaltı yapmamıştı. Gazetesini de bitirmemişti. Eğer Sebastian bütün konukları (ve bütün çalışanları da ama Olivia bunu görmezden gelmeyi tercih ediyordu) eğlendiriyorsa, belki de Olivia kahvaltı odasına kaçıp gazetesini okuyabilirdi.

Ya da belki alışverişe gidebilirdi. Yeni bir şapkaya ihtiyacı vardı.

Seçeneklerini gözden geçiriyordu ki birdenbire Vladimir konuştu. Rusça elbette.

Alexei, "Sahnede olmanız gerektiğini söylüyor," dedi Sebastian'a.

Sebastian memnuniyetle gülümsedi ve Vladimir'den tarafa eğildi. "*Spasibo*," diyerek ona teşekkür etti.

Prens hızla Sebastian'dan tarafa dönerek, "Rusça biliyor musunuz?" dedi.

Sebastian, "Sadece temel şeyleri," diyerek çabucak cevap verdi. "Tam on dört dilde teşekkür edebilirim. Ayrıca on iki dilde de lütfen diyebilirim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Olivia, bu konuda Bayan Butterworth canlandırmasından daha çok ilgilendi. "Hangi dillerde?"

Sebastian, "Ayrıca 'bir içkiye ihtiyacım var' demeyi de yararlı buluyorum," dedi.

"*Da*," dedi prens onaylarcasına. "Rusçada, *Ya nuzhdayus v napitkyeh*."

"*Spasibo*," diye cevap verdi Sebastian.

Kimse ona dikkat etmiyor olsa bile, "Hayır, gerçekten," dedi Olivia. "Hangi dillerde söyleyebildiğinizi öğrenmek istiyorum."

Harry, "Saatin kaç olduğunu bilen var mı?" diye sordu.

Olivia ona bakmadan, "Şömine rafının üzerinde bir saat var," dedi. "Bay Grey," dedi ısrarla.

"Bir dakika," dedi ona Sebastian ve ardından prense döndü. "Hizmetkârınızı çok merak ediyorum," dedi. "İngilizce konuşmuyor değil mi? Gösterimi nasıl takip etti?"

Prens ve Vladimir Rusça kısa bir konuşma yaptılar, sonra prens Sebastian'a döndü. "Sesinizdeki duyguları takip edebildiğini söylüyor."

Sebastian halinden çok memnun göründü.

"Ayrıca birkaç kelime biliyor," diye ekledi prens.

Sebastian, "Yine de..." diye mırıldandı.

"Portekizce," dedi Olivia, bu öğlen herhangi birinin ona dikkatini vermeyi planlayıp planlamadığını merak ediyordu. "Orduda yken Portekizce öğrenmiş olmalısınız. Portekizcede nasıl 'teşekkür ederim' diyorsunuz?"

"*Obrigado*," dedi Harry.

Olivia ona şaşkınlıkla döndü.

Harry omzunu silkti. "Ben de biraz öğrendim."

"*Obrigado*," diye tekrarladı Olivia.

"*Obrigado*, sizin için," dedi. "Tabii sizin bir erkekle karıştırılmanız ihtimal dahilinde bile değil."

Pek iltifata benzer bir yanı yoktu ama yine de kabul etmeye karar verdi Olivia.

Olivia, "İnsanlara teşekkür edebildiğiniz en garip dil hangisi?" diye sordu Sebastian'a.

Bir an için bunu düşündükten sonra, "*Köszönöm*," dedi.

Olivia ona beklentiyle baktı.

"Macarca," dedi Harry ve genç kadının boş ifadesini görünce ekledi: "Macaristan'da konuşuluyor."

"Bunu niçin biliyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi adam.

Prens bilmişçe, "Bir kadın sayesinde," dedi. "Eğer hatırlamıyorsan hep bir kadın yüzündendir."

Olivia bunun için hakarete uğramış hissetme zahmetine değmeyeceğine karar verdi.

"*Kiitos*," dedi Prens Alexei, Sebastian'a "hadi bunu da aş da görelim" bakışı attıktan sonra ekledi: "Fince."

"Size yürekten teşekkür ederim," dedi Sebastian. "Repertuarım artık on beşe çıktı."

Olivia *merci* demeyi düşündü ama sonra bunun fazla çaresiz görüneceğine karar verdi.

Prens, "Siz ne yapabiliyorsunuz?" diye sordu Harry'ye.

"Evet Harry," dedi Sebastian. "Sen ne yapabiliyorsun?"

Harry kuzenine soğuk bir bakış attıktan sonra cevap verdi. "Korkarım sıradan şeyler dışında bir şeyim yok."

Olivia iki kuzenin arasında dile getirilmeyen bir şeyler olduğu hissine kapıldı fakat bunu daha fazla düşünme fırsatı tanınmadı, çünkü Sebastian prense döndü ve sordu: "Fincede lütfen nasıl denir?"

"*Ole hyvä*."

"Harika." Sebastian başını bir defa salladı, belli ki o küçük bilgi kırıntısını zihninin gerisine saklıyordu. "Finlandiya'dan hoş bir hanımefendiyle ne zaman karşılaşacağını kimse bilemez."

Olivia konuk odasının kontrolünü yeniden nasıl kazanabilece-

ğini merak ediyordu ki dış kapının tıklatıldığını duydu. Huntley anında izin isteyerek bakmaya gitti.

Dakikalar sonra Olivia'nın daha önce tanışmadığı genç bir adamla birlikte geri döndü. Gerçi... ortalamadan biraz uzun, koyu kahverengi saçlı... Aslında neredeyse–

"Bay Edward Valentine," diye duyurdu Huntley. Kaşlarını havaya kaldırdı. "Sör Harry Valentine'ı görmek için burada."

Harry anında, "Edward," diyerek ayağa fırladı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, elbette," diye cevapladı Edward, rahatsızca odaya bakındı. Bu kadar çok insanı beklemediği belliydi. Harry'ye bir zarf verdi. "Bu sana geldi. Acil olduğu söylendi."

Harry zarfı alıp ceketinin cebine koydu ve sonra kardeşini odadaki herkese tanıttı, hatta hâlâ düzgün, küçük bir sıra halinde köşedeki koltukta oturmaya devam eden üç hizmetçiye bile.

"Seb neden bir masanın üzerinde duruyor?" diye sordu Edward.

Sebastian onu selamlayarak, "Kalabalığı eğlendiriyorum," diye cevap verdi.

Harry, "Sebastian *Bayan Butterworth ve Deli Baron*'u okuyor," diye açıkladı.

"Ah," dedi Edward, yüzü odaya girdiğinden beri ilk defa bir coşkuyla aydınlandı. "Okumuştum."

"Beğendin mi?" diye sordu Sebastian.

"Harikaydı. Çok keyifli. Bazı noktalarda yazımda sorun var ama öykü fantastik."

Sebastian bunu çok ilginç bulmuş gibiydi.

"İyi anlamında fantastik mi, yoksa fantastik öğeler mi var?"

"Sanırım ikisinden de biraz," dedi Edward. Odaya bakındı. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

Olivia, "Elbette yok," demek için ağzını açtıysa da Sebastian, Harry *ve* prens tarafından lafı ağzına tıkıldı.

Gerçekten, kimin eviydi burası?

Edward ona doğru baktı –ilginçti, aynı saç ve göz rengi dışında Harry'yle alakaları yoktu–ve konuştu. "Şey, içeri girmeyi planlıyor musunuz Leydi Olivia?"

Olivia hâlâ kapının ağzına yakın durduğunu fark etti. Diğer

bütün centilmenler oturuyordu ama onunla henüz tanışmış olan Edward'ın o hâlâ ayakta dururken oturması olanaksızdı.

"Aslında bahçeye çıkabilirim diye düşünüyordum," dedi, kimsenin onun gidişine sesini çıkarmadığını fark ettiğinde sesi azaldı. "Ya da şuraya oturayım."

Kenarda bir koltuk buldu, ona endişeli bakışlar atan üç hizmetçiden pek uzakta değildi.

"Lütfen," dedi onlara, "kalın. Performansın kalanını kaçırmanızı istemem mümkün değil."

Ona öyle bir teşekkür ettiler ki Olivia bunu annesine nasıl açıklayacağını merak etti. Eğer Sebastian okumak için her öğlen uğrarsa (elbette bütün bir kitabı tek seferde okumaya yeltenmeyecekti) ve hizmetçiler dinlemeye gelirse, temizlenmeyen birden fazla şömine olacak demekti.

"Bölüm iki," diye duyurdu Sebastian. Odaya saygılı bir sessizlik çöktü, Olivia kendine mani olamadan saygısızca kıkırdadı.

Bu da ona prensten pis bir bakış kazandırdı, aynı zamanda Vladimir ve Huntley'den de.

"Üzgünüm," diye mırıldandı ve ellerini edeplice kucağına yerleştirdi. Belli ki en kusursuz halinde olma zamanıydı.

Bayan Butterworth için Tatmin Edici Sonlar,
Yazan: Olivia Bevelstoke

Baronun aslında tamamen aklı başında olması ve deli olanın
Priscilla olması!
Çiçek hastalığının yeniden hortlaması.
Daha yeni, daha ölümcül şekilde.
Priscilla'nın baronu bırakması ve hayatını posta güvercinlerinin
bakımı ile beslenmesine adaması.
Baronun güvercinleri yemesi.
Baronun Pricilla'yı yemesi.

Sonuncusu biraz saçmaydı ama baronun karanlık, balta girmemiş ormanı keşfederken yamyam topluluğunun arasına düşmesi sonucu delirmiş olmaması için hiçbir sebep yoktu.

Olabilirdi.

Olivia, Harry'ye bir bakış attı, onun bu performansla ilgili ne düşündüğünü görmeye çalışıyordu. Fakat adamın dikkati dağılmış gibi görünüyordu, gözlerini düşünceli şekilde kısmıştı ancak Sebastian'a odaklanmamıştı. Parmaklarını kanepenin koluna vuruyordu, aklının başka yerde olduğunu gösteren belirgin bir işaretti.

Öpüşmelerini mi düşünüyordu? Olivia öyle olmadığını umdu. Mutluluk veren bir huşu içinde görünmüyordu.

Tanrı adına, iyice Priscilla Butterworth gibi konuşmaya başlamıştı.

Olamaz.

⚜ ⚜ ⚜

İkinci bölüme geçeli birkaç sayfa olmuştu ki Harry sessizce izin isteyip gitmenin kabalık olmayacağına karar verdi, böylece Edward'ın getirdiği mektubu okuyabilirdi, Savaş Bakanlığı'ndan geldiğini tahmin ediyordu. Odadan çıkmadan önce Olivia'ya bir bakış attı ama o da kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi, duvardaki boş bir noktaya gözlerini dikmiş bakıyordu.

Dudakları da kıpırdıyordu. Fazla değildi ama Harry onun dudaklarının güzel detaylarını fark etmeye meyilliydi.

Edward da oldukça iyi ayak uydurmuş görünüyordu. Prensin yan tarafında yüzünde büyük bir gülümsemeyle Sebastian'ı izliyordu. Harry, kardeşini daha önce hiç böyle gülümserken görmemişti. Hatta Sebastian özellikle sinir bozucu bir karakterin taklidini yaptığında kahkaha bile attı. Harry, kardeşinin kahkahasını daha önce hiç duymamış olduğunu *biliyordu*.

Koridora çıktığında zarfı yırttı ve bir kâğıdı içinden çıkardı. Belli ki Prens Alexei'den artık şüphelenilmiyordu. Harry görevini durdurmalıydı. Prensin niçin artık Savaş Bakanlığı'nın ilgisini çekmediğini söyleyen bir açıklama yoktu, bu karara nasıl vardıklarını açıklayan bir cümle yoktu. Sadece bitirmesini söyleyen bir emirdi. Ne bir lütfen ne de teşekkür vardı.

Hiçbir dilde.

Harry başını iki yana salladı. Onu bu saçma göreve gönderme-

den önce birisi bunu anlayamaz mıydı? İşte bu yüzden çevirilere gömülüyordu. Bu tarz şeyler onu delirtiyordu.

"Harry?"

Başını kaldırıp baktı. Olivia odadan dışarı süzülmüş, ona doğru yürüyordu ve gözleri endişeyle yumuşamıştı.

"Kötü haber olmadığını umarım," dedi.

Harry başını iki yana salladı. "Sadece beklenmedik." Kâğıdı katlayıp cebine geri koydu. Daha sonra eve ulaştığında ondan kurtulabilirdi.

"Çıkmak zorundaydım," dedi Olivia dudaklarını birbirine bastırarak, Harry onun gülümsememeye çalıştığını hayal etti. Başıyla konuk odasının açık kapısını işaret etti, kapıdan *Bayan Butterworth*'ten pasajlar duyabiliyorlardı.

"Sebastian o kadar kötü demek ha?"

"Hayır," derken sesinde hayret vardı. "Gerçekten oldukça iyi. Sorun da bu. *Kitap* çok kötü ama kimse farkına varmamış gibi görünüyor. Hepsi ona sanki *Hamlet*'i sahneleyen Edmund Kean'miş gibi bakıyor. Yüz ifademi daha fazla kontrol edemedim."

"Kendini bu kadar tutmayı başarmandan etkilendim."

"Hele prens," diye eklerken başını inanamıyormuş gibi iki yana salladı Olivia. "Gerçek anlamda büyülendi. İnanamıyorum. Onun bu tarz şeylerden hoşlanacağını hiç sanmazdım."

Prens, diye düşündü Harry. İşte o konu rahatlatıcıydı. O şerefsizle bir daha uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Onu takip etmesi, onunla konuşması gerekmeyecekti... Hayat normale dönecekti. Güzel olacaktı.

Ancak...

Olivia.

Harry, onun parmaklarının ucunda yürüyerek kapıya doğru gidip içeri göz atmasını izledi. Hareketleri biraz sarsaktı ve bir an için onun takılabileceğini düşündü. Olivia'nın tam olarak sakar olduğunu söyleyemezdi. Fakat kendine has, benzersiz bir tarzda hareket ediyordu ve Harry onu saatlerce izleyebileceğini fark etti. Hiçbir şey yapmadan oturup onun ellerinin gündelik işleri yapışını izlerdi. Yüzünü izleyebilir, her duygu kırıntısının, kaşlarının ve dudaklarının her hareketinin keyfini çıkarırdı.

Öyle güzeldi ki dişlerini sızlattı.

Şiir yazmayı denemek için aklına bir not düştü.

Olivia küçük bir, "Oh!" sesi çıkarıp daha çok eğildi.

Harry bir adım ilerleyip kulağına mırıldandı. "İlgilenmeyen biri için oldukça ilgilisin."

Olivia onu susturdu ve üstüne baskı yapmasın diye onu hafifçe itti.

"Neler oluyor?" diye sordu Harry.

Olivia'nın gözleri büyüdü ve yüzünde keyifli bir ifade belirdi. "Kuzenin bir ölüm sahnesini canlandırıyor. Kardeşin de masanın üzerine çıktı."

"Edward mı?" diye sordu şüpheyle.

Olivia başıyla onaylayıp bir bakış daha attı. "Kimin kimi öldürdüğünü söyleyemiyorum– Ah, Edward öldü."

Bu çabuk olmuştu.

"Şey, bekle–" Boynunu uzattı. "Hayır, ölmüş. Üzgünüm." Olivia dönüp ona gülümsedi.

Harry bunu her yerinde hissetti.

"Oldukça iyi," diye mırıldandı Olivia. "Bence kuzenine çekmiş."

Harry onu tekrar öpmek istedi.

"Kalbini tuttu." Olivia bunu derken kendi kalbini tuttu. "İnledi ve sonra, hepsi sona erdiğinde, tek bir titrek soluk verdi ve gerçekten bitmedi." Yeniden sırıttı. "Ve şimdi bitti."

Harry'nin onu öpmesi gerekiyordu. Hemen.

"Şurada hangi oda var?" diye sorarak bir kapıyı işaret etti.

"Babamın çalışma odası, ne oldu ki?"

"Peki ya şu?"

"Müzik odası. Hiç kullanmayız."

Harry, Olivia'nın elini kavradı. Şimdi kullanacaklardı.

ON SEKİZ

Olivia kendini Rudland Malikânesi'nin küçük müzik odasında, kapı arkasından kapanmış halde bulmadan önce sadece nefes alacak kadar zamanı oldu. "Ne yapıyorsun?"diyecekti ki ağzından sadece "Ne" kelimesi çıkmışken adamın ne yaptığı son derece açık bir hal aldı.

Ellerini genç kadının saçlarının arasına soktu ve sırtını duvara dayadı, Harry onu öpüyordu. Delicesine, tutkuyla, kemiklerini eritecek gibi öpüyordu.

Dudakları onunkilerden ayrılıp kulağını dişlediğinde Olivia, "Harry!" diye soludu.

"Elimde değil," dedi Harry, sözleri tenini gıdıklıyordu. Adamın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. Sesi mutlu geliyordu.

Olivia da mutlu *hissetti*. Ve daha fazlasını.

"Sen oradaydın," dedi Harry, ellerinden birini yan tarafından aşağı kaydırıp sırtına doğru çevirdi. "Sen oradaydın ve seni öpmek zorundaydım, başka seçeneğim yoktu."

Bayan Butterworth'ün deli baronunun ettiği o süslü lafları unutun gitsin. Bu Olivia'nın bugüne kadar duymuş olduğu en romantik şeydi.

"Sen var olduğun müddetçe," derken sesi arzuyla derinleşiyordu, "sana ihtiyacım olacak."

Hayır, duyduğu en romantik şey buydu.

Ve sonra kulağına bir şey fısıldadı.

Dudakları ve elleriyle, vücudunun sıcaklığıyla ilgili bir şeylerdi ve Olivia duyduklarının arasında en romantiği bu mu diye merak etmeden edemedi.

Önceden de erkekler tarafından arzulanmıştı. Fakat bu... farklıydı. Adamın vücudunda, nefesinde, teninin altında akan kanın yarattığı nabızda bir aciliyet hissi vardı. Harry onu istiyordu. Ona *ihtiyacı vardı*. Bu kelimelerin ötesindeydi, Harry'nin açıklamaya çalışabileceği her şeyin ötesindeydi. Fakat Olivia'nın anladığı, kendi içinde derinlerde hissettiği bir şeydi.

Kendini muhteşem bir şekilde güçlü hissetmesini sağlıyordu. Aynı zamanda güçsüz de hissediyordu, çünkü Harry'nin içinde hızla yol alan şey her neyse Olivia'nın içine de yayılıyor, damarlarının içinde bir hızlanmaya, nefes alamamasına sebep oluyordu. Sanki bütün vücudu içinden çıkmaya çalışıyormuş gibiydi, Harry'ye dokunmak dışında hiçbir şey yapamayana kadar içeriden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Onu tutması, sarılması gerekiyordu. Harry'yi yakınında istiyordu, o yüzden ellerini uzatıp adamın boynuna doladı.

"Harry," diye fısıldadı ve kendi sesinde hazzı duydu. Bu an, bu *öpücük*, beklediği her şeydi.

İstediği her şeydi.

Ve bir milyon kat fazlasıydı.

Adam ellerini sırtından aşağı doğru indirerek onu duvardan ayırdı ve döne döne halının üzerinde ilerleyip en sonunda kanepenin koluna düştüler. Harry onun üstüne eğildi, vücudunun sıcak, sağlam ağırlığı Olivia'yı minderlere yaslıyordu. Çok garip bir his olmalıydı. Korkutucu olmalıydı, bedeni bastırılmış ve hareketleri kısıtlanmıştı. Fakat onun yerine sadece bu en normal duyguymuş gibi hissetti, dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Sırtüstü yatıyor olması ve üzerinde bu adamın olması sanki dünyanın en doğal şeyiydi. Harry sıcak, güçlü ve *onundu*.

"Olivia," diye fısıldadı Harry, ağzı yangın yeri gibi boynundan aşağı doğru kayıyordu. Olivia sırtını yay gibi gerdi, adamın dudakları köprücük kemiğinin üzerindeki ince, duyarlı noktayı bu-

lunca nabzı hızlandı. Harry gittikçe daha aşağı hareket ediyordu, korsesinin minicik, dantelli kenarına doğru. Aynı anda elleri biraz daha yukarı çıkıyor ve yan tarafından kayıyordu, buna memesine ulaşıp başparmağı ve işaretparmağının arasında sıkıştırana dek devam etti.

Olivia şokla soludu. Adamın eli genç kadının önüne doğru kaymıştı ve şimdi elbisesinin ince muslin kumaşı üzerinden onu avuçluyordu. Olivia inleyerek onun adını söyledi ve sonra başka bir şey dedi, mantıksız ve tamamen düşünülmeden ya da kastedilmeden söylenen bir şeydi.

"Sen çok... iyisin," diye inledi Harry. Onu nazikçe sıktı, bütün vücudu arzuyla titrerken gözlerini kapalı tutuyordu. "Çok iyisin."

Olivia sırıttı, tam da baştan çıkarılmasının orta yerinde. Ona güzel, hoş ya da ışık saçan dememesine bayılmıştı. Onun için bulmayı başarabildiği en aklı başında kelime "iyi" olacak kadar aklını kaybetmesine bayılmıştı.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadı Harry, konuşurken dudakları yanağına değerek kıpırdıyordu. "Seni... kendi tenimde... elimde hissetmek istiyorum." Parmakları elbisesinin kenarına gelinceye kadar yukarı çıktı ve nazikçe çekti, sonra pek de nazikçe çekmedi ve kumaş Olivia'nın omzundan aşağı kaydı, sonra daha aşağı, ta ki onun önünde çıplak kalana kadar.

Olivia kendini hafif meşrep hissetmedi. Ahlaksız hissetmedi. Sadece doğru hissetti. Kendisi gibi.

Çıkan tek ses, adamın hızlıca ve sertçe verdiği nefeslerin gürültüsüydü. Etraflarındaki hava sanki çıtırdıyordu ve sonra Olivia sadece onun nefesini duymakla kalmadı, teninde de hissetti. Başta serindi, sonra adamın ağzı yaklaştıkça ısındı.

Ardından bir baktı ki Harry onu öpüyordu. Neredeyse yaşadığı şokla, sonra hissettiği yangından ve içinden yükselen zevk dalgalarından dolayı çığlık atacaktı. "Harry," diye soludu ve işte şimdi kendini hafifmeşrep hissediyordu. Ahlaksız hissediyordu, baştan aşağıya. Adamın başı göğsündeydi ve Olivia'nın tek yapabildiği parmaklarını onun saçlarının arasından geçirmekti, onu çekip uzaklaştırmaya mı çalışıyordu, yoksa sonsuza kadar kendine bağlamaya mı çalışıyordu emin değildi.

Adamın eli bacağına doğru hareket etti, sıkıyor, sıvazlıyor, gittikçe yukarı doğru çıkıyordu ve sonra–

"O da neydi?" Olivia doğrulup oturur pozisyona geçti, Harry'yi üzerinden düşürdü. Korkunç bir tangırtı sesi gelmişti. Sanki ahşabın ve camın kırılması gibi bir sesti ve kesinlikle birisi çığlık atmıştı.

Harry yerde oturarak soluğunu toplamaya çalışıyordu. Olivia'ya baktı, gözleri hâlâ alev alevdi ve onun elbisesinin sıyrılmış olduğunu fark etti. Olivia çabucak çekip kapadı ve kollarını korumacı bir şekilde kendine sardı, elleri omuzlarını tuttu. Adamdan korktuğundan değildi ama o sesten sonra birinin koşarak içeri girebileceğinden korkmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Olivia.

Harry ayağa kalkarken başını iki yana salladı. "Konuk odasından geldi."

"Emin misin?"

Harry başıyla onayladı ve Olivia'nm ilk düşüncesi rahatlama oldu, gerçi nedeninden pek emin değildi. İkinci düşüncesi tam aksi yöndeydi. Eğer sesi o duyduysa evdeki diğer insanlar da duymuş olmalıydı. Eğer bu diğer insan, mesela annesi gibi, üst kattaysa araştırmak için aşağı inebilirdi. Eğer bunu yaparsa da yanlış odaya girebilirdi.

Kızını son derece *uygunsuz* bir durumda bulurdu.

Fakat annesine hakkını vermesi gerekirse herhalde ilk önce konuk odasına giderdi. Kapısı açıktı ve basamaklardan inince, hemen karşıdaki ilk odaydı. Fakat eğer bunu yaparsa üç centilmen, bir tane devasa koruma, uşak ve üç hizmetçi bulurdu...

Ve Olivia orada olmazdı.

Ayağa fırladı, anında paniğe kapılmıştı. "Saçım!"

"Kayda değer şekilde düzgün," diye bitirdi Harry.

Olivia ona inanmayarak baktı.

"Hayır, ciddiyim," derken Harry kendi de şaşırmış görünüyordu. Ellerini sanki... *bir şeyleri* işaret ediyormuş gibi kendi kafasında hareket ettirdi. "Neredeyse aynı."

Olivia koşturarak şöminenin üzerindeki aynaya doğru gitti ve parmak ucunda yükselip baktı. "Aman Tanrım," dedi. Sally

kendini aşmıştı. Tek bir bukle bile dışarı çıkmamıştı ve Harry'nin koca bir tutamı çekip çıkardığına yemin edebilirdi.

Olivia iki saç tokasını çıkarıp düzeltti ve tekrar taktı, sonra yansımasını incelemek için geriye çekildi. Kızarmış yanaklarının dışında tamamen münasip görünüyordu. Yanaklarının kızarmasına da birçok şey sebep olmuş olabilirdi. Veba bile olabilirdi, gerçi yeni bir bahane üretmeye başlaması gerekecekti.

Olivia adama bir bakış attı. "İnsan karşısına çıkacak gibi görünüyor muyum?"

Harry başını onaylarcasına salladı. Fakat sonra, "Sebastian anlayacak," dedi.

Olivia'nın ağzı şokla açıldı. "Ne? Nasıl?"

Harry tek omzunu silkti. Hareketinde belirgin bir erkeksilik vardı, sanki şey der gibiydi: *"Bir kadın sorunu detaylıca cevaplardı ama benim için bu kadarı yeterli."*

Olivia, "Nasıl anlayacak?" diye tekrarladı.

Harry yine şu bakışlarından birini attı. "Bilecek işte. Fakat endişelenme, hiçbir şey söylemez."

Olivia başını eğip kendine baktı. "Sence prens anlar mı?"

Harry, "Prensin anlayıp anlamamasının ne önemi var?" karşılığını verdi, biraz aksice söylemişti.

"Benim–" Olivia düşünmesi gereken bir itibarı olduğunu söylemek üzereydi. "Kıskanıyor musun?"

Harry sanki hafiften delirdiğini düşünüyormuş gibi baktı. "Elbette kıskanıyorum."

Olivia'nın dizlerinin bağı çözülür gibi oldu ve iç geçirdi. "Gerçekten mi?"

Harry başını iki yana salladı, onun birdenbire hayallere dalmasıyla sabırsızlanmış gibiydi. "Herkese eve gittiğimi söyle."

Olivia gözlerini kırpıştırdı, onun neden bahsettiğini anladığım sanmıyordu.

"Burada ne yaptığımızı herkesin öğrenmesini istemiyorsun değil mi?"

"Şey, hayır." Olivia biraz duraksayarak söylemişti, çünkü utandığı falan yoktu. Çünkü utanmıyordu. Fakat hareketlerinin gizli kalmasını istiyordu.

Harry pencereye doğru yürüdü. "Onlara beni on dakika önce çıkarken gördüğünü söyle. Evde ilgilenmem gereken meseleler olduğunu söyleyebilirsin."

"Pencereden mi çıkacaksın?"

Harry tek bacağını pervazın dışına atmıştı bile. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Eğer ona düşünecek birkaç dakika verseydi olabilirdi. "Yükseklik var," diye belirtti. "Orası–"

"Arkamdan pencereyi kapamayı unutma." Adam bir anda gidiverdi, atlayarak görüş alanından çıktı. Olivia o tarafa koşturup dışarı baktı. Aslında pek de bir yükselti yoktu. Priscilla Butterworth'ün aşağı sarkıp bir sürü şeyle uğraşmak zorunda kaldığı o zemin kat penceresinden daha yüksek olmadığı kesindi ve Tanrı biliyordu ya Olivia onun aptallığıyla alay etmişti.

Harry'ye iyi olup olmadığını sormak üzereydi ama adam çoktan kalkmıştı ve arazilerini ayıran duvarın üzerinden atlıyordu, düşüşten sağ çıktığı açıktı.

Ayrıca Olivia'nın muhabbete ayıracak zamanı yoktu. Birinin merdivenden indiğini duyabiliyordu, o yüzden koşturarak dışarı çıktı ve tam da annesiyle aynı zamanda ön koridora ulaştı.

Leydi Rudland, "Birisi çığlık mı attı?" diye sordu. "Neler oluyor?"

Olivia, "Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı. "Tuvaletteydim. Bir gösteri düzenleniyor–"

"Gösteri mi?"

"Konuk odasında."

"Sen neden bahsediyorsun. Ayrıca..." Annesi uzanıp saçından bir şey aldı. "Saçında tüyün ne işi var?"

"Açıklayamam," dedi Olivia, elindeki tüyü daha sonra atmak için aldı. Yastıklardan birinin dikiş yerinden çıkmış olmalıydı. Hepsinin tüyle dolu olduğunu biliyordu, yine de hep önce saplarının çıkarıldığım düşünürdü.

Daha ileri bir sorgulamadan Huntley sayesinde kurtuldu, ki o sırada koridora geldiğinde uşak son derece utanmış görünüyordu. "Leydim," diyerek Olivia'nın annesine doğru reverans yaptı. "Bir kaza oldu."

Olivia, Huntley'nin etrafından dolanıp koşarcasına konuk odasına girdi. Sebastian yerdeydi, kolu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Arkasında bir vazo devrilmişti, her yerde cam kırıkları, çiçekler ve su vardı.

"Yüce Tanrım," diye bağırdı. "Neler oldu?"

"Sanırım kolunu kırdı," dedi Edward Valentine.

"Harry nerede?" diye soludu Sebastian. Dişlerini birbirine kenetlemişti ve acıdan terliyordu.

"Eve gitti," dedi Olivia. "Neler oldu?"

"Gösterinin bir parçasıydı," diye açıkladı Edward. "Bayan Butterworth bir uçurumdaydı ve–"

Olivia'nın annesi kapıdan, "Bayan Butterworth de kim?" diye sordu.

Olivia, "Daha sonra açıklayacağım," sözünü verdi. O sersem roman birinin ölümüne sebep olacaktı. Sebastian'a döndü. "Bay Grey, bence bir hekim çağırmamız gerekiyor."

"Vladimir düzeltir," diye duyurdu Prens Alexei.

Sebastian hemen Olivia'ya baktı, gözleri endişeyle büyümüştü.

"Anne," diye seslendi Olivia, gelmesi için işaret etti. "Sanırım hekime ihtiyacımız var."

"Vladimir!" diye bağırdı prens, bir dizi Rusça kelime söyledi.

Sebastian, "Onun bana dokunmasına izin vermeyin," diye tıslad.

Leydi Rudland, Olivia'nın kulağına, "Bu akşam her şeyi detaylıca anlatmadan yatağa gidebileceğini düşünme bile," diye mırıldandı.

Olivia başını salladı, kabul edilebilir bir açıklama bulacak kadar vakti olmasına minnettardı. Ancak içinde hiçbir şeyin gerçeği geçemeyeceği gibi bir his vardı. Ya da en azından dikkatle düzenlenmiş birkaç gerçeğin. Huntley'in öğlenki gösteriye kendini kaptırmış olmasına fazlasıyla memnundu aslında, en azından Leydi Rudland'ın niçin kızına gelen bir sürü misafirle ilgili bilgilendirilmediğini açıklardı.

Sebastian, Edward'a, "Harry'yi getir," dedi. "Hemen şimdi."

Genç adam izin isteyip koşarak gitti.

"Vladimir'in yaptığı bu," dedi Prens Alexei ve yaklaştı. Vladimir hemen onun yanındaydı, kıstığı gözleriyle Sebastian'a bakıyordu.

Olivia ona şüpheli bir bakış atarak, "Kırılan kolları mı onarıyor?" diye sordu.

Alexei, "Birçok şey yapıyor," cevabını verdi.

Leydi Rudland, "Majesteleri," diye mırıldanıp çabucak reverans yaptı. Sonuçta o kraliyet ailesindendi ve yamulmuş uzuvlar olsun ya da olmasın gereklilikler yerine getirilmeliydi.

"*Pereloma ruki u nevo nyet*," dedi Vladimir.

"Kolun kırık olmadığını söylüyor," dedi Alexei, Sebastian'ın omzunu kavradı. Sebastian öyle bir kuvvetle bağırdı ki Olivia irkildi.

Vladimir daha fazla şey söyledi, Alexei soru olduğu belli olan bir cevap mırıldandı. Vladimir başıyla onayladı ve sonra kimsenin tepki vermesine bir şans tanımadan iki adam birlikte Sebastian'ı yakaladı, Alexei gövdesinin ortasından ve Vladimir de kolundan, dirseğinin biraz üzerinden. Vladimir çekti ve çevirdi ya da belki de çevirip çekmişti. Korkunç bir ses geldi şey kemiğinden– Tanrı aşkına, Olivia hangi kemik olduğunu bile bilmiyordu fakat korkunç bir şey olmalıydı, çünkü Sebastian kan donduracak bir çığlık koyuverdi.

Olivia kusabileceğini düşündü.

Prens Alexei, "Daha iyi mi?" derken titreyen hastasına bakıyordu.

Sebastian konuşamayacak kadar sersemlemiş göründü.

Alexei özgüvenle, "O daha iyi," dedi. Sonra Sebastian'a hitaben konuştu. "Birkaç gün acıyacak. Belki daha uzun sürer. Sen... ah... nasıl diyorsunuz?"

Sebastian ağlar gibi, "Çıkmış," diye inledi, tedbirli şekilde parmaklarını oynattı.

"*Da*. Omzun."

Olivia, önünü kapatan Vladimir'in ötesini görebilmek için ağırlığını diğer tarafa verdi. Sebastian *berbat* görünüyordu. Bütün vücudu titriyordu, çok hızlı nefes alıp veriyor gibiydi ve teni...

"Sizce de biraz yeşil görünmüyor mu?" diye ortaya sordu.

Yanındaki Alexei başıyla onayladı. Annesi de öne doğru çıkarak, "Belki de biz– ah!"

Sebastian'ın gözleri geriye doğru döndü ve sonra başı halıya çarparken hepsi *tak* sesini duydu.



Harry, tam Rudland Malikânesi'nin ön basamaklarının dibindeydi ki çığlık sesini duydu. Bunun acıyla atıldığını hemen anladı, ayrıca bu bir kadın çığlığı gibiydi.

Olivia.

Kalbi korkuyla çarptı ve Edward'a tek kelime etmeden basamaklardan yukarı fırlayıp ön hole girdi. Kapıyı çalmadı, konuk odasına girene kadar koşmayı bile kesmedi, zorlukla nefes alıyordu.

"Burada ne halt oldu böyle?" diye soludu. Olivia iyi görünüyordu. Aslında son derece sağlıklıydı. Prensin yanında duruyordu, o da Vladimir ile Rusça konuşuyordu. Vladimir ise dizlerinin üzerindeydi ve baktığı o kişi... Sebastian mıydı?

Harry endişeyle kuzenine baktı. Doğrulmuş oturuyordu, bir tekli koltuğun ayağına yaslanmıştı. Teni solgundu ve kolunu tutuyordu.

Uşak, *Bayan Butterworth ve Deli Baron* kitabını açmış onu yelliyordu.

Harry, "Seb?" diyerek sorguladı.

Sebastian tek elini kaldırarak başını iki yana salladı, Harry bunu *"Bana bakma sen"* gibi algıladı.

O yüzden aldırmadı. Olivia'ya, "Sen iyi misin?" diye sordu. Kalbi hâlâ Olivia'ya bir şey olduğu düşüncesiyle dehşetten deli gibi atıyordu. "Bir kadının çığlık attığını duydum."

"Ah, o ben olmalıyım," dedi Sebastian.

Harry aşağıdaki kuzenine doğru baktı, yüzü inanamıyormuş gibi donakaldı. "O sesi *sen* mi çıkardın?"

Sebastian, "Acıdı," diye terslendi.

Harry gülmemek için savaş verdi. "Küçük bir kız gibi çığlık atıyorsun."

Sebastian ona dik dik baktı. "Bunu Alman aksanıyla söylemenin herhangi bir sebebi var mı?"

Harry, "Hiç yok," diye cevap verse de ağzından zorlukla bastırdığı küçük kahkahalar kaçtı.

Olivia'nın, "Şey, Sör Harry," diyen sesi arkasından geldi.

Harry dönüp ona bir bakış attı ve kahkahalara boğuldu. Kendini zorlukla tutuyordu zaten, onu gördüğünde kendini daha fazla tutamamıştı. Son zamanlarda Olivia'nın birçok duygusu üzerinde etkisi var gibiydi. Harry bunun pek de kötü bir şey olmadığını anlamaya başlıyordu.

Ancak Olivia gülmüyordu. "Annemle tanıştırabilir miyim?" dedi zayıf bir sesle, yanındaki daha yaşlıca kadını işaret ediyordu.

Harry anında ayıldı. "Ben çok üzgünüm Leydi Rudland. Orada olduğunuzu görmedim."

Kadın duygusuzca, "Kayda değer bir çığlıktı," dedi. Harry onu daha önce balo salonunda karşıdan görmüştü fakat yakından baktığında kızıyla benzerliklerini fark edebiliyordu. Saçında biraz gümüşi tutamlar ve yüzünde belli belirsiz çizgiler vardı fakat yüz hatları son derece benzerdi. Eğer Leydi Rudland bir kıstassa Olivia'nın güzelliği azalmayacaktı.

"Anne," dedi Olivia. "Bu Sör Harry Valentine. Güneydeki evi kiraladı."

"Evet, duydum," dedi Leydi Rudland. "Sizinle en sonunda tanıştığıma memnun oldum."

Harry kadının sesinde bir uyarı olup olmadığından emin olamadı. *Kızımla oynaştığını biliyorum?* Ya da belki de şunu demek istemişti: *Onun yanına bir daha yaklaşmana izin vereceğimizi sanma.*

Belki de her şeyi hayal ediyordu.

"Sebastian'a ne oldu?" diye sordu Harry.

Olivia, "Omzu çıktı," açıklamasını yaptı. "Vladimir düzeltti."

Harry endişelensin mi etkilensin mi bilemedi. "Vladimir mi?"

Vladimir gururla, "*Da*," dedi.

"Bu... gerçekten... oldukça..." Olivia kelimeyi aradı. "Dikkate şayandı," dedi en sonunda.

"Ben daha farklı tasvir edebilirim," diye araya girdi Sebastian.

Olivia ona bir anne gibi başını sallayarak, "Çok cesurdunuz," dedi.

Alexei, Vladimir'i işaret ederek, "Bunu defalarca yaptı," dedi. Hâlâ yerde oturmakta olan Sebastian'a doğru baktı. "Şeye ihtiyacın olacak–" Eliyle bir hareket yaptı, sonra Olivia'ya baktı. "Ağrı için."

"Afyon ruhu mu?"

"Evet, o."

"Evde biraz var," dedi Harry. Elini Sebastian'ın omzuna koydu.

"Aaaaah!"

"Ah, üzgünüm. Diğer omzunu tutmak istemiştim." Harry odadakilerin yüzüne bakınca onların kendisine suçluymuş gibi baktıklarını gördü. "Teselli edici olmaya çalışıyordum. Omza hafifçe vurarak falan, bilirsiniz işte."

Edward, "Belki de Seb'i geri götürmeliyiz," diye önerdi.

Harry başıyla onaylayıp kuzeninin ayağa kalkmasına yardım etti. "Birkaç gün bizimle kalır mısın?"

Sebastian başını minnettarlıkla salladı. Kapıya doğru giderken Vladimir'e döndü. "*Spasibo.*"

Vladimir gururla gülümsedi ve böylesine harika bir adama yardım etmenin bir onur olduğunu söyledi.

Prens tercüme etti, ardından ekledi: "Kabul etmek zorundayım. Performansınız fevkaladeydi."

Harry memnun şekilde Olivia'ya baktı. Elinde değildi.

Fakat Alexei bitirmemişti. "Eğer önümüzdeki hafta düzenlenecek partiye konuk olarak katılırsanız benim için bir onur olurdu. Kuzenimin evinde olacak. Büyükelçinin. Rus kültürünün bir kutlaması." Kalabalığı bakındı. "Hepiniz davetlisiniz elbette." Harry'ye döndü ve gözleri buluştu. Omzunu silkti, sanki *"Sen bile"* der gibiydi.

Harry başını sallayarak cevabını verdi. Belli ki Rus prensiyle henüz işi bitmemişti. Eğer Olivia gidiyorsa o da gidiyordu. Başka bir seçenek yoktu.

Leydi Rudland, nazik daveti için prense teşekkür etti, sonra Harry'ye döndü. "Sanırım Bay Grey'in uzanması gerekiyor."

Harry, "Elbette," diye mırıldandı. Vedalaştılar ve Sebastian'ın konuk odasının kapısından çıkmasına yardım etti. Olivia yanlarından yürüdü ve dış kapıya ulaştıklarında, "İyileşip iyileşmediğini bana haber verir misin?" diye sordu.

Harry ona ufacık, fazlasıyla gizli bir gülümseme gönderdi. "Akşam altıda pencerende ol."

Tam o sırada oradan ayrılmalıydı. Etrafta dolanan çok insan vardı ve Sebastian'ın acı içinde olduğu belliydi ama onun yüzüne son bir defa daha bakmaya direnemedi. Ve tam o anda, birinin gözlerinin parladığından bahsedildiğinde ne demek istendiğini anladı.

Çünkü ona altıda penceresinde olmasını söylediğinde, Olivia gülümsedi. Harry onun gözlerinin içine baktığında sanki bütün dünya yumuşak, mutlu bir parıltıyla boyanmış gibi göründü. Sanki her şey, bütün iyilik, eğlence, mutluluk, hepsi ondan geliyordu. Bu kadından, Mayfair'de evinin dış kapısında onun yanında duran kadından.

İşte tam o anda biliyordu. Olan olmuştu. Tam orada, Londra'da oluvermişti işte.

Harry Valentine âşık olmuştu.

ON DOKUZ

O akşam saat tam altıyı gösterdiğinde Olivia penceresini açtı, pervazdan sarktı ve dışarı baktı.

İşte Harry oradaydı, kendi pencere pervazına dayanmış yukarı bakıyordu. Kesinlikle nefis görünüyordu, dudakları kusursuz bir gülümsemeyle kıvrıldı, biraz çocukça biraz yaramazca. Olivia onun bu halinden hoşlanıyordu, mutlu ve rahattı. Kara saçları artık düzgünce taranmış halde değildi ve Olivia'nın içinde ona dokunma, parmaklarını saçlarından geçirip daha çok dağıtma isteği uyandırdı.

Tanrı adına, âşık olmuş olmalıydı.

Bunun bir aydınlanma anı olması gerekirdi. Şokla sarsılmalıydı. Fakat bunun yerine Olivia sadece sevgi dolu hissetti. Kusursuzca, muhteşemce harika.

Aşk. *Aşk*. AŞK. Kelimeyi aklında farklı tınılarda ve tonlarda ölçüp biçti. Her hali enfesti.

Gerçekten, bu duygunun sunacağı çok şey vardı.

Olivia yüzünde aptalca bir sırıtışla, "İyi akşamlar," dedi.

"Sana da iyi akşamlar."

"Çok bekledin mi?"

"Sadece bir ya da iki dakika kadar. İnanılmaz dakiksin."

"İnsanları bekletmekten hoşlanmıyorum," dedi Olivia. Öne doğru eğildi ve *neredeyse* dudaklarını yalayacak kadar cesareti vardı. "Tabii cezalandırılmayı hak etmedilerse."

Bu, adamın ilgisini çekmiş gibiydi. O da penceresinden biraz daha dışarı eğildi, ta ki ikisi de biraz fazla dışarı sarkana kadar. Harry konuşacakmış gibi göründü ama sonra aklına bir şey gelmiş olmalıydı çünkü kahkahalara boğuldu.

Peşinden Olivia da ona katıldı.

İkisi de sadece... kıkırdıyorlardı, gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Tanrım," diye soludu Olivia. "Sence acaba biz... bir ara... uygun şekilde bir araya gelebilecek miyiz?"

Harry gözlerini sildi. "Uygun derken?"

"Mesela bir dansta."

"Zaten dans ettik," dedi Harry.

"Sadece bir defa ve o sırada benden hoşlanmıyordun bile."

Harry ona, "Sen de benden hoşlanmıyordun," diye hatırlattı.

"Sen benden *daha az* hoşlanıyordun."

Harry bunu düşündü, sonra başıyla onayladı. "Bu doğru."

Olivia irkildi. "Korkunçtum değil mi?"

Harry, "Şey, evet," diye kabul etti. Biraz fazla hızlı olmuştu.

"Senin benimle aynı fikirde *olmaman* gerekiyordu."

Harry sırıttı. "Gerektiğinde korkunç olabilmen iyi bir şey. Bu işe yarar bir yetenek."

Olivia dirseğine dayandı, çenesini eline koydu. "Komik, erkek kardeşlerim hiç öyle düşünmüyor gibiydi."

"Erkek kardeşler yapar öyle şeyler."

"Sen yapar mıydın?"

"Ben mi? Asla. Aslında cesaretlendiriyordum. Ablam ne kadar korkunç davranışlar sergilerse o kadar büyük belalarla uğraşmasını izleme fırsatım oluyordu."

Olivia, "Çok kurnazsın," diye mırıldandı.

Harry tek omzunu silkerek karşılık verdi.

"Hâlâ merak ediyorum," diyen Olivia konunun değişmesine izin vermeyi reddetti. "Korkunç olmayı bilmek nasıl bir işe yarar ki?"

"Bu çok iyi soru," dedi Harry ağırbaşlılıkla.

"Cevabın yok, değil mi?"

Harry, "Hayır, yok," itirafında bulundu.

"Oyuncu olabilirdim," diye önerdi Olivia.

"Ve saygınlığını mı kaybederdin?"

"Öyleyse bir casus."

Harry büyük bir katılıkla, "O daha da kötü," dedi.

"Bir casus olabileceğimi düşünmüyor musun?" Olivia kesinlikle onunla flört ediyordu ama o kadar eğleniyordu ki kendini geri çekemiyordu. "İngiltere kesinlikle benim gibi birini kullanabilirdi. Çok geçmeden savaşı bitirirdim."

Harry, "İşte ona hiç şüphem yok," dedi ve garip şekilde, sesi kulağa bu dediğinde ciddiymiş gibi geldi.

Fakat bir şey Olivia'yı tuttu. Şaka kaldırmayan bir konuda fazla oyunbaz davranıyordu. "Böyle meselelerle ilgili şaka yapmamalıyım," dedi.

"Sorun değil," dedi Harry. "Bazen birileri yapmalı."

Olivia onun neler görmüş, neler yapmış olduğunu düşündü. Yıllarca orduda görev almıştı. Her şey askeri yürüyüşlerden ve üniformalarına ayılıp bayılan genç kızlardan ibaret olamazdı. O savaşmıştı. Savaş meydanına çıkmıştı. Öldürmüştü.

Hayal etmesi neredeyse imkânsızdı. Adam çok iyi at biniyordu ve bu öğleden sonra onun kuvvetine ilk elden şahit olmuştu ama yine de onu atletik birinden ziyade zeki biri olarak görüyordu. Belki de Harry'yi öğleden sonra masasında kâğıtların üzerine eğilmiş halde, tüy kalemini sayfanın üzerinde hızla hareket ettirirken gördüğü içindi.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu Olivia.

"Ne?"

Olivia onu işaret etti. "Çalışma odanda. Masanda çok fazla vakit geçiriyorsun."

Harry tereddüt ettikten sonra cevap verdi. "Biraz ondan biraz bundan. Çoğunlukla tercüme yapıyorum."

"Tercüme mi?" Olivia'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Harry kıpırdanarak bakındı, o akşam ilk defa biraz rahatsız görünüyordu. "Sana Fransızca konuştuğumu söyledim."

"Bu kadar iyi konuştuğunu bilmiyordum."

Adam alçakgönüllülükle omzunu silkti. "Yıllarca Kıta Avrupası'ndaydım."

Tercüme. Tanrı adına, Olivia düşündüğünden bile daha zekiydi. Ona ayak uydurabilmeyi umdu. Yapabileceğini düşünüyordu, insanların onu olduğundan daha zeki sanması hoşuna gidiyordu. Çünkü yolunun kesiştiği her konuya ilgi göstermiyordu. Yeteneği olmayan konular ve aktivitelerle ilgili konu açmaya zahmet etmiyordu.

Mantıklı bir insan öyle davranırdı.

Yani onun fikrine göre.

"Tercüme yapmak çok farklı mı?" diye sordu.

Harry başını yana eğdi.

"Yani konuşmaya kıyasla," diye düzeltti Olivia. "Ben İngilizceden başka bir şey beceremiyorum, o yüzden gerçekten bilemiyorum."

"Oldukça farklı," diyerek onu doğruladı Harry. "Nasıl açıklayacağımı cidden bilmiyorum. Birisi... bilinçsizce gibi. Diğeri neredeyse matematiksel."

"Matematiksel mi?"

Harry kısmen utanmış gibi görünüyordu. "Sana nasıl açıklayacağımı bilmediğimi söyledim."

"Hayır," dedi Olivia düşünceli şekilde. "Sanırım mantıklı geliyor. Bir yapbozun parçalarını bir araya getirmen gerekiyor."

"Biraz öyle diyebilirsin."

"Yapbozları severim." Olivia bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Ah ama matematikten nefret ederim."

"Aynı şey," dedi Harry.

"Hayır. Değil."

"Eğer bunu söyleyebiliyorsan kötü öğretmenlerin oldu demektir."

"*Buna* kelimeler bile yetmez. Eğer unuttuysan hatırlatayım, beş mürebbiye kaçırdım."

Harry ona yavaş ve sıcak bir şekilde gülümseyince Olivia'nın içi gıdıklandı. Eğer bu sabah birisi ona matematik ve yapbozlar hakkında konuşmanın içinin keyifle titremesine sebep olacağını

söylemiş olsaydı, buna katıla katıla gülerdi. Fakat şimdi bu adama bakarken tek istediği uzanmak, aralarındaki boşluktan karşıya doğru süzülmek ve kollarına yerleşivermekti.

Bu delilikti.

Ve saadetti.

"Gitmene izin vermeliyim," dedi Harry.

Olivia, "Nereye?" diye iç geçirdi.

Harry sessizce güldü. "Nereye gitmen gerekiyorsa oraya."

Sana, demek istedi Olivia. Bunun yerine elini penceresine koyup kapamaya hazırlandı. "Yarın akşam aynı saatte buluşacak mıyız?"

Harry eğilerek selam verdi ve Olivia'nın nefesi kesildi. Adamın hareketlerinde öyle zarif bir şeyler vardı ki, neredeyse ortaçağda kur yapan biriydi ve Olivia da onun kaledeki prensesiydi.

"Benim için onur olur," dedi Harry.

Olivia o akşam yatağına kıvrıldığında hâlâ gülümsüyordu.

Evet, aşkın sunacağı oldukça çok şey vardı.

⚜

Bir hafta sonra, Harry masasında oturmuş boş bir sayfaya gözlerini dikerek bakıyordu.

Herhangi bir şey yazmak gibi bir niyeti yoktu. Fakat masasındayken ve önünde kâğıt varken çok daha iyi düşünmeye meyilliydi. O yüzden, yatağında uzanıp Olivia'ya evlenme teklif etmenin en iyi yolunun ne olduğunu bulmaya çalışarak tavanını güzelce inceledikten sonra, ilham gelmesini umarak çalışma odasına dönmüştü.

Gelen giden yoktu.

"Harry?"

Başını kaldırıp baktı, bölündüğü için minnettardı. Kapıda Edward duruyordu.

"Hazırlanmaya başlama zamanı geldiğinde sana hatırlatmamı istemiştin," dedi Edward.

Harry başım sallayıp ona teşekkür etti. Rudland Malikânesi'ndeki garip ve harika öğleden bu yana bir hafta geçmişti.

Sebastian'ın yanına bir taşınmadığı kalmıştı, Harry'nin evinin onunkinden çok daha rahat (ve belirgin şekilde daha iyi yemekleri olduğunu) duyurmuştu. Edward da evde daha fazla zaman geçiriyordu ve bir kez bile eve sarhoş gelmemişti. Ayrıca Harry, Prens Alexei Ivanovich Gomarovsky hakkında azıcık bile ciddi bir şey düşünmemişti.

Şey, şu ana kadar. Bu akşam katılması gereken şu Rus kültürüyle ilgili kutlama balosu vardı. Aslında Harry bunu dört gözle bekliyordu. Rus kültüründen hoşlanırdı. Yemeklerinden de. Büyükannesi, Valentine mutfağındakilere bağıra çağıra yemek yaptırdığından beri düzgün bir Rus yemeği yememişti. Havyar olacağını pek sanmıyordu, yine de olsun diye umuyordu.

Ve elbette Olivia da orada olacaktı.

Olivia'ya evlenme teklif edecekti. Yarın. Henüz detaylar üzerinde çalışmamıştı ama daha fazla beklemeyi reddediyordu. Geçen hafta mutluluk ve işkence içinde geçmişti, güneş gibi sarı saçları, masmavi gözleri olan bir kadınla sarmalanmıştı.

Olivia onun niyetini tahmin ediyor olmalıydı. Hafta boyunca ona kur yaptığını açıkça belli etmişti, parkta yürüyüşlere çıkmak ve ailesiyle konuşmak gibi tüm uygun şeyleri yapmıştı. Tabii uygun olmayan çoğu şeyi de yapmıştı, çalıntı öpücükler ve açık pencerelerden yapılan gece yarısı sohbetleri gibi.

Harry âşıktı. Bunu uzun zaman önce fark etmişti. Geriye sadece evlenme teklifinde bulunması kalmıştı.

Tabii bir de Olivia'nın kabul etmesi ama onun kabul edeceğini düşünüyordu. Olivia onu sevdiğini söylememişti ama sonuçta bunu yapamazdı değil mi? Bir centilmenin önce kendini açıklaması gerekiyordu ve henüz Harry bunu yapmamıştı.

Sadece doğru ânı bekliyordu. Yalnız olmaları gerekiyordu. Gündüz vakti olmalıydı, genç kadının yüzünü net şekilde görebilmek, yüzünden geçen her duyguyu hafızasına kazımak istiyordu. Harry ona aşkını ilan edecek ve ondan kendisiyle evlenmesini isteyecekti. Sonra da aklını başından alana kadar onu öpecekti. Belki kendisinin de aklı başından giderdi.

Bu kadar romantik biri olduğunu kim bilebilirdi ki?

Harry doğrulup penceresine doğru ilerlerken kendi kendine güldü. Olivia'nın perdeleri açıktı, penceresi de öyle. Meraklanarak kendi penceresini açtı ve başını ılık bahar havasına doğru uzattı. Belki Olivia onun pencereyi açtığını duymuştur diye bir süre bekledi, sonra ıslık çaldı.

Saniyeler içinde Olivia ışıl ışıl gözleri ve görülür neşesiyle pencerede belirdi. "İyi öğlenler!" diye seslendi.

"Beni mi bekliyordun?" diye sordu Harry.

"Elbette hayır. Fakat odamda olduğumda penceremi açık bırakmak için bir sebep aramıyorum." Pervazdan aşağı eğilip ona gülümsedi. "Neredeyse hazırlanma vakti geliyor."

"Ne giyeceksin?" Tanrı aşkına, söyledikleri kulağa genç kadının şu dedikoducu arkadaşlarından biri gibi geliyordu. Fakat Harry umursamadı. Olivia'ya bakmak, böyle şeyler için endişelenemeyeceği kadar memnuniyet vericiydi.

"Annem kırmızı kadifede diretiyordu ama ben senin görebileceğin bir şey istedim."

Onun için kırmızı ve yeşil renklerini elemiş olmasına bu kadar çok sevinmesi saçmalıktı.

Olivia, "Belki mavi?" dedi yüksek sesle.

"Mavi içinde çok güzel görünüyorsun."

"Bu öğlen çok iltifat ediyorsun."

Harry omzunu silkti, yüzünde hâlâ aptalca olduğundan şüphe duymadığı bir sırıtış vardı. "Son derece iyi bir ruh halindeyim."

"Akşamı Prens Alexei ile geçirmek zorunda olsan bile mi?"

"Üç yüz konuğu daha olacak. Yani benim için vakti olmayacak."

Olivia güldü. "Ondan biraz hoşlanmaya başladığını düşünüyordum."

Harry de öyle sanıyordu. Hâlâ prensin pisliğin teki olduğunu düşünüyordu ama Sebastian'ın omzunu düzeltmişti. Daha doğrusu adamı düzeltmişti. Yine de bu aynı şey sayılırdı.

Daha da önemlisi, en sonunda yenilgiyi kabul etmiş ve Olivia'ya ziyarette bulunmayı bırakmıştı.

Harry'nin şanssızlığına, prensin Olivia'ya olan ilgisi Sebastian'a karşı arkadaşça bir ilgiyle yer değiştirmişti. Prens Alexei,

Sebastian'ın yeni en iyi arkadaşı olması gerektiğine karar vermişti ve nekahet döneminde günlük ziyarette bulunmuştu. Harry o ziyaretler sırasında çalışma ofisinde bulunmuş ve Sebastian'ın anlattığı detayları Olivia'ya aktarmıştı. Her şey hesaba katıldığında bu oldukça eğlenceliydi ve Prens Alexei'nin çoğunlukla zararsız olduğunu kanıtlıyordu.

"Ah, annem," dedi Olivia, dönüp arkasına baktı. "Holden bana sesleniyor. Gitmeliyim."

"Akşam görüşürüz," dedi Harry.

Olivia gülümsedi. "Sabırsızlanıyorum."

YİRMİ

Harry büyükelçinin evine vardığında balo tam anlamıyla başlamıştı. Rus kültürünün belirgin olarak hangi alanlarının kutlandığını saptayamadı, Alman müziği çalıyordu ve yemekler de Fransız mutfağındandı. Fakat kimsenin umurunda değil gibiydi. Votka su gibi akıyordu ve salon kahkahalarla çınlıyordu.

Harry hemen Olivia'ya bakındı ama göremedi. Çoktan gelmiş olması gerektiğinden emindi, at arabası onunkinden bir saat önce evinden ayrılmıştı. Fakat kalabalık bir salondu. Onu kısa sürede bulacaktı.

Sebastian'ın omzu neredeyse iyileşmişti ama kol askısını ceketinin altından takma konusunda ısrar etmişti. Harry'ye, kadınları daha iyi etkilemek için olduğunu söylemişti. İşe yaramıştı da. Kadınlar anından etrafını sardı ve Harry geri planda olmaktan son derece mutluydu. Sebastian'ın Londra'nın güzel leydilerinin endişeleri ve kaygılarıyla yıkanmasını eğlenerek izliyordu.

Harry, Sebastian'ın kazayla ilgili düzgün bilgi vermediğini fark etti. Aslına bakılırsa bütün detaylar son derece üstü kapalıydı. Bir masanın üzerinde ayakta durmakla, gotik bir romandaki uçurum sahnesini canlandırmakla ilgili hiçbir şey yoktu. Sebastian'ın tam olarak ne söylediğini kestirmek güçtü ama Harry leydilerin kulaktan kulağa fısıldadıklarını duymuştu. *Haydutların saldırısına uğramış, zavallı güzel adam.*

Harry, gecenin sonunda Sebastian'ın bütün Fransız taburuyla savaştığını duymak için sabırsızlanıyordu.

Sebastian özellikle iri göğüslü bir dulun yürek burkan üzüntüsünü kabul ederken, Harry de Edward'a doğru eğildi. "Ne yaparsan yap, bunun gerçekte nasıl olduğunu sakın kimseye anlatma. Seni asla affetmez."

Edward başını belli belirsiz salladı. Seb'i izleyip ondan öğrenmekle öyle meşguldü ki dikkatini Harry'ye vermedi.

Harry kardeşine, "Geride kalanların keyfini çıkar," dedi. Harry, Sebastian'dan arta kalan kadınlarla işinin bittiğini fark edince kendi kendine gülümsedi.

Hayat güzeldi. Çok güzeldi. Aslında şimdiye kadarki en harika ve muhteşem halindeydi.

Yarın evlenme teklifi edecekti ve yarın o evet diyecekti.

Derdi, değil mi? Olivia'nın hislerini o kadar yanlış değerlendirmiş olamazdı.

"Olivia'yı gördün mü?" diye sordu Edward'a.

Edward başım iki yana salladı.

"Onu bulmaya çalışacağım."

Edward onayladı.

Etraflarında bu kadar genç hanımefendi varken kardeşiyle bir sohbet gerçekleştirmeye çalışmasının manasız olduğuna karar verdi ve uzaklaştı, balo salonunun diğer tarafına doğru giderken kalabalığın üzerinden görmeye çalıştı. Punç kâsesinin yanında toplanmış küçük bir grup vardı, Prens Alexei merkezdeydi ama Olivia'yı göremedi. Mavi giyeceğini söylemişti, yani onu bulması kolay olmalıydı ama akşamları renkleri ayırt etmek Harry için hep daha zor olurdu.

Saçı... İşte o tamamen farklı bir hikâyeydi. Olivia'nın saçı bir işaret ateşi gibi parlardı.

Kalabalığın arasından geçmeyi, oraya buraya bakınmayı sürdürdü ve en sonunda, tam da hüsrana uğramaya başladığı sırada arkasından gelen sesi duydu. "Birini mi arıyorsun?"

Harry dönüp baktı, sanki hayatı onun gülümsemesiyle aydınlandı. "Evet," derken kafa karışıklığı yaşıyormuş gibi davrandı, "ama onu bulamıyorum..."

"Ah, kes şunu," dedi Olivia, koluna hafifçe vurdu. "Bu kadar gecikmene sebep olan ne? Saatlerdir buradayım."

Harry bu söylediğine tek kaşını kaldırdı.

"Ah, pekâlâ, en az bir saattir. Belki doksan dakikadır."

Harry kuzeni ve kardeşine bir bakış attı, hâlâ salonun karşısında duruyorlardı. "Sebastian'ın kol askısı ve ceketini ayarlama konusunda sorunlar yaşadık."

"Ve bir de kadınların mızmız olduğunu söylerler."

"Hemcinslerim için karşı görüşte bulunmam gerekse de kuzenimin aleyhinde konuşmaktan hep mutlu olurum."

Olivia onun bu dediğine güldü, canlı ve müzikal bir sesti, sonra Harry'nin elini tuttu. "Gel benimle."

Harry kalabalığın arasında onu takip etti, gitmek istediği yere ulaşmak için hissettiği kararlılıktan etkilendi. Olivia zikzak çizerek ilerliyor, yol boyunca gülüyordu ve sonra salonun diğer ucundaki kemerli kapıya ulaştı.

"Bu nedir?" diye mırıldandı Harry.

Olivia, "Şşş!" diye talimat verdi. Harry dışarı çıkıp koridorda onu takip etti. Boştu, kenarda köşede birkaç ufak grup vardı ama ana salondan daha az kalabalıktı.

"Keşif yapıyordum," dedi Olivia.

"Orası belli."

Olivia bir köşeden döndü, sonra bir köşeden daha ve kalabalık kısmen daha azdı artık. En sonunda sessiz bir galeride durdu. Bir tarafta aralarında uzun portrelerin olduğu kapılar vardı, portreler kusursuzca dizilmişti ve her kapının arasında iki tablo bulunuyordu. Diğer tarafta düzgün bir sıra halinde pencereler yer alıyordu.

Olivia pencerelerden birinin önünde durdu. "Dışarı bak," diye üsteledi.

Harry baktı ama sıradışı bir şey görmedi. "Camı açsam mı?" diye sordu, biraz daha ipucuna ihtiyacı olduğunu belli edeceğini düşünüyordu.

"Lütfen aç."

Harry kilidi buldu ve açtı, sonra pencereyi yukarı kaldırdı. Ses çıkarmadan yukarı doğru kaydı, Harry başını dışarı çıkardı.

Ağaçları gördü.

Ve onu. Olivia tam yanındaki pencereden başım dışarı çıkarmıştı.

"Kafamın karıştığını itiraf etmek zorundayım," dedi Harry. "Neye bakıyorum?"

"Bana," dedi Olivia sadece. "Biz. Birlikte. Pencerenin aynı tarafındayız."

Harry döndü. Ona baktı. Ve sonra... yapmak zorundaydı. Elinde değildi. Olivia'ya uzandı ve onu kendine doğru çekti, Olivia da istekle geldi, yüzünde önlerinde onları bekleyen hayatın izini taşıyan bir gülümseme vardı.

Harry eğilip onu öptü, dudakları hevesli ve açtı. Harry titrediğini fark etti çünkü bu bir öpücükten daha fazlasıydı. Bu anla ilgili kutsal bir şeyler vardı, onurlandırılması gereken ve doğru bir şeyler.

Harry, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Henüz söylemek niyetinde değildi. Bütün planı ona evlenme teklifi ederken söylemekti. Fakat mecbur kalmıştı. Gittikçe büyümüş ve içine yayılmıştı, sıcaklık ve güçle fokurduyordu. Artık içinde tutamazdı. "Seni seviyorum," dedi tekrar. "Seni seviyorum."

Olivia onun yanağına dokundu. "Ben de seni seviyorum."

Harry birkaç saniye boyunca gözlerini ona dikip bakmaktan başka bir şey yapamadı, o ânı saygıyla sürdürdü ve her zerresinin kendini yıkamasına izin verdi. Ardından yerini başka bir şey aldı, ilkel ve şiddetli bir şeyler. Genç kadını kendine çekti, kendine ait olanı alma ihtiyacındaki bir adamın acelesiyle onu öpüyordu.

Olivia'ya doyamıyordu, dokunuşuna, verdiği hisse, kokusuna. İçi gerginlikle, ihtiyaçla doluydu ve tutuşunun kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Kontrolü, görgü kurallarıyla ilgili sağduyusu, *onun* dışındaki her şey kayıp gidiyordu.

Parmaklarıyla Olivia'nın kıyafetlerini kavradığında, onun sıcak ve pürüzsüz tenini hissetme çaresizliğiyle doldu. Harry, "Sana ihtiyacım var," diye inledi. Ağzı genç kadının yanağına, çenesine, boynuna doğru hareketlendi.

Dönüp pencereden uzaklaştılar ve Harry kendini bir kapıya yaslanırken buldu. Elini kulpuna atıp çevirdi ve apar topar bir halde içeri daldılar ama ayakta kalmayı başardılar.

Olivia, "Neredeyiz?" diye sorarken, aldığı soluklar bedenini titretiyordu.

Harry kapıyı kapadı. Kilitledi. "Umurumda değil."

Ardından Harry onu kavrayıp kendine doğru çekti. Nazik olmalıydı, özenli olmalıydı. Fakat şu anda bunun ötesine geçmişti. Hayatında ilk defa, kontrolü dışında bir şey tarafından yönlendiriliyordu. Direnemediği bir şeye doğru hareket ediyordu. Dünyası sadece bu kadından ve ikisinin bedenlerinden ibaretti, onu ne kadar çok sevdiğini mümkün olan en temel şekilde göstermek istiyordu.

Olivia vücudunu onunkine doğru gererek, "Harry," diye soludu. Kıyafetlerinin üzerinden her bir kıvrımını hissedebiliyordu ve– duramazdı–

Onu hissetmek zorundaydı. Onu *tanımak* zorundaydı.

Adını söyledi, ihtiyaçla boğuklaşan kendi sesini tanımakta zorlandı. "Seni istiyorum," dedi. Cevap olarak Olivia anlaşılmaz biçimde inlediğinde ve dudakları tıpkı kendisinin ona yaptığı gibi kulak memesini bulduğunda, Harry tekrar söyledi.

"Seni *şimdi* istiyorum."

"Evet," dedi Olivia. "Evet."

Harry aldığı titrek bir nefesle uzaklaştı ve onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ne söylediğimi anlıyor musun?"

Olivia başıyla onayladı.

Ancak bu yeterli değildi. "Anlıyor musun?" diye sordu Harry, hissettiği aciliyet duygusundan sesi neredeyse ciyaklar gibi çıktı. "Söylemene ihtiyacım var."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Olivia. "Ben de seni istiyorum."

Harry yine de kendini tuttu, akıl sağlığıyla ve görgü kurallarıyla arasındaki o incecik ipliği kesmek için kendine izin veremiyordu. Hayatını Olivia'ya adamaya hazır olduğunu biliyordu ama kilisede, onun ailesinin huzurunda yemin etmemişti. Fakat Tanrı aşkına, eğer Olivia onu durduracaksa, bunu *şimdi* yapmalıydı.

Olivia kıpırtısız kaldı, bir an için nefes alıp verişi bile durmuş gibiydi ve sonra Harry'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Tıpkı Harry'nin onu tuttuğu gibi tuttu. Gözleri buluştu ve Harry onun

yüzünde öyle büyük, öyle derin bir sevgi ve güven gördü ki bu onu korkudan neredeyse felç edecekti.

Nasıl olur da buna layık olabilirdi? Olivia'yı nasıl güvende, mutlu tutabilir ve günün her saniyesinde onu ne kadar çok sevdiğini bildiğinden nasıl emin olabilirdi?

Olivia gülümsedi. Başta tatlı bir gülümsemeydi ve sonra zekice, hatta birazcık da yaramaz bir gülümsemeye dönüştü. "Seninle evlenmemi isteyeceksin, değil mi?" diye mırıldandı.

Harry'nin dudakları şokla aralandı. "Ben–"

Fakat ellerinden birini adamın dudaklarına koydu.

"Hiçbir şey söyleme. Haklıysam başını salla."

Harry başını salladı.

"Bana şimdi sorma," dedi. Olivia sanki bir tanrıçaymış ve etrafındaki ölümlüler onun her istediğini tam olarak yapıyormuş gibi dingin görünüyordu. "Şu an ne yeri ne de zamanı. Uygun bir teklif istiyorum."

Harry yine başıyla onayladı.

"Fakat eğer bana sormayı planladığını *bilirsem*, belli şekilde davranabilmek için ikna olabilirim..."

İhtiyacı olan tüm izin buydu. Harry onu bir başka yakıcı öpüşme için kendine doğru çekti, parmakları genç kadının elbisesinin arkasındaki kumaşla kaplı düğmeleri buldu. Düğmeler iliklerden kolayca kaydı ve saniyeler içinde kumaş ayaklarının dibine yığıldı.

Olivia onun karşısında iç etekliği ve korsesiyle duruyordu, odadaki tek pencereden sızan berrak yarım ayın ışığında açık renkli kumaş yumuşakça parlıyordu. Olivia öyle güzel, uhrevi ve saf görünüyordu ki, Harry durmak ve onun görünüşünü zihnine kazımak istedi, hem de vücudu daha yakın bir temas için yanıyor olsa bile.

Harry kendi ceketini üzerinden sıyırdı, boyunbağının kıvrımlarını gevşetti. Tüm bu süre boyunca Olivia sadece orada durup sessizce onu izledi, gözleri hayretle ve heyecanla kocaman olmuştu. Harry gömleğinin ilk birkaç düğmesini açtı, başından çıkarmasına yetecek kadarını ve geriye kalan azıcık mantığıyla gömleği kırışmasın diye tekli bir koltuğun üzerine düzgünce koydu. Olivia kıkırdadı, eliyle ağzını kapadı.

"Ne?"

"Çok düzenlisin," dedi genç kadın, bunu belirttiği için neredeyse utanmış görünüyordu.

Harry omzunun üzerinden imalı bir şekilde baktı. "Bu kapının diğer tarafında dört yüz insan var."

"Ama sen beni kirletiyorsun."

"Bunu yaparken düzenli olamaz mıyım?"

Olivia'nın ağzından alaylı bir kahkaha daha döküldü. Uzanıp kendi elbisesini aldı ve Harry'ye uzattı. "Benimkini de katlar mısın?"

Harry gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Tek kelime etmeden uzanıp elbiseyi aldı.

Adamın elbiseyi bir koltuğun arkasına serişini izlerken, "Eğer maddi zorluk çekersen bir leydinin çalışkan hizmetçisi olmak için her zaman şansın var," dedi.

Harry döndü, ağzının tek tarafı yukarı doğru kıvrıldı. Sol şakağına, gözüne yakın bir yere doğru parmağıyla dokunup, "Hatırlarsan renk körüyüm," diye mırıldandı.

"Ah, canım." Olivia ellerini kavuşturdu, korkunç şekilde münasip görünüyordu. "İşte o bir sorun olurdu."

Harry gözleriyle onu yiyip bitirerek ona doğru bir adım attı. "Belki de eksik yanlarımı hanımıma gösterdiğim aşırı bağlılıkla telafi edebilirim."

"Hizmetkârlarla ilgili en değer verilen şey sadakat ve bağlılıktır."

Harry yakın, çok yakındı ve dudakları neredeyse onun dudaklarının kenarına değecekti. "Peki kocalarla ilgili?"

"Kocalar hakkında da kıymet verilen bir özelliktir," diye fısıldadı Olivia. Genç kadının nefes alıp verişi düzensizdi ve sadece nefesinin tenine değiyor olması bile Harry'nin kanını coşturuyordu.

Harry elini onun korsesinin bağlarına götürdü. "Ben çok sadığım."

Olivia titrekçe başını salladı. "Bu iyi."

Harry kurdeleyi çekti, önce fiyongu çözdü ve sonra parmak-

larını alttaki düğümün altına kaydırdı. "Üç dilde 'bağlılık' diyebilirim."

"Gerçekten mi?"

Gerçekten ve Olivia'nın bilip bilmemesi umurunda değildi. Onunla üç dilde de sevişmeyi planlıyordu fakat ilk seferlerinde İngilizceye bağlı kalmayı düşünüyordu. Şey, çoğunlukla.

"Bağlılık," diye fısıldadı Harry. "*Fidelité. Vyernost.*"

Ardından Olivia daha fazlasını isteyemeden Harry onu öptü. Harry her şeyi anlatacaktı ama şimdi olmazdı. Üstünde gömleği yokken ve onun da korsesi gevşeyip vücudundan kaymışken olmazdı. Parmakları genç kadının iç etekliğinin iki düğmesini ve omuzlarındaki kopçaları açıyorken olmazdı.

Harry, köprücük kemiğinin üzerinde kalan boşluğa bir öpücük kondurmak için öne eğilirken tekrar, "Seni seviyorum," dedi.

Boynunun zarif kıvrımına doğru çıkarken tekrar, "Seni seviyorum," dedi.

"Seni seviyorum." Bu defa ateşli bir şekilde kulağına fısıldarken kopçaları bıraktı ve vücudunu örten son kumaşın da düşmesine izin verdi.

Olivia kollarıyla kendini örttü ve Harry, parmakları pantolonunun düğmelerini çözerken onu dudaklarından hafifçe öptü. Bu kadın için sızım sızım sızlıyordu, hissettiği ihtiyaçla ağırlaşmıştı ve kavruluyordu. Harry çizmelerini nasıl o kadar hızlı çıkarabildiğini bilmiyordu ama sonraki nefesini aldığında, Olivia'yı kollarında divana doğru taşıyordu.

"Doğru düzgün bir yatakta olmalıydın," diye mırıldandı, "düzgün çarşaf ve düzgün yastıklarla..."

Fakat Olivia başım iki yana sallayıp parmaklarını adamın ensesinde kavuşturduktan sonra öpüşmek için onu aşağı doğru çekti. "Şu anda düzgün bir şey istemiyorum," diyerek kelimeleri onun kulağına fısıldadı. "Ben sadece seni istiyorum."

Bu artık kaçınılmaz hale gelmişti. Bunu bir süredir biliyordu, Olivia şakacı bir şekilde ona evlenme teklifi etmeyi planlayıp planlamadığını sorduğu andan beri. Fakat o zaman bile bir şeyler tam sınırda gibi görünüyordu, Harry'yi kısıtlamalarının ötesine taşıyor ve bunu baştan çıkarmadan tam bir deliliğe dönüştürüyordu.

Olivia'yı sırtının üzerine yatırdı ve vücudunu anında kendi bedeniyle kapladı. Temasları çarpıcıydı. Ten tenelerdi, nefes kesici bir mahremiyetle birbirlerine sarılıyorlardı. Harry kendini onun içine gömmeyi, ona sahip olmayı ve her açıdan tanımayı öyle çok istiyordu ki, ama acele etmek için kendine izin veremezdi. Daha önce bir bakireyle birlikte olmamıştı, onu zirveye çıkarabilir miydi bilmiyordu ve bunun mümkün olup olmadığını da bilmiyordu. Fakat Tanrı şahit ki bunu onun için iyi hale getirecekti. Bu bittiğinde Olivia tapınıldığını bilecekti.

Sevildiğini bilecekti.

Harry, "Bana nelerden hoşlandığını söyle," diye mırıldandı, dudaklarını öptükten sonra boynuna doğru ilerledi.

Olivia'nın hırıltılı, heyecanlı ve belki de biraz aklı karışmış gibi aldığı nefesi duydu. "Ne demek istiyorsun?"

Harry onun memesini avuçladı. "Bu hoşuna gidiyor mu?"

Olivia'nm aldığı sert soluğu duydu.

Harry, "Gidiyor mu?" diye yumuşakça sorarken dudaklarını ensesine doğru götürdü.

Olivia hızlı, aceleci hareketlerle başını salladı. "Evet."

"Bana hoşlandığın şeyleri söyle," dedi Harry tekrar ve ağzı onun meme ucunu buldu. Meme ucuna hafifçe üfledi, sonra diliyle etrafında bir daire çizdikten sonra dudaklarının arasına hapsetti.

Olivia, "Bu hoşuma gidiyor," diye soludu.

Benim de, diye düşündü Harry ve kendine bunun denge için olduğunu söyleyerek diğer tarafa geçti. Fakat aslında kendisi ve onun içindi, çünkü genç kadının vücudunda dokunulmamış tek santim bile bırakmaya katlanamazdı.

Olivia altında yay gibi gerilip bedenini onun ağzına doğru bastırdı. Harry ellerinden birini aşağı kaydırıp genç kadının kalçasını sarmaladı. Sıktı, sonra hareket ederek parmaklarıyla uyluğunun iç kısmındaki yumuşak teni buldu. Harry tekrar sıktığında parmakları Olivia'nın bacaklarının arasına yakındı ve çok yakındı, öyle yakındı ki onun sıcaklığını elinde hissedebiliyordu.

Harry tekrar genç kadının dudaklarına doğru çıkarken parmakları onu buldu, okşadı ve içine girdi.

Olivia şaşkınlıkla, "Harry!" diye haykırdı fakat Harry onun kızdığını düşünmüyordu.

"Bana neyin hoşuna gittiğini söyle," dedi yeniden.

"Bu," demeyi başardı Olivia. "Ama ben yapmam..."

Harry daha derine doğru hareket etti, içeri ve dışarı. Genç kadının ıslaklığı Harry'nin ona duyduğu ihtiyaçla kavrulmasına sebep oluyordu. "Sen ne yapmazsın?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Harry gülümsedi. "Neyi bilmiyorsun?"

"Neyi bilmediğimi bilmiyorum," derken resmen bağırmıştı Olivia.

Harry kahkahasını bastırdı ve parmakları bir anlığına durdu.

Olivia, "Durma!" diye haykırdı.

Harry durmadı. Olivia onun adını inlediğinde durmadı, Olivia omuzlarını morartacak kadar sertçe kavradığında durmadı. Ve genç kadın onun parmaklarını neredeyse dışarı atacak kadar hızlıca ve sertçe kasıldığında da kesinlikle durmadı.

Bir centilmen o sırada durabilirdi. Genç kadın zirveye ulaşmıştı ve hâlâ bir bakireydi, Harry onunla adamakıllı sevişmek istediği için muhtemelen bir canavardı ama en basit anlatımla... yapmadan duramazdı.

Olivia onundu.

Fakat Harry bir şeyin farkına varmıştı ki, daha çok kendisi Olivia'nındı.

Olivia çıktığı zirveden inmeden ve bunun gücüyle yığılmadan önce, Harry parmaklarını dışarı çıkardı ve kendini onun açıklığına hizaladı. "Seni seviyorum," derken sesi hissettiği duygularla boğuk ve kısıktı. "Sana söylemem gerekiyor. Bilmene ihtiyacım var. *Şu anda* bilmene ihtiyacım var."

Sonrasında Harry bedenini ileri doğru itti, direnç bekliyordu. Fakat Olivia öyle heyecanlı, öyle güzelce sevilmişti ki, içine kolayca kaydı. Harry bundan duyduğu zevkle, bedenlerinin enfes birleşmesiyle titredi. Sanki bunu daha önce hiç yapmamış gibiydi, arzusu ipleri ele geçirdi ve Harry bütün kontrolünü kaybetti. Ardından, eğer Olivia'yı tatmin etmese utanç verici olacak bir hızla haykırdı, kasıldı ve en sonunda yığılıp kaldı.

YİRMİ BİR

Önce Olivia gitti.

O divanda akıl sağlıklarını yeniden kazanmaya çalışarak ne kadar uzandıklarından ve nefeslerini normale döndürdükten sonra üstlerini başlarını düzeltmelerinin ne kadar sürdüğünden emin değildi. Harry boyunbağını uşağının yapmış olduğu gibi düzgün biçimde katlayamamıştı ve Olivia da tek bir mendilin şey için yeterli olmadığını keşfetmişti...

Tanrı aşkına, Olivia kelimeleri *düşünemiyordu* bile. Yapmış olduğu şeyden pişmanlık duymuyordu. Asla duyamazdı, hayatının en harika, en muhteşem, en nefes kesici olayıydı. Fakat şimdi biraz... yapış yapıştı.

Ayrılıkları birkaç kaçamak öpüşme, onları yeniden divana göndermekle tehdit eden en az iki şehvetli bakışma ve bir tane de özellikle yaramazca popoya atılan bir çimdikle ertelenmişti.

Olivia o çimdik konusunda hâlâ kendini tebrik ediyordu.

Fakat en sonunda kibar sosyetenin arasına geri katılmaya yetecek kadar saygın bir görünüm kazanmayı başarmışlardı ve ilk önce Olivia'nm odadan ayrılmasına karar verilmişti. Harry beş dakika sonra onu takip edecekti.

"Saçımın düzgün göründüğünden emin misin?" diye sorarak elini kapı koluna koydu.

Harry, "Hayır," itirafında bulundu.

Olivia gözlerinin endişeyle açıldığını hissetti.

Harry bir erkeğin saç modelini tarif etme konusundaki tipik kabiliyetsizliğiyle, "Kötü değil," dedi, "fakat buraya geldiğin zamankiyle aynı göründüğünü sanmıyorum." Harry güçsüzce gülümsedi, bu konudaki sorumluluğunun fazlasıyla farkındaydı.

Olivia koşturarak odadaki tek aynaya gitti ama şömine rafının üzerindeydi ve parmak uçlarının üzerinde dursa bile bütün yüzünü tam olarak göremiyordu. "Hiçbir şey göremiyorum," diye homurdandı. "Gidip bir tuvalet bulmam gerekecek."

Böylece planları değişti. Olivia gidip bir tuvalet bulacaktı ve sonra orada on dakika kalacaktı, böylece Harry o gittikten beş dakika sonra odadan çıkabilir ve balo salonuna ondan beş dakika önce varabilirdi.

Olivia tüm bunları bezdirici buldu. İnsanlar böyle şeyleri nasıl beceriyor, hırsızlar gibi sinsice hareket edebiliyorlardı? Korkunç bir casus olurdu.

Bezginliği suratından okunuyor olmalıydı, çünkü Harry yanına gelip onu bir defa yanağından hafifçe öptü. "Yakında evleneceğiz," diye söz verdi, "ve bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacağız."

Olivia, annesinin en az üç aylık nişan döneminde ısrar edeceğini belirtmek için ağzını açtı ama Harry elini kaldırdı. "Endişelenme, teklifin bu değil. Teklif ettiğimde bunu anlayacaksın. Söz veriyorum."

Olivia kendi kendine gülümseyip mırıldanarak vedalaştı, kimsenin olmadığından emin olmak için kapıdan dışarı bir bakış attı ve ardından sessizce ay ışığıyla aydınlanan galeriye çıktı.

Tuvaletin yerini biliyordu, o akşam daha önce bir defa gitmişti. Tam olarak uygun hızda yürümeye çalıştı. Fazla hızlı olmamalıydı, acelesi varmış gibi görünmek istemiyordu. Çok yavaş da olmamalıydı, insanın bir amacı varmış gibi görünmesi her zaman en iyisiydi.

Tuvalete giderken yolda kimseyle karşılaşmadı, buna minnettardı. Ancak kapıyı açtığında ve leydilerin ellerini yıkayıp görünüşlerini kontrol ettikleri dış odaya girdiğinde biriyle karşılaştı.

"Olivia!"

Olivia'nın neredeyse ödü patlıyordu. Mary Cadogan aynanın önünde durmuş yanaklarını çimdikliyordu.

Olivia nefes almaya çalışırken, "Tanrı aşkına Mary," dedi. "Beni korkudan öldürüyordun." Mary Cadogan'la sohbete dalmayı hiç istemiyordu ama öte yandan, birine rastladıysa bunun bir arkadaşı olmasına memnundu. Mary, Olivia'nın dağınık görüntüsünün sebebini merak edebilirdi ama asla gerçekten şüphelenmezdi.

Olivia, "Saçım korkunç halde mi?" diye sorarken saçına dokundu. "Kaydım. Birisi şampanya döktü."

"Ah, bundan nefret ederim."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Olivia, Mary'nin sorularından başarıyla kaçtığını umuyordu.

Mary teselli edercesine, "O kadar kötü değil," dedi. "Sana yardım edebilirim. Kız kardeşimin saçını defalarca yaptım." Olivia'yı bir sandalyeye itti ve tokalarını düzeltmeye başladı. "Elbisene hiçbir şey olmamış gibi görünüyor."

Olivia, "Eteğin ucunun lekelendiğinden eminim," dedi.

Mary, "Şampanyayı kim döktü?" diye sordu.

"Emin değilim."

"Bahse varım Bay Grey'dir. Tek kolu askıda biliyorsun."

Olivia, "Gördüm," diye mırıldandı.

"Amcası tarafından merdivenlerden itilmiş diye duydum."

Olivia bu dedikoduyla duyduğu korkuyu zapt etmek için uğraştı. "Bu doğru olamaz."

"Niçin olmasın?"

"Şey..." Olivia gözlerini kırpıştırdı, kabul edilebilir bir cevap bulmaya çalışıyordu. Sebastian'ın onun evindeki bir masanın üzerinden düştüğünü söylemek istemedi, Olivia'nın olayla ilgili azıcık bir bilgisi olduğunu bilse Mary onu soruya boğardı. En sonunda şunda karar kıldı: "Eğer merdivenlerden düşmüş olsaydı sence daha ciddi yaralanmaz mıydı?"

Mary bunu düşünüyor gibiydi. "Belki de kısa bir merdivendendi. Mesela kendi evinin ön basamakları."

"Belki de," dedi Olivia, bunun son olacağını umuyordu.

Mary, Olivia'nın umutlarına son vererek, "Gerçi," diye devam etti, "eğer dışarıda olsaydı şahitler olurdu herhalde."

Olivia yorum yapmamaya karar verdi.

Mary yüksek sesle, "Sanırım gece de olmuş olabilir," diye düşündü.

Olivia, Mary'nin kendi *Bayan Butterworth* tarzı romanını yazması gerektiğini düşünmeye başlıyordu. Bunun için ihtiyacı olan hayal gücüne kesinlikle sahipti.

"İşte," diye duyurdu Mary. "Eskisi kadar iyi oldu. Ya da neredeyse. Kulağının üzerindeki küçük bukleyi tam olarak yapamadım."

Olivia, Mary'nin kulağının üstündeki bukleyi hatırlamasından etkilendi (ve belki de biraz endişelendi), Olivia kesinlikle hatırlamıyordu. "Teşekkürler," dedi. "Çok minnettarım."

Mary sıcak bir şekilde gülümsedi. "Yardım etmekten mutluyum. Partiye geri dönsek mi?"

"Sen bensiz git," dedi Olivia ve daha özel olan tuvalet bölmesine doğru gitti. "Benim biraz zamana ihtiyacım var."

"Seni beklememi ister misin?"

"Ah, hayır, hayır, hayır," dedi Olivia, hayırlarının çaresizlikten ziyade sohbet eder gibi çıktığını umuyordu. Gerçekten de kendi başına birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Düşüncelerini toplamak, derin nefesler alıp vermek ve dengesini geri kazanmaya uğraşmak için.

"Ah, elbette. Sonra görüşürüz o zaman." Mary onu başıyla selamladı ve küçük odadan çıkıp Olivia'yı tek başına bıraktı.

Olivia bir anlığına gözlerini yumdu ve beklediği o derin soluğu aldı. Hâlâ uyuşmuş ve bayılacak gibi hissediyordu, kendi davranışından dolayı şoktaydı ve aynı zamanda heyecandan kıpır kıpırdı.

Neyin kendisini daha çok şaşırttığından emin değildi. Rus büyükelçisinin evinde az önce bekaretini kaybetmiş olması mı, yoksa hiçbir şey olmamış gibi partiye geri katılmaya hazırlanması mı...

İnsanlar yüzünden anlayacak mıydı? Esasen farklı görünür müydü? Tanrı biliyordu ya, kendisini değişmiş *hissediyordu*.

Öne doğru birkaç santim eğildi, yansımasını daha yakından incelemeye çalıştı. Yanakları pembeleşmişti, bunu saklamanın bir

yolu yoktu. Gözleri de biraz parlak, neredeyse ışıl ışıl görünüyordu.

Hayalperestlik ediyordu. Kimse bilemezdi.

Harry haricinde.

Yüreği hopladı. Kelimenin gerçek anlamıyla göğsünde hopladı.

Harry bilecekti. Her bir detayı hatırlayacaktı ve ne zaman baksa gözleri arzuyla yanacaktı, Olivia yeni baştan eriyecekti.

Birdenbire bunu devam ettirebileceğinden pek de emin olamadı. Kimse ona bakarak ne yapmış olduğunu anlamayacaktı. Fakat eğer birisi onu Harry'ye bakarken görecek olursa...

Doğruldu. Omuzlarını dikleştirdi. Yürekli olmaya çalıştı. Bunu yapabilirdi. O Leydi Olivia Bevelstoke'tu, her sosyal durumu rahatça kabul ederdi, değil mi? O Leydi Olivia Bevelstoke'tu, bu yakında değişecekti...

Düşününce küçük bir kıkırtı koyuverdi. Yakında Leydi Valentine olacaktı. Bundan hoşlandı. Leydi Valentine. Öyle romantikti ki. Gerçekten, isimleri bundan daha iyi olamazdı.

Kapıya doğru döndü. Kapı koluna uzandı.

Fakat birisi önce davrandı. Kapı çarpmasın diye geriye çekildi.

Fakat kaçınamadı–

"Ah!"



Olivia hangi cehennemdeydi?

Harry partiye döneli yarım saatten fazla olmuştu ve hâlâ onu görememişti. Harry kendine düşen kısmı kusursuzca yerine getirmişti, genç leydilerle sohbet ediyordu, hatta Smythe-Smith'lerden biriyle dans bile etmişti. Hatta Sebastian'ı bile kontrol etmişti, gerçi hiç ihtiyacı yoktu, omzu günlerdir ona sorun çıkarmamıştı.

Olivia görünüşünü kontrol etmek için hanımların dinlenme odasına gitmeyi planladığını söylemişti, o yüzden onun tam olarak söylediği zamanda gelmesini beklemiyordu ama yine de şu ana kadar dönmüş olması gerekmiyor muydu? Onu son gördüğünde oldukça iyi göründüğünü düşünmüştü. Başka neye ihtiyacı olmuş olabilirdi ki?

"Ah, Sör Harry!"

Bu kadın sesine doğru döndü. Olivia'nın parkta oturduğu genç leydiydi. Kahretsin, adı neydi?

"Olivia'yı gördünüz mü?" diye sordu genç kadın.

"Hayır," dedi Harry. "Gerçi balo salonuna geleli uzun süre olmadı."

Genç kadın kaşlarını çattı. "Nerede olabilir bilmiyorum. Bir süre önce onunlaydım."

Harry ona gittikçe artan bir ilgiyle yaklaştı. "Öyle mi?"

Genç kadın başını salladı ve ellerinden biriyle yan tarafı işaret etti, başka bir yönü gösteriyordu herhalde. "Saçını düzeltmesine yardım ediyordum. Birisi elbisesine şampanya dökmüş de."

Harry bunun onun saçıyla nasıl bir bağlantısı olduğundan emin değildi ama sormamanın en iyisi olduğunu biliyordu. Olivia nasıl bir hikâye uydurduysa arkadaşını ikna etmişti ve bunu bozacak bir şey yapmayacaktı.

Genç leydi kaşlarını çatarak başını yana yatırdı ve kalabalığa doğru göz gezdirdi. "Ona gerçekten bir şey söylemem gerekiyordu."

Harry ses tonunu kibar, neredeyse babacan tutarak, "Onu en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

"Pek emin değilim. Bir saat önce miydi? Hayır, o kadar uzun zaman geçmiş olamaz." Bakışlarıyla dans alanını taramaya devam etti ama Harry, o Olivia'ya mı bakıyor yoksa konuk listesini mi araştırıyor emin olamadı.

Harry, "Onu görüyor musun?" diye mırıldandı. Aslında yanında dururken genç kadının o haricinde salondaki herkese bakması son derece garipti.

Genç kadın başını iki yana salladı, sonra salonda büyük öneme sahip birini gördüğüne karar vermiş olacaktı ki, "Onu bulduğunuzda onu aradığımı söylersiniz," dedi. Elini salladıktan sonra kalabalığın içine doğru yöneldi.

Harry bahçeye açılan kapılara doğru giderken bunun hiç yardımı olmadığına karar verdi. Olivia'nın dışarı çıkmış olacağını düşünmüyordu fakat balo salonu aşağıda kalıyordu ve birinin

kapıya ulaşmak için üç basamak çıkması gerekiyordu. Olivia'yı oradan görmesi çok daha kolay olurdu.

Fakat izleme noktasına ulaştığında bir kez daha cesareti kırıldı. Tanıdığı herkes orada gibiydi fakat Olivia görünürde yoktu. İşte Sebastian oradaydı, uydurma gözüpek maceralarıyla leydileri etkilemeyi sürdürüyordu. Edward hemen peşindeydi, gerçekte olduğundan daha büyük gibi görünmeye çalışıyordu. Olivia'nın arkadaşı olan genç leydi (şu adını hâlâ hatırlayamadığı) bir bardak limonata yudumluyor, ona bağırarak bir şeyler anlatan yaşlıca bir centilmeni dinliyormuş gibi davranıyordu. Olivia'nın ikiz erkek kardeşi de oradaydı, yüzünde sıkkın bir ifadeyle duvara dayanıyordu.

Hatta Vladimir bile oradaydı, belirgin bir amaçla balo salonunda yürüyordu ve kenara ittiği lordlar ile leydilerden af dilemeye zahmet bile etmiyordu. Harry onun oldukça ciddi göründüğünü düşündü. Bunu araştırması gerekip gerekmediğini merak ederken dev Rus'un ona doğru seğirttiğini fark etti.

Harry'ye, "Sen benimle gel," dedi.

Harry afalladı. "İngilizce mi konuşuyorsun?"

"Nyeh tak khorosho, kak tiy govorish po-russki."

Senin Rusça konuşman kadar iyi değil.

Harry, "Neler oluyor?" diye sordu. Sadece dikkatli olmak için İngilizce sormuştu.

Vladimir'in gözleri sert bir niyetle onunkilerle buluştu. "Winthrop'u tanıyorum," dedi.

Bu Harry'yi ona güvenme konusunda neredeyse ikna etmeye yetecekti.

Sonra Vladimir, "Leydi Olivia ortadan kayboldu," dedi.

Birdenbire ona güvenmesinin ya da güvenmemesinin hiçbir önemi kalmadı.

⚜ ⚜ ⚜

Olivia nerede olduğunu bilmiyordu.

Ya da oraya nasıl geldiğini.

Ya da niçin ağzına bir bağ dolandığını ve ayaklarının birbirine, ellerinin ise arkadan bağlandığını bilmiyordu.

Loş ışığa alışmaya çalışarak göz kapaklarını deli gibi kırpıştırırken, gözlerinin niçin *bağlanmamış* olduğunu da düşündü.

Bir yatakta yan uzanıyor, duvara bakıyordu. Belki de ona bunu yapan kişi her kimse, hareket edemediği ya da ses çıkaramadığı sürece ne gördüğünün önemli olmadığını düşünmüştü.

Fakat kimdi? Neden? Ona ne olmuştu?

Düşünmeye çabaladı, deli gibi çalışan zihnini sakinleştirmeye uğraştı. Tuvaletteydi. Mary Cadogan oradaydı ve sonra gitmişti, Olivia ne kadar süre yalnız kalmıştı? En az birkaç dakika. Beş dakika bile olmamıştı.

En sonunda sinirlerini partiye dönecek kadar yatıştırmıştı fakat kapı açılmıştı ve sonra...

Ne olmuştu? Ne olmuştu?

Düşün Olivia, düşün.

Niçin anımsayamıyordu? Sanki hafızasına büyük, gri bir çamur sürülmüş gibiydi.

Daha ağır solumaya başladı. Hızlı ve derin. Panik içinde. Düzgün düşünemedi.

Manasız olduğunu bilse de kıvranmaya başladı. Arkasını dönüp duvardan başka bir yere dönmeyi başardı. Sakinleşemiyor, odaklanamıyor gibiydi, o–

"Uyanıksın."

Olivia donakaldı. Bir anlığına tamamen hareketsizleşti, yalnızca göğsü hızla yükselip alçalıyordu.

Sesi tanımadı. Sahibi yaklaştığında adamı da tanımadığını fark etti.

Sen kimsin?

Fakat elbette konuşamadı. Ancak adam soruyu onun panik dolu gözlerinde gördü.

"Benim kim olduğum mühim değil," dedi. Adamın sesinde bir çeşit aksan vardı. Fakat adamın nereden olduğunu çıkaramadı. Diller konusunda her zaman kötü olduğu gibi, aksanları da asla ayırt edemezdi.

Adam yaklaştı, sonra yanındaki bir sandalyeye oturdu. Oli-

via'dan daha büyüktü ama anne babası kadar yaşlı değildi ve grileşen saçları sadece şakaklarındaydı. Gözleri... karanlıkta ne renk olduklarını söyleyemiyordu. Kahverengi değildi. Daha açık bir renkti.

"Prens Alexei sana oldukça ilgi gösteriyor," dedi.

Olivia'nın gözleri büyüdü. Bunu ona *Prens Alexei* mi yapmıştı?

Gardiyanı güldü. "Duygularınızı iyi saklayamıyorsunuz Leydi Olivia. Sizi buraya getirten prens değil. Fakat prens..." Adam tehditkâr bir şekilde eğildi, Olivia onun nefesinin kokusunu alabiliyordu. "Sizi geri almak için ödeme yapan kişi olacak."

Olivia homurdanarak başını iki yana salladı, prensin onunla ilgilenmediğini ya da önceden ilgilendiyse bile artık ilgilenmediğini söylemeye çalışıyordu.

"Eğer azıcık aklınız varsa karşı koymazsınız," dedi adam. "Serbest kalamazsınız, niçin gücünüzü ziyan edesiniz?"

Ancak Olivia mücadele etmeyi *kesemiyor* gibiydi. İçinde gittikçe artan bir dehşet vardı ve nasıl hareketsiz kalacağını bilmiyordu.

Gri saçlı adam doğrulup dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ona baktı. "Size daha sonra yiyecek ve içecek bir şeyler getireceğim." Odadan çıktı, Olivia kapının kapanışını ve iki defa dönen kilidin sesini işittiğinde boğazının panikle tıkanacağını düşündü.

Buradan çıkamayacaktı. Kendi başına yapamazdı.

Fakat ortadan kaybolduğunu bilen başka kimse var mıydı?

YİRMİ İKİ

"O nerede?"

Harry prense doğru atılmadan önce söylemeyi başarabildiği tek şey bu oldu. Vladimir'i evin arka odalarından birine kadar takip etmişti, her adımla birlikte paniği artıyordu. Aptallık ettiğini biliyordu, bu bir tuzak olabilirdi. Birisi onun Savaş Bakanlığı için çalıştığından haberdardı, başka nasıl Vladimir onun Rusça konuştuğunu bilebilirdi?

Kendi idamına doğru yürüyor olabilirdi.

Fakat bu almak zorunda olduğu bir riskti.

Yine de prensi orada, boş bir masadaki tek mumla aydınlanan odada gördüğünde Harry'yi tutan ipler kopmuştu. Korkusu onu daha da güçlü hale getirmişti ve birlikte yere çarptıklarında bu sersemletici bir kuvvetle oldu.

"O nerede?" diye bağırdı Harry tekrar. "Ona ne yaptın?"

"Dur!" Vladimir iki adamın arasına girip onları ayırdı. Harry ancak yeniden ayağa kalktığında ve prensten bir kol boyu uzakta tutulduğunda, Alexei'nin ona karşılık vermemiş olduğunu fark etti.

Karnının ortasındaki dehşet hissi büyüdü. Prens solgun, amansız görünüyordu. Korku doluydu.

Harry, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Alexei ona bir parça kâğıt verdi. Harry kâğıdı muma doğru götürüp baktı. Kiril alfabesiyle yazılmıştı, Harry karşı çıkmadı. Bu defa okuyamıyormuş gibi davranacak zamanı yoktu.

Eğer işbirliği yaparsan leydi yaşar. O sana pahalıya patlayacak. Kimseye söyleme.

Harry başını kaldırıp baktı. "O olduğunu nereden biliyoruz? Adından bahsetmemişler."

Alexei tek kelime etmeden elini uzattı. Harry aşağı baktı. Bir tutam saç vardı. Harry bunun onun olamayacağını söylemek istedi fakat o saç rengine sahip başka bir kadın daha yoktu. Güneş ve tereyağının birleşiminde bir renk tonundaydı. Tam bir lüle değil ama bir dalgadan daha fazlasıydı.

Fakat biliyordu işte.

"Bunu kim yazdı?" diye sordu Harry. Rusça.

Önce Vladimir konuştu. "Bizim tahminimize göre–"

"*Tahmin* mi?" diye kükredi Harry. "*Tahmin mi*? Bilmeye başlasanız ve bunu çabucak yapsanız iyi edersiniz. Eğer ona bir şey olursa..."

"Eğer ona bir şey olursa," diyerek araya giren prensin sesinde buz gibi kararlılık vardı, "boğazlarını bizzat kendim keserim. Adalet yerini bulacak."

Harry yavaşça ona döndü, midesinde yükselen asidi engellemeye çalışıyordu. "Ben adalet istemiyorum," derken sesi alçak ve hiddetle dümdüzdü. "Ben *onu* istiyorum."

Vladimir çabucak, "Ve onu geri alacağız," dedi. Prense bir uyarı bakışı attı. "Ona hiçbir zarar gelmeyecek."

Harry, "Sen *kimsin*?" diye üsteledi.

"Önemli değil."

"Bence önemli."

"Ben de Savaş Bakanlığı için çalışıyorum," dedi Vladimir. Omzunu hafifçe silkti. "Bazen."

"Güvenimi kazanmak konusunda başarısız olduysan kusuruma bakma."

Vladimir, Harry'ye yine balo salonundayken cesaretini kıran şu sert, doğrudan bakışıyla baktı. Adamın rolünü yaptığı sert hizmetkârdan çok daha fazlası olduğu açıktı.

Vladimir kısık bir sesle, "Fitzwilliam'ı tanıyorum,"-dedi.

Harry donakaldı. Kimse Fitzwilliam'ı tanımazdı, tabii Fitzwilliam bunu istemediği sürece. Aklı hızla çalıştı. Eğer Vladimir'i zaten yerleştirdilerse, Winthrop niçin ondan Prens Alexei'yi gözlemesini emretmişti?

Harry'nin sonraki sorusunu tahmin ederek, "Adamın Winthrop'un benden haberi yok," dedi Vladimir. "Beni bilecek kadar yüksek mevkide değil."

Harry'nin bildiği kadarıyla Winthrop'tan yüksek mevkideki tek kişi bizzat Fitzwilliam'ın kendisiydi. "Neler oluyor?" diye sordu. Sesini düz tutmak için çabalamıştı.

Prens Alexei, "Ben Napolyon sempatizanı değilim," dedi. "Babam öyleydi ama ben değilim." Yere tükürdü.

Harry, Vladimir'e baktı.

Vladimir, "Benimle çalışmıyor," derken başıyla prensi işaret etti. "Fakat o... destekleyici. Doğuştan gelen serveti var. Tabii arazisini kullanma kısmı da var."

Harry başını iki yana salladı. "Bunun ne alakası–"

"Onu kullanmak isteyenler var," diye araya girdi Vladimir. "Ölü ya da diri, o değerli. Ben de onu koruyorum."

Bu harikaydı. Vladimir gerçekten de Alexei'nin korumasıydı. Yalanlarla örülmüş ağdaki yegâne gerçek buydu.

"Dediği gibi gerçekten de kuzenini ziyaret etmek için burada," diye devam etti Vladimir. "Benim için de Londra'daki iş arkadaşlarımla görüşmem için uygun bir yoldu. Ne yazık ki prensin Leydi Olivia'ya olan ilgisi dikkatlerden kaçmadı."

"Onu kim kaçırdı?"

Vladimir bir an için bakışlarını kaçırdı ve Harry durumun kötü olduğunu anladı. Eğer gözlerine bakamıyorsa Olivia büyük tehlike içinde demekti.

Vladimir en sonunda, "Emin değilim," dedi. "Siyasi sebeplerden mi, yoksa sadece para için mi bilemiyorum. Prens kayda değer servete sahip bir adam."

Harry kabaca, "Bana servetinin azaldığı söylendi," dedi.

Vladimir, "Öyle," diye doğruladı, Alexei kendini savunmak için ağzını açınca onu durdurmak için tek elini kaldırdı. "Fakat hâlâ fazla parası var. Topraklar. Mücevherler. Bir suçlunun ona yakın birini kaçırıp fidye istemesine yetecek kadar fazla."

"Fakat Olivia yakın değil–"

Alexei, "Birisi ona evlenme teklifi etmeyi planladığımı düşünüyor," diye araya girdi.

Harry ona döndü. "Planlıyor muydun?"

"Hayır. Bir ara düşünmüş olabilirim. Fakat o–" Alexei başından savarcasına elini havada salladı. "Sana âşık. Beni sevecek bir kadına ihtiyacım yok. Fakat başkasını seven bir kadına tahammül edemem."

Harry kollarını göğsünde bağladı. "Belli ki niyetini düşmanlarına yeterince açık etmemişsin."

"O mesele için özür dilerim." Alexei yutkundu ve Harry'nin onu tanıdığı bu zaman içinde ilk defa rahatsız olmuş göründü. "Başkalarının benim hakkımda düşündüğü şeyleri kontrol edemem."

Harry, Vladimir'e döndü. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Vladimir ona söyleyeceği sonraki şeyden hoşlanmayacağını belirten bir bakış attı. "Bekleyeceğiz," dedi. "Yine bizimle temas kurulacak."

"Burada durup da beklemeyeceğim–"

"Ne yapmamızı önerirsin? Her konuğu sorgulayalım mı? Notta kimseye söyleme diyor. Sana söyleyerek zaten itaatsizlik ettik. Eğer bunlar düşündüğüm adamlarsa bizimle ters düşmelerini istemeyiz."

"Ama–"

"Ona zarar vermeleri için bir sebep vermek istiyor musun?" diye üsteledi Vladimir.

Harry boğuluyormuş gibi hissetti. Sanki birisi karnından uzanmıştı ve onu içeriden boğuyordu. Vladimir'in haklı olduğunu ya da en azından onun daha iyi fikirleri olmadığını bildiğini biliyordu.

Bu onu öldürüyordu. Korku. Çaresizlik. "Birisi bir şeyler görmüş olmalı," dedi.

Vladimir, "Araştıracağım," dedi.

Harry anında kapıya doğru atıldı. "Seninle geliyorum."

"Hayır," diyen Vladimir onu durdurmak için tek elini kaldırdı. "Hislerinle hareket ediyorsun. Doğru kararlar veremezsin."

"Bir şey yapmadan duramam," dedi Harry. Kendini yine ufacık, genç ve güçsüz hissetti, kolay çözümü olmayan bir soruna bakıyordu.

Vladimir, "Durmayacaksın," diyerek onu temin etti. "Daha fazlasını yapacaksın. Ama sonra."

Harry, Vladimir'in kapıya gidişini izledi ama o ayrılmadan önce arkasından, "Bekle!" diye bağırdı.

Vladimir arkasını dönüp baktı.

"Tuvalete gitmişti," dedi Harry. "Sonrasında tuvalete gitti..." Boğazını temizledi. "Tuvalete gittiğini biliyorum."

Vladimir başını yavaşça salladı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Kapıdan çıkıp gitti.

Harry dönüp Alexei'ye baktı.

Alexei, "Rusça konuşuyorsun," dedi.

"Büyükannem," dedi Harry. "Bizimle İngilizce konuşmayı reddederdi."

Alexei başıyla onayladı. "Benim büyükannem de Finlandiya'dandı. O da aynıydı."

Harry ona uzun uzun baktıktan sonra bir koltuğa çöküverdi, başını ellerinin arasına koydu.

"Dilimizi konuşuyor olman güzel," dedi Alexei. "Yurttaşlarından çok azı konuşuyor."

Harry onu dikkate almamaya çalıştı. Düşünmek zorundaydı. Nereden başlayacağını, Olivia'nın yerini saptamaya yardım edebilmek için neler biliyor olabileceğini bilmiyordu, fakat beynini kurcalaması gerektiğini biliyordu.

Ancak Alexei konuşmayı kesmedi. "Beni her zaman şaşırtıyor–"

"Kapa çeneni!" diye patladı Harry. "Sadece kapa çeneni. Konuşma. Olivia'yı bulmakla ilgili değilse tek bir lanet kelime bile etme. Beni anlıyor musun?"

Alexei bir anlığına son derece hareketsiz göründü. Sonra ses-

sizce kitaplığa doğru gitti ve bir şişeyle iki bardak çıkardı. İki bardağa da bir sıvı doldurdu, muhtemelen votkaydı. Konuşmadan bardaklardan birini misafirinin önüne bıraktı.

Harry başını kaldırmaya zahmet etmedi. "Ben içki içmem."

"Sana yardım eder."

"Hayır."

"Rus olduğunu söylüyorsun. Votka içmiyor musun?"

Harry sertçe, "Ben hiçbir şey içmem," dedi.

Alexei onu merakla inceledikten sonra odanın diğer ucundaki bir kanepeye oturdu.

Bardak neredeyse bir saat boyunca dokunulmamış bir halde durdu, sonra Alexei onun gerçeği söylediğini kabul ederek bardağı aldı ve içkiyi kendisi içti.



On dakika kadar sonra, Olivia vücudunu zihninin düzgün şekilde çalışmasına izin verecek kadar sakinleştirmeyi başardı. Kurtarılmasına yardım etmek için ne yapabileceğini kesinlikle bilmiyordu ama toplayabildiği kadar bilgi toplaması önemli görünüyordu.

Nerede tutulduğunu çözmesi imkânsızdı. Öyle miydi? Kıvranarak oturma pozisyonuna geldi ve elinden geldiğince odayı inceledi. Loş ışıkta görebilmesi mümkün değildi. Bir tane mum vardı ama adam yanında götürmüştü.

Oda ufaktı, mobilya sayısı az ancak hiçbiri eski püskü değildi. Olivia daha çok doğrularak duvara yaklaştı ve boyaya gözlerini kısarak baktı. Sonra yanağını sürttü. Düzgün ve düzenliydi, kalkan ya da dökülen boya yoktu. Başını kaldırıp baktı, duvarların tavanla birleştiği noktalarda kartonpiyer vardı. Kapıya gelince, yataktaki oturduğu yerden söylemesi zordu ama kapının kulpu yüksek kaliteymiş gibi görünüyordu.

Hâlâ büyükelçinin evinde mi tutuluyordu? Mümkün görünüyordu. Eğilip yanağını kolundaki çıplak tenine değdirdi. Derisi sıcaktı. Dışarı çıkarılmış olsa üşümüş hissetmez miydi? Elbette, ne kadar süredir bilincinin kapalı olduğunu bilmiyordu. Saatlerdir burada olabilirdi. Yine de dışarı çıkarılmış gibi *hissetmiyordu*.

Panik dolu bir kahkaha boğazından yükselmekle tehdit etti. Ne *düşünüyordu* ki? Dışarı çıkarılmış gibi *hissetmiyor* muydu? *Bu da* ne demekti? Bilinci kapalıyken olanları hislerine dayanarak mı bulacaktı?

Kendini durmaya zorladı. Sakinleşmesi gerekiyordu. Beş dakikada bir paniğe kapılırsa hiçbir şey başaramayacaktı. O bundan daha akıllıydı. Aklını sakin tutabilirdi.

Aklını sakin tutmak *zorundaydı.*

Büyükelçinin evi hakkında ne biliyordu? İki kez orada bulunmuştu, ilkinde gündüzdü, Prens Alexei'ye takdim edilmişti ve diğeri de balo için geldiği bu geceydi.

Devasa bir binaydı, Londra'daki bir malikâneydi. Elbette birisinin saklanabileceği sayısız odası vardı. Belki de hizmetkârların katındaydı. Kendi evindeki hizmetkâr katını anımsamaya çalışarak kaşlarını çattı. Onların da kartonpiyeri var mıydı? Kapı kulpları evin kalanıyla aynı yüksek kalitede miydi?

Hiçbir fikri yoktu.

Kahrolası. Bunu niçin bilmiyordu? Bilmesi gerekmez miydi?

Olivia öbür duvara döndü. Bir pencere vardı ancak kalın kadife perdelerle kapatılmıştı. Koyu kırmızıydı belki de? Lacivert? Söylemesi imkânsızdı. Gece, etrafındaki renkleri emip tüketiyordu. Tek ışık aydan geliyordu, o da perdeli dikdörtgenin üzerindeki yarım daire şeklindeki pencereden sızıyordu.

Duraksayıp düşündü. Bir şey hafızasını tetikliyordu.

Eğer yataktan kalkmayı başarabilirse pencereden dışarıyı görüp göremeyeceğini merak etti. Zor olurdu. Ayak bilekleri birbirine öyle sıkıca bağlanmıştı ki bebek adımları atması bile minicik bir ihtimaldi. Elleri arkasından bağlıyken nasıl dengesiz hissedeceğini fark etmemişti bile.

Tabii her şeyi tamamen sessizlik içinde yapması gerektiğinden bahsetmiyordu bile. Gardiyanı geri dönüp de onu bıraktığı yerde değil, yatağından uzakta bulursa tam bir felaket olurdu. Çok dikkatlice ve yavaşça bacaklarını yataktan aşağı salladı, ayakları yere değene kadar kenara doğru santim santim kaydı. Hareketlerini düzenli şekilde kontrollü tutuyordu, kendini ayağa kaldırabildi ve sonra çeşitli mobilyalara dayana dayana pencereye gitmeyi başardı.

Pencere. Niçin pencere bu kadar tanıdık geliyordu?

Belki de sebebi bir *pencere* olmasıdır, dedi kendine sabırsızca. Pencereler öyle benzersiz mimari detaylar sayılmazdı.

Gideceği noktaya ulaştığında dikkatlice öne doğru eğildi, perdeleri yüzüyle kenara itmeye çalıştı. Yanağıyla başladı, azıcık kenara itmeyi başardıktan sonra yüzünü daha da ileri itip burnunu perdenin kenarına takmaya çalıştı. Dördüncü denemesiydi ama en sonunda başardı, hatta perde tekrar kapanmasın diye omzuyla bile itti.

Başını cama dayayınca gördüğü... hiçbir şeydi. Sadece nefesinden oluşan pus. Başını yine yana çevirdi, yanağıyla buharı sildi. Sonra yüzünü tekrar önüne çevirip nefesini tuttu.

Yine fazla bir şey göremedi. Kesin olarak öğrendiği tek şey oldukça yukarıda tutulduğu oldu, belki beş ya da altıncı kattaydı. Diğer binaların çatılarını görebiliyordu ve başka bir şey yoktu.

Ay. Ayı görebiliyordu.

Harry'yle sevişiği odadan da ayı görmüştü. Yelpaze pencereden görmüştü.

Yelpaze pencere!

Geriye çekildi, dengesini kaybetmemek için çok dikkatlice hareket etti. Bu pencerenin de tepesinde bir yelpaze pencere vardı. Bu pek bir anlam ifade etmiyor olabilirdi, ancak üzerinde bir desen vardı. Ortasındaki merkezinden tirizler yayılıyor, bir el yelpazesi gibi görünmesini sağlıyordu.

Tam olarak aşağıdakiler gibiydi.

Hâlâ büyükelçinin evindeydi. Aynı pencere desenine sahip başka bir binaya da getirilmiş olması mümkündü ama bu ne kadar olasıydı ki? Büyükelçinin evi kocamandı. Resmen bir saraydı. Londra'nın merkezinde değil de Kensington'ın biraz dışındaydı, böylesi geniş binalar için daha fazla alan sağlayan bir yerdeydi.

Yine pencereye doğru gitti, başını yine perdenin kenarına taktı ve bu defa ilk denemede başardı. Kulağını cama dayayıp dinledi. Herhangi bir şey duymak için. Belki müzik sesi? İnsan sesi? Aynı binada büyük bir parti olduğunu gösteren bir belirti olması gerekmez miydi?

Belki de büyükelçinin evinde *değildi*. Hayır, hayır, burası kocaman bir binaydı. Hiçbir şey duyamayacak kadar uzak olabilirdi.

Fakat adım seslerini duyabildi. Kalbi göğsünde gümbürdedi ve yarı sendeleyerek yarı atlayarak yatağa vardı, tam da kilidin iki kere döndüğünü duyduğu sırada kendini yatağın üzerine atmayı başardı.

Kapı açılırken çırpınmaya başladı. Nefes nefese kalmasını açıklamak için düşünebileceği tek şey buydu.

Gardiyanı, "Size öyle yapmamanızı söyledim," diyerek onu azarladı. Bir tepsinin üzerinde bir demlik ve iki fincan taşıyordu. Olivia odanın karşısından çayın kokusunu alabiliyordu. Cennet kokusu gibiydi.

"Çok medeniyim, değil mi?" diye sordu. Adam tepsiyi hafifçe kaldırdıktan sonra bir masanın üzerine bıraktı. "Benim de önceden ağzım bağlanmıştı." Başının etrafındaki bağı işaret etti. "Ağzımı çok kurutmuştu."

Olivia sadece gözlerini dikip ona baktı. Nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Kelimenin tam anlamıyla, *nasıl*. Elbette adam onun konuşamadığını biliyordu.

"Biraz çay içebilmeniz için bağı çıkaracağım," dedi adam, "ama sessiz kalmak zorundasınız. Eğer biraz bile olsun gürültü çıkarırsanız, fısıltıyla söylediğiniz teşekkürler dışında sesli bir şey söylerseniz sizi tekrar bayıltmak zorunda kalırım."

Olivia'nın gözleri büyüdü.

Adam omzunu silkti. "Yapması oldukça kolay. Bir kere yaptım, çok da iyi olduğumu söylemem gerek. Baş ağrınız bile yok diye tahmin ediyorum."

Olivia gözlerini kırpıştırdı. Baş ağrısı *yoktu*. Adam ona ne yapmıştı?

"Sessiz olacak mısınız?"

Olivia başını salladı. Ağzındaki bağı çıkarmasını istiyordu. Belki onunla konuşabilirse bütün bunların bir hata olduğuna onu ikna edebilirdi.

Adam onu, "Kahramanlık yapmaya çalışmayın," diye uyardı, gerçi gözlerinde keyifli bir şey vardı. Sanki Olivia'nın onu herhangi bir şekilde şaşırtmasını hayal edemiyordu.

Olivia başını iki yana salladı, gözlerini samimi tutmaya çalışıyordu. Bağı çıkarana kadar tek iletişim yolu bakışlarıydı.

Adam öne doğru eğilip kollarını uzattı, sonra durup geri çekildi. "Sanırım çay oldu," dedi. "Fazla durmasını istemeyiz... siz nasıl diyorsunuz?"

Adam Rus'tu. Söylediği o "Siz nasıl diyorsunuz" cümlesinden aksanını çıkarabilmiş ve milliyetini belirlemişti. Tam olarak Prens Alexei gibi konuşuyordu.

Adam, "Aptal kafam," diyerek iki fincana çay doldurdu. "Siz hiçbir şey söyleyemezsiniz ki." En sonunda yanına gelip ağzındaki bağı çıkardı.

Olivia öksürdü ve ağzının konuşacak kadar ıslanması birkaç dakika aldı fakat bu olduğunda doğruca gardiyanına bakıp, "Fazla demlenmiş," dedi.

"Affedersiniz?"

"Çay. Fazla demlenmesini istemezsiniz."

"Fazla demlenmiş." Adam kelimeyi tekrarladı, dilinde ve aklında deniyor gibiydi. Onaylayan bir ifadede bulundu, sonra ona fincanı uzattı.

Olivia yüzünü buruşturarak omzunu hafifçe silkti. Nasıl tutacağını düşünüyordu ki? Elleri hâlâ arkasından bağlıydı.

Adam gülümsedi ama gaddarca bir gülümseme değildi. Hatta küçümseyici bile değildi. Neredeyse... pişmandı.

Bu da Olivia'ya umut verdi. Pek değil ama azıcık işte.

"Korkarım size ellerinizi çözecek kadar güvenmiyorum," dedi.

"Söz veriyorum ben–"

"Tutamayacağınız sözler vermeyin Leydi Olivia."

Olivia karşı çıkmak için ağzını açtı ama adam onun sözünü böldü. "Ah, yalan sözler verdiğinizi fark edeceğinizi sanmıyorum ama bir fırsat olarak düşündüğünüz bir şey görecek olursanız geçip gitmesine izin veremezsiniz ve sonra aptalca bir şey yaparsınız, ben de size zarar vermek zorunda kalırım."

Tartışmalarına son vermek için etkili bir yoldu bu.

"Haklı olduğumu anlayacağınızı düşünmüştüm," dedi adam. "Peki, bana fincanınızı tutmama izin verecek kadar güveniyor musunuz?"

Olivia başını yavaşça iki yana salladı.

Adam kahkaha attı. "Akıllı bir kadın. En iyisidir. Aptallığa karşı sabrım yoktur."

Olivia sessizce, "Çok saygı duyduğum birisi bana, ona güvenmemi söyleyen bir adama asla güvenmememi söyledi," dedi.

Gardiyanı biraz daha güldü. "O kişi bir erkek mi?"

Olivia başıyla onayladı.

"İyi bir arkadaşmış."

"Biliyorum."

"İşte." Adam fincanı onun dudaklarına doğru kaldırdı. "Bu durumda bana güvenmek dışında bir seçeneğiniz yok."

Olivia bir yudum aldı. Gerçekten bir seçeneği yoktu ve boğazı kupkuruydu.

Adam fincanı bırakıp kendininkini aldı. "İkisine de aynı demlikten çay konuldu," diyerek bir yudum aldı. Bitirdiğinde ekledi: "Tabii bana güvenmeniz gerektiğinden değil."

Olivia'nın gözleri onunkilerle buluştu. "Prens Alexei'yle hiçbir bağlantım yok."

Adamın ağzının kenarı yukarı doğru kalktı. "Beni aptal mı sanıyorsunuz Leydi Olivia?"

Olivia başını iki yana salladı. "Bana kur yapıyordu, bu doğru. Fakat artık yapmıyor."

Gardiyanı birkaç santim öne doğru eğildi. "Bu akşam neredeyse bir saat boyunca ortadan kayboldunuz Leydi Olivia."

Olivia'nın dudakları aralandı. Kızardığını hissedebiliyordu ve adamın karanlıkta bunu görememesi için dua etti.

"Prens Alexei de öyle."

"O benimle değildi," dedi çabucak.

Gri saçlı adam çayından bir yudum aldı. "Bunu size hakaret etmeden nasıl söylerim bilmiyorum," diye mırıldandı, "fakat yaydığınız koku... siz nasıl diyorsunuz?"

Olivia adamın tam olarak nasıl söylendiğini bildiğini hissetti. Her ne kadar utanç verici olsa da söylemekten başka seçeneği yoktu. "Bir adamla birlikteydim. Başka bir adamla. Prens Alexei ile değil."

Bu ilgisini çekti. "Gerçekten mi?"

Olivia başını bir kez sertçe salladı, böylece detay vermeye niyetinin olmadığını anlardı.

"Prens biliyor mu?"

"Onu hiç ilgilendirmez."

Adam çayından bir yudum daha aldı. "Bu konudaki düşüncesi sizinkinden farklı olmaz mı?"

"Pardon?"

"Prens Alexei onu ilgilendirmediğini mi düşünür? Yoksa öfkelenir mi?"

Olivia dürüst olmaya çalışarak, "Bilmiyorum," dedi. "Bir haftadan uzun zamandır ziyaretime gelmedi."

"Bir hafta o kadar da uzun bir zaman değil."

"Diğer beyefendiyle de tanışıyor ve ona olan hislerimin farkında olduğuna inanıyorum."

Gardiyanı arkasına yaslanıp bu yeni bilgiyi değerlendirdi.

"Biraz daha çay alabilir miyim?" diye sordu Olivia. Çünkü tadı güzeldi ve susamıştı.

"Elbette," diye mırıldanan adam fincanı yine onun için tuttu.

İçmesi bittiğinde, "Bana inanıyor musunuz?" diye sordu Olivia.

Adam ağır ağır konuştu. "Bilemiyorum."

Olivia, adamın kimle olduğunu sormasını bekledi ama soru gelmedi. Olivia bunu merak uyandırıcı buldu.

"Benimle ne yapacaksınız?" diye sordu sessizce, bunu sorarak aptallık etmemiş olmak için dua ediyordu.

Adam onun omzunun üzerindeki bir noktaya bakıyordu ama bakışları Olivia'nın yüzüne çevrildi. "Bu değişir."

"Neye göre."

"Prens Alexei'nin size değer verip vermediğini göreceğiz. Edepsiz hareketlerinizi ona anlatacağımızı sanmıyorum. Hâlâ sizi eşi yapmayı umuyorsa yani."

"Öyle olduğunu sanmı–"

"Lafımı bölmeyin Leydi Olivia," dedi adam, sesinde onun arkadaşı olmadığını ve bunun da sıradan bir çay partisi olmadığını hatırlatan bir uyarı tonu vardı.

Olivia, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Eğer sizi hâlâ arzuluyorsa, bakire olduğunuzu düşünmesi sizin yararınıza olur. Katılmıyor musunuz?"

Olivia, bunun şaşırtmacalı bir soru olup olmadığını anlayana kadar sessiz kaldı. En sonunda başını bir kere onaylarcasına salladı.

"Sizi geri almak için ödemeyi yaptıktan sonra canınızın istediği gibi ayarlama yapabilirsiniz. Benim hiç ilgimi çekmeyecek." Adam birkaç saniye boyunca sessiz bir konsantrasyonla onu izledikten sonra, "İşte, ağzınızı tekrar bağlamadan önce çaydan bir yudum daha için," dedi.

"Bu gerekli mi?"

"Korkarım gerekli. Düşündüğümden daha akıllısınız. Elinize hiçbir silah veremem, sesiniz de buna dahil."

Olivia çaydan son bir yudum aldı ve gardiyanı ağzını tekrar kapatırken gözlerini yumdu. Adam işini bitirince Olivia sırtüstü uzandı, sertçe tavana baktı.

"Size dinlenmenizi öneririm Leydi Olivia," dedi kapının ağzından. "Burada vaktinizi geçirebileceğiniz tek yol o."

Olivia ona bakmaya zahmet etmedi. Adamın cevap beklediği falan yoktu herhalde, cevabı sadece gözleriyle verebilecek olsa bile.

Adam kapıyı kapatırken başka yorumda bulunmadı. Olivia anahtarın kilitte iki kez dönmesini dinledi ve ardından en sonunda, ilk defa ağlamak istedi. Çırpınmak ya da öfkelenmek değil, sadece ağlamak.

Gözyaşlarının sessizce ve yakarcasına yanaklarından kayıp altındaki yastığa damladığını hissetti. Yüzünü silemedi ve nedense bu korkunç onur kırıcı geldi.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Burada uzanıp beklemesi mi? Gardiyanının önerdiği gibi *dinlenmesi* mi? Bu imkânsızdı, hareketsizlik onu öldürüyordu.

Harry şimdiye kadar onun yokluğunu fark etmiş olmalıydı. Sadece birkaç dakika baygın kalmışsa bile fark ederdi. En az bir saattir bu odada kilit altındaydı.

Fakat Harry ne yapacağını bilir miydi? Bir zamanlar bir askerdi, bu doğru ama burası belirgin, net düşmanların olduğu savaş

alanı değildi. Eğer Olivia hâlâ büyükelçinin evindeyse Harry birini nasıl sorgulardı? Hizmetkârların yarısından çoğu Rusça konuşuyordu. Harry Portekizce lütfen ve teşekkürler diyebilirdi ama bu onu pek bir yere götürmezdi.

Olivia'nın kendini kurtarması ya da en azından başka birinin onu kurtarmasını kolaylaştırmak için elinden geleni yapması gerekiyordu.

Bacaklarını yataktan aşağı attı ve doğrulup oturdu, kendine acıma duygusunu arkasında bıraktı. Orada hiçbir şey yapmadan oturamazdı.

Belki bağlarıyla ilgili yapabileceği bir şeyler vardı. Sıkıca bağlanmıştı ama derisine gömülecek kadar sıkı değildi. Belki elleriyle ayak bileklerine ulaşabilirdi. Geriye doğru bükülmesi gerektiği için garip olacaktı ama denemeye değerdi.

Yan tarafına uzandı ve bacaklarını arkaya doğru kıvırdı, uzandı... uzandı...

İşte. Tutmuştu. İp değildi, bir parça kumaştı ve inanılmaz sıkı bir düğümle bağlanmıştı. Olivia inledi. Uğraşarak çözmek yerine keserek çıkarabileceği türde bir şeydi.

Bu tür şeylere hiç sabrı olmazdı. Nefret ettiği nakış dersleri gibiydi ve dersleri kaçırmıştı...

Eğer bu düğümü çözebilirse Fransızca öğrenecekti. Hayır, Rusça öğrenecekti! O daha zor olurdu.

Eğer çözemezse *Bayan Butterworth ve Deli Baron*'u bitirecekti. Hatta şu gizemli albaylı olanı da bulacak ve onu da okuyacaktı.

Daha çok mektup yazacaktı ve bu sadece Miranda'ya da olmayacaktı. Yardım paketlerini sadece hazırlamayacak bizzat teslim edecekti. Başladığı *her şeyi* tamamlayacaktı.

Her şeyi.

Ayrıca Sör Harry Valentine'a âşık olup da onunla evlenememesi diye bir şey söz konusu olmayacaktı.

Hem de hiç.

YİRMİ ÜÇ

Alexei ikinci votka kadehine geçtiğinde Harry sessizlik içinde oturdu. Harry, Alexei üçüncü ve dördüncü kadehini içerken hiçbir şey söylemedi, aslında bir tanesi Harry için doldurduğu bardaktı. Fakat prens beşinci kadeh için şişeye uzanınca–

Harry, "Yapma," diye patladı.

Alexei ona şaşkınlıkla baktı. "Pardon ne?"

"Daha fazla içme."

Şimdi prensin aklı sadece daha fazla karışmıştı. "Bana içmememi mi söylüyorsun?"

Harry'nin ellerinden biri sert ve gergin bir yumruğa dönüştü. "Eğer Olivia'yı bulma konusunda senin yardımına ihtiyacımız olursa ayakta duramayıp koridora kusmanı istemediğimi söylüyorum."

"Seni temin ederim, ben asla sendelemem. Ya da– bu kusmak da ne oluyor?"

"Şişeyi bırak."

Alexei itaat etmedi.

"Bırak. Şunu."

"Sanırım kim olduğunu unuttun."

"Ben bir şeyi asla unutmam. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Alexei ona sadece gözlerini dikip baktı. "Mantıksız konuşuyorsun."

Harry ayağa kalktı. "Şu anda beni tahrik etmek istemezsin."

Alexei bir an onu inceledi, sonra elindeki bardağa ve şişeye geri döndü. Doldurmaya başladı.

Harry'nin gözüne kırmızı bir perde indi.

Hayatında o rengi gördüğü ilk kahrolası seferdi fakat bütün dünyanın daha farklı, sıcak bir tona büründüğüne yemin edebilirdi. Kulakları uğuldadı ve içi ip gibi gerildi, sanki bir dağın tepesine tırmanmıştı. Artık kontrolü kalmamıştı. Hiçbir şey üzerinde. Vücudu kendi başına ileri doğru atıldı ve aklı durdurmak için kesinlikle bir şey yapmadı. İnsandan bir gülle gibi prensin üzerine indi, birlikte masaya çarptıktan sonra yere düştüler. İkisinin üzerine de votka döküldü.

Harry alkolün ağır kokusu yüzünden neredeyse öğürecekti. Kıyafetleri sırılsıklamdı ve derisine değen ıslaklık çok soğuktu.

Ancak bu onu durdurmadı. Hiçbir şey onu durduramazdı. Hiçbir şey söylemedi, söyleyecek hiçbir şey düşünemedi. Hayatında ilk defa kelimeleri tükenmişti. Hiddetten başka hiçbir şeyi yoktu. İçinden taşıyordu, öfkeyle çarpıyordu ve yumruğunu kaldırıp prensin suratına geçirmeye hazırlandığında hepsi hiddet dolu bir haykırışla öne çıktı. Ve–

"Kesin şunu!"

Vladimir'di, hızlıca kavgaya dahil olup Harry'yi Alexei'nin üstünden aldı ve karşı duvara doğru itti. "Ne halt ediyorsun sen?"

Alexei boğazını ovalayarak, "Delirmiş bu," diye tısladı.

Harry nefes alıp vermek dışında hiçbir şey yapmadı, bu hırıltılı ve öfkeli bir sesti.

Vladimir, "Kapa çeneni," dedi. Harry'ye sanki bir açıklama bekliyormuş gibi dik dik baktı. "İkiniz de. Şimdi beni dinleyin." İleri doğru çıktı ve yere düşmüş olan şişeye çarptı. Şişe odada kayarak kalan votkayı etrafa saçtı. Vladimir tiksintiyle homurdandı ama yorumda bulunmadı. Vladimir ikisini de değerlendirir gibi baktıktan sonra konuşmaya devam etti. "Binayı araştırttım, Leydi Olivia'nın hâlâ içeride olduğuna inanıyorum."

Harry, "Neden öyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Her kapıda korumalar var."

"Parti için mi?"

Vladimir omzunu silkti. "Evin içindekileri korumak için bir sürü neden var."

Harry daha fazlası için bekledi fakat Vladimir başka detay vermedi. Göklerdeki Tanrı aşkına, tıpkı Winthrop'la konuşmak gibiydi. Harry şu ana kadar bundan ne kadar nefret ettiğini fark etmemişti. Tüm şu gizemli cümleler ve *bizim kendi yollarımız var* konuşmalarından.

"Korumaların hiçbiri onun ayrıldığını görmemiş," diye devam etti Vladimir. "Tespit edilmeden çıkabileceği tek yol ana kapı, o da partinin olduğu yerde."

Harry, "Partiye geri dönmedi," dedi. "Yani tuvalete gitti ama partiye geri dönmedi."

"Emin misin?"

Harry kafasını sertçe salladı. "Eminim."

"Öyleyse binadan ayrılmadığını varsaymak zorundayız. Tuvalete ulaştı mı bilmiyoruz–"

"Ulaştı," diye araya girdi Harry. Bundan daha önce bahsetmediği için kendini sersem gibi hissetti. "Orada biraz vakit geçirdi. Arkadaşı onu orada gördüğünü söyledi."

Vladimir, "Kim bu arkadaş?" diye sordu.

Harry başını iki yana salladı. "Adını anımsayamıyorum. Fakat işe yarar bir bilgisi yok. Olivia'dan önce çıktığını söyledi."

"Bir şey görmüş olabilir. Kızı bul," diye emretti Vladimir. "Onu bana getir. Onu sorgulayacağım."

"Bu kötü bir fikir," dedi Harry ona. "Tabii sen *onu* rehin almaya hazırsan. Bırak başkasının hayatını, ucunda *kendi* hayatı bile olsa sır tutamaz."

"O zaman onu sen sorgula. Burada buluşuruz." Vladimir, Alexei'ye döndü. "Sen burada kal. Belki başka bir mesaj yollarlar."

Alexei cevap olarak bir şey söyledi ama Harry onu duymadı. Çoktan koridor boyunca ilerlemeye başlamıştı, adı her neyse o genç leydiyi bulacaktı.

Vladimir, "Dur!" diye seslendi.

Harry kayarak durdu ve sabırsızca döndü. Harcayacak zamanları yoktu.

"Kızı aramana gerek yok," diye homurdandı Vladimir. "Seni odadan çıkarıp onu içeride bırakmak için bir tür oyundu," derken başıyla Alexei'nin beklediği küçük salonu işaret etti.

Harry'nin aklı hızla çalışıyordu ama sorusunu sorduğunda sesi düzdü. "Onun da bu işe dahil olduğundan mı şüpheleniyorsun?"

"*Nyet*. Fakat başa bela olur. Sanırım artık sakinleşmek için zamanın olduğuna göre..."

Harry, "Bunu sakinlikle karıştırma," diye tersledi.

Vladimir'in kaşları havaya kalktı, tek kelime etmeden ceketinin cebine uzandı ve bir tabanca çıkardı. Harry'ye uzattı. "Aptalca bir şey yapacağını sanmıyorum."

Harry tabancanın kabzasını kavradı fakat Vladimir bırakmadı. "Yapacak mısın?" diye sordu.

Aptalca bir şey yapar mıydı? "Hayır," dedi Harry. Ve bunun doğru olması için dua etti.

Vladimir birkaç saniye daha elini çekmedi, sonra aniden bırakıp Harry'nin silahı incelemesini bekledi. "Benimle gel," diye emretti ve ikisi birlikte hızlıca koridordan yürüyüp bir köşeden döndüler. Vladimir bir kapının önünde durup iki tarafa baktı ve sonra boş bir odaya dalıp takip etmesi için Harry'ye işaret verdi. Vladimir tek parmağıyla sessiz olmasını işaret etti, odayı araştırdı ve boş olduğundan emin oldu.

"Büyükelçinin elinde," dedi. "Ya da daha doğrusu adamlarının elinde. Büyükelçi hâlâ partide."

"Ne?" Harry, o akşamki karşılama haricinde adamla hiç tanışmamıştı ama yine de inanması zordu.

"Paraya ihtiyacı var. Yakında Rusya'ya geri çağrılacak ve kendine ait çok az kaynağı var." Vladimir omzunu silkti, sonra kollarını genişçe açıp etraflarını saran zenginliği gösterdi. "Bu sarayda yaşamaya alıştı. Kuzenini her zaman kıskandı."

"Sana onun Olivia'yı kaçırdığını düşündürten ne?"

Vladimir esrarengiz bir şekilde, "Burada başka adamlarım var," dedi.

Harry tiksinircesine, "Ve bana tek söyleyeceğin bu," dedi, hikâyenin tamamının anlatılmamasından en sonunda bıkmıştı.

"Sana tek söyleyeceğim bu dostum," dedi Vladimir. Tekrar omzunu silkti. "Bu şekilde daha güvenli."

Harry konuşmadı, bu konuda kendine güvenmiyordu.

"Leydi Olivia'nın ailesi onun yokluğunu fark etti," dedi Vladimir.

Harry şaşırmadı, bir saatten fazla olmuştu.

"Bildiğim kadarıyla başka kimse tarafından fark edilmedi," diye devam etti Vladimir. "Salonda çok fazla votka var. Sanırım limonatada da biraz votka olduğunu fark etmediler."

Harry ona keskin bir bakış attı. "Ne?"

"Bilmiyor muydun?"

Harry başını iki yana salladı. Kaç bardak içmişti? Kahretsin. Aklı berraktı ama farkı anlayabilir miydi ki? Hiç sarhoş olmamıştı. Asla. Azıcık bile.

"Ayrıca prensin ortada olmadığı da fark edildi," diye devam etti. "Leydi Olivia'nın ailesi birlikte olmalarından endişeleniyor."

Harry'nin dudakları düz, öfkeli bir çizgi halini aldı. Yapılan imayla göğsü yandı ama kıskançlık zamanı değildi.

"Bunu sessizce halletmek istiyorlar. Şu anda büyükelçiyle birlikteler."

"Onunla birlikteler mi? O–"

"Endişeli ev sahipliğini kusursuzca oynuyor." Vladimir yere tükürdü. "Ona asla güvenmedim."

Harry yerdeki ıslak noktaya şaşkınlık içinde baktı. Adamın şimdiye kadarki en büyük duygu gösterisi buydu. Başını kaldırdığında, Vladimir'in onun merakını fark etmiş olduğu çok açıktı.

Dev Rus ona sert gözlerle baktı. "Kadınları av olarak gören adamlardan özellikle tiksinirim."

Bu söylediğinin arkasında dile getirilmemiş bir dünya şey vardı ama Harry sormaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Başını bir defa, saygı göstermek için salladı. "Peki şimdi?"

"Prensin nerede olduğu biliniyor. Notu getirecekleri yer orası. Hiçbir şey yapmaması için oldukça net talimatlar var ve bence o dediğimi yapacak kadar akıllı."

Harry bunun doğru olmasını umdu. Öyle olduğunu da düşünüyordu ama tekrar düşününce, Prens Alexei içki içmişti.

"O beklerken biz araştırma yaparız."

"Bu kahrolası mozole ne kadar büyük?"

Vladimir başını iki yana salladı. "Tam olarak bilmiyorum. Kesinlikle kırktan fazla odası var. Belki daha da fazla. Fakat ben birisini rehin tutacak olsaydım onu kuzey kanadında tutardım."

"Kuzey kanadında ne var?"

"Daha sessiz. Odalar daha ufak."

"Ama oranın bakacağımız ilk yer olacağını düşünmez mi?"

Vladimir kapıya doğru ilerledi. "Birilerinin arayacağını bilemezdi. Benim aptal bir hizmetkâr olduğumu sanıyor." Hafifçe kapanmış göz kapaklarının ardından Harry'ye baktı. "Senin hakkındaysa hiçbir şey bilmiyor." Elini kapının koluna koydu. "Hazır mısın?"

Harry'nin silahı tutan parmakları kasıldı. "Yolu göster."



Neredeyse yarım saat geçmişti. Olivia omuzlarının eklemlerinden çıkmak üzere olduklarından emindi ama en sonunda parmakları bir parça düğümün altına kaydı ve kısmen çözebilmeyi başardı. Durup dikkatlice dinledi. Duyduğu ayak sesi miydi? Boylu boyunca uzandı, gardiyanı onu bıraktığında durduğu pozisyona döndü.

Fakat hayır, hiçbir şey yoktu. Kilit dönmüyor, kapı açılmıyordu. Yine kıvranarak döndü, ayak bileklerinin arkasındaki düğümü yeniden hissedebilene kadar uğraştı. Kesinlikle daha küçüktü ama hâlâ işi vardı. Çok işi vardı. Emin olamıyordu ama iki kere düğümlenmiş gibi geliyordu. Şey, artık bir buçuktu. Fakat eğer bir tane daha çözerse, o zaman...

Hâlâ bağlı olacaktı.

Derin bir nefes verdi, bedenini *ve* ruhunu boşalttı. Eğer düğümün ufacık bir parçası bu kadar uzun zamanını aldıysa...

Hayır, kendini topladı. Devam etmek zorundaydı. Eğer *iki* düğümü daha açabilirse, sonrası birazcık kıvranmasıyla kayarak açılırdı.

Bunu yapabilirdi. Yapabilirdi.

Dişini sıkıp işine geri döndü. Artık ne yaptığını bildiğine göre belki bu seferki daha hızlı olurdu. Parmaklarını nasıl hareket ettireceğini, birini aralıktan geçirip ileri geri nasıl oynatacağını, düğümü gevşetmeyi biliyordu.

Ya da belki de omuzları artık uyuştuğu için daha hızlı olurdu. Acının eksikliği kesinlikle kendi yararına olurdu.

Kımıldadı... ve kıvrandı... ve kımıldadı... ve kıvrandı... ve sırtını yay gibi gerdi... bedenini esnetti... ve döndü... ve geri döndü...

Ve dengesini kaybetti.

Gürültü çıkararak yere düştü. Gerçekten yüksek bir ses çıktı. İrkildi, kilitten ses gelmesini beklerken ayak bileklerindeki bağlardaki değişikliğin fark edilmemesi için dua ediyordu.

Fakat bir şey olmadı.

Adam onu duyamıyor muydu? Bu imkânsız gibiydi. Olivia asla zarif biri olmamıştı, iki elinin ve ayağının bağlı olmasıyla tam bir sakara dönüşmüştü. Söylemek gereksiz olsa da sessizce düşmemişti.

Belki de dışarıda kimse yoktu. Gardiyanının kapısının dışında bir sandalyede oturduğunu varsaymıştı ama işin aslı, neden böyle düşündüğünü hiç bilmiyordu. Belli ki adam onun kaçabileceğini düşünmemişti. Artık Olivia binanın bu kısmının terk edilmiş olduğundan emin sayılırdı. Ayak sesi duyduğu tek seferde, hemen ardından gri saçlı adam görünmüştü.

Birisinin içeri gelmesi olasılığına karşı yatağın yanında bir dakika daha bekledi, sonra kendini ahşap zeminden kapıya doğru itti. Kapının altından dışarı bakabilirdi. Orada ufacık bir alan vardı, bir santimden daha azdı ve pek bir şey göremedi, zaten koridor odasından sadece biraz daha iyi aydınlıktı. Fakat olmayan gölgeleri görebileceğini düşünmüştü.

Ve orada gölge falan yoktu.

Yani kimse nöbet tutmuyordu. İşte bu işe yarar bir bilgiydi, gerçi şu anki bağlı durumu düşünülünce nasıl işe yarayacağından emin değildi. Ayrıca yatağa nasıl gideceğini de bilmiyordu. Yatağın ayaklarından birine dayanarak ayağa kalkmaya çalışabilirdi ama yatağın başındaki ayağını, üzerinde demliğin bulunduğu masa hâlâ engelliyordu ve–

Demlik!

İçinde bir heyecan ve güç dalgası patladı, masaya ulaşmak için acele ederken kelimenin tam anlamıyla ters döndü. Oradan sonrası sürünüp iteklemekti.

İşte ulaşmıştı. Şimdi onu nasıl düşürecekti? Eğer demliği kırarsa parçalardan birini bağlarını kesmek için kullanabilirdi.

Büyük bir çabayla ayağını kendi altına almayı başardı. Destek için yatağın yan tarafını kullandı, yavaşça doğruldu ve en sonunda ayağa kalkıncaya kadar kasları çığlık attı. Nefesini toplamak için biraz bekledi, sonra küçük masaya doğru geri geri gitti, elleri demliğin sapıyla aynı seviyeye gelene kadar eğildi.

Lütfen dışarıda kimse olmasın. Lütfen dışarıda kimse olmasın.

İyice gücünü toplaması gerekiyordu. Bu şeyi yere atması yetmezdi. Odaya bakınıp ilham bulmaya çalıştı. Dönmeye başladı.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Daha hızlı döndü ve sonra–

Bıraktı.

Demlik duvara büyük bir çatırtıyla çarptı ve Olivia birinin kapıdan içeri dalmasını bekleyerek korkuya kapıldı. Yatağa geri atlayıp sırtüstü uzandı, gerçi karşı duvardaki kırık demliği nasıl açıklayacağını hiç bilmiyordu.

Fakat kimse içeri girmedi.

Nefesini tuttu. Kalkmaya başladı. Ayakkabıları yere değmişti ki–

Ayak sesleri. Hızlıca ona doğru geliyordu.

Tanrı aşkına.

Konuşma sesleri de vardı. Rusçaydı. Sesleri aceleci geliyordu. Öfkelilerdi.

Olivia'ya zarar vermezlerdi değil mi? O şu anda çok değerliydi. Prens Alexei'den fidye almak için kullanılacaktı ve–

Peki ya Prens Alexei uğurlar olsun dediyse ne olacaktı? Artık ona kur yapmıyordu. Ayrıca Olivia'nın Harry'yle olduğunu da biliyordu. Ya kendini reddedilmiş hissettiyse? Ya intikam almak istediyse?

Yatakta geriye doğru kayıp köşeye büzüştü. Cesur olmak, gelen her neyse dudağını büküp saçını savurarak yüzleşmek çok güzel

olurdu ama o idamına beyaz giyerek giden, celladının ayağına yanlışlıkla basınca özür dileyen Marie Antoinette değildi.

Hayır, o Olivia Bevelstoke'tu ve haysiyetiyle ölmek istemiyordu. Burada olmak istemiyordu, içini deşen bu berbat dehşeti hissetmek istemiyordu.

Birisi kapıya vurmaya başladı, sertçe, acımasızca ve ritmik bir sesle.

Olivia artık titriyordu. Küçük bir topa dönüşmek için kıvrıldı, başını dizlerinin arasına gömdü. Kafasında tekrar tekrar, *lütfen, lütfen, lütfen*, diyordu. Harry'yi, ailesini düşündü–

Ahşap kapı parçalanmaya başladı.

Olivia kontrolünü kaybetmemek için dua etti.

Sonra her şey kırılıverdi.

Olivia çığlık attı, ses boğazının gerisinden yükseldi. Sanki ağzındaki bağ dilini tırmalıyor, soluk borusundan aşağı kuru, kavurucu hava çarparak iniyordu.

Sonra biri onun adını söyledi.

Hava tozlu ve karanlıktı, tek görebildiği ona doğru gelen devasa figürdü.

"Leydi Olivia." Adamın sesi boğuk ve toktu. Ve aksanlıydı. "Zarar gördünüz mü?"

Alexei'nin devasa ve genelde sessiz olan hizmetkârı Vladimir'di bu. Birdenbire Olivia'nm düşünebildiği tek şey, adamın Sebastian Grey'in kolunu nasıl çekip çevirdiği oldu. Tanrı aşkına, eğer onu yapabildiyse Olivia'yı ikiye bölebilirdi ve–

"Size yardım etmeme izin verin," dedi.

İngilizce mi konuşuyordu adam? Ne zamandan beri İngilizce konuşuyordu?

"Leydi Olivia?" diye tekrarladı Vladimir, tok sesi homurtudan farksızdı. Bir bıçak çıkardığında Olivia irkildi ama sadece ağız bağına doğru götürüp kesiverdi.

Olivia öksürdü, boğuluyordu sanki ve yine Rusça bir şeyler bağırdığında duymadı bile.

Birisi Rusça cevap verdi ve ayak sesleri duydu... biri koşuyordu... yaklaşıyordu... ve sonra–

Harry?

"Olivia!" diye haykırarak ona doğru koştu.

Vladimir ona Rusça bir şeyler söyledi ve Harry kısa bir cevap verdi.

O ise Rusça konuşmuştu.

Olivia ikisine şok içinde bakakaldı. Neler oluyordu? Niçin Vladimir İngilizce konuşuyordu?

Niçin Harry Rusça konuşuyordu?

"Olivia, Tanrıya şükür!" dedi Harry, elleriyle yüzünü avuçladı. "Bana zarar görmediğini söyle. Lütfen, bana neler olduğunu anlat."

Fakat kıpırdamak şöyle dursun doğru düzgün düşünemedi bile. Harry Rusça konuştuğunda sanki tamamen farklı biri gibiydi. Sesi değişmiş, hatta yüzü bile değişmişti. Ağzı ve kasları tamamen farklı şekilde hareket ediyordu.

Olivia onun dokunuşundan kaçtı. Bu adamı tanıyor muydu? Hiç tanımış mıydı ki? Babasının bir ayyaş olduğunu, onu büyükannesinin yetiştirdiğini anlatmıştı ama bunların herhangi bir kısmı doğru muydu?

Olivia ne yapmıştı? Tanrı aşkına, kendini tanımadığı ve güvenemeyeceği bir adama vermişti.

Vladimir Harry'ye bir şey verdi ve Harry başıyla onaylayıp Rusça bir şeyler söyledi.

Olivia geriye doğru kaçmaya çalıştı ama zaten duvara dayalı vaziyetteydi. Hızlı hızlı soluyordu ve köşeye sıkışmıştı. Burada olmak istemiyordu, Harry olmayan bu adamla olmak istemiyordu.

"Kıpırdamadan dur," diyen Harry bir bıçağı kaldırdı.

Olivia başını kaldırıp baktığında ona doğru gelen metalin parıltısını gördü ve çığlık attı.

⚜ ⚜ ⚜

Bu Harry'nin bir daha asla duymak istemediği bir sesti.

"Seni incitmeyeceğim," dedi ve sesini mümkün olduğunca sakin, inandırıcı tutmaya çalıştı. Bağları keserken elleri titremedi ama içten içe hâlâ deli gibi titriyordu.

Harry, Olivia'yı sevdiğini biliyordu. Ona ihtiyacı olduğunu,

onsuz mutlu olmasının mümkün olmadığını biliyordu. Fakat o ana kadar bunun büyüklüğünü, enginliğini anlamamıştı, onsuzken bir hiç olduğunu fark edememişti.

Sonra Olivia'nın çığlığı, korkusu... hem de *ondan* korkması.

Hissettiği ıstırapla neredeyse boğulacak gibi oldu.

Önce ayak bileklerini, sonra el bileklerini çözdü ama onu rahatlatmak için uzandığında Olivia farklı bir ses çıkardı ve yataktan aşağı atladı. Harry onu durduramadan öyle hızlı hareket etti ki, sonrasında ayakları yere bastığında –altlarına iğneler batıyormuş gibi hissetmiş olmalıydı– dizlerinin bağı çözüldü ve zemine yığıldı.

Tanrı aşkına, Olivia korkuyordu. Hem de *Harry'den*. Bu adamlar Olivia'ya ne söylemişti? Ona ne yapmışlardı?

Tedbirli bir şekilde, "Olivia," dedi ve ona uzandı, hareketlerini yavaş ve dengeli tutmaya özen gösterdi.

Olivia, "Bana dokunma," diyerek titredi. Sürünerek uzaklaşmaya çabaladı, işe yaramayan ayaklarını ise arkasından çekiyordu.

"Olivia, sana yardım etmeme izin ver."

Fakat Olivia sanki onu duymuyordu.

Vladimir, "Gitmemiz lazım," dedi, sözleri boğuk bir Rusçayla dile getirdi.

Harry bir dakika daha derken ona bakmaya zahmet bile etmedi, Rusça kelimeler düşünmeden dilinden dökülüverdi.

Olivia'nın gözleri kocaman oldu ve panikle kapıya baktı, kaçmaya niyetlendiği belliydi.

Harry birdenbire onun paniğinin sebebini fark ederek, "Sana söylemeliydim," dedi. "Büyükannem Rustu. Çocukken benimle sadece Rusça konuşurdu. O yüzden–"

Vladimir sertçe, "Açıklamalar için vaktimiz yok," dedi. "Leydi Olivia, *hemen* gitmemiz gerek."

Adamın sesindeki otoriteye karşı gelememişti herhalde, çünkü Olivia başıyla onayladı. Ayağa kalkmasına yardım etmesi için Harry'ye izin verirken hâlâ dengesiz ve korkmuş görünüyordu.

"Sana yakında her şeyi açıklayacağım," dedi Harry. "Söz veriyorum."

"Beni nasıl buldunuz?" diye fısıldadı Olivia.

Hızla odadan dışarı çıkarken Harry başını eğip ona baktı. Genç kadının bakışları değişmişti, hâlâ sarsılmış görünüyordu ama gözlerinin derinliklerinde yine *onu* görebiliyordu. Öncesinde dehşet dışında başka bir şey yoktu.

"Sesinizi duyduk," dedi Vladimir, bir köşeyi kontrol ederken elindeki tabancayı hazır tutuyordu. "Sizin için büyük talih. Tabii muhtemelen aptallık da. Fakat gürültü çıkarmanız iyi oldu."

Olivia başını salladıktan sonra Harry'ye hitaben konuştu. "Niçin İngilizce konuşuyor?"

Harry şimdilik yeterli olacağını umarak, "O bir korumadan biraz daha fazlası," dedi. Bütün hikâyeyi açıklamanın ne yeri ne zamanıydı.

Vladimir, "Gelin," diyerek takip etmelerini işaret etti.

Olivia, "Kim o?" diye fısıldadı.

Harry, "Gerçekten söyleyemem," cevabını verdi.

Vladimir kısmen düşünmeden, "Beni bir daha hiç görmeyeceksiniz," dedi.

Harry bu adamdan hoşlanmaya ve saygı duymaya başlasa da, dediğinin doğru olmasını umut etti. Buraya kadardı. Buradan çıktıklarında Savaş Bakanlığı'na istifasını verecekti. Olivia'yla evlenecekti, Hampshire'ın dışına taşınacaklardı ve birden fazla dil konuşan ufaklıklarla dolu bir aile kuracaklardı. Her gün masasının başına oturduğunda hesap defterine sayılar eklemekten daha egzotik bir şey yapmayacaktı.

Sıkıcılık hoşuna giderdi. Sıkıcılığın *hasretini çekiyordu.*

Fakat ne yazık ki akşamın geri kalanı için kullanılacak kelime sıkıcı değildi...

YİRMİ DÖRT

Alt kata ulaştıklarında Olivia ayaklarını yeniden hissetmeye başladı ve Harry'nin üzerine o kadar çok ağırlığını vermek zorunda kalmadı.

Fakat onun elini de bırakmadı.

Hâlâ panik içindeydi, kalbi çılgınca atıyordu. Harry'nin niçin Rusça konuştuğunu ya da bir tabanca taşıdığını anlamıyordu. Ona güvenebileceğinden emin değildi ve daha da kötüsü, kendine güvenip güvenemeyeceğini bile bilmiyordu çünkü bir hayale, aslında var olmayan bir adama âşık olmaktan korkuyordu.

Fakat buna rağmen adamın elini bırakmadı. O korkunç anda, hayatındaki tek gerçek şey oydu.

Vladimir sertçe, "Bu taraftan," diyerek yolu gösterdi. Büyükelçinin çalışma odasına gidiyorlardı, ailesi orada bekliyordu. Hâlâ gidecek yolları vardı ya da Olivia koridorlardaki sessizlik yüzünden öyle varsayıyordu. Partiden gelen sesleri duyabildiğinde yaklaştığını bilecekti.

Ancak hızlı hareket etmiyorlardı. Her köşe başında, her merdivenin tepesinde ve dibinde Vladimir duruyor, tek parmağını dudaklarına dayayıp duvara yaslanıyor ve dikkatlice köşeden bakıyordu. Her seferinde Harry buna ayak uyduruyor, Olivia'yı arkasına itip vücuduyla ona siper oluyordu.

Olivia tedbir ihtiyacını anlıyordu ama sanki içinde bir şey patlayacak gibi hissediyordu ve özgür kalıp koşmayı, koridorlarda ilerlerken havanın ıslık çalarcasına suratına çarpmasını istiyordu.

Eve gitmek istiyordu.

Annesini istiyordu.

Bu elbiseyi çıkarıp yakmak, yıkanmak, tatlı, ekşi ya da naneli bir şeyler içmek istiyordu. Ağzındaki korku tadını çabucak silecek ne varsa olurdu.

Yatağına kıvrılmak ve yastığı başına çekmek istiyordu. Bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu. Hayatında ilk defa merak etmek istemedi. Belki yarın bütün niçinleri ve nasılları öğrenmek isteyecekti ama şimdi sadece gözlerini kapamak istiyordu.

Ve Harry'nin elini tutmak.

"Olivia."

Olivia ona baktı ve ancak o zaman gözlerini kapamış olduğunu fark etti. Neredeyse dengesini kaybediyordu.

Harry, "Sen iyi misin?" diye fısıldadı.

Olivia iyi olmasa bile başını aşağı yukarı salladı. Fakat yeterince iyi olabileceğini düşündü. Bu gece için, yapması gereken şey her neyse onun için.

Harry, "Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

"Mecburum." Gerçekten, başka bir seçeneği var mıydı?

Harry elini sıktı.

Olivia yutkunup birbirlerine temas ettikleri, teninin tenine değdiği yere baktı. Adamın dokunuşu ılık, neredeyse sıcaktı ve onun avucundaki parmaklarının adama küçük buz sarkıtları gibi soğuk gelip gelmediğini merak etti.

"Fazla kalmadı," diye onu teskin etti.

Niçin Rusça konuşuyordun?

Kelimeler dudaklarında dolandı, neredeyse söyleyecekti. Fakat onları içinde tuttu. Şu an soru sorma vakti değildi. Kendi yaptıklarına, *adamın* onun için yaptığı şeylere odaklanmak zorundaydı. Büyükelçinin ikamet ettiği yer çok büyüktü ve üst kattaki küçük odaya getirildiğinde baygındı. Balo salonuna giden yolu kendi başına bulamazdı, değil mi? En azından yolda kaybolmadan yapamazdı.

Harry'nin onu güvenli bir yere götüreceğine inanmalıydı. Başka şansı yoktu.

Ona güvenmek zorundaydı.

Buna mecburdu.

Sonra Harry'ye baktı, o ve Vladimir kendisini kurtardığından beri ilk defa ona gerçekten baktı. Üzerini saran o garip sis kalkmaya başladı ve zihninin en sonunda berraklaştığını fark etti. Dudaklarında komik ve titrek bir seğirmeyle, daha doğrusu yeterince berrak, diye düşündü.

Harry'ye güvendiğini bilecek kadar berraktı aklı.

Mecbur olduğu için değildi. Sadece güveniyordu işte. Çünkü onu seviyordu. Belki Rusça konuştuğunu neden ona söylemediğini bilmiyordu ama *Harry*'yi tanıyordu. Onun yüzüne baktığında, *Bayan Butterworth*'ü okuduğunu, böldüğü için de Olivia'yı azarladığını görüyordu. Konuk odasında oturduğunu, Olivia'nın prensten korunması için ısrar ettiğini görüyordu.

Olivia onun gülümsediğini görüyordu.

Kahkaha attığını görüyordu.

Olivia, Harry'nin onu sevdiğini söylerken doğruca ruhuna açılan gözlerini görüyordu.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadı. Harry onu duymadı ama mühim değildi. Olivia sözleri onun için söylememişti.

Kendisi için söylemişti.

⚜

Harry bundan ne kadar çok nefret ettiğini unutmuştu. Bazı adamların tehlikeyi sevdiğini bilecek kadar savaşta çarpışmıştı. Ve kendisinin onlardan biri olmadığını bilecek kadar savaşmıştı.

Aklını başında tutabilir, sakin ve mantıklı hareket edebilirdi ama sonrasında, güvenlik etrafını bir koza gibi sarınca titremeye başlardı. Nefes alıp verişi gittikçe hızlanırdı ve birden fazla defa ne var ne yok çıkarmıştı.

Korkudan hoşlanmıyordu.

Ve hayatında hiç bundan daha çok korkmamıştı.

Olivia'yı kaçıranlar gaddardı, daha doğrusu onu ararken

Vladimir öyle söylemişti. Yıllarca büyükelçiye hizmet etmişlerdi ve suçları için fazlasıyla ödüllendirilmişlerdi. Sadık ve şiddete meyillilerdi, korkunç bir birleşimdi bu. Tek teselli, Olivia'nın Prens Alexei için önemli olduğunu düşündüklerinden ona zarar vermemiş olmalarıydı. Fakat şimdi kaçtığı için onu nasıl yargılayacaklarını kim bilirdi? Olivia'yı tamamen harcanabilir olarak değerlendirebilirlerdi.

Basamakların sonuna geldiklerinde Vladimir Rusça olarak, "Fazla kalmadı," dedi. Sadece uzun galeriden geçmeleri ve evin insanlara açık olan kısımlarına varmaları gerekiyordu. Oraya ulaştıklarında güvende olacaklardı. Parti hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu ve hiç kimse İngiltere'nin en seçkin yüzlerce yurttaşının tanıklığında şiddet eyleminde bulunmaya cesaret edemezdi.

Harry, Olivia'ya, "Çok az kaldı," diye fısıldadı. Genç kadının elleri buz gibiydi ama kendini hemen hemen toplamış gibi görünüyordu.

Vladimir ileri doğru gitti. Hizmetkâr merdivenini kullanmışlardı ve ne yazık ki o da kapalı bir kapıyla sonlandı. Kulağını ahşaba dayadı ve dinledi.

Harry hemen Olivia'yı yanına çekti.

Vladimir sessizce, "Şimdi," dedi. Kapıyı çok yavaşça açıp dışarı çıktı, sonra takip etmeleri için işaret verdi.

Harry dışarı bir adım attı, sonra bir tane daha. Olivia bir adım arkasındaydı.

Vladimir, "Hızlı olun," diye fısıldadı.

Hızlıca, sessizce hareket ediyor, duvarlardan ayrılmıyorlardı ve sonra–

Bam!

Harry sertçe Olivia'nın elini çekti, ilk içgüdüsü onu güvenli bir yere itmekti ama sığınacak hiçbir yer yoktu. Uzayıp giden koridor ve bir yerlerdeki silahlı biri dışında hiçbir şey yoktu.

Vladimir, "Koşun!" diye bağırdı.

Harry, iki eli boştayken çok daha hızlı koşabileceğinden Olivia'nın elini bıraktı ve bağırdı. "Git!"

Koşmaya başladılar. Koridordan hızla ilerliyor, Vladimir'in peşinden köşeden kayarak dönüyorlardı. Arkalarından bir ses Rusça bağırıp onlara durmalarını emrediyordu.

Harry, Olivia'ya, "Devam et!" diye bağırdı. Bir silah sesi daha yankılandı, bu seferki yakından gelmişti ve Harry'nin omzunun yanından geçmişti.

Ya da belki omzunu delip geçmişti. Emin değildi.

"Bu taraftan!" dedi Vladimir. Başka bir köşeden dönerken onu takip ettiler ve bir koridordan daha geçtiler. Silah sesleri kesilmişti ve arkalarından ayak sesi gelmiyordu. Sonrasında nasıl olduysa hep birlikte büyükelçinin çalışma odasına koşarak girdiler.

Annesi, "Olivia!" diye haykırdı ve Harry onların sarılmasını izledi. Harry onu gördüğünden beri tek bir damla yaş dökmeyen Olivia ise annesinin kollarında gözyaşlarına boğuldu.

Harry duvara yaslandı. Başı dönüyordu.

"Sen iyi misin?"

Harry gözlerini kırpıştırdı. Bunu soran Prens Alexei'ydi, ona endişeyle bakıyordu.

"Kanaman var."

Harry başını eğip baktı. Omzunu tutuyordu. Bunu yaptığının farkında bile değildi. Elini kaldırıp kana baktı. Garipti, acıtmıyordu. Belki de bu başkasının omzuydu.

Dizleri boşaldı.

"Harry!"

Sonrası... karanlık değildi aslında. Neden herkes birisi bayıldığında her şeyin karardığını söylüyordu?

Bu kırmızıydı. Ya da belki de yeşildi.

Ya da belki de...

İki gün sonra

Bir Daha Asla Tekrarlamamayı Umduğum Deneyimler,
Yazan: Olivia Bevelstoke

Olivia çayını yudumlarken düşüncelerine ara verdi, endişeli ebeveynleri tarafından yatak odasına çayla birlikte büyük bir tabak kurabiye de gönderilmişti. İnsan böyle bir listeye nereden başlardı ki? Bayıltılmıştı (sonradan öğrendiğine göre ağzına dayanmış

bir tür ilaçlı bezle). Ağzındaki bağı unutması mümkün değildi ya da ayak bilekleri ve ellerinin bağlanmasını.

Ah, tabii üsttekilerin hepsinden sorumlu olan adam tarafından dumanı üstünde çay içirilmesini de göz ardı edemezdi. Hepsinin içinde haysiyetini en çok yaralayan o olmuştu, listesinde üst sıralarda olacaktı.

Olivia haysiyetine düşkündü.

Bakalım, başka ne vardı... Bir kapının kırılma anına tanık olmak. O andan hoşlanmamıştı. En sonunda ailesinin yanma geri götürüldüğünde onların yüzlerinde beliren ifadeler. Rahatlama vardı, orası doğru fakat öyle bir rahatlama eşit miktarda dehşet hissi gerektirirdi ve Olivia, sevdiği birinin bir daha asla böyle hissetmesini istemiyordu.

Ardından, Tanrı aşkına, bu en kötüsü olmuştu: Harry'nin büyükelçinin ofisinde yere yığılıp kalması. Olivia onun vurulduğunu fark etmemişti. Böyle bir şeyi nasıl fark etmemiş olabilirdi? Annesinin kollarında ağlamakla öyle meşguldü ki, Harry'nin renginin tamamen attığını ya da omzunu tuttuğunu görmemişti bile.

Daha önce korktuğunu sanmıştı ama hiçbir şey, Harry'nin yere yığıldığı ve Vladimir'in sadece ete isabet ettiğini söyleyerek garanti verdiği zaman arasında geçen otuz saniyede yaşadığı dehşetle kıyaslanamazdı.

Gerçekten de öyle olduğu ortaya çıkmıştı. Vladimir'in sözleri doğruydu, Harry ertesi gün ayağa kalkmıştı. Olivia kahvaltı ederken evine gelmiş ve ona her şeyi açıklamıştı. Neden Rusça konuşabildiğini ona söylemediğini, Olivia onu gözetlerken masasında gerçekte neler yaptığını, hatta o ilk çılgınca, harika öğleden sonra onu *Bayan Butterworth ve Deli Baron* ile ziyaret etmesinin sebebini bile. Komşuluk etmek için ya da Olivia'ya karşı küçümseme dışında herhangi bir şey hissettiği için değildi. Öyle yapması *emredilmişti*. Hem de bizzat Savaş Bakanlığı tarafından.

Haşlanmış yumurta ve çayla kahvaltı ederken sindirilemeyecek kadar fazlaydı.

Fakat dinlemiş ve anlamıştı. Şimdi her şey rayına oturmuştu, bütün gevşek uçlar sıkıca bağlanmıştı. Büyükelçi ve onun için çalışan adamlar görevinden uzaklaştırılmıştı, buna o gri saçlı gar-

diyanı da dahildi. Prens Alexei, Rus ulusu adına resmi bir özür mektubu göndermişti ve Vladimir sözüne sadık kalarak ortadan kaybolmuştu.

Ancak yine de Harry'yi yirmi dört saatten uzun süredir görmemişti. Kahvaltıdan sonra gitmişti ve Olivia onun tekrar ziyarete geleceğini varsaymıştı ama...

Hiçbir şey olmamıştı.

Endişeli değildi. Telaşlı bile değildi. Fakat garipti. Oldukça garipti.

Çayından bir yudum daha alıp fincanı tabağına bıraktı. Sonra ikisini de alıp *Bayan Butterworth*'ün üzerine koydu. Çünkü kitaba uzanıp duruyordu.

Doğrusu onu eline almak istemiyordu. Harry'siz olmazdı.

Henüz gazetesini bile bitirmemişti. Daha arka yarısını okumuştu, öndeki daha ciddi haberleri okumak fazlasıyla ilgisini çekiyordu. Mösyö Bonaparte'ın hasta düştüğüne dair söylentiler vardı. Olivia henüz ölmüş olamaz diye düşünüyordu, yoksa manşet öyle büyük olurdu ki gözden kaçırması mümkün olmazdı.

Yine de bir çeşit not olabilirdi, o yüzden gazeteyi tekrar eline aldı ve tam makaleyi okumaya başladığında kapısı tıklatıldı.

Küçük bir parça kâğıt taşıyan Huntley içeri geldi. Uşak yaklaştığında taşıdığı şeyin aslında bir kart olduğunu fark etti, üçe katlanmıştı ve ortasında lacivert bir mühür vardı. Olivia mırıldanarak teşekkür etti, uşak çıktıktan sonra mührü inceledi. Oldukça basitti, sadece bir V harfi vardı. Zarifçe yazılmıştı, bir kıvrımla başlıyor ve süslemeyle sona eriyordu.

Parmağını altına kaydırıp balmumunu gevşetti, dikkatlice kartı açtı.

Pencereye gel.

Bu kadardı. Sadece bir cümle. Gülümseyip birkaç saniye daha kelimelere baktı, sonra yatağın kenarına kaydı. Aşağı atladı, ayakları yere hafifçe çarptı ama odanın karşısına gitmeden önce birkaç saniye duraksadı.

Beklemesi gerekiyordu. Burada durmak ve bu ânın da tadını çıkarmak istiyordu...

Çünkü *Harry* yapmıştı. O ânı yaratmıştı. Ve Olivia onu seviyordu.

Pencereye gel.

Olivia sırıttı, hatta kıkırdadığını fark etti. Normalde bir şeyler yapması için emirler verilmesinden hoşlanmazdı ama şu anda enfesti.

Pencereye gidip perdelerini çekerek açtı. Camdan Harry'yi görebiliyordu, kendi penceresinde durmuş onu bekliyordu.

Olivia penceresini itip açtı.

"Günaydın," dedi Harry. Harry çok ciddi görünüyor. Daha doğrusu ağzı öyle görünüyordu. Gözleri, bir iş karıştırıyormuş gibiydi.

Olivia kendi gözlerinin de ışıl ışıl olduğunu hissetti. Bu garip değil miydi? Hissedebilmesi yani. "Günaydın," dedi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyiyim, teşekkürler. Sanırım dinlenmem gerekiyordu."

Harry başını salladı. "Bir şok yaşadıktan sonra insanın zamana ihtiyacı oluyor."

"Deneyimlerine dayanarak mı konuşuyorsun?" diye sordu. Fakat sormasına gerek yoktu, adamın yüz ifadesinden öyle olduğunu anladı.

"Ordudayken."

Komikti. Sohbetleri çok basitti ama dümdüz değildi. Garip değillerdi, sadece arayı kapatıyorlardı.

Olivia, beklentinin o ilk karıncalanmalarını şimdiden hissediyordu.

Harry, "*Bayan Butterworth*'ün bir kopyasını daha aldım."

"Öyle mi yaptın?" Olivia pervaza yaslandı. "Bitirdin mi?"

"Aynen öyle."

"İlerledikçe güzelleşiyor mu?"

"Şey, güvercinlerle ilgili şaşırtıcı detaylara giriyor."

"*Hayır.*" Tanrı korusun, Olivia o korkunç romanı bitirecekti. Eğer yazar gerçekten güvercinlerle bir öldürme sahnesi koyduysa... pekâlâ, artık vaktine değerdi.

"Hayır, gerçekten," dedi Harry. "Meğer Bayan Butterworth o üzücü olaya tanık olmuş. Rüyasında tekrar görüyor."

Olivia ürperdi. "Prens Alexei bayılacak."

"Aslında bütün kitabı Rusçaya çevirmem için beni tuttu."

"Şaka yapıyorsun!"

"Yapmıyorum." Harry ona muzip ve memnun şekilde baktı. "Şu anda ilk bölüm üzerinde çalışıyorum."

"Ah, ne heyecan verici. Demek istediğim korkunç da, çünkü gerçekten okumak zorundasın. Fakat yapman için para verildiğinde tamamen farklı bir görev oluyor sanırım."

Harry güldü. "Savaş Bakanlığı'ndan gelen belgelerden sonra değişiklik olduğunu söylemeliyim."

"Biliyor musun, sanırım ben onları daha çok severdim." Kasvetli, sıkıcı gerçeklik Olivia'ya daha uygundu.

"Muhtemelen severdin," diyerek ona katıldı Harry. "Ama şöyle bir düşününce, sen tuhaf bir kadınsın."

"Her zamanki gibi iltifatlarınızla büyülüyorsunuz Sör Harry."

"Kelimelerle aramın iyi olduğu düşünülürse, benden de bu beklenir."

Olivia sırıttığını fark etti. Penceresinden beline kadar sarkarak sırıtıyordu. Orada olmaktan da son derece mutluydu.

"Prens Alexei epey cömertçe ödeme yapıyor," diye ekledi Harry. "*Bayan Butterworth*'ün Rusya'da büyük bir başarı kazanacağını hissediyor."

"Vladimir ile ikisi kesinlikle beğenmişti."

Harry başıyla onayladı. "Yani bu, Savaş Bakanlığı'ndan emekli olabileceğim anlamına geliyor."

"Bu yapmayı istediğin bir şey mi?" diye sordu Olivia. Onun işini daha yeni öğrenmişti, sevip sevmediğini bilmiyordu.

"Evet," diye cevap verdi Harry. "Şu son birkaç haftada bunu ne kadar çok istediğimi fark ettim. Bütün sırlardan sıkıldım. Tercüme yapmak hoşuma gidiyor ama eğer gotik romanlarla devam edebilirsem–"

Olivia onu, "*Korkunç* gotik romanlar," diyerek düzeltti.

"Kesinlikle," dedi Harry. "Ben– ah, bağışla, diğer konuğumuz da geldi."

"Konuğumuz–" Olivia kafa karışıklığıyla gözlerini kırpıştırarak etrafa bakındı. "Burada başkası mı var?"

Harry, Olivia'nın altında ve sol tarafında kalan pencereye doğru saygıyla selam vererek, "Lord Rudland," dedi.

"Baba?" Olivia sersemleyerek aşağı baktı. Belki biraz aptallaşmış da olabilirdi.

"Olivia?" Babası üst bedenini pencerenin dışına çıkardı, onu görebilmek için tuhaf bir şekilde döndü. "Ne yapıyorsun?"

Olivia, "Ben de sana aynı şeyi soracaktım," itirafında bulundu. Sesindeki mahcup ton küstahlığını azaltıyordu.

"Sör Harry'den bu pencereye çıkmamı rica eden bir not aldım." Lord Rudland, Harry'yle yüzleşmek için geri döndü. "Mesele nedir genç adam? Niçin kızım bir balıkçı gibi penceresinden sarkıyor?"

"Annem burada mı?" diye sordu Olivia.

Babası, "Annen de mi burada?" diye yaygarayı kopardı.

"Hayır, *sen* burada olduğun için sadece merak ediyordum–"

"Lord Rudland," diye araya girdi Harry, sesi ikisini de bölecek kadar yüksekti, "kızınızla evlenme onuruna erişmek için izninizi almak istedim."

Olivia'nın nefesi kesildi, sonra bağırdı ve zıpladı. Bunun kötü bir fikir olduğu ortaya çıktı. "Of!" diye bağırdı, başını pencereye vurmuştu. Başını ovalarken Harry'ye gözlerinde yaşlarla ışık saçarak baktı. "Ah, Harry," diye iç geçirdi. Uygun bir evlenme teklifinde bulunacağına söz vermişti. Ve işte bulunuyordu.

Hiçbir şey bundan daha müthiş olamazdı.

"Olivia?" diye sordu babası.

Olivia gözlerini silerek aşağı baktı.

"Neden bana bunu pencereden soruyor?"

Olivia sorusunu ve verebileceği olası cevapları düşündü, dürüstlüğün en iyi şansı olduğuna karar verdi. "Bunu öğrenmek istemeyeceğinden oldukça eminim," dedi babasına.

Babası gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. Olivia bu hareketi daha önce de görmüştü. Kızıyla ne yapacağını bilmediği anlamına geliyordu. Babasının şansına, yakında onun ellerinden alınacaktı.

"Kızınızı seviyorum," dedi Harry. "Ayrıca ondan ziyadesiyle hoşlanıyorum."

Olivia elini kalbinin üzerine koyup tiz bir ses çıkardı. Niçin yaptığını bilmiyordu, ağzından bir saf neşe baloncuğu gibi çıkıverdi. Harry'nin sözleri, kesinlikle akla hayale gelebilecek en mükemmel ilan-ı aşktı.

"O çok güzel," diye devam etti Harry, "öyle güzel ki dişlerimi sızlatıyor ama onu sevmemin nedeni bu değil."

Hayır, işte *bu* daha mükemmeldi, sızlayan dişler ve her şeyiyle.

"Her gün gazete okumasını seviyorum."

Olivia başını eğip babasına baktı. Harry'ye sanki kafayı yediğini düşünüyormuş gibi bakıyordu.

"Aptallığa hiç tahammül edememesini seviyorum."

Olivia aptal gibi bir gülümsemeyle bunun doğru olduğunu düşündü. Harry onu o kadar iyi tanıyordu ki.

"Ondan daha iyi bir dansçı olmamı seviyorum."

Olivia'nın gülümsemesi kayboldu ama bunun da doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Küçük çocuklara ve büyük köpeklere karşı nazik olmasını seviyorum."

Ne? Olivia ona sorarcasına baktı.

"Tahmin yürütüyorum," diye itiraf etti Harry. "Öyle birine benziyorsun."

Olivia kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Harry, "Fakat hepsinden öte," derken babasına bakıyor olsa da, sanki ona bakıyormuş gibi hissettiriyordu, "*onu* seviyorum. Ona hayranım. Hayatımın kalan günlerini kocası olarak onun yanında geçirmekten daha fazla istediğim hiçbir şey yok."

Olivia aşağıdaki babasına baktı. Babası yüzünde büyük bir şok ifadesiyle hâlâ Harry'ye bakıyordu.

Olivia tereddütle, "Baba?" dedi.

"Bu hiç usulüne uygun değil," dedi babası. Fakat sesi öfkeli değil, şaşkın geliyordu.

"Onun için hayatımı verirdim," dedi Harry.

"Öyle mi?" Olivia'nın sesi ufacık, umutlu ve heyecanlı çıktı. "Ah Harry, ben–"

"Şşş," dedi Harry, "babanla konuşuyorum."

Lord Rudland birdenbire, "Onaylıyorum," dedi.

Olivia'nın ağzı açık kaldı. "Bana susmamı söylediği için mi?"

Babası yukarı baktı. "Bu, alışılmamış bir sağduyu belirtisidir."

"Ne?"

"Ayrıca sağlıklı bir doz kendini koruma güdüsü," diye ekledi Harry.

Babası, "Bu genç adamdan hoşlandım," diye duyurdu.

Ardından birdenbire, Olivia başka bir pencerenin açıldığını duydu.

"Neler oluyor?" Annesiydi, konuk odasındaydı. Tam olarak babasının üç pencere ilerisindeydi. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Olivia evleniyor hayatım," dedi babası.

Olivia da, "Günaydın anne," diye ekledi.

Annesi gözlerini kırpıştırarak yukarı baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

Olivia sersemce bir gülümsemeyle, "Görünüşe göre evleniyorum," dedi.

Harry açıklamak istercesine, "Benimle," dedi.

"Ah, Sör Harry, şey... sizi yeniden görmek ne hoş." Leydi Rudland ona doğru bakarak gözlerini birkaç defa kırpıştırdı. "Orada olduğunuzu görmedim."

Harry müstakbel kayınvalidesini saygıyla selamladı.

Leydi Rudland kocasına döndü. "Onunla mı evleniyor?"

Lord Rudland başıyla onayladı. "İçtenlikle verdiğim onayımla."

Leydi Rudland bunu bir an düşündü, sonra Harry'ye döndü. "Dört ay sonra onunla evlenebilirsiniz." Annesi başını kaldırıp Olivia'ya baktı. "Seninle planlayacağımız çok fazla şey var."

"Aslında ben daha çok dört hafta gibi düşünüyordum," dedi Harry.

Leydi Rudland hızla Harry'ye döndü, sağ elinin işaret parmağını doğruca ona doğru kaldırdı. Bu Olivia'nın oldukça iyi bildiği bir hareketti. Tartışmanın karşıdaki kişinin zararına olacağı anlamına geliyordu.

"Öğrenecek çok şeyin var oğlum," dedi Lord Rudland.

Harry yüksek sesle, "Ah!" dedi. Olivia'ya işaret verdi. "Bir yere kıpırdama."

Olivia bekledi, bir dakika sonra Harry küçük bir mücevher kutusuyla geri döndü. Bariz olmasına rağmen, "Yüzük," dedi. Kutuyu açtı ama Olivia hafif bir parlaklık dışında bir şey göremeyecek kadar uzaktaydı.

"Görebiliyor musun?" diye sordu Harry.

Olivia başını iki yana salladı. "Eminim çok güzeldir."

Harry başını camdan dışarı çıkardı, gözlerini kısarak aradaki mesafeyi ölçtü. "Yakalayabilir misin?" diye sordu.

Olivia annesinin aldığı keskin nefesi duydu ama sadece bir tane uygun cevap olduğunu biliyordu. Müstakbel kocasına en mağrur bakışını atarak baktı. "Eğer sen atabilirsen ben de yakalayabilirim."

Harry kahkaha attı ve sonra yüzüğü fırlattı.

Olivia kaçırdı. Kasten.

Yüzüğü aramak için ortada buluştuklarında böylesinin daha iyi olduğunu düşündü. Uygun bir evlenme teklifi, uygun bir öpücüğü hak ediyordu.

Ya da iki ebeveyninin önünde Harry'nin ona mırıldanmış olduğu gibi, belki de öpücük uygunsuzdu..?

Adamın dudakları dudaklarına dokunduğunda Olivia, bu uygunsuzca, diye düşündü. *Kesinlikle* uygunsuzca.

Bridgerton


JULIA
QUINN
Yüreğe
Söz
Geçmiyor


JULIA
QUINN
En Çok
Beni Sev
Epsilon


JULIA
QUINN
Sonsuz
Sevgilerimle
Epsilon


JULIA
QUINN
Sana
Muhtacım
Epsilon

Serisi

Yakında NETFLIX Dizisi











Julia Quinn ilk kitabını yazmaya üniversiteyi bitirdikten bir ay sonra başladı ve yazarlığa o zamandan beri de devam ediyor. Onlarca dile çevrilmiş otuz altı romanı olan Quinn, ailesiyle beraber ABD'nin Kuzeybatı Kıyısı'nda yaşıyor.

Söylentiler ve dedikodular Londra'nın yaşam kaynağıdır.

Olivia Bevelstoke, yeni komşusunun nişanlısını öldürdüğünü duyunca buna gülüp geçer. Yine de merakına yenik düşerek casusluk yapmaya karar verir. Böylece yatak odasının penceresinde, perdelerin arkasına gizlenip karşı evi izlemeye başlar… ve sonunda kesinlikle bir şeylerin peşinde olan ilgi çekici adamı görür.

Sör Harry Valentine, Savaş Bakanlığı'nın sıkıcı bir bölümünde çalışmakta, ulusal güvenlik adına önem arz eden belgelerin çevirisini yapmaktadır ama aldığı tüm eğitime rağmen yaptığı işten memnun değildir. Bir anda muhteşem bir sarışın onu karşı penceresinden gözetlemeye başladığında tedirgin olur. Önce bu genç hanımın sadece herkesin işine burnunu sokan meraklı biri olduğuna karar verir ancak daha sonra, İngiltere için tehlikeli yabancı bir prensin ona ilgi duyduğunu keşfeder.

Olivia'yı yakından izlemeye başlayan Harry başına neler geleceğinden habersizdir…

/epsilonyayinevi

9 786051 735474

KDV'den muaftır

₺27,50